

ANASTASIJA NOVIHA

EZOOSMOSS

ԵՐԿՈՒԿԻԿԻ
ՄԳՆԶԳՆԿ

Apslēptā realitāte ir ikdienā klātesoša cilvēku sabiedrībā. Tās noslēpumu **izzināšana palīdz** cilvēkam ne tikai iegūt eksistences pieredzi šajā pasaulē, bet arī **veikt soli** pretim savas būtības izzināšanai... Ļoti **daudzas** tā saucamās ļaužu slimības, pēkšņi depresīvi stāvokļi, pašnāvību mēģinājumi, nelaimes gadījumi, slepkavības itin bieži ir **apslēpto spēku** darbību **izpausmes** sekas. Kādreiz bija arī tie, kas aktīvi pret tiem cīnījās, aizsargājot cilvēkus **no tās realitātes** puses. Labā un Ļaunā **svaru kauss** ir paša **cilvēka rokās**. Visu lemj viņa ezoosmos.

1. daļa

***Neparastā
zveja***

Aizritēja vasaras pēdējās siltās dienas. Katrs cilvēks pēc savas sirds patikas izmantoja šo laiku, cienīgi novērtējot dāsno dabas žēlastību. Kāds vienkārši bija mierā, apcerot aiz loga saulainās dienas bildi lietainā sižeta vietā, kā tas bieži mēdz notikt šajā gadalaikā. Kāds steidzās paelpot svaigo gaisu, pastaigājoties pa tām nedaudzajām zaļumu saliņām, kas vēl brīnumainā kārtā bija saglabājušās neskartas starp asfaltēti-betonēto pilsētas civilizācijas kompozīciju. Taču paši dedzīgākie tā vien rāvās pie dabas krūts, lai pilnvērtīgi atpūstos un uzkrātu spēkus un iespaidus visai gaidāmajai garajai ziemei.

Trīs automašīnas, piestūķētas ar rītausmas zvejas gribētājiem, lēnām brauca pa meža ceļu, centīgi apbraucot bedres un grambas. Pirmā automobiļa vadītājs bija blonds vīrietis ar gaiši brūnām ūsām, pēc skata ap gadiem trīsdesmit, vidēja auguma, sportiskas miesas būves. Draugi uzrunāja viņu ar cieņu, dēvēdami par Senseju, jo viņš jau daudzus gadus vadīja austrumu cīņu sekciju un bija iemantojis slavu profesionāļu vidū ar savu meistarību, kaut arī viņa darbības galvenā joma bija medicīna, jo īpaši vertebroloģija. Sensejs bija pietiekami neordinārs un interesants cilvēks ar plašu redzesloku un neizslikstošu humora izjūtu. Tādēļ gribētāju

atpūsties kopā ar viņu pat tādā «klusā pasākumā» kā makšķerēšana, kā vienmēr, izrādījās vairāk nekā pietiekami.

Senseja «Moskvičs» vairākas reizes pamirkšķināja ar stopsignāliem, un mašīnas, kas sekoja aiz viņa, viena aiz otras apstājās. Vadītājs uzmeta vērtējošu skatienu ceļa sliedei, kas beidzās pie plašas pļavas, un ar ironiju jautāja ražena auguma puisim, kurš bija laiski izvēlies pasažieru krēslā:

– Nu, un kur tu mūs ievēdi, Tēvzemes ārlaulības dēls?

– Vai es ievēdu?! – ar smīnu sacīja Žeņa un tūdaļ pat viltīgi piebilda: – Bet... Sensej, tu taču ved, es tikai rādu ceļu uz gaišo nākotni!

Sensejs kopā ar puisiem nosmīnēja. Bet Žeņka, paskatījies apkārt uz krūmu audzi, kas stiepās gar meža ceļu, un uz priekšā esošo pļavu, jokojot noteica:

– Jā, droši vien šeit.

– «Droši vien», «droši vien»! – viņa draugs Stass, kurš sēdēja aizmugurējā sēdeklī ar trīs litru ūdens burku rokās, kurā peldēja ēsma plēsīgajām zivīm – pīkstes, vairs nespēja izturēt. – Jau saule uzaususi. Īstā cope! Taču mēs joprojām pa krūmiem pārbaudām tavu ceturto «droši vien».

– Es taču jums jau teicu – es te biju divus gadus atpakaļ, – Žeņka smiedamies sāka taisnoties un liriski piebilda: – Atceros mežu, pļavu, upīti... Vieta bija lieliska! Zivis mudžēja! Lūk, tādas šļakstijās!

Pie šiem vārdiem, mēģinot radīt iespaidu, viņš sāka plaši vērēt rokas, lai parādītu zivju izmērus. Taču viņa atvēzienu, lai parādītu upē peldošu «monstru» precīzākus «parametrus», ierobežoja mašīnas salons. Kā tautā joko: «Jo makšķerniekam ir garākas rokas, jo mazāk ticamības ir viņa stāstiem.»

– Žeka, beidz gvelzt! Dabā tādu nemēdz būt, – gremojot bulciņu, noteica vecākais sempajs Viktors, drukns puisis, kurš sēdēja blakus Stasam.

– Mēdz, mēdz! Un kā vēl mēdz, – sajūsmināti pārlicienāja Žeņka, – dzīvo taču, Sensej, vai ne? Pasaki viņiem...

– Kāpēc lai nebūtu? Mūsu laikos viss ir iespējams, – ar smaidu piekrita Sensejs, – gan tādas, gan ar divām galvām, gan ar trijām astēm.

Puiši iesmējās, bet Žeņka vien uzspēlēti-aizskarti atmeta tiem ar roku:

– Ak, ko ar jums runāt... Kad noķersiet tādu bumbvedēju, es pēc tam paskatīšos, kā paši lielīsieties.

Ar šiem vārdiem viņš lietišķi izkāpa no mašīnas un aizgāja uz priekšu aplūkot piebraukšanu pie upes un pie reizes arī apkārtni.

– Stas, paej kopā ar viņu, – ierosināja Sensejs, kad smieklī salonā daudz-maz bija pieklusuši. – Ja vieta laba, apstāsimies te. Citādi mēs ar šo «Susaņina tiešo pēcteci» tiešām līdz vakaram vizināsimies.

Stass pamāja ar galvu un piesardzīgi pasniedza burku Viktoram.

– Tavās rokās vērtīga krava. Skaties, neapēd, rīma! – viņš jokodamies piedraudēja ar pirkstu.

– Kaut ko viņas tādas vārgas, – ironiski noteica Viktors, aplūkodams šo «pārgājienu auto-akvāriju».

– Ko gan tu gribēji? Tās nabadzītes jau sen ir apvēmušās no tāda brauciena, – sirdijās Stass, kurš bija veltījis visu iepriekšējo vakaru šai darbietilpīgajai sama delikatešu iegūšanai. – Nav nekādi joki, pirmo reizi dzīvē tās veic tādu ceļojumu pa sauszemi, un vajadzēja tieši Žeņkam izrādīties par ekskursijas vadītāju!

– Jā, nepalaimējās, – pa jokam juta līdzī Viktors.

Stass izkāpa no mašīnas un steidzās pakaļ Žeņkam, kurš jau tikpat kā bija pazudis aiz pagrieziena.

Jāpiebilst, ka publika mašīnās bija nolasījusies visdažādākā, ja spriest pēc vecuma un profesijām. Piemēram, Viktors,

kurš sēdēja Senseja «Moskvičā», bija izmeklētājs. Žeņka un Stass bez savas «mūžīgās» laika pavadīšanas nenogurstošos treniņos, tā teikt «pārtraukumos», pelnīja savu dienišķo maizi auto darbnīcā kā atslēdznieki. Ruslans, ceturtais pasažieris Senseja mašīnā, slaidis puisis, vidēja auguma ar mazliet uzpumpētiem muskuļiem, strādāja rūpnīcā kā parasts strādnieks.

Nākamajā mašīnā, tautā dēvētā par «bobiku», pie stūres sēdēja Volodja – stiprs, maza auguma vīriņš ar spēcīgiem sejas vaibstiem. Viņš jau vairākus gadus vadīja «specvienības» grupu. Blakus viņam bija viņa draugi-dienesta biedri – Bogdans, Oļegs, Seva (vai kā viņu sauca savējie – Svats). Viņus visus izcēla armijas stāja, kā arī savdabīga saskarsmes maniere, kas izstrādājas cilvēkiem, kuri ilgi kopā dienē. Savukārt ceturtais pasažieris, kurš sēdēja blakus Volodjam, lai cik tas nebūtu dīvaini, bija cilvēks no pilnīgi citas sociālās vides. Vēl nebija pagājis mēnesis, kopš Vaļera bija iznācis no cietuma, kur atsēdēja savu kārtējo ieslodzījuma laiku. Viņš bija Volodjas bērnības draugs un kāpņu telpas kaimiņš. Ārēji Vaļera maz ar ko atšķīrās no tā paša Sevas vai Oļega. Parasts jauns puisis, vidēja auguma, normālas miesasbūves. Tomēr dzīve zonā bija atstājusi īpašu nospiedumu viņa sejā. Nedaudz skarabajā skatienā varēja lasīt neuzticību, pat tādus kā apslēptus draudus jebkuram, kurš mēģinātu pārkāpt viņa personisko telpu.

Trešajā mašīnā – «Volgā» – pie stūres atradās Nikolajs Andrejevičs. Un viņa pasažieri bija jaunatne – Andrejs, Nastja, Tatjana un Kostjiks, kas ne tik sen bija pametuši studentu solu. Vispār jau nosaukt šo jautro kompāniju par kaislīgiem makšķerņiem bija pagrūti, atskaitot, protams, Nikolaju Andrejeviču. Drīzāk pretēji. Tajā bija tik daudz jaunības vētrainās enerģijas, ka, šķiet, neviena sevi cienoša zivs neuzdrīkstētos tuvoties tamlīdzīgiem smieklu, joku

un nerimstošu tukšu plāpu trokšņa ģeneratoriem. Tādu atmosfēru varēja izturēt laikam tikai psihoterapeits (un arī ne uz ilgu laiku), kas, starp citu, arī bija Nikolajs Andrejevičs. Tomēr visiem šajā mašīnā esošajiem ļoti negribējās palaist garām tik retu iespēju izrauties vismaz kaut kur kopā ar Senseju atpūsties. Tāpēc viņi arī uzprasījās «maksšķerņiekos», lai it kā pilnveidotu savas maksšķerēšanas iemaņas un paaugstinātu zināšanu līmeni par apkārtējo floru un faunu.

Lūk, tāda liela un daudzpusīga kompānija nepacietīgi gaidīja savu gājēju Žeņkas un Stasa atgriešanos. Pēc desmit minūtēm šis iespaidīgā izskata pāritis vieglā riksītī atskrēja atpakaļ ar priecīgu vēsti. Vēl iztālēm viņi ar zīmēm sāka rādīt mašīnu vadītājiem un to pasažieriem, ka vieta maksšķerēšanai visbeidzot ir atrasta. Žeņka mēģināja ar pantomīmu notēlot, ka tur vienkārši mudž no dažādu izmēru zivīm. Turklāt to lielumu rādīja, salīdzinādams ar drauga atšķirīgajām ķermeņa daļām.

– Ir! – vienā izelpā izdvesa Stass, sēzdamies kopā ar Žeņku Senseja mašīnā. – Tagad taisni un pa labi. Tur ir ērta piebraukšana pie upes.

Pēc nogurdinošās gaidīšanas un pēdējo metru pārvarēšanas līdz sengaidītajam mērķim, mašīnas izbrauca plaviņā, kas atradās upītes krastā. Vieta patiešām izrādījās skaista. Šajā vietā upe bija vijīgi izliekusies. Plaviņu ieskāva skuju koku mežs, sajaucies ar lapu koku sugām. Gaisu piepildīja skuju aromāts. Zaļā plaviņa bija piepildīta ar spilgtiem saules stariem un gaismas mirdzumu, kas atstarojās no rasas dimanta lāsītēm. Un tas viss kopā ar pretējā krasta ainu radīja vienkārši apburošu dabas skatu.

Smilšainais krasts, kas bija nedaudz ieslīps, vēl nebija rupju zābaku nospiedumu skarts, kas ļoti iepriecināja šīs lielās kompānijas kaislīgos maksšķerņiekus, kuri tā alka pēc

vietējās faunas. Apmierināti ar vietas ārējo izskatu, visi ķērās atgūt zaudēto laiku. «Pieredzējušie zvejnieki» ar Senseju priekšgalā, paķeruši savus makšķerēšanas piederumus, uzreiz devās tos uzstādīt, turklāt ar tādu azartu, it kā līdz viņu makšķernieka sapņa piepildīšanai būtu palikušas vien kādas desmit sekundes. Savukārt citi sāka būvēt telšu nometni.

Kad kopējie organizatoriskie momenti bija atrisināti un tauta bija ieturējusi vieglas brokastis, gandrīz visa kompānija izretinājās gar krastu – kurš ar spiningu, kurš ar makšķeri. Vairākums ar savu zvejas «arsenālu» pieklājīgi izvietojās vēra ņemamā attālumā viens no otra, slepeni cerot uz veiksmīgu lomu tieši savā noskatītajā vietā.

Mežonīgās dabas ieskaudais krasta nostūris strauji piepildījās ar civilizācijas atribūtiķu. Ja šeit netišām būtu nonācis kāds papuass no Jaungvinejas, viņš droši vien ilgi aplūkotu visus šos dīvainos priekšmetus. Un ja vien viņam vēl arī izskaidrotu katras lietas nozīmi, tajā skaitā arī dažādajiem super-duper makšķernieku piederumiem, tad papuass noteikti kādas trīs dienas smiedamies vērtītos pa zemi par to, kā kādam gudram tirgotājam izdevās apmuļķot tik daudzus cilvēkus, veselu, saproties vai, cilti. Tomēr papuasa tuvumā nebija, un apmuļķotā tauta svēti ticēja, ka iegūtās mantas palīdzēs viņiem izvilināt no upītes viltīgo zivi.

No vīriešiem «nometnē» bija palicis tikai Žeņka, un arī tikai tāpēc, ka viņa tīkls bija bezcerīgi sapiņķerējies. Puisis bija no tās ekstremālās «makšķernieku» kategorijas, kuri ciest nevar sēdēt garas stundas ar makšķeri rokās. Viņam patika, ka zivs ķērās uzreiz un to bija pār pārēm. Žeņka varēja vēl padzenāties tai pakaļ viens pret vienu zem ūdens medību laikā. Tajā vismaz bija savdabīgs sportiskais azarts – kurš kuru novārdzinās. Taču sēdēt dīkā un tīksmināties par ūdeni no krasta itin nemaz nebija viņa

garā. Tādēļ Žeņka vienmēr ņēma līdzīgu maksšķerēšanā zvejnīku tīklu. Ar to viss bija pavisam vienkārši: izlīki tīklu, sadzini tajā zivis un vāri sev zivju zupu uz veselību. Lūk, arī viss «slapjais» darbs. Tāpēc, kad Žeņka solīja pušiem grandiozu lomu, principā viņš ne īpaši meloja, jo cerēja uz savu garantēto variantu. Tomēr sanāca neparedzēta kļūme. Vakarā viņš nepaspēja pārbaudīt tīklu, bet iepriekšējā maksšķerēšanas reizē viņš ne pārāk bija sevi apgrūtinājis ar akurātu tīkla salikšanu. Lūk, arī saņēma atbilstošu rezultātu. «Mudžeklis» šoreiz pilnībā attaisnoja savu nosaukumu, bezcerīgi samudžinot atsvariņus un pludiņus. Un, lai kā puisis centās, lieta nekādi nevirzījās uz priekšu.

Taču Žeņka nebūtu Žeņka, ja kristu izmisumā vai izrādītu, ka viņam kaut kas nesanāk. Vismaz meiteņu klātbūtnē viņš sev to neļāva. Un savu ieilgušo kavēšanos nometnē, kad bija pats aktīvākais rīta zvejas laiks, viņš skaidroja biedriem ne citādi, kā aiz «tīri džentlmeniskiem pamudinājumiem», lai ar saviem kalambūriem un jokiem veiktu «nenovērtējamu palīdzību» meitenēm viņu smagajā sieviešu darbā – trauku mazgāšanā pēc tāda «izsalkušās ordas» uzbrukuma. Īsāk sakot, Žeņka arī šeit veltī laiku netērēja. Sēžot uz saliekamā krēslīņa, viņš sirsnīgi «juta līdzīgu» meitenēm:

– ...Un tas mūsu tehniskajā gadsimtā, kad kosmiskie šķīvīši vago debesu telpu, kad cilvēks ir automatizējis ražošanu par deviņdesmit procentiem, šiem trauslajiem, maigajiem pirkstiņiem ir jāveic bezgalīgs kustību skaits pār šo netīro, modernizēto cilvēku ēdināšanas sili, šo briesmīgo instrumentu, kas sekmē mīlestību pret miesu un tās vēderu, un patmīlību...

Tikmēr uz nosacītā meža «ceļa», pa kuru bija izbraukušas šīs kompānijas mašīnas, parādījās džips un apstājās

tieši blakus pļaviņas iebrauktuvei. No tā izkāpa kalsns vīrietis. Viņa sejai, ko ieskāva gaiši mati un šķidra, rūsgana bārdiņa, bija nedaudz bāls skats. Makšķernieku kamuflāžas apģērbs viņam bija nedaudz par lielu un izskatījās tā, it kā tas būtu noņemts no sveša pleca.

Žeņka pārtrauca savu dedzīgo «darba tautas» uzrunu un raidīja ziņkārīgu skatienu uz neaicināto viesi. Džipa vadītājs, sajutis uz sevi vērstu pastiprinātu uzmanību, lie-tišķi iebāza roku bikšu kabatā un, otrā rokā spēlēdamies ar mašīnas atslēgu breloku, demonstratīvi piegāja pie Senseja «Moskviča», kā bagāžnieks bija nedaudz izvirzīts uz «braucamās daļas».

– Nu, un kura kleperis te ir izgūlies pa pusceļu? – pārspīlēti skaļi noteica svešinieks, pāris reizes iesperot ar kāju pa riepu.

Žeņka tūdaļ pielēca kājās un no sašutuma gandrīz vai aizrijās ar siekalām, cik daudz vārdus viņš gribēja vienā elpas vilcienā izgrūst uz nelūgtā viesā pusi.

– Hei, vecīt, ko tu te kājas vicini?!

– Vai tavs vāģis? – zobojoties tas jautāja.

– Mans, ne mans, kāda tev starpība?

Žeņka steigšus piegāja pie Senseja mašīnas. Izvilcis ne pirmā svaiguma kabatlakatiņu, viņš radīja iespaidu, ka no-trauc no tās pēdējos puteklišus. Nodemonstrējot tik skaidru mīlestību pret tēvzemes auto, Žeņka pieņēma dedzīga īpašnieka draudīgu pozu.

– Un kas vispār par lietu?

– Kā, kas?! – sašuta vadītājs. – Atstājis šo grabažu ceļa vidū un vēl vaicā, kas par lietu! Normālas mašīnas nevar garām pabraukt.

– Vai šitais traktors ir «normāla mašīna»?! – Žeņkā acumirkli aizdegās patriotisku jūtu ugunsgrēks. – Ar to var

tikai dzenāt degunradžus Āfrikā, bet ne jau pa pieklājīgām slāvu taciņām gaisu maitāt! Turklāt te vēl ir pietiekami daudz vietas. Nekas nenotiks tavam traktoram, ja pavirzīsi tā kāpurķēdes nedaudz uz krūmu pusi.

– Ahā, kā tad, ceri vien! Vai pēc tam tu mašīnu špaktelēsi un krāsosi?

– Kāpēc gan nenokrāsot, ja būs tāda vajadzība? Es ne tikai nokrāsot, es, ja gribi, varu to arī apzīmēt pēc pilnas programmas. Dzimtā māte Japāna nepazīs! Tūlīt, uzgaidi mazliet, pēc instrumenta aiziešu...

Žeņka pagriezās uz telšu pusi, it kā grasīdamies izpildīt savus solījumus. Veicis pāris soļus, viņš apstājās un, sataisījis dumju sejas izteiksmi, apgriezās, un neizpratnē noteica:

– Dzirdi, vecīt, te manā vienīgajā smadzeņu rievā viena doma pavīdēja. Kāpēc tev vispār vajadzīga šī brauktuve? Tālāk krauja. Šī vieta ir aizņemta. Mūsu šeit ir daudz! Vai tad tu citas vietas sev neatradīsi? Skat, cik liela upe.

– Kā, kāpēc?! Es te veselu nedēļu zivis piebaroju, dažādus ēdienus tām kā restorānā pasniedzu. Bet jūs te salaidāties uz iebartu vietu...

– Ko neteiksi?! Un es arī tām tā kā barību vedu! – sataisījis truli ietiepīgu sejas izteiksmi, iepriecināts iesaucās Žeņka. – Var teikt, pēdējo maizes gabalu cīņā no sevis atrāvu un visu tik viņām, viņām, nolādētajām zvīņastēm! Jā-a-a, – viņš nopūtās, – divatā būsim tās pārbarojuši līdz lūpai! Droši vien šobrīd guļ upītes dzīlēs kā cūka pēc pusdienām, slinkums asti uz augšu pacelt. Un es domāju, kāpēc tās neķeras? Bet tām nabadzītēm, redziet, vēdergraizes...

Meitenes, klausoties šo sarunu, klusu iesmējās.

– Klau, vecīt, bet varbūt mēs tām nekaunīgajām zivīm uztaisīsim «dinamo»?

– Ko?!

– Es saku, vai tu dinamītu nejauši neesi paķēris līdzi? – ar skaidru ieinteresētību uzsvērti skaļi jautāja Žeņka.

Šoferis pasmaidīja ar šķirbainu smaidu, nespējot noturēt nopietnu mīmiku šī savādnieka tik dedzīgās runas priekšā.

– Nebaidies, es tās tāpat dabūšu.

Žeņka paraudzījās uz šo objektu ar segvārdu «stomatologa prieks» un līdzjūtīgi noteica:

– Vai tu gadījumā nezini, zivīm infarkti mēdz būt?

Šis jautājums, šķiet, izsita vīrieti no piekasīguma sliekšņiem, un viņš, paraustījies plecus, atbildēja:

– Nezinu. Droši vien. Ja sirds ir, tātad arī infarkti mēdz būt.

– Tad skaidrs.

– Kas tev skaidrs?

– Savādāk es domāju, kā gan tu esi iecerējis tās dabūt!

– Tfū tevi! – vīrietim pieleca un viņš labsirdīgi nosmējās kopā ar Žeņku.

Pasmējies džipa vadītājs jau mierīgākā tonī noteica:

– Nu labi, sauc mašīnas saimnieku.

– Es taču viņa vietā. Ko, vai neesmu līdzīgs?

– Tu? – vīrietis nosmīnēja. – Ar prātiņu neesi izdevies... un ar ūsām arī.

Žeņka jau atvēra muti, lai pastrīdētos par savu spīdošo intelektu, bet, izdzirdot par ūsām, aprāvās un uzmanīgi paskatījās uz vadītāju.

– Sauc, sauc, – skubināja tas, vērojot Žeņkas reakciju.

– Kādēļ viņš tev ir vajadzīgs?

– Vajadzīgs, un viss. Vai man jāatskaitās tavā priekšā?

– Nu skaties, vecīt, – katram gadījumam pa jokam brīdina Žeņka. – Pats uzprasījies. Es gribēju kā labāk, drošāk tavai personai...

Ar šiem vārdiem viņš devās uz upes pusi un pazuda aiz krasta nogāzes.

Sensejs un Nikolajs Andrejevičs sēdēja uz kaut kādas siekstas, kas pavisam noteikti savā garajā, guļošajā dzīvē bija redzējusi dažādus makšķernieku otrā «pamatdarbarika» veidus. Katrs turēja makškeri un skatījās uz savu pludiņu tā, it kā zivs tūdaļ, tūdaļ pieķersies. Žeņka nokāpa pa smilšaino uzbērumu. Viņa atnākšanai neviens no makšķerniekiem – amatieriem nepievērsa uzmanību. Tik liela bija viņu koncentrēšanās uz makškerēšanas procesu. Puisis paskatījās, kā ūdenī ligojās pludiņi, un uzdeva mūžīgo gar krastu klaiņojošā garāmgājēja jautājumu:

– Nu kā, ķeras?

– Nu tā, sīkaļas rausta, – atbildēja Sensejs ar ierasto makšķernieku atbildi.

Žeņka vēl nedaudz pastāvēja, klusībā cerot, ka viņa klātbūtnē sāksies grandioza cope, bet, tā arī nesagaidījis šo ievērojamo notikumu, atgriezās pie aktuālās dienas tēmas.

– Klau, Sensej! Tur kaut kāds nekaunīgs vecis pēc tevis vaicā. Ar džipu atpērās. Viss tāds baigi svarīgs...

Sensejs, neatraujot skatienu no pludiņa, nosmīnēja un smaidot pajautāja:

– Tāds kalsns un ar rudu bārdiņu?

– Jā.

– Tak, dzen viņu prom!

– Sapratu, – Žeņka nopriecājās un aši sāka rausties augšā pa smilšu nogāzi.

– Hei, stāvi! – Sensejs nokliedza viņam nopakaļ. – Es taču pajokuju... Tas ir cienģtēvs, kas atbrauca.

– Cienģtēvs?! – Žeņka milzīgā izbrīnā nošļūca no uzbēruma lejā. – Tas pats, par kuru tu stāstīji, kurš mums piebiedrosies makškerēšanā?

Sensejs smiedamies pamāja ar galvu, raudzīdamies apjukušajā puisīša sejā, un sāka doties ārā no sava «zivju slēpņa».

– Nē, nūdien, es divas stundas izsekoju jūsu manevrus. Mēs it kā vienojāties citur satikties.

– Kā man izskaidroja, kur atrodas tā vieta, tā es tev arī nodevu, – jautri noteica Sensejs, pamādams uz Žeņku.

– Ā-ā-ā, tad viņš tev ceļu skaidroja?! – smeļoties iesaucās Vano. – Tad nav pārsteidzoši, ka jūs te nokļūvāt. Atceries te Ivans Osipovičs...

– Ko? Kas par Ivanu Osipoviču? – Žeņka nesaprata.

– Susaņins, jaunais cilvēks, Susaņins. Savu vēsturi ir kauns nezināt, – pārmetoši noteica tēvs Joāns.

Visu kompāniju pārņēma jauna smieķu lēkme. Izslavētā Kostromas apgabala zemnieka vārds, kurš 1613. gadā ievilināja poļu-lietuviešu interventus necaurejamā purvā, tā arī lipa Žeņkam klāt visu dzīvi. Turklāt tā viņu dēvēja pavisam atšķirīgi cilvēki. Taču izskatījās, ka puisis tas nemaz neuztrauca, gluži pretēji – tas viņu darīja lepnu par savu vēsturisko tautieti. Žeņka uzspēlēti pasmaidīja, atrodoties visu uzmanības centrā, paraustīja plecus un komiski noteica:

– Katrs var kļūdīties. Mazums, kas dzīvē nenotiek? Starp citu, manu sentēvu devīze skanēja: «Visas dzīves izdevības pēc gadījumiem un iespējām dalās precīzi divās daļās. Var būt, var arī nebūt.»

Ar šiem vārdiem viņš uz sevi izsauca jaunu joku un smieķu vētru. Pēc tam, kad visi pilnībā saprata, kas ir kas un kādu vietu ieņem zem saules, sākās dārgā ciemiņa viesmīlīga uzņemšana. Mēģinot kaut kā rehabilitēties jaunpieņācēja priekšā, Žeņka sāka savai palaidnīgajai dabai neraksturīgi knosīties, piedāvādams plašu savu pakalpojumu spektru. Palīdzēja noparkot džipu zem «pļavas labākā koka», kas, viņaprāt, radīja visplašāko ēnu. Gādīgi nogādāja Vano makšķernieku piederumus pie ūdens. Pats pat piepumpēja viņa piepūšamo laivu.

Makšķerēšanas piederumu papildināšana ar tik vērtīgu pārvietošanās līdzekli pa ūdeni neizsakāmi iedvesmoja visus klātesošos. «Pirmā izbraukuma» tiesības, dabiski, tika piešķirtas kaislīgākajiem makšķerniekiem. Kopā ar Vano tie rindas kārtībā sāka vagot ūdeņu plašumus zivju copes vietu meklējumos.

Taču Žeņka, pārliecinājies, ka viņa «dedzīgās mīlestības objekts no pirmā acu skatiena» ir aizpeldējis pietiekami tālu, viltīgi pasmaidīja. Viņa acis iedegās palaidnīga ugunīņa. Kad visi jau bija aizrāvušies ar rīta copes procesu, tikmēr «Susaņina pēctecis» devās īstenot savu izloloto, blēdīgo ieceri. Turklāt īsta cope, viņaprāt, tuvākajā laikā viņam nespīdēja, jo tā tīkls bija bezcerīgi sapīņķerējies.

Sameklējis tukšu plastmasas pudeli, Žeņka lietpratīgi radija no tās vienkāršu šlakstīšanas ierīci, caurdurot tās korķi. Pēc tam piepildīja to ar ūdeni un devās uz produktu telti, kur dāsni iebēra pudelē cukuru. Pēc tam rūpīgi sakratīja sevis radīto «degmaisījumu» un, izkļuvis ārā no «bunkura», ar apmierinātu smīnu paskatījās uz laivas pusi. Nesteidzīgā soli puisis piegāja pie džipa, apgāja tam apkārt, ar mīlestību aplūkojot šo svešzemju monstru. Atskatījās un, nekonstatējies nevēlamus lieciniekus, ar neapraktāmu baudu sāka veidot saldu ūdens celiņu no skudru pūžņa, kas atradās aiz «labākā koka pļavā» apjomīgā stumbra, un kas radija svētļaimīgu ēnu (pie kura, pateicoties Žeņkas pūlēm arī tika veiksmīgi noparkota mašīna), pie nīstamā «traktora». Klusi svilpodams zem deguna patriotisku meldiņu, viņš ar īpašu iedvesmu aplēja džipa riteņus un apakšējas durvju spraugas.

Vienu gan puisis nožēloja: šai izrādei nebija skatītāju, kas pienācīgi spētu novērtēt puīša izdomu un aktiera talantu. Vien putns, kas sēdēja netālu uz augsta priedes

zara, noliecis galvu sāņus, ar ziņkārību vēroja tā putna dabai nesaprotamo virszemes divkājainā rosību. Iztukšojis visu pudeli, «atriebtais Susaņins» izelpoja milzīgā atvieglojumā un, kā uzticīgam «Greenpeace» loceklim pienākas, ar baudu sāka novērot, kā pirmās skudras-izlūki veiksmīgi pārvarēja viņa neredzami novilkto distanci. Garastāvoklis Žeņam acīmredzami bija uzlabojies, bet ar to viņa palaidnīgais entuziasms neizsīka.

Pagaidījis, kamēr saule nedaudz sasildīs ūdeni, Žeņka nolēma pievērsties zemūdens medībām un noķert kaut vai vienu vērtīgu zivi. Pārlaidis skatienu ūdeņu plašumiem zivju Klondaikas meklējumos, Žeņka atkal pievērsa skatienu laivai. Tā dreifēja pretējā krasta tuvumā un vienkārši vilka sev klāt kā ar magnētu. Tanī jau aptuveni pusstundu atradās Vano kopā ar Viktoru, kurš bija uzprasījies pāriniekos, lai varētu pamakšķerēt no laivas. Un tanī momentā Žeņkas avantūristisko prātu apmeklēja viņa nemainīgā «mūza» – pēc puīša priekšstatiem, kāda glauna, mītiska sieviete ar neizsīkstošu humora izjūtu.

Izsaiņojis savu smago akvalangu, Žeņka, pūšot un elšot no smaguma, nesa to uz meldru pusi. Viņš nepaslinkoja apiet nelielu līkumu caur meža krūmiem, lai paliktu neievērots. Un tajā pašā momentā, kad puisis aizrāvēs vilka akvalangu, niedres aizdomīgi iečabējās. Starp tām pavidēja Stasa pakauss. Viņa draugs parādījās, jāteic, pašā interesantākajā brīdī.

– O! Un es domāju, kur tu pazudi? Skatos, paņēma akvalangu un dodas uz mežu. Ar apakšzemes peldēšanu nolēmi nodarboties, vai? «Labs ir», domāju, iepriecināšu savas acis ar tik interesantu skatu.

– Kas vēl nebūs! – novīpsnāja Žeņka. – Redz kāds, nolēmi apgrābstīt manas gaišās domas ar savām netīrajām ķetnām...

Pirms Stasa ierašanās Žeņka savā prātā tieši nobeidza savu diženo kombināciju, kā pārliecināt klātesošos makšķerniekus, ka šeit ir ne tikai zivtiņas, bet arī tādas gigantisku izmēru zivis kā haizivis. Viņam sagādāja baudu doma par īstu makšķerņu traci. Stasa ierašanās nekādi neiekļāvās Žeņkas stratēģiskajos plānos, jo sen zināms: «Vislabāk noslēpumu glabā tas, kas to nezina.» Tomēr tajā pašā laikā viņam dikti gribējās padalīties ar kādu savā grandiozajā, smieklīgajā avantūrā. Un kurš gan cits, ja ne Stass, viņa mūžīgo piedzīvojumu nejaušs liecinieks, pa īstam novērtēs tādu zemūdens izrādi? Turklāt Stass pats garlaikojās no tādas tukšas copes. Tāpēc, kad Žeņka izklāstīja lietas būtību, draugs viņu ne tikai atbalstīja, bet arī izteica vēlmi ņemt pašu tiešāko daļību zemūdens jezgā, papildinot Žeņkas plānu ar jaunām izsmalcinātām detaļām. Atstiepis savu akvalangu uz sākumpunktu, tas ir, uz niedrēm, Stass uzvilka inventāru un kopā ar Žeņku iegremdējās ūdenī, pieņemot, ka miegainajai makšķerņu kompānijai viņi ar draugu ir palikuši neievēroti.

Pārītis dziļumā piepeldēja pie Vano piepūšamās laivas. Tikmēr Viktors sēdēja laivas pakaļgalā ar makšķeri rokās. Zivis te ne tikai neķērās, bet izskatījās, ka pat netuvojās pie viņa treknā tārpa, kas ar mīlestību vakar tika izraksts vecmāmiņas dārziņā. Vitja pastiprināti cīnījās ar miegu, mēģinot koncentrēt skatienu uz monotoni kustošo pludiņu. Tomēr acu zīlītes arvien biežāk un biežāk nodevīgi savilkās pie virsdegunes, un acis pašas no sevis vērās ciet, vilinoši nomainot upītes ainavas vienmuļo skatu ar saldu, mierpilnu miegu. Tikai pateicoties neticamajai gribas piepūlei, ko uzkurināja sirdsapziņa un makšķerņa pieņēmuma apziņa, Viktoram periodiski izdevās atvērt savus svina plakstiņus.

Vano sēdēja laivas priekšgalā ar spiningu. Viņa cope bija krietni enerģiskāka. Viņš vienā laidā, nezaudējot cerību kaut ko noķert, meta vizuli upē – gan šeit, gan tur. Likās, šim cilvēkam vispār nav pazīstami tādi vārdi kā «nogurums», «miegs» un «garastāvokļa pasliktināšanās». Uztiņot kārtējo reizi ar raustītām kustībām makšķerauklu uz spininga spoles, Vano pārļaida skatienu pār ūdeni netālu no laivas. Pēc tam pašķielēja uz snauduļojošo Viktoru un, mīklaini pasmaidījis, tālredzīgi pavirzījās tālāk no laivas malas. Viņš ātri satina makšķerauklu un, it kā nekas nebūtu bijis, sāka aizrautīgi mainīt vizuli.

Tikmēr «diversanti» jau atradās precīzi izvēlētajās koordinātēs. Žeņka akurāti piepeldēja klāt vārgi raustīgajam tārnam uz Viktora makšķeres un ar spēku pavilka makšķerauklu. Miegainais Viktors no pārsteiguma gandrīz vai ievēlās ūdenī, instinktīvi iekrampējies makšķerē. Adrenalīns iešļācās asinīs pārmērīgā devā un kā pēkšņs viesulis sacēla kājās cilvēciskajos «bēniņos» visādas tur noputējušas «grabažas» senu mednieka instinktu veidā. Viktora acis acumirkli kļuva apaļas. Un pavisam aizmirsis makšķernieka devīzi, ka «zivs mīl klusumu», viņš ar azartu kļiedza Vano:

– Ir! Noķēru, noķēru!

Makšķeraukla cieši nostiepās, saliecot makšķerkātu stāvā lokā, un sāka iet pa riņķi. Viktors, neticot savai makšķernieka veiksmei, stūrgalvīgi centās pievilkt to sev tuvāk.

– Oho! Tāda zivs! Droši vien līdaka milzīga, – viņš lielīgi teica, koncentrējot savu sajūsmināto skatienu uz duļķaino ūdeņu dziļumiem.

Vano notēloja ārkārtīgu sajūsma par biedru un rosīgi sāka palīdzēt viņam ar padomiem, kā būtu labāk izvilkts šis zivs. Uz «klāja» iekvēlojās īstas makšķernieku kaislības.

– Skaties, skaties, kā velk! – apreibināts ar nebijušu veiksmi, plātījās «laimīgais makšķernieks». Viktors no saviļņojuma pat piecēlās kājās. – Tiklu, tas ir... *sačoku, sačoku* dod, tūlīt es to pievilksu!

Šajā pašā mirklī makšķeraukla asi pagriezās uz upes vidu, un tūlīt pat sekoja jaudīgs sitiens pa laivas dibenu. No šī negaidītā grūdienu Viktors, kurš bija aizrāvis ar pakaļdzīšanos «milzīgai līdakai», nenoturēja līdzsvaru un pārkrita pār bortu. Personīgās drošības sajūta tādu upes monsturu priekšā vienā mirklī pārspēja makšķernieka instinktu. Atmetis makšķeri, Viktors sev neticamā ātrumā sāka rausties atpakaļ laivā, panikā gandrīz vai apgāžot to kopā ar Vano. Un ja vien ne tēva Joanna savlaicīgā palīdzība, kas zina, ar ko tas viss beigtos.

– Neko sev! Neko sev! – kā buramvārdus atkārtoja Viktors, klabinādams zobus vai no aukstā ūdens, vai no bailēm. – Nē, tu redzēji? Kā-ā-ā deva! Lūk, tāda droši vien, ne mazāka...

Pie šiem vārdiem makšķernieku roku slimība ieguva arvien lielāku atvēzienu.

– Jā, izskatās pēc sama-ilgdzīvotāja, – Vano māja ar galvu, ar visu savu attieksmi izrādot atmodušos makšķernieka-amatiera interesi.

– Sams?! Neko sev! Nē, nu tu redzēji, redzēji?! To šeit ir vesels bars! Tādu makšķeri aizvilka, neģēlis!

– Aha, šis samīņš uz kādiem sešdesmit kilogramiem pavilks, – pārinieks uzkurināja kaislības un sāka airēt, – ar manu spīningu mēs noteikti netiksim ar viņu galā.

– Jā, jā, – Viktors atbalstīja viņu, slepenībā priecājoties, ka viņu laiva ātri attālinās no viņa nesenās «prieka vietas», kas beidzās viņam ar pilnīgām šausmām. – Jāpaņem resnāku makšķerauklu un arī āķus lielākus...

Acīmredzami, ka Viktoru no pārdzīvotajām bailēm panesa uz nepārtrauktiem runas plūdiem. Viņš uz vietas sāka izdomāt neticamas shēmas šo zivju noķeršanai.

Bēdu zvejnieku ierašanos krastā jau gaidīja makšķernieku kompānijas īpaši ziņkārīgākā daļa. Pametuši savas makšķeres, viņi neizpratnē vēroja neticamo Viktora pilotāžu ūdenī un tam sekojošo laimīgo «sliķoņa glābšanas» kadru, kas vienā mirklī pārtapa viņa pārinieka steidzīgajā airēšanā uz krastu. Atgūstot pamatu zem kājām, Viktoram pilnībā atgriezās drosme. Viņš aizgūtnēm sāka stāstīt puisiem par savu gandrīz veiksmīgo lomu, kā arī par varonīgo cīniņu ar šiem upes monstriem ūdenī, kur viņš gandrīz vai noķēra zivi aiz astes... Kā zināms, pašas milzīgākās no nozvejotām zivīm vienmēr mēdz būt tās, kas noteikti norāvās no āķa cīņas izšķirošajā momentā.

Uzkurinātās makšķernieku kaislības un mednieku azarts, ne mazums stimulēts no Vano puses, aplipināja arī citus. Visi sāka aktīvi gatavoties trofejas eksemplāru noķeršanai. Kāds stiepa milzīgus āķus, kāds – kaprona diegus, kāds – nejauši līdzī paķerto lielo somu ražojuma alumīnija *sačoku*... Kāds pabrīdināja, ka ūdenī labāk neiet, tāpēc ka dzirdēja traģisku stāstu par milzīgu samu, kurš aprijis veselu suni, it kā esot arī sami – cilvēkēdāji. Un tālāk sekoja vesels seriāls ar dažādiem «ticaņiem» atgadījumiem. Pēc visiem šiem šausmu stāstiem, tauta sāka draudzīgi veidot zvejas superrīku, turklāt vienu uz visiem.

Vano, kā jau pieklājas, morāli atbalstīja makšķernieku iniciatīvu, bet aktīvi šajā «projekta realizācijā» nepiedalījās. Laipni piešķīris laivu entuziastu rīcībā, viņš piebiedrojās Sensejam un Nikolajam Andrejevičam, kuri mierīgi sēdēja no rosības pa gabalu uz savas noskatītās siekstas.

– Kas tur par paniku? – Sensejs painteresējās tēvam Joannam.

– A-ā, – tas atmeta ar roku, – tavs Susaņins par Ihtiandru pārvērtās. Ar draugu uzģērba akvalangus un izjokoja mūs.

– A-ā-a... Šītais var ne to vien sastrādāt... Makšķerēšana vispār ir lietderīga lieta... īpaši iztēles attīstībai.

Viņi nosmējās, raudzīdamies uz to pusi. Tikmēr Žeņka un Stass, it kā nekas nebūtu bijis, pienāca pie puīšiem. Viņi aktīvi piebiedrojās kopējam tracim, pielejot vēl eļļu ugunī ar uzbudinātām runām un intensīvu žestikulēšanu.

Brīnumzivs ķeršana jauniešu kompānijai ilga gandrīz trīs stundas. Puīši rindas kārtībā vagoja viscaur upītes ūdeņu plašumus, mēģinot atklāt «vērtīgo Viktora lomu». Beigu beigās visi nogura, pamatīgi iztērējot savus spēkus un nervus, un praktiski zaudējot ticību vispār jebko nozvejojot.

Īsi pēc pusdienām noslēpums par «brīnumzivi» tika atklāts neiespējami banālā veidā. Un, galvenais, kurš to atklāja? Pats lieliskais scenārists-humorists – tas, kurš no citiem niedrēs prasīja svinīgus zvērestus par gandrīz vai «valsts nozīmes» noslēpuma neizpaušanu... Sākumā it kā viss gāja pēc iecerētā. Žeņka pat nolēma skatītāju-makšķernieku priekšā nodemonstrēt savu vīrišķību un bezbailīga peldētāja varonību. Ūdens jau bija pietiekami sasilis, bet līst tajā iekšā pēc visām izstāstītajām šausmēm neviens kaut kā īpašu vēlmi neizrādīja. Vienīgi Žeņka ar baudu nodevās peldei, dažādās vietās ienirdams kā pīle, lielo samu meklējumos.

Taču kādā brīdī puisis, atrodoties dziļumā, pēkšņi izmisīgi sāka ķepuroties ūdenī kā slicējs. Sākumā visi nodomāja, ka šī ir viņa kārtējā ākstīšanās. Tomēr parasti tamlīdzīgas darbības tika pavadītas ar kādu komisku runu, kas izziņotu publikai šā ķermeņa īpašnieka visus «varonīgos nopelnus». Tomēr pašlaik Žeņka ķepurojās klusēdams, periodiski pazūdot zem ūdens. Stass pirmais metās

palīgā. Aiz viņa negudrojot ūdenī ielēca Bogdāns un Svats. Tikmēr Žeņkam visbeidzot izdevās atbrīvoties no kaut kā, un viņš tādā ātrumā peldēja uz krastu, kas droši vien pat peldēšanas čempioniem sapņos nerādījās. Kā lode izšāviens no ūdens, puisis šausmās apgriezās un sāka cieši skatīties tur, kur gandrīz bija noslicis.

– Kas notika? – pieskrējuši jautāja puīši.

– Vai sami uzbruka?! – uztraukti prašņāja Viktors.

– Kādi vēl sami! – pilnā nopietnībā izsplāva Žeņka. – To mēs ar Stasu jūs izjokojām. Taču pašlaik patiešām kāds mani vilka dziļumā. Tāds sīksts un pinkains! Vienkārši drausmas! Vēl aizvien, redz, šermuļi skrien pār kauliem. Es tikko kā vienu kāju atbrīvoju, bet viņš ar savējo spili jau ieķeras otrā! Es panirt apakšā gribēju, bet viņš tur tāds milzīgs...

Sensejs, iedams garām kompānijai, apstājās, nedaudz paklausījās sarunu un paskatījās uz Žeņkas norādīto vietu ūdenī. Pārlaida skatienu pār visiem klātesošajiem, pasmaidīja un aizgāja savu ceļu pēc rezerves āķiem.

Pūlis vēl neuzticīgi klausījās Žeņkas teiktajā, kā tas pēkšņi sastingumā aplusa. Viņa skatiens sastinga, veroties ūdenī. Visi paskatījās uz to pusi. No saduļķotās dzelmes parādījās nesaprotams briesmonis, apaudzis ar garām zālēm un dūņām. Tas sāka lēnām tuvoties krastam. Tauta stāvēja nekustēdamās – kāds aiz intereses, bet kāds arī dabiskās vājības dēļ vairs nevarēja izkustēties no vietas. Kā šim «briesmonim» sāka parādīties no ūdens cilvēcisks rumpis un viņa augšdaļa atbrīvoties no gļotām, sastingušie sāka izrādīt pirmās dzīvības pazīmes. Beigu beigās šis Žeņkas šausmīgo baiļu objekts galīgi «transformējās» par Vano, kurš, nokratījies no sevis pēdējo gļotu «kumšķi», noskalojās ūdenī un, pieglaužot matus ar rokām, ar savu nemainīgi šķirbaino smaidu iznāca krastā.

– Nu, kā sams? – viņš izsmējīgi pavilka Žeņku uz zoba, un viss pūlis sāka locīties smieklos.

Pēc šī gadījuma neviens vairs nebaidījās līst ūdenī. Puiši smagnēji šļakstinājās upītē, neatgriezeniski aizbiedējot prom pat sīkās zivteles. Vano aktīvi atbalstīja visu šo jaunības entuziasmu ar savu nebeidzamo joku straumi. Viņš tā iekrita Žeņkas dvēselē, ka tas pat nepamanīja, kā sadraudzējās ar viņu un atrada tā personā neaizstājamu pārinieku savās «joku lietās». Praktiski visi jau, pametuši makšķerēšanu, nodevās pilnvērtīgai atpūtai. Vienīgi Sensejs kā uzticīgs makšķernieks sēdēja ar savu makšķeri krastā. Vano ar Žeņku vairs neizturēja un, demonstratīvi piepeldot pie Senseja makšķeres, sāka pēc kārtas raustīt makšķerauklu, imitējot grandiozu copi. Sensejs cieta, cieta viņu izsmieklus, bet pēc tam neizturēja un ar smaidu noteica:

– Ja vien makšķerēšana tā nenomierinātu, es jūs, karūsas tādas, jau sen būtu «noslīcinājis».

Žeņka ar optimismu izkliedza viņam atbildi:

– Zivs ūdenī neslikst!

Uz ko Vano tūlīt pat ar ironiju piebilda:

– Dzirdi, Ihtiandr, vai tu neko neesi sajaucis par to, kas neslikst ūdenī?

Pār upītes plašumiem atkal atskanēja jautri smieklī.

Kad kompānija pēc «ūdens procedūrām» svētlaimīgi izklājās saulītē, Sensejam blakus apsēdās Volodja.

– Ko, klusums? – viņš pamāja ar galvu uz pludiņu.

– Klusums, – skumji noteica Sensejs.

– Met taču malā šo nepateicīgo darbu, – ar smaidu ieteica Volodja. – Manuprāt, normālas zivis te no laika gala nav bijušas.

– Nū-ū, nē... – ar neatlaidību novilkta Sensejs, tomēr pēc pauzes, pasmīnējis piebilda: – Vai zini makšķernieku tautas ticējumu? «Laba cope ir vai nu pirms tu sāc makšķerēt, vai pēc tam, kad tu jau esi satinis makšķeres.»

– Tik tiešām! Tā ka tin vien makšķeres, kā iesaka pasaulē pati «godīgākā» makšķernieku tauta, – ar smiekliem piedāvāja Volodja.

Sensejs atbalstīja viņa joku:

– Vai tas ir smalks mājiens uz to «dabas likumu», saskaņā ar kuru godīgi ļaudis nevar būt labi makšķernieki?

Viņi abi iesmējās, atcerēdamies izplatīto makšķernieku stāstiņu.

– Gribētos kaut vienu kārtīgu noķert. Citādi ar tādu, – Sensejs parādīja uz burku, kurā mierīgi peldēja dažas mazas rauđiņas, – kaķis pat nelaidīs pāri sliekšnim.

Volodja atkal pasmaidīja un paskatījās uz meža pusi. No turienes iznāca Vaļera un devās uz nometni, stiepjot aiz sevis garu sausa koka stumbru.

– O, Vaļera... Atkal baļķi stiepj...

Sensejs atskatījās.

– Malacis. Malku vakaram gatavo, atšķirībā no daļiem, – viņš nepārprotami paskatījās uz Volodju, bet pēc tam piebilda, – tajā skaitā arī manis.

– Es viņam piedāvāju nopeldēties. Taču viņš turas no maļus no kompānijas.

– Kautrējas puisis. Pirmo reizi jaunā kolektīvā. Nevienu nepazīst, izņemot tevi.

– Tas tiesa, – piekrita Volodja. – Es vispār gribēju ar tevi parunāt par viņu. Viņš nav slikts puisis. Liktenis, protams, viņam smags. Gribētos palīdzēt, lai atkal neiekuļas problēmās... Mēs ar viņu no bērnības tā kā draudzējamies. Viņš ir mans kaimiņš – no vienas kāpņutelpas. Agrāk uz sporta zāli

kopā skraidījām un vienā kompānijā pagalmā bijām... Viņa vecāki Ziemeļos strādāja, bet Vaļerku audzināja vecmāmiņa. Labsirdīga sieviete. Bet, kad viņa senči no Ziemeļiem atgriezās uz palikšanu, viņam tieši četrpadsmit palika. Tad viņam arī sākās «jautrā dzīve». Tēvs sāka dzert, māti sāka sist. Viņa ilgi nedomāja un izšķīrās. Apprecējās ar citu. Taču tas izrādījās ne par mata tiesu labāks par tēvu. Kā saka: «No vilka bēg, uz lāci krīt.» Tikai skandālu ģimenē kļuva vēl vairāk. Vaļerka psihot sāka ar un bez iemesla. Un cietumā pirmo reizi tika muļķības pēc. Viņam tieši tajā laikā palika astoņpadsmit. Līdz iesaukumam mēneša pietrūka, kad viņš kaut kādu veci ielu kautiņā piekāva. Iedeva gadu. Iznāca. Paslaistījās, paslaistījās... Darbā neņem. Bet te vēl patēvs katru dienu «smadzenes kompostrēja», sak', negrasās uzturēt noziedznieku. Īsāk sakot, naudas nav, bet kā jau jaunībā – daudz ko gribas. Nu, un iekrita vēl uz trim gadiem par ielas laupīšanu. Atgriezās, dzīvošanas mājās kā nebija, tā nav. Dzīvokli noīrēt arī problēma. Tā arī sasējās ar noziedzniekiem. Aizgāja dzīvot uz citu dzīvokli kaimiņrajonā. Apprecējās. Taču gads nepagāja un viņu iegāza kā muļķi. Un aizgāja puisis kā lohs pa etapu... Labi, ka ar «piečuku» tika sveikā. Kamēr sēdēja, sieva no viņa aizgāja, vecāki gāja bojā autokatastrofā. No radniekiem palika vien babiņa, un tai jau pašlaik ap astoņdesmit... Tik tikko atbrīvojās, vēl ar izziņu staigā... Īsāk sakot, dzīve viņam nav bijusi cukurs. Bet vispār viņš nav slikts puisis.

– Jā, nav slikts... Tikai trīs reizes tiesāts, – pasmīnēja Sensejs.

– Vienkārši dzīve tā iegrozījās. Es taču cik gadus viņu zinu! Vēstules viņam rakstīju uz zonu, tā teikt, morāli atbalstīju. Īpaši pēdējos četrus gadus mēs bieži sarakstījāmies. Iekārtot viņu kaut kur, lai atkal nenoraujas... Savādāk viņš ir puisis ar vāju raksturu, nestabils...

– Nestabils, saki?! – atkal nosmīnēja Sensejs un kaut kā dīvaini paskatījās uz Volodju.

Tas apmulsa.

– Nē, nu, mazums kas, atkal nonāks sliktā ietekmē vai vēl ko nevajadzīgu sastrādās.

– Labs ir, kaut ko izdomāsim.

Jokos un astprātībās nemanot pielavījās vakars. Oļegs ar Svatu sāka iesildīties. Šis «sliktais ieradums», kas daudziem klātesošajiem bija kļuvis par fizioloģisku ikdienas nepieciešamību, lipīgi iedarbojās arī uz pārējiem. Specnaziešiem bija nedaudz citādāka treniņa tehnika kā sensejiešiem. Tas radīja abpusēju savstarpēju interesi iesildošajām pusēm. Vārds pa vārdam – un puīši sāka dalīties savā starpā ar sakrāto «armijas» un «pilsonisko» pieredzi. Nemanot lietas nonāca līdz sīkiem springiem.

Pa to laiku tēvs Joanns, Sensejs, Volodja un Nikolajs Andrejevičs vēl aizvien centās maksšķerēt, velkot ārā sīkaļas, kā viņi paši izteicās: «kaut vai zivju zupas smaržai.» Un nemierīgi gaidīja zvaniņa džinkstoņu no naktsāķiem, kuriem pēc idejas būtu jādod signāls par lielo lomu. Ja viņi būtu veci večuki, tad, protams, viņus jau nekas vairs neinteresētu, kā tikai maksšķere rokās un pats ķeršanas process. Tomēr dzīslās vēl bangoja jaunas asinis. Tādēļ viņi arvien biežāk un biežāk atskatījās uz notiekošajiem springiem. Beidzot Vano neizturēja un, atstājis savu maksšķeri Volodjas aizgādniecībā, aizgāja pie cīkstoņiem.

– O! – Sensejs pasmīnēja. – Ja jau cienīgtēvs iedvesmojās ar treniņu, tas nozīmē – tūdaļ sāksies pamācošs process. Ejam, paskatīsimies!

Kad viņi pietuvojās, tēvs Joanns bija jau savā reper-
tuārā. Sparinga laikā Stass netišām pārsita Žeņkam lūpu,
kad tas pārī ar viņu mēģināja demonstrēt Volodjas pui-
šiem interesantu satvērienu. Tēvs Joanns norūpējies sāka
rosities ap Žeņku, gluži kā gādīga vista ap cāli, tikpat kā
ar varu pie tā lūpas likdams aukstu kompresi, ūdenī sa-
mērcēta kabatlakatiņa veidā. Sākumā Žeņka izbrīnījies
atgaiņājās, sak', ierasta lieta, bet pēc tēva Jonna uzstā-
jīgajām runām padevās. Šis skats negribot piesaistīja arī
pārējo klātesošo uzmanību.

– Lūk... nu lūk... tā vienmēr: ar dumju prātu miesai jā-
cieš, – cienīgtēvs izskaidroja Žeņkam misēkļa būtību. – Tevī
ir jābūt Dieva spēkam. Bez tā tava miesa ir tikai pišļi, bez-
galīgas ciešanas.

– Taču tieši bezgalīgas ciešanas treniņos gala rezultā-
tā arī vainagojas ar «ķermeņa stāvokļa noturību cīņas lai-
kā», – ar humoru atbildēja Žeņka, mēģinot piecelties no
«sodīto un cietušo» baļķa.

Taču cienīgtēvs, acīmredzot nepabeidzis savu pamāco-
šo sprediķi, uzlika roku uz Žeņkas pleca un atkal pienag-
loja viņu turpat. Izteikt savas pamācības no augšas uz leju
tēvam Joannam bija daudz ērtāk, nekā «elpot nabā» šim
gandrīz divmetrīgajam gigantam.

– Nesaki vis, nesaki vis... Galvenais cilvēkā ir Dievišķais
Gars. Viņš, nevis miesaniecīgā, ir īstenais spēka avots. Uz
Viņu paļaujies...

– ... bet pats netaisi aplamības, – ātri pārtrauca tēvu
Joannu Žeņka, atkal mēģinādams piecelties.

Tomēr Vano ar «dzelzs» roku atkal viņu apsēdināja. Cie-
nīgtēvs pašūpoja galvu un paskatījās uz pienākušo Senseju.
Imitējot sirmgalvja balsi, ar savu iemīļoto uzsvāru uz «o»,
Vano noteica:

– Nē, nu kāda jaunatne? Gan rīcība, gan vārdi? Mēs bijām jauni, mēs gan tā nemuļķojāties! Bet jautājām pēc padoma: «Vai drikst to, vai drikst šo?»

Sensejs ar Volodju sāka smaidīt, raugoties cienīgtēvā.

– Es taču tev, dullais pauri, cenšos iestāstīt, ka ne uz savu muskuļu kalnu ceri, bet uz Dievišķo Garu, kas ir tevī, – tēvs Joanns turpināja Žeņku mācīt. – Bez viņa tu esi beztiesisks, miesas atgriezums!

– Vai es esmu beztiesisks?! Vai es esmu miesas atgriezums?! – sašuta Žeņka un izslējās visā savā raženajā augumā pret kalsno cienīgtēvu.

Situācijas komiskums izsauca kompānijai, kas vēroja notiekošo, smieklus. Vano paskatījās uz milzīgo Žeņkas torsu ar uzpumpētajiem muskuļiem, nomērija viņu ar nīcinošu skatienu un, atmetis ar roku, noteica:

– Ha, vārgulis! Vai tad tas ir spēks?! Tas ir tikai uzpūsts maiss ar kauliem. Papūt uz to, un tas aizlidos. Skaties, es tev tūliņ parādišu, kas ir īsts Dieva spēks, uzkrāts nenogurstošo lūgšanu noslēpumā.

Pie šiem vārdiem tēvs Joanns pamācoši pacēla rādītājpirkstu. Pēc tam viņš demonstratīvi sāka atkailināt ķermeņa augšdaļu. Klātesošo priekšā atklājās nožēlojams skats: vājš, kaulains pops, it kā nesen iznācis no Būhenvaldes ieslodzījuma. Uz viņa ķermeņa nebija pat kaut kā līdzīga muskuļiem. Zem bālās mācītāja ādas bija saskatāmas tikai neparasti resnas cīpslas, kas padarīja viņu līdzīgu izsalkušai govij nevērīga saimnieka kūtī. Taču šim, ne mazsvarīgajam faktam, kā arī neparasti platajām plaukstu locītavām un palielinātajām locītavām elkoņos un plecos, varēja pievērst uzmanību tikai īsts profiņš. Savukārt pārējiem viņa izskats izsauca vairāk žēluma jūtas, dedzinošu vēlmi iedot šim nebarotajam dabas brīnumam vismaz

kaut ko ēdamu. Pat Žeņka, kurš jau bija noskaņojies uz divkauju, ieraudzījis šo staigājošo «mūmiju», kā saka, aprāvās un nolaida tvaiku.

Visi ar neslēptiem smaidiem skatījās uz dīvaino cienīgtēvu, kurš pats izaicināja savu likteni. Likās, ja pieskarsies viņam ar vienu pirkstu, tas, nabadziņš, izjuks. Neviens, vai aiz līdzcietības, vai aiz cieņas, neuzdrošinājās pietuvoties tēvam Joannam, kurš jau visiem bija kļuvis par draugu nepilnu divpadsmit stundu laikā.

– Nu?! – cienīgtēvs svarīgi salika rokas sānos un nogaidoši stāvēja lepnā vientulībā. – Kurš uzskata sevi par spēcīgu? Nāciet! Kaut divi, kaut trīs, kaut astoņi cilvēki. Gara spēks – tas ir dižens spēks. Tas spēj ne tikai to.

Redzot līdzjūtību un žēlumu puisi sejās, Sensejs steidzās tēvam Joannam palīgā:

– Ejiet, ejiet, nekautrējieties, mzticīgie. Ja reiz cienīgtēvs stāsta, ka spēj, tātad – spēj.

Ar viņa «svētību» tauta nedaudz sakustējās. Redzot Vano nopietno noskaņojumu uz sparingu, Žeņka piegāja pie Senseja un, neatrodot savā leksikā vārdu, lai reizē paustu visu savu sašutumu, pastiepa pāris reizes roku uz cienīgtēva pusi.

– Sensej, nu kur?! – beidzot izrāvās no viņa žēlīgās dabas. – Es taču nejauši varu viņu arī nosist, vēl tādu grēku uzņemties... Man taču tāds sitiens...

Un, neatrodot īstos vārdus, Žeņka spēcīgi iespēra ar kāju, izmantodams paņēmienu «Joko», tuvākajam kokam, kā apjoms bija daudz varenāks, nekā tēva Joanna torss. No jaudīgā sitiena koks nodrebēja, un no tā augšas nobira sausi zariņi.

– Nu kur?! – viņš atkārtoja savu jautājumu.

Uz ko cienīgtēvs, paliekot absolūti vienaldzīgs pret Žeņkas demonstrācijām, mācītāja balsī pamācoši noteica:

pietupās un ar panteras veiklību, ar kreiso kāju veica jau-
dīgu sitienu pa Stasa balsta kāju. Puiša kājas uzšāvās gaisā,
un viņš nogāzās uz muguras. Tiesa gan, uzreiz automātis-
ki pārvēlās prom drošā attālumā. Tikai pēc tam Stass sāka
atjēgties un izvērtēt notikušo. Viņa ķermenis, atgūstoties
no kritiena, noteikti nesteidzās tālākai cīņai. Tādēļ Stasam
bija iespēja novērot grandiozo sparingu visās detaļās. No
blakus krūmiem ķepurojās laukā arī Žeņka, kura sajūsmi-
nātās acis arī neatraudamās vēroja neticamo traušlā cie-
nīgtēva pārvēršanos.

Tikmēr Vano graciozi izrēķinājās ar pārējiem. Viņa kā-
jas secīgi nīrbēja ķermeņu kopējā kustīgajā jucekļī. Trīs no
kaujiniekiem uzreiz pēc Stasa, tikai ar pāris sekunžu starpī-
bu, izlidoja no kopējā riņķa robežām, vadīdamies nebūt ne
pēc personīgās vēlmes izjust visus tādas pilotāžas priekus.

Andrejam pāris reižu izdevās izveicīgi izvairīties no
Vano uzbrukuma līnijas, bet, iespējams, tāpēc, ka tā netika
mērķēta uz viņu konkrēti. Iedvesmots ar tādu spocīgu cerī-
bu uz iespējamu uzvaru, puisis uzsāka negantu uzbrukumu.
Nogaidījis mirkli, kad Vano seja palika atvērta, Andrejs ar
visu spēku veica viņam taisnu sitienu ar kāju – «Maje Geri».
Taču cienīgtēva ķermenis momentāni atliecās atpakaļ kā
svārsts. Vano tūdaļ pat ar roku pasita uz augšu kāju, kas
lidoja viņa virzienā, ar to pašu strauji paātrinot tās kustību.
Un tā vietā, lai ļautu puisim, kurš bija zaudējis līdzsvaru,
«mierīgi» piezemēties uz muguras, Vano spēra viņam ar
kāju pa dibenu tā, ka tas, asi mainot lidojuma trajektoriju
no brīvi-vertikālas uz piespiedu-horizontālu, kā torpēda
ielidoja krūmos. Acīmredzot viņš pārāk bija nokaitinājis
cienīgtēvu ar saviem «izlēcieniem».

Šī demonstratīvā lidojuma laikā neskarti palikušie Kos-
tja un Ruslans, iepriekš nesarunājuši, strauji atlēca prom no

tēva Joanna, netaisīdamies izaicināt likteni uz tamlīdzīgām pasaulīgām izjūtām bezsvara stāvoklī. Tēvs Joanns, palicis it kā bez «darba», atskatījās un pamāja viņiem ar pirkstu:

– Lūdzu, esiet tik laipni...

Uz ko viņi smaidot atbildēja:

– Ak, nē, cienīgtēvs, paldies. Mēs jau no rīta pieņēmām Svēto sakramentu...

Ar šiem vārdiem viņi izsauca vispārējus smieklus un atbilstošu situācijas izlādēšanos. Atmosfēra atkal piepildījās ar neizsīkstošu humoru un labestīgiem jokiem, gan tēva Joanna, gan to, kuri uz sevis izjuta kalsnā cienīgtēva «Dieva spēku». Kad visi kaujinieki ieņēma vertikālu stāvokli un sāka sajūsmināti pārspriest tik ātri beigušos cīņu, tēvs Joanns atkal ietērpās savā «kamouflāžas» apģērbā. Pievienojoties sarunai, viņš demonstratīvi pacēla pirkstu uz debesīm un daudznozīmīgi noteica:

– Lūk, redziet, mani bērni, kādus spēkus mums dod ticība Dievam, kalpošana Kungam...

Pēc tam viņš pasmaidīja un, pašķielējis uz Senseju, piebilda:

– ...Nu un, protams, ilgie draudzības gadi ar Senseju.

Pūlis atkal atsaucās ar smiekliem, atceroties dažādus kuriozus, kas ir saistīti ar «ilgiem draudzības gadiem ar Senseju».

Pēc šī notikuma Vano autoritāte kompānijā kļuva vēl lielāka. Īpaši pārmērīgi viņš izauga Žeņkas acīs, kurš no priekiem pēc neaizmirstamā lidojuma nezināja, kā lai labāk izdabā cienīgtēvam. Viņš pat laipni piedāvāja nomazgāt viņa džipu, kas tagad, pēc puīša runām, bija pārvērties par «pašu lieliskāko un pašu praktiskāko mašīnu uz mūsu ceļiem». Sak', ko tādām greznam skaistulim nīkt netīram veselu nakti kopā ar tanī gulošo saimnieku? Labāk uzreiz

savest to attiecīgā dzirkstoši-spīdošā stāvoklī. Gan acij tīkami, gan vieglāk būs elpot. Tēvs Joanns īpaši nepretojās tādām «vaļširdīgam» Žeņkas piedāvājumam un klusējot, tiesa, ar viltīgu smaidu pasniedza viņam atslēgas.

Pirmām kārtām Žeņka pārdzina mašīnu uz jaunu vietu, it kā laukums tur esot līdzienāks un līdz upītei tuvāk. Pēc tam rosīgā steigā aizskrēja ar spaini pēc ūdens, tādu puišu joku un zobošanās pavadīts, kā «popa sulainis», «uz nocirpšanu mūka kārtā gatavojies». Taču Žeņka tikai smaidīja. Viņš ar tādu rūpību un mīlestību izmazgāja džipu gan no ārpuses, gan iekšpusē, it kā veselu dienu būtu sapņojis tikai par to, kā nomazgāt tēva Joanna mašīnu.

Sabiezējusi krēsla jau gandrīz bija pārgājusi nakti, kad kompānija norimās savās austrumcīņu kaislībās. Pēc vakariņām, ciešāk sasēdušies pie ugunsкура, visi labprāt pagarināja baudu, lēnām dzerot smaržīgu zāļu tēju.

Pūta viegls vējiņš. Debesis izkaisītas mirdzēja zvaigznes. Ugunsкура siltums, spirdzinošā priežu gaisa svaigums un valdzinošais zvaigžņu skats radīja īpašu pasaulīgu sajūtu, kas acīmredzot rodas daudziem cilvēkiem, kas izrāvušies no civilizētās piedūmoti-mehanizētās pilsētas kastēs dzīvās dabas plašumos. Bija patīkami sēdēt šai klusajā naktī, nepiespiesti sarunāties un skatīties te uz ugunsкуру, te mirdzošajās debesīs.

– Kāds skaistums, – Tatjana noteica, raugoties debesu augstumos. – Zvaigznes tik spilgtas, tik valdzinošas...

Nepaspēja meitene izpaust savu iespaidu, kā tās burvības pasaulē ielīda Kostjiks ar savu nemainīgi loģisko gudrošanos.

– Tas tāpēc, ka mēs esam blakus ūdenim. Un pilsētas ar savu ilumināciju atrodas tālu. Gaiss ir retināts. Tādēļ zvaigznes ir tik spilgtas.

Andrejs nosmīkņāja un nenoturējās no sarkasma:

– Vāks, tev nu gan ir domāšanas anatomija! Ja te būtu poručiks Rževskis, viņš jau sen cīnītos ar tevi duelī, turklāt ar meistara prasmi – taisni ar kāju pa tavu purnu. Tev dāma par zvaigznēm, bet tu par retinātu gaisu.

Kompānija iesmējās. No visām pusēm uz Kostjiku sāka gāzties joku un anekdošu gūzma, kuru viņš knapi spēja atvairīt ar saviem iemīļotajiem aforismiem, radot vēl lielāku smieklu vilni. Beigu beigās, neizturējis tādu jaudīgu vārdu plūsmu, pūsis pa jokam metās virsū jau Andrejam, kā šī «škanāla» sācējam.

– Lūk, tā vienmēr! Kā teica franču komēdiju autors: «Un kur viņš tikai mani nav aizķēris! Viscaur tikai es esmu viņa aso bultu mērķis.» – Un, pārmetoši paskatījies uz draugu, nodeklamēja savu iemīļoto dzejolīti, kuru nereti pielietoja, kad gribēja izkļūt no kutelīgas situācijas:

– Es zinu, mans draugs, cik daiļrunīgs jūs esat,
Ar piemēriem jums pilna galva.

Bet varbūt gana? Parūpējieties labāk par sevi
Un atstājiet mani liktenim manam.

– Nu, ko lai saka? – Andrejs noplātīja rokas. – Viens vārds – diplo-māts! Par ko es viņu cienu – tas ir par to, ka viņš tā pasūtīs tālēs zilajās, ka skrīsi turp ar lielu baudu.

Uz ko Žeņka nosminējās iešķībi palūkojās uz cienīg-tēva pusi:

– Jā, tāds vakars kā šis jebkuru pataisīs par prasmīgu diplomātu.

Visi atkal iesmējās. Kad smiekli apklusā, iestājās gara pauze. Tauta atkal iegremdējās ugunscura un naksnīgo

debesu klusā apcerē. Liesmu mēles kaislīgi dancoja savā apburošajā dejā, nodegošo zariņu sprakšķēšanas melodijā. No tāda dedzīguma dzirksteļu kūļi uzlidoja augšup virpuļojošā viesulī, turpinot savu neprātīgo deju tumsas izplatījumā. Un tas padarīja tos līdzīgus daudzām miniatūrām zvaigznītēm, kas dzīvo savu vienu neatkārtojamo mirkli.

Pirmais klusumu pārtrauca Nikolajs Andrejevičs, kurš aplūkoja debesu spīdekļus.

– Zvaigznes patiešām ir neparastas... Kā padomā, cik pasauli ir mums apkārt, cik galaktiku, kuras dzīvo savu pastāvīgu dzīvi, saduras, izplešas, noārdās... Kaut kur notiek grandiozas katastrofas, kaut kur dzimst jaunas formas. Un visa šī dzīve nepārtraukti kūšā tādā milzīgā Visumā. Kad iztēlojies šos neticamos izmērus, masas, šos galaktiku trakos kustības ātrumus ar vairākiem simtiem kilometru sekundē, un vispār visu šo gigantisko procesu, neviļus rodas jautājums: kas mēs vispār tādi esam uz šo miljardu zvaigžņu fona? Pat ne atspulgs... Un tomēr mēs apzināmies šo bangojošo dzīvi. Un ne vienkārši apzināmies, bet izzinām un studējam šo milzīgo objektu dzīves veidošanās un bojāejas procesus. Rodas tāds iespaids, ka mums ļāva ielūkoties Visuma atslēgas caurumā, turklāt paskatīties tur ar vienu aci, gan mikropasaulē, gan makro.

– Bet kāpēc ar vienu? – ar smiekliem paineresējās Ruslans.

– Kā, kāpēc? – ar humoru noteica Kostijks. – Lai apmierinātu mūsu ziņkārību tajā, kā dzīvo citi. Tas taču ir mūžīgais «dzīvokļa jautājums»!

Nikolajs Andrejevičs pasmaidīja un sacīja:

– Es domāju, ja vien tas būtu tikai «dzīvokļa jautājums», mums netiktu dota tik sīka informācija formulās un skaitļos ar rūpīgiem apstiprinājumiem tam, kas cilvēka prātam ir acīmredzams. Šeit iederas cits jautājums: «Kādēļ?» Ir taču

skaidrs, ka tādēļ, lai mēs kaut ko saprastu, kaut ko ļoti svarīgu attiecībā par sevi, savu būtību, savu dabu...

Tēvs Joanns pamāja ar galvu, piekritot viņam.

– Dievs droši vien tāpēc neslēpj no mums savus atslēgu caurumus, jo, zinot mūsu dabu, grib, lai mēs paši iedziļināties pēc iespējas vairāk Viņa radišanas likumos, lai uz to izpildījuma bāzes arī mēs – Viņa bērni – kļūtu par Viņa pilnīgās daiļrades līdzdalībniekiem. Bībelē ir tādas lieliskas rindas svētā apustuļa Jēkaba vēstules 1. nodaļas 25. pantā: «...kas ieskatīsies un paliks pilnīgajā svabadības likumā, nebūdam aizmāršīgs klausītājs, bet darba darītājs, tas būs svētīgs savā darbībā.» – Un pabeidzis citātu, papildināja runu ar paskaidrojumu: – Svētlaimīgs, jo būtību pareizi izpilda.

– Jā-ā-ā, – domīgi novilka Nikolajs Andrejevičs, bet pēc tam atdzīvojās, kaut ko atcerējies, un vērsās pie Senseja. – Starp citu, bija man viens unikāls pacients, astronoms. Parasts depresīvs gadījums, vientulības sajūta sakarā ar to, ka sieva aizgāja pie cita. Šis zinātnieks diezgan interesanti pauda savu stāvokli, asociējot to ar zvaigžņu dzīvi. Un, galvenais, viņa bija sapratne, kaut arī savdabīgā, slēptā veidā, ka vientulība ir faktiski psihes ilūzija, tās izdoma, jo objektīvi cilvēks atrodas sociuma ielenkumā. Un vientulības jūtas pārsvarā rodas dēļ nemākulības adaptēties tanī. Visas šīs pārdomas astronoms interesanti interpretēja savas profesijas valodā. Viņš teica, ja paskatās uz zvaigzni, tad arī tā mums šķiet kā vientuļš objekts. Īstenībā tā ir tikai mūsu neapbruņotās acs ilūzija, tāpēc ka pat mūsdienu teleskopi tādā zvaigznē izšķir no trīssimt līdz piecsimt zvaigznēm.

– Tas vēl ir sākums, – Žeņka zinoši atmeta ar roku. – Ja ar mūsdienu mikroskopu paskatīties, lūk, uz šo... – Viņa pirksts virzījās uz tēva Joanna pusi, bet acis laikā satikās ar nepārprotamu cienģtēva skatienu, kas lika Žeņkam

asi mainīt pirksta virzienu uz pretējo pusi, kur sēdēja Stass. – Uz, lūk, šo aizdomīgo subjektu, tad ko tur tik neatklāsi?! Vesels blusu, mikrobu un visvisādu atšķirīgu sīkriebīgu parazītu sadraudzības Visumu.

– Pats tu esi sīkriebīgs parazīts! – ar smaidu atcirta Stass. – Tas ir redzams arī ar neapbruņotu aci...

Visa kompānija atkal iesmējās. Un, kad jautriņa pierimās, Nikolajs Andrejevičs turpināja:

– Tas tikai apstiprina, ka zvaigznes un cilvēki daudzos gadījumos ir līdzīgi radījumi. Viss kā mūsu dzīvē. Zvaigznes, tāpat kā cilvēki, «dzīvo» kopās – grupās, kurās saistītas savā starpā ar savstarpējas pievilkšanās spēkiem. Un, kas ir pats interesantākais, – tām, tāpat kā cilvēciskajā sabiedrībā, visbiežāk ir sastopamas bināras sistēmas...

– Kādas, kādas? – pārjautāja Viktors.

– Pāra sistēmas, – paskaidroja jau Sensejs. – Tās ir kā divas saules, kuras riņķo ap kopējo masas centru.

– Jā, – apstiprināja Nikolajs Andrejevičs. – Tas astronoms stāstīja, ka tās ir ļoti stabilas sistēmas... Un bez pāra, eksistē vēl arī triju, četru, piecu zvaigžņu sistēmas. Tiesa, tās ir sastopamas retāk nekā pāra. Nu un, protams, īpašu uzmanību viņš veltīja trīskāršo zvaigžņu tematam, salīdzinot tās ar savu gadījumu. Izrādās, trīskāršas zvaigznes nevar noturīgi eksistēt kopā. Vai zināt, kāpēc? Divas zvaigznes trešo ķermeni vienkārši izmet, bet pašas stabili riņķo ilgu laiku kopā.

– Dabisks mehānikas likums, – noteica Sensejs, parausījīs plecus. – Trešais ķermenis rada perturbāciju katrā no divu atlikušo kustībām un, kā likums, ved pie tādas sistēmas sabrukuma.

– Apbrīnojami likumi un, galvenais, daudz kur saskan ar cilvēcisko sociumu, – noteica Nikolajs Andrejevičs.

– Tas vēl kā paskatās uz to sociumu, – ar smiekliem iestarpināja savu sakāmo Svats. – Īpaši uz trijotni. Ja kopā ar sievieti – tas ir viens, jautājums delikāts, nestrīdos. Taču ja tā ir vīriešu kompānija... Viņiem brīžam tādas stabilas sistēmas sanāk, īpaši procesā «saštukošanā uz trim», ka reizēm brīnīdamies nenobrīnīsimies tādām savstarpējam pievilksnās spēkam. Un, galvenais, kāda sagādīšanās: štuko ne uz četriem vai pieciem, bet tieši uz trim – nedz vairāk, nedz mazāk.

– Tā ir vieglāk saštukot, izveidojas tāds kā prāta kops, – ar smīnu piebilda Bogdans.

– Pareizi, – Oļegs apstiprināja un precizēja. – Četri – tas jau ir pārpalikums, tad jau viens ir par daudz.

– Pats interesantākais, ka tur viss tas pats, – smejojies kopā ar visiem, Nikolajs Andrejevičs norādīja uz debesīm, – tām četri, piecu zvaigžņu grupās arī nav drošs kolektīvs. Un sairst daudz ātrāk. Te tāpat darbojas vieni un tie paši dabas likumi. Zvaigznēm tamlīdzīgas kopdzīves var izveidoties un sairst daudzas reizes to eksistences laikā. Un zvaigzne, kā man izskaidroja mans patients, var pastāvīgi mainīt savus partnerus. Proti, blīvos zvaigžņu sablīvējumos zvaigzne savas dzīves laikā var līdz sešām reizēm pārlidot uz dažādām «kompānijām»...

Žeņka viltīgi paraudzījās uz tēvu Joannu.

– Cienīgtēvs, tā taču ir debesu laulības pārkāpšana. Kur skatās baznīca?

Tēvs Joanns sataisīja «gudru» sejas izteiksmi, paskatījās uz zvaigznēm un sprediķotāja balsi paziņoja:

– Uz visu, bērns, ir Dieva griba.

Ar ko izsauca klātesošo smieklus.

– Un tā ir taisnība, – Nikolajs Andrejevičs jautri pamāja ar galvu un atkal vērsās pie Senseja. – Kopumā man bija

nevis pacients, bet vesela psiholoģisku argumentu krātuve mūsu depresīvajiem klientiem. Viņš mani tā inficēja ar savu salīdzināšanas analīzi, ka pēc sarunām ar viņu es pats ieinteresējos par viņa zinātni. Viņš pat man nesa grāmatīņas ar saistošo astronomiju.

Sensejs pasmīnēja un jokojot pajautāja:

– Es nesapratu, tad kurš kuram bija pacients?

– Nu, dažbrīd gadās arī tādi kuriozi medicīnā, – ar smiekliem atbalstīja viņa humoru psihoterapeits. – Zini, kā mums brīžiem saka daži dakteri: «Dažbrīd patrāpās tāds «talantīgs» psihs, ka tu pat ar aci pamirkšķināt nepaspēsi, kā viņš viegli ievēdīs tevi savā stāvoklī.»

Kompānija atkal uzsprāga smieklos.

– Tu iedomājies, ko es izlasīju šajās grāmatīņās?! – turpināja Nikolajs Andrejevičs, aizrautīgi dalīdamies savos iespaidos. – Izrādās, sarežģītās zvaigžņu sistēmās, kas sastāv no simts, divsimt, tūkstoš zvaigznēm, mijiedarbības situācija mainās kardināli, pilnīgi savādāk nekā vienkāršās kopās. Zvaigzne jau vairs nejūt katru kaimiņu. Tā jūt kopējo lauku un kustas pietiekami vienmērīgi. Proti, kaimiņu ietekme it kā izlīdzinās.

– Tādi noturīgi kolektīvi ir bieži sastopami galaktikās, – norādīja Sensejs kā pašu par sevi saprotamu.

– Lūk! Un es pievērsu tam uzmanību. Viss kā cilvēciskajā sabiedrībā. Mats matā ar masu psiholoģiju! Jo būtībā pūlis nivelē cilvēka individualitāti, proti, daudzus gadījumos vienādo pilnīgi dažādus cilvēkus un šajā masā esošajiem cilvēkiem piešķir jaunas īpašības. Ņemt kaut vai Lebona teoriju. Kādas ir galvenās atšķirības pazīmes indivīdam pūlī? Pirmkārt, anonimitāte, apzinātās personības izzušana. Otrkārt, neapzinātās personības pārsvars, intelekta un racionālisma pazemināšanās. Treškārt, pūļa domu un jūtu

orientācija vienā virzienā. Un, pats galvenais ir tas, ka indivīdos tiek veidoti uzstādījumi uz tūlītēju iedvesto ideju īstenošanu. Var teikt, viss gandrīz kā pie zvaigznēm.

Taču tas vēl nav viss. Mani ieinteresēja cipari, zvaigžņu daudzums tādās sarežģītās kopās. Cilvēciskajā sabiedrībā taču ir novērojams kaut kas līdzīgs. Un ne tikai cilvēku, bet arī dzīvnieku pasaulē. Biologiem ir interesanti darbi, kas ir saistīti ar masu psiholoģijas tematu analogiskā salīdzinājumā ar dzīvnieku uzvedību. Apstrādājot datus, zinātnieki atklāja optimālo skaitu cilvēku kolektīvā – ne vairāk kā simt piecdesmit cilvēki. Turklāt šis cipars ir pielietojams pašām daudzveidīgākajām kopām, sākot no mednieku un savācēju ciltīm un beidzot ar baznīcu, armijas, dienestu kolektīviem. Savukārt iesākās viss ar biologu vērojumiem paviānu un šimpanzes uzvedībā, kad tika konstatēta pozitīva korelācija starp galvas smadzeņu garozas apjomu, jo īpaši, pieres un deniņu daivas, un ar dzīvnieku skaitu barā...

– Bet kas ir korelācija? – painteresējās Viktors, ne visai saprotot Nikolaja Andrejeviča profesionālo valodu.

– Nu, tā ir attiecība, savstarpējā atkarība... Tad lūk, eksperimentos novēroja pērtiķus. Tie dzīvoja grupās, kurās bija aptuveni piecdesmit īpatņi. Visi bara locekļi bija pazīstami viens ar otru. Vēl jo vairāk, tie pat uzturēja daudzveidīgas savstarpējās attiecības: draudzējās, naidojās, noslēdza savdabīgas savienības. Pamatojoties uz novērojumiem, zinātnieki veica aprēķinus, ņemot vērā homo sapiens smadzeņu izmēru, un izrēķināja šo skaitli cilvēciskajā kolektīvā – ne vairāk kā simt piecdesmit cilvēki! Kā arī konstatēja – ja kopa pieaug, tad cilvēki tajā sāk justies kā svešinieki. Proti, būtībā viņi zaudē spēju sekot līdzi visam, kas notiek kolektīvā. Tas it kā zaudē individualitāti, bet pēc tam izjūk atsevišķos grupējumos. Un galvenais, pārvaldīt tādu

kolektīvu kļūst praktiski neiespējami. Tas nozīmē ko? Ir nepieciešami palīgi. Tātad automātiski rodas varas aparāts... Tā ka zvaigznēm un ļaudīm savā starpā ir daudz kopēja.

– Dabiski, – mierīgi konstatēja Sensejs. – Tā ir matērijas pasaule. Un tās likumi ir attiecināmi gan uz mikropasauli, gan uz makro. Matērijai ir raksturīga noteikta saprātīga organizācija, noteikti izdzīvošanas likumi un ierobežoti eksistences termiņi. Matērijai ir sākums un gals. Tādēļ nav nekā pārsteidzoša tajā, ka zvaigznes un cilvēki ir tik līdzīgi viens otram.

Sensejs paņēma dažus žagarus un iemeta tos ugunī.

– Un ne tikai cilvēki, bet arī pārējā dzīvā pasaule. Ņemsim par piemēru kaut vai skudras! Cik ļoti arī tām ir organizēta dzīve, viņu infrastruktūra? Tās veido jaunas kolonijas, katra izpilda stingri noteiktu funkciju: vienas iegūst barību, citas apsargā, trešās nodarbojas ar ventilāciju, ceturtais veido jaunas šahtas, piektās karo. To starpā ir arī sīki zaglēni, parazīti, liekēži, ir arī «vergturi». Proti, tā pati hierarhija, tā pati organizācija... Analogiska situācija ir arī galaktikās, ja paskatās plašākā mērogā. Izrauj viena otrai matēriju, planētas, «aprij» viena otru, saduras, šķiras. Arī cilvēce uzvedas tieši tāpat... Pat mazā kolektīvā kāds tiecas būt līderis. Divi līderi nesadzīvo. Tas vienmēr ir konflikts.

– Tas tiesa, – piekrita psihoterapeits.

– Tā ka matērija ir matērija. Tomēr, neskatoties uz tādu, teiksim, nošķirtību, visa matērija ir cieši saistīta savā starpā.

– Kādā ziņā? – Andrejs nesaprata. – Vai tas nozīmē, ka es esmu saistīts ar kaut kādu zvaigzni vai kaut kādu mikrobu, kas dzīvo tālā galaktikā?

– Jā, – Sensejs vienkārši atbildēja, piemездams ugunī kārtējo žagaru porciju.

Andrejs izbrīnījies sarauca uzacis.

– Vai esi pazīstams ar tādu jēdzienu kā gravitācijas lauki? – Sensejs jautāja Andrejam.

– Nu...

– To īpašības mūsdienu cilvēce vēl nav pilnībā izpētījusi... Tomēr gravitāciju laukiem ir raksturīgi tik milzīgi ātrumi, ka, ja tos salīdzina ar gaismas ātrumu, tad tas būs līdzvērtīgi kā salīdzināt pašas mūsdienīgākās raķetes kustību ar veca, nevarīga bruņurupuča pārvietošanos. Gravitācijas laukiem praktiski neeksistē attāluma jēdziens, toties ir momentānas pārvietošanās jēdziens. Un tieši pateicoties kopējam gravitācijas laukam, kura pamatelements ir Po daļiņa, katrs atoms uz tava degungala ir saistīts ar katru saules, citu planētu, zvaigžņu atomu un pat, kā tu izsakies, ar mikroba atomu, kas dzīvo kaut kādā tālā galaktikā... Jo matērija kā tāda ir gigantisks organisms, kas pastāvīgi modificējas, pateicoties tās enerģiju transformācijai...

– Grūti, protams, iztēloties šo milzīgo bezgalību ar simtiem miljardu zvaigžņu kaut kāda organisma veidā, – noducināja Volodja, raudzīdamies naksnīgajās debesīs.

– Ko lai dara, – noteica Sensejs. – Mūsu galvā, piemēram, arī ir miljardiem nervu šūnu, kuras būtībā veido savas galaktikas, kas uzliesmo dzimšanas brīdī. Katru sekundi galvas smadzenēs notiek aptuveni simts tūkstoši ķīmisku reakciju. Un ja uz to palūkojas no mikrobūtnes pozīcijas, kaut kāda tur kvarka, kurš «apdzīvo» vienu no šūnām, tad viņam smadzenes arī liksies par neizskaidrojamu, neizzināmu bezgalību. Tas ir normāli... Mūsu saprāts ir ļoti ierobežots. Turklāt vēl nedod mieru dzīvnieciskais «Es» ar savu egoismu, uzskatīdams sevi par pasaules evolūcijas «nabu» ar tādu neatvairāmu savu miesisko izskatu. Taču būtībā kas mēs esam šim milzīgajam organismam? Tikai sen izdzisušu zvaigžņu pīšļi.

- Kādā nozīmē? – nesaprata Svats.
- Vistiešākajā, – atbildēja Sensejs. – Tu nekad neesi aizdomājies, kas ir tavš organisms?
- Nu kā? Muskuļi, kauli, asinis...
- Raugies dziļāk, – draudzīgi ieteica Sensejs. – Tas ir ķīmisku elementu noteikts salikums, kas, ņemot vērā vidējo statistisko, sastāv no 65% skābekļa, 18% oglekļa, 10% ūdeņraža, 3% slāpekļa, bet visa pārējā ir mazāk nekā 1%.
- Bet kauli?
- Ko kauli? Arī kauli ir vienlaidu ķīmija, minerālsāļu savdabīgs «depo». Tas pats kalcijs, fosfors, magnijs. Un vēl aptuveni trīsdesmit mikroelementi. Nu un, protams, tas pats ūdens, izdaudzīnātais H₂O. Un tagad padomā, no kā sastāv zvaigznes, piemēram, mūsu galaktikā? No tiem pašiem ķīmiskajiem elementiem, kur vieni no izplatītākajiem elementiem ir ūdeņradis un hēlijs... Kā jau es teicu, eksistē kopējā matērijas masa. Pateicoties noteiktiem spēkiem, salikumiem un kombinācijām, tā pārveidojas atšķirīgos materiālos objektos. Piemēram, no starpzvaigžņu gāzes kondensācijas ceļā pastāvīgi izveidojas jaunas zvaigžņu paaudzes, bet no tanī esošajiem putekļiem tāda pat ķīmisku elementu salikuma – planētas. Uz kā balstās to pašu zvaigžņu gaisma? Uz kodolenerģijas izdalīšanos, kas rodas smago elementu, tā paša oglekļa, skābekļa, slāpekļa, silīcija un citu sintēzes procesā. Kad zvaigznes beidz savu dzīvi, tās atgriež atpakaļ lielāko daļu savas vielas starpzvaigžņu vidē, ar to pašu bagātinot to ar smagajiem elementiem. Parasti notiek tā saucamo supernovu zvaigžņu gigantiski sprādzieni, kuri arī ražo praktiski visus ķīmiskos elementus.
- Kas ir Mendelejeva tabulā? – apvaicājās Oļegs.
- Nu, teiksim tā, pilnā tabulā, ieskaitot arī tos elementus, kurus šobrīd šī cilvēce vēl nav atklājusi... Un atkal jau izdalītā gāze atkal kļūst par būvmateriālu jaunām zvaigžņu

paaudzēm, planētām un dzīvei uz tām. Tādā veidā arī sanāk, ka tā viela, no kuras izveidojās, piemēram, mūsu Saules sistēma, Zeme un, dabiski, arī mēs, jau daudzkārt tika izmantota agrāk eksistējošo zvaigžņu sastāvā.

– Patiesību vēsti, mans dēls, – piebalsoja tēvs Joanns. – Tāpēc Bībelē arī teikts, ka Dievs radīja cilvēku no zemes pišļiem un iedvesa viņa sejā dzīvības dvašu, un kļuva cilvēks par dvēseli dzīvu.

– Pilnīgi pareizi. Tāpēc, ja cilvēks izšķērdē savu dzīvības spēku – prānu, proti, «dzīvības dvašu» savam Dzīvniekam, savām materiālajām vēlmēm, tad diemžēl par pišļiem viņš arī paliks, pilnā šī vārda nozīmē. Taču, ja izmantos to savas dvēseles attīstībai, tad te sāk darboties pavisam citi likumi – garīgās pasaules likumi. Tas, protams, nenozīmē, ka laika gaitā cilvēka matērija nepārstrādāsies par mēslojumu zemei. Ķermenis ir tikai ietvars garīgās substances nobriešanai, un kā jebkura matērija tas ir mirstīgs. Savukārt, ja šī ietvara eksistences laikā tā iekšienē notiek domu spēka, dvēseles un «dzīvības dvašas» sintēze, tad dzimst pavisam jauna garīga būtne, ja vēlaties – mūžības Personība, uz kuru matērijas likumi pārstāj darboties.

Sensejs apklusā. Un tad Vaļera, kurš sarunas laikā nebija izdvesis nevienu vārdu, negaidīti pavaicāja:

– Bet kas ir dzīvība tās īstenajā nozīmē?

Sensejs uzmanīgi paraudzījās uz viņu un kaut kā pavisam vienkārši sacīja:

– Tas ir tikai **ezoosmoss – iekšējais enerģijas grūdiens.**

Pēc tādas atbildes visi kādu laiku klusēja, acīmredzot pārdomājot dzirdēto. Pēc tam Kostjiks sāka skaļi spriest:

– Bet, ja dzīvība ir vienkārši enerģijas grūdiens, tad pēc idejas tās ir jābūt ļoti daudz, tajā skaitā arī saprātīgas. Taču pagaidām, piemēram, nav atklāta pat tāda planēta kā mūsējā,

ar nepieciešamajiem apstākļiem saprātīgas dzīvības attīstībai. Sanāk, ka mēs patiešām esam vienīgie ar tādu saprāta līmeni.

– Man nāksies tevi «apbēdināt», – ironiski noteica Sensejs. – Tādu planētu kā mūsējā ir miljardiem! Un tādu sēdētāju pie ugunsкура, kas lūkojas debesīs, arī ir miljardiem. Taču tas neko neizsaka.

– Bet kāpēc tad tie ar mums nekontaktējas?

Žeņka nosmīkņāja, atcerēdamies kaut ko smieklīgu:

– Kādēļ tiem kontaktēties ar tādiem «hemoro-īdiem», kuri dzīvo savā sociālajā «hemorā» un pastāvīgi «īd» un «īd»? Zini, kādas baumas klīst? – Viņš noliecās uz priekšu un savzērnēciski nočukstēja, it kā ziņodams kādu superslepenu informāciju: – Runā, ka kontaktu neesamība no Kosmosa ar Zemi pilnībā apstiprina saprātīgu civilizāciju esamību tajā.

Puiši sāka smieties, raudzīdamies uz tādu speciālistu «hemoro-īdu» jautājumos.

– Nē, bez jokiem, – iebilda Kostja, kārtodams no deguna noslīdējušās brillēs. – Kāda var būt saprātīga dzīvība Kosmosā, ja būtībā tur vispār nekā nav, tikai putekļi un tamlīdzīgi?

– Ne tikai uz citām planētām, bet pat kosmiskajā izplatījumā ir saprātīga dzīvība, – Sensejs iebilda viņam. – Sapro-tams, ka ne mūsu ar gaisu elpojošā formā, kurai ir vajadzīgs skābeklis. Dzīvībai galvenais ir enerģētiskais grūdiens, proti, ezoosmos. Savukārt dot grūdienu dzīvībai var, piemēram, siltuma enerģija, tās pašas elektromagnētiskā vai gravitācijas lauku enerģijas un tā tālāk. Un arī būs dzīvība, bet cita, atšķirīga no bioloģiskās. Mūsu domāšana vienkārši ir pieradusi domāt, ka saprātīgu būtņu dzīvo organismu celtniecības bloki var būt tikai aminoskābes. Un neko, izņemot šo apgalvojumu, mēs vienkārši negribam redzēt un atzīt. Bet kas ir aminoskābes? Kosmosā šis «ķieģelis» ir izmētāts viscaur, nu un? Tas vēl neko nenožīmē. Aminoskābes pašas

pa sevi vēl nav «māja», kurā iemitinātas saprātīgas būtnes. Tas ir tikai «ķieģelis», kuru vēl vajag izlikt «mājas» formā.

– Un kā vēl var izskatīties alternatīvā dzīvība? – Kostjiks neizpratnē vaicāja.

– Nu, piemēram, ir saprātīgas būtnes ar atbilstošu intelektu, kuras dzīvo ārpus planētām, starpkosmiskajā izplatījumā. Tās aizpilda milzīgas teritorijas. Tā ir viena no lielākajām saprātīgo būtņu populācijām... To, no kā tās sastāv, pat par matēriju nevar nosaukt šī vārda cilvēciskajā izpratnē. Mūsu zemes izpratnes salīdzinājumā viņu, tā teikt, «šūnas» uzbūve (kurās vispār nav pat mājiena par aminoskābēm) atgādina cilindriskas formas kolbiņas. Taču, kad tās savienojas kopā, tās maina savu formu. Tās ir izkaisītas daļiņas. Viņu struktūra ir daudz organizētāka un augstāka par mūsējo. Savā dabiskajā stāvoklī šī būtne nav īpaši gara. Vispār tas ir atkarīgs no tās «vecuma». Tās izmēri var svārstīties no pāris milimetriem līdz pāris metriem. Kad šī būtne atrodas miera stāvoklī, tā sairst un saplūst ar ārpasauli. Savukārt pārvietojoties tā vienkārši sargrupējas, tas arī viss... Principā šīs radības var nokļūt uz jebkurām planētām.

– Ko, arī mūsu? – izbrīnijās Ruslans.

– Protams. Tikai mums tās ir grūti saredzēt ar neapbruņotu aci, ja vien neņem talkā mūsdienīgu aparāturu. Tāpēc, ka tām ir pilnīgi citi ātrumi... Būtnes var organizēties, var sairst atsevišķās daļās, bet tajā pašā laikā tās turpina pie šāda sabrukuma eksistēt enerģētiskajā līmenī, bet nepieciešamības gadījumā atkal sargrupēties. Var viegli pāriet paralēlajā pasaulē...

– Nu, ja šīs saprātīgās būtnes pastāv, mums taču kaut kādā veidā vajadzētu just to klātbūtni, – izteicās Kostjiks.

– Nepavisam. Mēs ar viņu ātrumiem vienkārši nekrustojamies, tāpēc arī nevaram tās just. Taču piefiksēt to kustību principā ir iespējams. Kad tās ieiet mūsu atmosfērā, tad

pārvietošanās brīdī viņu izkaisītās «šūnu» grupas satuvinās. Kustības laikā tās atgādina kaut ko līdzīgu iegārenam ķermenim, ap kuru ir apvijusies spirāle, kas atgādina rokas gaļas maļamās mašīnas serdi. Šajā momentā tās ir iespējams piefiksēt ar mūsdienīgiem aparātiem, bet jābūt spēcīgam uzņemšanas pāātrinājumam un fokusācijai uz šiem objektiem. Nu, bet citā veidā... Principā tās neizdala nekādu enerģiju. Saņemto siltumu tērē sev. Var vēl redzēt to sablīvējumus, ja seko siltuma enerģijas izkārtojuma spektram: pēc tām temperatūra pazeminās, piemēram, to pašu saules staru, jo notiek «absorbēšanas» process.

Nedaudz apdomājies, Kostjiks atkal uzdeva jautājumu:

– Bet kā pārvietojas šīs būtnes?

– Tās slīd pa gravitācijas laukiem un, lai pārvietotos, izmanto gravitāciju. To kustība līdzinās tam kā griežas spirāles. Rodas iespaids, piemēram, ka tās mūsu atmosfērā it kā griež gaisu. Taču īstenībā tas tā nav. Šī spirālveida kustība ir saistīta ar mūsu magnētiskajiem laukiem.

– Bet vai noķert viņu var? – savu «mežonīgo ideju» izteica Andrejs, kurā acīmredzami bija aktīvi pamodies pirmatnējais mednieka instinkts.

– Noķert? – Sensejs pasmaidīja. – Tas līdzināsies tam, ka tu mēģināsi noķert zivi ar murdu bez tīkla.

– Kāpēc?

– Tāpēc, ka ne viss ir tik vienkārši. Mūsu starpatomu, korpuskulārie šūnu attālumi ir pārāk milzīgi, lai mēs kaut kādā veidā varētu sajūst šo būtņu kustību caur mums. Mēs tām esam kā tukšums.

– Kā to saprast? – painteresējās tēvs Joanns.

– Nu kā... Kas būtībā ir cilvēks, precīzāk, viņa ķermenis? Tukšums. Ja ieskatās mūsu miesiskajā mikrokosmosā, tad var redzēt, ka mūsu molekulas, atomi, elektroni atrodas viens no

otra lielos attālumos. Un jo vairāk iedziļināsimies to dalīšanā, jo vairāk būs tukšuma. Tukšums cilvēkā sastāda aptuveni 97,7%. Principā, ja aizvākt visu šo tukšumu, tad viss, kas paliks no cilvēka, tēlaini runājot, izlīdīs caur adatas aci... Šajā gadījumā mēs nesaskaramies ar šīm būtņēm, tāpēc ka tam traucē divi faktori: starpatomu attālumi un paātrinājums laikā. To ezoosmos, kā es jau teicu, strādā citā frekvencē. Tādēļ mēs praktiski nesaskaramies. Tas ir paralēles paradokss, kurš vēl nav aprakstīts un izpētīts mūsdienu fizikā.

– Īsti nepielec, – teica Andrejs.

– Nu lūk, piemēram, kamēr es jums visu šo stāstīju, caur mūsu ķermeņiem, tajā skaitā arī tavu, izgāja, precīzāk, izlidoja miljardi neitrīno. Un jūs to pat nejutāt. Bet neitrīno, starp citu, sastāv no pieciem Po, atšķirībā no šo būtņu «kolbām», kuras sastāv no trim Po daļiņām. Un turklāt savā eksistencē mēs kustamies ar noteiktu ātrumu pie noteiktas laika straumes, – pacietīgi skaidroja Sensejs. – Šīs būtnes tāpēc arī ir visuresošas, jo var brīvi paātrināties. Mēs gan tā, kā tās, nevaram sev to atļauties. Jo vienkārši neizklūsim no sava laika, mēs esam te ierobežoti. Jo pārejai vajadzīgs... teiksim tā, enerģētiskā potenciāla paātrinājums mūsos iekšā, lai mēs pārietu citā laikā vai paralēlē kopā ar savu astrālu, mentālu un citiem līdzīgajiem. Lūk, šajā līmenī ir jānotiek paātrinājumam! Tad jā, mēs izkustēsimies. Taču atkal jau, kā izkustēsimies? Pazudīsim te un parādīsimies daudz paātrinātākā laikā. Tomēr, kad mēs parādīsimies tajā pasaulē, nonāksim principā analogiskā paralēlē. Proti, nav izslēgts, ka ar tām pašām jūrām, debesīm, sauli, bet nonāksim pilnīgi citā pasaulē, kuras dzīve (pēc saviem frekvenču raksturojumiem) nekrustojas ar mums. Piemēram, tajā vietā, kur mums stāv mūsdienīga ēka, tur var būt tuksnesis vai mežs.

– Jā, pasaule ir daudz bagātāka ar dzīvību nekā mēs domājam, – noteica Nikolajs Andrejevičs, – un mēs ne tuvu vēl neesam to iepazinuši.

– Protams, ne tuvu vēl, – Sensejs viņam piekrita. – Var teikt, ka cilvēce tik tikko ir pametusi savu bērnudārzu un sākusi vērt vaļā skolas durvis. Jo cik gan laika ir pagājis, kopš intensīvi ir sākušas attīstīties zinātnes? Skat, ir pagājuši nedaudz vairāk nekā 160 gadi, kopš tika izgudrots transformators un elektromagnētiskā indukcija, gandrīz 60 gadus atpakaļ sašķēla atoma kodolu, 30 gadus atpakaļ parādījās datori ar domēnatmiņu... Tās taču ir elementāras zināšanas... Un smieklīgi termiņi, ja ņem vērā cilvēces vecumu! Tie ir tikai pirmie soļi daudzveidīgās pasaules izzināšanā...

Bet dzīvības formu patiešām ir ļoti daudz! Ja cilvēki paspēs, tad spēs izpētīt arī paralēles paradoksu. Tas nav nekas sarežģīts. Nepieciešams tikai... Kaut gan, neiedziļināsimies sīkumos. Īsāk sakot, tas nav nekas sarežģīts. Ar mūsdienu tehnoloģiju attīstību ir pilnīgi reāli pāriet paralēlajā pasaulē un tur atrast pilnīgi saprātīgu dzīvību ar atbilstošu intelektu. Kāpēc to meklēt kaut kur uz Marsa ar tā mikrobiem, kas ir bīstami cilvēkiem, ja tā ir pie sāniem? Dzīvības ir papildnam. Kopumā Visums – tā ir pati dzīvība, dzīvība visplašākajā izpausmē un daudzveidībā.

Visapkārt jau sen bija nolaidies naksnīgais vēsums, tādēļ ugunsкура siltums kļuva arvien jūtamāks un patīkamāks.

– Bet izeja Nirvānā – kas tas ir? – pajautāja Stass. – Tā ir izešana ārpus mūsu laika cikla robežām? Iziešana citā paralēlē?

– Nepavisam. Tā ir izešana ārpus paralēļu robežām, ārpus laika un izplatījuma robežām. Tā ir izešana no materiāliem Visumiem... Būtībā, ja izanalizē – kas ir dzīvība cilvēciskajā formā? Tā ir garīgās substances pagaidu uzturēšanās

augsti molekulāro matērijas konglomerātu mainīgajās formās. Teiksim tā, tā ir savdabīga čaula, lai nogatavotos iekšējais auglis, kas arī ir dvēsele. Šis auglis šajā laicīgi-telpiskajā čaulā maina tikai savus apvalkus – ķermeņus. Garīgi nobriedis cilvēks nenomirst, viņš aiziet.

Cilvēks, kad atveras garīgi, apzinās to, kas viņš ir un kur ir nonācis. Mūsu Visums ir tikai viena no materiālajām paralēlēm. Tajā arī eksistē vairākas paralēles. Visas tās ir interesantas, un visas ir apdzīvotas. Un tas nav nekas tāds, tas ir likumsakarīgi. Ikvienu paralēle tajā ir materiāla un pastāv savā laikā ar saviem ātrumiem un ar savu matērijas daudzveidību. Taču iziešana ārpus matērijas robežām garīgajā līmenī... tas jau ir daudz nozīmīgāk. Tā ir iziešana Dieva realitātē. Un precīzāk to pateikt vai izskaidrot ir ļoti sarežģīti, jo mūs ierobežo mūsu materiālais saprāts ar savu asociatīvo uztveri... Principā aiz materiālās pasaules rāmjiem eksistē daudz vairāk interesantā.

Jebkurš cilvēks var pāriet Dieva realitātē, tāpēc ka viņā ir šīs realitātes daļiņa – tā ir viņa dvēsele. Taču paradokss ir tajā, ka cilvēki savas materiālās apsēstības dēļ savu mūžīgo dvēseli uztver kā izdomājumu, bet sava iluzorā apvalka-ķermeņa eksistences mirkļus uztver kā realitāti un uzskata to par dzīvi.

– Es kaut kā ne visai saprotu, kā šis ķermenis var būt ilūzija, ja es to pilnā mērā sajūtu? – apjucis jautāja Vaļera.

– Tavs ķermenis – tas ir tikai nofokusējies vilnis, kurš saņem īsu impulsu dzīvības enerģijas – prānas veidā. Tās rašanās laiks pēc impulsa, tās ātrā noskrējiena laiks līdz pilnīgai izdzišanai – šis nogrieznis arī ir tas, ko tu sauc par dzīvi. Tas ir pārāk īss termiņš. Atskatīties nepaspēsi, kā dzīve jau būs palidojusi. Viss jautājums ir tajā, kā tu izmantosi šo dzīvi noskrējiena laikā, kā iztērēsi tā iekšējā grūdienu spēku, kurš ir tev dots?

– Un kā es to varu racionāli iztērēt, ja notikumi, kas notiek manā dzīvē, nav no manis atkarīgi? Kā jauna diena, tā jaunas «galvassāpes», vienas vienīgas problēmas.

– Iegaumē: viss ir tevī! Ja tu mainīsies iekšēji, mainīsies arī pasaule ap tevi. Materiālās problēmas ir islaicīga parādība, savdabīga tevis pārbaude... Tu pat iedomāties nespēj, cik ļoti tava doma ir materiāla un kā tā izmanto tavas uzmanības spēku. Ja tu dod priekšroku savām sliktajām domām – kakodēmonam, tad, atvaino, pats vien esi vainīgs, ka tavas «galvassāpes» ir pārgājušas hroniskā stadijā. Savukārt, ja tu dotu priekšroku labām domām, proti, ik dienu stimulētu savu pozitīvo domu agatodēmona centru, tu būtu pārsteigts par savām iekšējām pārmaiņām un to, kā pasaule ap tevi mainās, it kā pats Dievs pievērstu tev savu skatienu un nāktu tev palīgā. Tās ir neizsakāmas iekšējās Klātesamības sajūtas. Kad tu atrodies milzīgā Mīlestībā pret visu, kas ir tev apkārt, kad dāvā šo Mīlestību Dievam, tava dvēsele, kas ir daļiņa no Viņa, atmostas. Savukārt, kad dvēsele pamodīsies, pirmām kārtām izmainīsies tu pats. Bet izmainīsies tu, tas nozīmē, atvērsies arī pilnīgi cita realitāte, atvērsies tādas iespējas, par kurām tu pat neesi sapņojis...

Šī saruna, kas neviļus lika visai kompānijai pieklust, pārtrūka tikpat pēkšņi kā iesākās. Kad Sensejs beidza runāt, iestājās klusums, ko traucēja tikai degošo ogļu sprakšķēšana. Visi sēdēja klusēdami, iegrimuši savu domu noslēpumainajā pasaulē. Ugunsкура liesma dzisa, atstādama atgādinājumu par savu bijušo eksistenci tikai sakarsēto ogļu iesarkanajās plaisās, taču arī tās, pakāpeniski atdziestot, nodzisa, pārvēršoties pelnu čupiņā.

Bija jau aptuveni pulkstens divi naktī. Vieglaivs vējiņš sen bija norimis. Zivis joprojām neķērās, tādēļ arī zvaniņi neizdvesa nevienu skaņu. Sensejs paraudzījās savā pulksteņī ar apgaismojumu un teica:

– Nu ko, kamēr tāds klusums, piedāvāju nedaudz pagulēt pirms rīta copes.

Viktors sāka šaubīties:

– Manuprāt, ja tagad tauta iemigs, tad diez vai pēc tam varēs piecos no rīta piecelties. Kas te ir palicis...

– Nebaidies, neviens neaizgulēsies, es galvoju, – ar viltīgu smaidu viņam apliecināja tēvs Joanns. – Man ir lielisks modinātājs, kurš ar savu zvanu pamodinās visu mūsu makšķernieku nometni.

Sensejs paraudzījās uz draugu un pasmaidīja.

– Galvenais, lai tavs modinātājs pēdējās zivis te neaizbiedē.

– Nu, to es garantēt nevaru, – ironiski bilda tēvs Joanns.

Ar to arī visi sāka lēnītēm izklīst, savācot aiz sevis apkārt izmētātos makšķerēšanas piederumus.

Sensejs tina kopā kāda makšķeri, kas bija pavirši no mesta netālu no baļķa, kur viņi sēdēja, kad pie viņa pienāca Vaļera. Viņš sāka palīdzēt tam atšķetināt makšķerauklu, izgaismodams to ar kabatas lukturīti. Pūsis acīmredzami gribēja kaut ko pajautāt, bet vilcinājās. Sensejs, redzot, kā tas mokās, labestīgi noteica:

– Tu vēlējies kaut ko jautāt?

Vaļera nedaudz apmulsa un pēc nelielas pauzes atbildēja:

– Jā... Vai Dievs patiešām ir?

Sensejs uzmanīgi paskatījās uz viņu.

– Bet vai tu esi gatavs dzirdēt atbildi? Tā var izmainīt visu tavu dzīvi, – un, nedaudz paklusējis, piebilda: – ja tev šis temats ir vienkārši interesants, tad pašlaik ir ļoti daudz literatūras, ņem un lasi. Re, garīdznieks sēž, arī labs sarunbiedrs.

Vaļera cieši paskatījās Sensejam acīs.

– Man tā nav vienkārša interese. Es esmu gatavs dzirdēt atbildi no tevis.

– Jā, – apstiprinoši sacīja Sensejs. – Dievs ir.

Nakts lēnām atkāpās, atdodot vietu ausmai. Tumsu no-mainīja pelēcība. Tā gluži kā mācekļis, kurš ik dienu vingrinās glezniecībā, sākumā viegli ieskicēja dabas gleznas kopējā plāna kontūru, bet pēc tam ar savu parasto zīmuli sāka rūpīgi zīmēt katru sīko detaļu. Pakāpeniski glezna tapa arvien skaidrāka, ēnas – kontrastainākas. Drīz vien pie darba ķērās arī pats gleznotājs – saullēkts, izkrāsojot gatavo skici daudzveidīgā krāsu gammā. Putni sāka izpildīt ierasto rīta repertuāru, piepildot visu apkārtni ar harmo-nisku dziedājumu. Un pēkšņi šīs apbrīnojamās melodijas vidū atskanēja kāda juceklīga skaņa, kas bija līdzīga vai nu rūcienam, vai nu no ziemas guļas pamodināta lāča rēcienam, ka izbiedētie putni visi reizē aplkusa.

Taču lieta bija sekojoša... Žeņka nodrebinājās guļam-maisā un pamodās no neparastas sajūtas, it kā viņa ķermenis atrastos kaut kādā neērtā stāvoklī. Viņš mēģināja atvērt acis, bet, sev par izbrīnu, ieraudzīja tikai necaurredzamu tumsu. Miegains, neko nesaprotot, viņš gribēja pagriezties uz otriem sāniem, sak', maz kas var sapnī šķīst. Tomēr tā vietā sanāca kaut kāda nesaprotama kustība, it kā Žeņku kaut kas sīksti turētu. Un šajā momentā apziņa panikā nostrādāja, kā saka, uz pilnu atmošanos. Pēkšņi puisis saprata, ka viņa rokas priekšā ir sasietas, uz acīm apsējs, bet guļammaiss kājgali ar kaut ko ir cieši apsaitēts. Un, galvenais, kājas atradās piekarinātā stāvoklī, bet galva un muguras virsdaļa balstījās uz kaut kā mīksta.

Žeņkam miegs pazuda kā ar burvja mājienu. Viņš sāka intensīvi locīties, mēģinot atbrīvot sevi no tāda negaidīta gūsta. Ar katru kustību viņa «spilvens» zem galvas tapa arvien zemāks un zemāks, it kā tas noplaktu. Turklāt kaut

kas sīks un kutinošs sāka rāpot pa seju, kaklu un agresīvi kost Žeņku, tā teikt, lieki nešķirojot. Kad beidzot puisim izdevās ar sasietām rokām noraut no acīm apsēju, kas nezināmi no kurienes bija uzradies saldā miega laikā, un attaisīt guļammaisa rāvējslēdzēju, tad viņš ieraudzīja visas sava stāvokļa šausmas. Guļammaiss kājgali bija aptverts ar auklu un ar tik viltīgu mezglu, kurš pie katras ķermeņa kustības savilkās arvien ciešāk. Aukla bija piesieta pie «labākā pļaviņas koka» resna zara, bet galva, kā izrādās, balstījās uz liela skudru pūžņa. Mēģinot atbrīvoties, Žeņka netišām savandīja tā augšējo daļu, un sīciņo karavīru pūļi nekavējoties devās pret viņu dzimto māju postītāju. Puisis sāka vicināties ar priekšā sasietajām rokām, cenšoties noslaucīt no sejas savus «vakardienas sabiedrotos», bet tikai pasliktināja savu jau tā «kutelīgo» situāciju.

Snaudulojošās dabas klusumā atskanēja izmeklēta tri-
loģija gan par «māti», gan par to, uz kādu konkrēti adresi un kādā virzienā lai dodas tie, kas bija aizdomājušies līdz tādām jociņam. Kā negaidīta pretgaisa aizsardzības sirēna, «rēcošā lāča» balss sacēla kājās visu nometni. Miegainie puisi ar apdullušām acīm no tik negaidīti pārtraukta miega leca ārā, kurš no telts, kurš no mašīnas. Tikmēr Žeņka, izrādīdams lielisku lokanības meistarību, kā arī savas uztrenētās preses brīnumus, mēģināja atbrīvoties no pinekļiem. Viņa domas pastiprināti «grēkoja» ne citādi kā uz specvienības puisiem. Kurš gan vēl varēja tik profesionāli sasiet tik diversantiskus mezglus? Ne jau nu cienģtēvs taču?! Un, vēl jo vairāk, neviens no savējiem, jo sensejiešu kompānijā bija pilnīgi citi cilvēki un citas attiecības.

Lai cik tas nebūtu divaini, bet pirmie piesteidzās palīgā tieši specvienības puisi. Žeņkas atbrīvošana tika pavadīta ar tik vētrainām emocijām no abām pusēm, ka sapulcējās

visa nometne. Pienāca Nikolajs Andrejevičs un Sensejs. Vēlāk piebiedrojās Vano, un, kas interesanti, atšķirībā no pārējiem, viņa izskats bija kā svaigam gurķītim. Sensejam pietika vien paskatīties uz savu bērnības draugu, lai saprastu, kas šeit bija noticis. Viņš pasmaidīja, smagi nopūtās un, pārmetoši pašūpojis galvu, novērsa skatienu uz citu pusi. Kamēr Žeņku kā koala lāci ar smiekliem noņēma no koka un Volodja ar humoru pierādīja viņam, ka viņa puīši šeit nav pie vainas, visi jau pilnībā bija pamodušies. Pats interesantākais, ka pulkstenis rādīja tieši pieci no rīta, proti, to celšanās laiku, ko vēl vakar bija apsolījis tēvs Joans. Uz ko pats Vano steidzās atjokoties, aizbīdinādamies ar pavisam nejaušu sakritību.

Pēc tam, kad kopējais tracis norimās un katrs pievērsās rīta rosmei, Žeņka ar neizsakāmu izbrīnu, līdztekus visiem atmošanās «priekiem», atklāja savā «saldajā migā» (guļam-maisā) sasmalcinātu cukuru. Un tanī brīdī viņam pieleca, kurš bija šī ļaunprātīgā nodoma, šī neparedzamā atentāta viņa dārgajai personai autors un izpildītājs. Ne mirkli nevilcinoties, Žeņka devās «skaidroties». Lietišķi iespidis rokas sānos, viņš ņipri piegāja pie Vano. Tas tajā brīdī bija pietupies, kārtodams rīkus upes krastā. Žeņka, atceroties savu vakardienas lidojumu, katram gadījumam apstājās drošā attālumā no cienīgtēva.

– Tas esi tu?! Tad lūk, kurš man sarīkoja «saldo rītu»! – Žeņka kā prokurors izkliedza apsūdzības.

– Klausos tevi, dēls mans, – ar savu neatkārtojamo smaidiņu noteica tēvs Joans.

– Kā tu varēji?! Es taču atzinu savu vainu, godīgi un cītīgi nomazgāju savus «grēkus», bet tu... Tās taču nav skudras! Tie ir plēsēji! Bet ja tās būtu ierāpojušas man ausīs, degunā?! Tās taču varēja, tās varēja... – Žeņka nevarēja atrast

piemērotus vārdus, lai paustu visu savu sašutumu. – Apēst man smadzenes! Lūk!

– Smadzenes?! – izbrīnījās tēvs Joanns un labestīgi piebilda: – Nebēdājies, dēls mans, tev tas nedraud. Bet par grēku atmazgāšanu... – un te Vano acīs iedegās jautra uguntiņa. – Nu, ja tu uzstāj...

– Es?! Es taču...

Nepaspēja Žeņka ne atbildēt, kā tēvs Joanns ar ātru kustību izveicīgi pārķēra sašutumā vēzējošos puīša roku un viegli pārmeta viņu gaisā, izmantojot aikido cīņas elementus. Turklāt viņš pamanījās tā uzmost gaisā Žeņkas ķermeni, ka tas ielidoja ūdenī pāris metrus no krasta. Pūsis smagnēji iegāzās upē kā smags maiss, pavadot savu kritienu ne tikai ar šļakatām, bet ar veselu upes viļņu «cunami». Kad Žeņka šausmās iznira, pirmais viņa izsauciens bija:

– Par ko?!

Tēvs Joanns nosmīnēja un, it kā nekas nebūtu noticis, atbildēja:

– Nu redzi, mans dēls, es parādā neesmu palicis. Nomazgāju tevi ar svēto ūdeni no kājām līdz galvai.

– Inkvizitors! Dvēseļu sličinātājs! Ūdens taču ir auksts. Šeit kā ellē...

– Ellē?! Tās ir blēņas, mans dēls, salīdzinot ar īstu elli. Tu pat iedomāties nevari, kas gaida tur dažus ķepurojošos «ūdenī peldošos»... – neganti jokojo, tēvs Joanns sāka baidīt ar šausmenēm.

Viss šis skats izsauca novērotāju smieklus. Tik Sensejs, no stāvās nogāzes raudzīdamies saduļķotajā ūdenī, pašūpoja ar galvu:

– Nu lūk, pēdējās zivis aizbaidīja. Atradušies makšķernieki...

Rīts bija izdevies brīnišķīgs. Laiciņš bija labs un mierīgs. Un viss būtu brīnišķīgi, taču lielā zivs joprojām neķērās. Tēvs Joans kopā ar Žeņku, kaut arī pastāvīgi kacināja viens otru kā uzvilkti, tomēr, lai cik tas nebūtu dīvaini, apsēdās kopā, lai maksķerētu no krasta. Precīzāk, apsēdās tēvs Joans. Savukārt Žeņka no bezdarbības sāka viņam palīdzēt, liekot uz āķa «delikatēses» zivīm. Viņš tā iejutās savā nodarbē, ka pat izrādīja izcilu radošumu šajā lietā, atstiepjot no meža dažādas vaboles, zirnekļus un kāpurus. Ar ko tie tikai nepiebaroja zivis, dāsni sviezdami ūdenī dažādu ēsmu, tomēr rezultāts palika nemainīgs. Ķērās tikai sīkaļas. Gribot negribot, bet šajā rītā viņi patiešām uzrīkoja zivīm īstus vēdera svētkus, pārbarodami tās ar pašām smalkākajām meža veltēm. Galu galā, lieta beidzās ar to, ka Žeņka kopā ar tēvu Joannu organizēja svinīgu «grēku» atlaišanu visām noķertajām mazajām zivtelēm. Nolasīja tām atvadu runu, kā neuzķerties, ja to dzīves ceļā pēkšņi ūdens dziļumos parādīsies āķi ar bezmaksas ēsmu, un kā vajag smagā darbā iegūt sev dienišķo barību. Un pēc tam, Žeņkam svinīgi svilpojot kaut kādu jautru dziesmiņu, palaida zivtiņas atpakaļ upē.

Kļuvuši vēsi pret maksķerēšanu, Žeņka un tēvs Joans sāka izdomāt, kā izjokot citus maksķerniekus, ar ko līdz galam nokaitināja visu kompāniju. Un, kad tiem apnīka šī nodarbe, tie sāka āzēt viens otru, vingrinoties jaunu joku sacerēšanā. Un dabiski, ka tēvs Joans īpaši izcēlās ar iztēli. Pateicoties viņa centieniem, Žeņka visu dienu atrada savās sviestmaizēs un citā ēdienā skudras, kuras bija nemanāmi ielicis Vano. Principā, par spīti viņu «savstarpējai opozīcijai», tie pilnībā papildināja viens otru. Sensejs pat jokojo

viņus nodēvēja par «Ēzopa dvēseles divām pusītēm». Droši vien sengrieķu vientiesīgais vergs-fabulists būtu ārkārtīgi pārsteigts, ja savā VI gadsimtā pirms mūsu ēras kāds viņam būtu pavēstījis par tik neparedzamu viņa dvēseles iespējamo reinkarnāciju tālā nākotnē.

Diena palidoja kā viens mirklis. Jau pusdienlaikā, sekot Vaļeras piemēram, visa kompānija sāka draudzīgi lasīt zarus ugunskuram. Pašiem nemanot, tie bija attīrījuši no šīm «drazām» pļavai piegulošo meža teritoriju. Rezultātā sastiepa veselu kalnu ar sausajiem zariem un baļķiem. Pēc pusdienām nometne palika nedaudz tukšāka. Specnazieši kopā ar Volodju nolēma apsekot teritoriju gar upi zivju vietu meklējumos un solīja tik drīz neatgriezties. Savukārt Vaļera izteica vēlmi palikt.

Acīmredzot Volodjas puīši bija stipri aizrāvušies ar zivju «medībām», jo, kad kompānija jau bija beigusi vakariņot, viņu vēl aizvien nebija. Vaļera pat nolēma noiet gar krastu Volodjas meklējumos tajā virzienā, kur aizgāja specvienības puīši, bet pie reizes arī pārbaudīt tālākās naktsšņores, varbūt kas pieķeries. Par to viņš arī paziņoja Sensejam. Pēc Vaļeras aiziešanas Žeņka, sakarā ar veselības «vienības» pazūšanu, lepni paziņoja:

– Lūk! Mani nepaņēma, tādēļ arī apmaldījās.

Uz ko Vano uzreiz piebilda:

– Bez tevis tiem tieši vairāk izredžu atgriezties atpakaļ.

Žeņka sataisīja komisku smaidiņu, un puīšus kārtējo reizi pārņēma smieklu lēkme no viņa klaunādes.

Starp citu, vēl vakariņu laikā Žeņka atkal sasmīdināja klātesošos ar sava ēdiena skrupulozo apskati, pārbaudot kā muitā gandrīz vai katru ēdiena centimetru. Viņam par laimi, «ienaidnieku diversanti» tur netika konstatēti. Un tagad, malkojot tēju, viņš pat nedaudz atslābinājās. Puisis ar

uzvarētāja skatienu raudzījās uz pretim sēdošo Vano – lūk, mēs esam modri. Kad Žeņkam pasniedza tējas krūzi, viņš nolēma dzert to pat bez cukura, lai neuzķertos uz kārtējā tēva Joanna āķa. Paņēmis no Nastjas aromātiskā un karstā dzēriena krūzi, viņš pamanīja savā glāzē peldošus tējas gabaliņus un ar smaidu maigi nodūdoja:

– Tā, meitenes, kura uzlēja tēju? Vajadzēja stiprāk ūdeni uzvārīt. Lūk, visa tēja pa virsu peld.

– Žeka, tu ko? – izbrīnījās Tatjana. – Tēja ir paciņās.

Pēc šiem vārdiem Žeņkas smaidu kā govs ar mēli nolaižija. Viņš sāka uzmanīgi aplūkot savus «tējas gabaliņus». Stass arī ar ziņkārību ieskatījās viņa krūzē un ar smiekliem konstatēja:

– Tās taču skudras, skudras.

– Velns parāvis! Bet kā?! – Viņš bija cieši pārliecināts, ka meitenes uz tādu provokāciju noteikti neparakstītos. Žeņka izbrīnā paraudzījās uz blēdīgo Vano skatienu un tikai tagad pamanīja viņam blakus esošo tējkannu. – Vispār! Uzsūtīt tev «Greenpeace»! Starptautiskā konvencija pēc tevis raud! Kāda nekrietnība, es sūdzēšos Apvienoto Nāciju Organizācijā! Es rakstīšu vēstuli Romas Pāvestam!

Žeņka ar humoru žēlojās vēl labu pusstundu, skaļi vēstot savu «sūdzību» aptuveno tekstu. Katra no tām noteikti tika papildināta ar Vano smieklīgajiem komentāriem. Šī pāriša joku dēļ dažiem klātesošiem pat vēderi iesāpējās no tādiem ilgstošiem, nebeidzamiem smiekliem. Labi, ka «oficiālo vēstuļu» sacerēšanas procesa laikā iejaucās Nikolajs Andrejevičs, kurš nolēma daudz racionālāk izmantot laiku sarunai ar Senseju. It īpaši, ja varēja atklāti parunāt par svarīgiem tematiem, tā teikt, bez «nepiederošām personām». Klāt, tiesa gan, bija Vano, bet viņš liekus jautājumus neuzdeva. Arī pats Sensejs nekautrējās viņa klātbūtnē

runāt brīvi par visu. Nikolajs Andrejevičs pagaidījis, kamēr tauta izsmējās pēc kārtējā joka, taktiski sāka ievirzīt sarunu citā gultnē.

– Nē, patiešām, kur ir pazudusi mūsu specvienība?

– Droši vien atrada vietu, kur ķeras, ja pat no vakariņām atteicās, – izteica pieņēmumu Viktors, tiesādams vienu cepumu pēc otra.

– Jā, ja zivis labi ķeras, aizmirsti par visu šajā pasaulē. Pilnīga prostrācija laikā, – pajokoja Nikolajs Andrejevičs. – Starp citu, par laiku. Visu laiku vēlos sīkāk tevi par to iztaujāt, – viņš vērsās pie Senseja. – Pašlaik man bieži gadās periodi, īpaši pēc meditācijas, kad laika jēdziens subjektīvā līmenī praktiski izzūd. Iestājas tāds efekts... es teiktu – kristāldzidri tīras apziņas stāvoklis. Kolosāli palielinās darba spējas. Tāds iespaids, īpaši, kad pēc meditācijas strādā ar papīriem, it kā tev rokās, pareizāk, galvā ir vesela bibliotēka, un visa nepieciešamā informācija viegli iznirst apziņas virspusē.

Vispār jau laika fenomens kā tāds mani sen interesē. Un jautājumu daudz ir sakrājies. Nu, ar oficiālo daļu viss ir saprotams: zinātnē laiks tiek izmantots kā noteiktu periodisku procesu mērvienība. Saprotams, ka filozofijā – tas ir matērijas stāvoklis, parādību secīgas nomaiņas forma. Skaidrs, ka tas ir nesaraujami saistīts ar telpu. Un, ka laika universālās īpašības ir ilgums, neatkārtojāmība un neatgriezeniskums, bet telpas īpašības – izplatība, pārtrauktības un nepārtrauktības vienotība. Tas viss it kā ir saprotams... Tomēr kopumā... Manuprāt, eksistē milzīga starpība starp to, kā mēs mērām laiku un kā to izdzīvojam īstenībā. Man radās iespaids, it kā mūsu apziņā vienlaicīgi ir vairākas laika uztveres, kas cīnās par savām balss tiesībām. Viena – zinātniska, kas mēģina pamatot precizitāti

un laika likumu kvantitatīvu izteiksmi. Otra – sociāla, kas tiecas šos likumus pārkāpt. Trešā ir saistīta ar subjektīvo laika uztveres efektu, piemēram, meditāciju laikā. Ceturtā pārsteidz ar saviem fenomeniem stresa situācijās. Saistībā ar šo man tev ir vesela jautājumu virkne. Taču sākumā es tomēr gribētu uzzināt – kas īstenībā ir laiks?

– Laiks? – Sensejs pašūpoja galvu un noteica. – Tu aizskar lielu tēmu... Principā tu pareizi ievēroji – laiks ir diezgan relatīvs jēdziens. Ļoti daudz kas novērojumos par laiku ir atkarīgs no tā, kurš, no kādas atskaites sistēmas un kādēļ novēro šo parādību. Ja to aplūko savā īstenajā izpausmē, tad laiku var iedalīt sekojoši:

1) **patiesais laiks**, kas ir tieši atkarīgs no Allata spēka; ja atceraties, viss šajā pasaulē (matērija vai enerģija), ieskaitot arī laiku, eksistē tikai pateicoties Allatam, par kuru es jums jau esmu stāstījis;

2) **globālais laiks** (vai absolūtais laiks) – laika posms no matērijas rašanās brīža līdz pilnīgai izzušanai Absolūta mērogā;

3) **objektīvais laiks** ir mums ierastais laika mērīšanas veids – sekundes, stundas, mēneši, gadi, kuri ir saistīti ar Zemes griešanās laiku ap personīgo asi un Sauli, proti, stabiliem fiziskiem procesiem, kas atkārtojas ar vienādām laika atstarpēm;

4) **subjektīvais laiks** ir katras personas individuālā laika uztvere.

Tomēr, lai tu labāk izprastu šos procesus, es izskaidrošu tev dotos laika jēdzienus ar tēlainu demonstrāciju, – Sensejs palūdza puīšiem sērkokociņu kastīti un izvilka no tās vienu sērkokociņu. – Lūk, skaties. Iedomāsimies, ka šī sērkokociņa uguns no tās rašanās brīža līdz koka gabaliņa sadegšanas beigām ir visas matērijas rašanās un iznīcības process.

Kustības moments, kad es paņēmu šo sērkociņu, pielikšu to pie kastītes, piepūlēšos, lai uzšķiltu dzirksteli, kad sērkociņš aizdegšies un līdz pilnīgai tā sadegšanai – tas viss ir, tēlaini runājot, **patiesā laika** tecējums globālos mērogos, proti, Allata spēka rašanās, darbības un izžušanas moments matērijas radīšanas un iznīcināšanas procesā. Mūsu cilvēcisķajai uztverei šajā laikā nav tagadnes, bet ir tikai pagātne un nākotne.

Ģlobālais laiks – tas ir laika kustības moments no pirmās dzirksteles sākuma līdz dotā sērkociņa pilnas sadegšanas beigām. Turklāt visu procesu pareizāk raksturo ne jau sērkociņa degšana ar sēra galviņu uz augšu vertikālā stāvoklī, bet tieši virzienā uz leju. Pievērsiet uzmanību liesmas kustības ātruma atšķirībai.

Sensejs aizdedzināja sērkociņu, nodemonstrējis mums vienmērīgu, lēnu liesmu pie sērkociņa sēra galviņas stāvokļa uz augšu un tad apgriezta sērkociņu ar sēra galviņu uz leju. Liesma, ceļoties augšā, ātri pārņēma sērkociņu. Sensejs uzreiz nodzēsa uguni, lai neapdedzinātos.

– Apstādināsim šo mirkli, – viņš smaidīdams noteica. – Pievērsiet uzmanību tām vietām, ko liesma paspēja aptvert tādā apgrieztā sērkociņa stāvoklī. – Sensejs palaida apdzēsto sērkociņu pa riņķi. – Tad lūk, globālos mērogos, rupji sakot, notiek tas pats process. Visums, paplašinoties ar pieaugošu ātrumu, neizbēgami paātrina globālo laiku, tomēr nekādi neiespaido patieso laiku. Mūdienu fizikā ir tāda aksioma par laiku: visādā ziņā vienādas parādības notiek vienādā laika posmā. Ģlobālais laiks ir relatīvs cilvēcisķai sapratnei, jo dotā procesa loģisķais novērtējums notiek caur materiālajām smadzeņu struktūrām. Tādēļ tagadējā zinātnē tiek uzskatīts, ka dabā nav reāla fizisķa procesa, ar kura palīdzību varētu izmērīt globālo

(absolūto) laiku. Šajā sakarā ir tāds postulāts, ka laika plūsma ir atkarīga no atskaites sistēmas kustības ātruma.

– Kā tas ir? – nesaprata Andrejs.

– Nu, kā jau es teicu, uzskati par laika plūsmu būtībā ir atkarīgi no tā, no kāda atskaites sistēmas punkta novēro šo procesu. Piemēram, iedomājieties, ka šis eksperimentālais sērkokciņš ir gigantiska izmēra, teiksim, kilometra garumā. Un jūs esat novērotājs (mūsu gadījumā tas ir atskaites sistēmas punkts), kurš, lai veiktu dotā degšanas procesa izpēti, ir novietojies uz pacēlāja vai, sacīsim, uz tāda pat gigantiska celtņa, kas ir uzstādīts paralēli sērkokciņam.

– Ahā! – Žeņka «uzķēra» domu un sapņaini noteica. – It kā es esmu ķiverē, ugunsdzēsēja apģērbā un ar ugunsdzēsamo aparātu rokās.

Puiši pasmaidīja, bet Stass kuriozi pasūdzējās Sensejam:

– Nē, nu ar viņu pat domu eksperimentus nav iespējams veikt! Zini, es tikko kā iedomājos sevi baltā zinātnieka halātā ar jaunu asistenti, kā manās gaišajās asociācijās ielauzās šis nosmulējies tipiņš ar ugunsdzēsamo aparātu rokās!

– Jā, jā! – piebalsoja Kostjiks.

Kolektīvs nosmējās.

– Nu, tie jau ir atsevišķi jautājumi par uztveres kvalitāti, – puslīdz pa jokam noteica Sensejs. – Tad lūk, iztēlojieties, ka iesākas degšanas process un liesma (kura mūsu salīdzinājumā pārstāv radušos un izplesties sākušo Visumu) virzās no lejas uz augšu. Ja jūsu kustības ātrums uz pacēlāja būs vienāds ar uguns kustības ātrumu, tad jūsu uztverei laiks būs relatīvi nekustīgs. Ja jūs kustēsieties ātrāk nekā uguns, tad jums liksies, ka degšanas laiks palēninās. Taču, ja jūs kustēsieties lēnāk nekā liesma, tad redzēsiet, ka laiks paātrinās.

– Nesapratu?! – izbrīnījās Kostjiks. – Un kāpēc man ir jāmin, vadoties pēc personiskās uztveres, ja var izmantot, piemēram, hronometru?

– Tu nu gan esi pastala ar piezemētu domāšanu! – labe-
stīgi novīpsnāja Žeņka. – Kur ir hronometrs, bet kur kos-
moss! – Šajā brīdī puisis izteiksmīgi pamāja ar galvu uz
zemi un uz zvaigžņotajām debesīm.

Visi atkal iesmējās. Uz ko Sensejs atbildēja:

– Smiekli smieklīem, bet Žeņkam savā ziņā ir taisnība. Kas ir hronometrs? Aparāts laika atstarpju mērījumam ar tām pašām sekundēm. Bet kas ir sekunde? Tā ir tikai no-
sacīta mērvienība. Tās noteikšana ir vairākkārt mainījusies ar zinātniskās izpētes izaugsmi šajā jautājumā. Sekundes mūsdienu definīcija ir pieņemta 1967. gadā. Šobrīd par se-
kundi cilvēki sauc laika intervālu, kurā ietilpst cēzija atoma noteikta viļņu garuma noteikts izstarojuma periodu skaits. Šodien viņi to uzskata par pašu precīzāko no visiem SI pa-
matvienību etaloniem. Par ko gan šeit vēl var runāt?! – Pē-
dējo teikumu Sensejs izteica ar tādu kā divējādu jēgu. Pēc tam nedaudz paklusēja un turpināja: – Sērkokciņa degšanas piemērā objektīvais laiks – tas ir fizioloģisko procesu laika moments, kas notiek degot. Nu, un subjektīvais laiks – tā ir šī procesa daļiņas individuālā laika uztvere.

Taču tā kā globālais laiks pastāvīgi paātrinās, tad arī ob-
jektīvais laiks attiecīgi paātrinās. Kaut arī no cilvēka subjek-
tīvās uztveres pozīcijas, objektīvais laiks nemainās, proti, kā
bija 24 stundas diennaktī – tā arī palika. Sanāk laika para-
dokss: no vienas puses laiks paātrinās, un cilvēks to jūt. Kā
saka, nepaspēja pirmsdien pamosties, kā jau sestdiena. Taču
no otras puses, no fizikas pozīcijas, objektīvais laiks it kā pa-
liek stabils, ar to es domāju gadu, mēnesi, dienas, stundas,
sekundes. Un visu šī laika fenomenu nosaka, pirmkārt, tas,

ka laiks, tāpat kā telpa, ir neatņemams matērijas raksturojums. Nebūtu matērijas, nebūtu arī laika un telpas. Jā, laiks, tāpat kā telpa, vēl ir ļoti cieši saistīts ar gravitāciju.

– Ar gravitāciju? – pārsteigti pārjautāja Nikolajs Andrejevičs.

– Jā. **Laiks, telpa un gravitācija ir Allata īpašības, kas izpaužas Po daļiņas enerģijā. Allats ir materiālās pasaules rašanās un eksistences pirmcēlonis. Un tieši Po enerģijas iekšējais grūdiens uz priekšu radīja laiku.** Šodien laiku var definēt kā milzīgu enerģiju milzīga blīvuma apstākļos... Gan laiks, gan gravitācija, gan telpa piemīt visai materiālajai pasaulei. Nemateriālajā pasaulē jeb garīgajā, Dieva realitātē, sauc kā vēlies, kopumā tajā pasaulē, kas ir aiz robežas, laika, telpas un gravitācijas jēdzieni vispār nepastāv.

– Bet kas tur ir? – painteresējās Viktors.

– Saproti, loģiski izskaidrot to, kas ir aiz robežas, principā ir neiespējami. Kāpēc? Tāpēc, ka cilvēka smadzenes ir materiālas, tās ir ierobežotas. Un viņa domas, kaut arī tā ir smalkāka matērijas struktūra, – tā tomēr ir matērija. Kāpēc garīgie skolotāji visos laikos vienmēr cilvēkiem teica: «Tici»? Tāpēc ka cilvēka apziņa nevar pilnvērtīgi uztvert to pasauli. Tā var bez pretestības vai nu noticēt, ko sauc par tīru ticību, ja cilvēks ieslēdz savu agatodēmonu; vai nu pieņemt to kā hipotēzi, ja cilvēks svārstās starp savām pozitīvajām un negatīvajām domām; vai uzskatīt to visu par fantastiku, ja cilvēks atrodas uz kakodēmona viļņa, tad tam klāt ir milzum daudz šaubu... Taču to, kas ir aiz robežas, ir pilnīgi reāli sajust iekšējā līmenī. Tam ir nepieciešams sasniegt noteiktas pakāpes garīgo pilnību.

– Vai Šambala arī atrodas aiz robežas, bezlaikā? – pajautāja Stass.

– Jā. Tādēļ tur nav nedz pagātnes, nedz nākotnes mūsu izpratnē.

Nikolajs Andrejevičs izmantoja pauzi un atkal mēģināja atgriezt sarunu viņu interesējošā temata gultnē par laiku.

– Bet vai eksistē pasaules atspulgs? Tad, ja tas patiešām pastāv, tad var runāt par laika virzības fizisko lomu gan vienā, gan otrā virzienā. Jebkurā gadījumā vielas un antivielas pierādījumi jau ir atrasti. Un es domāju, ja tiks pierādīta laika spoguļa efekta eksistence, tad ir pilnīgi reāli radīt arī laika mašīnu.

– Laika mašīnu? – pasmaidīja Sensejs. – Varu tev darīt zināmu, ka šie pieņēmumi tā arī paliks par pieņēmumiem, ne vairāk.

– Bet kāpēc?

– Tāpēc, ka laika mašīnu materiāliem objektiem radīt ir nereāli. Paskaidrošu, kāpēc. Laiks materiālajā pasaulē rit vienā virzienā, proti, virzienā no matērijas parādīšanās brīža līdz tās izzušanas brīdim. Jo materiālā pasaule ir pakļauta vienam un tam pašam laika ciklam – patiesajam laikam. Saprotams, ka materiālā pasaule ir daudzveidīga un tajā eksistē liels paralēļu daudzums. Tomēr visas šīs paralēles atrodas tikai uz dažādām frekvencēm, bet... vienā un tajā pašā patiesajā laikā. Sanāk, ka pārvietoties turp telpā tu varēsi. Acumirkliņa pārvietošanās telpā materiāliem objektiem ir pilnīgi reāla. Tomēr tu pārvietosies citā frekvencē tajā pašā globālā laika momentā.

– Pagaidiet, kā tas sanāk? – nesaprata Andrejs. – Pat šeit, kad lido ar lidmašīnu no viena zemeslodes punkta uz citu, pat tad ir laika starpība.

– Tas, par ko tu runā, attiecas uz subjektīvā, cilvēciskā laika jēdzienu. Tie ir mirkli. Par tiem mēs vēl parunāsim... Starp citu, par mirkli. Kopumā ņemot, materiālās pasaules

dzīves patiesais laiks ar visu tā daudzveidību būtībā ir tikai viens mirklis, ne vairāk. Mums tas ir izstiepts miljardos gadu. Taču faktiski šis laiks ir ļoti ierobežots. Jo bezgalība un mūžība savā patiesajā izpausmē piemīt tikai tai pusei, aiz robežas, proti, Dieva realitātei, bet nebūt ne materiālajai pasaulei. Tai pusei materiālā pasaule ir kā noteikts zibsnis, kam ir savs sākums un beigas. Materiālo dzīvi var tēlaini salīdzināt ar ūdens lāsi, kas nopilēja uz saulē sakarsētām tuksneša smiltīm. Nepaspējusi parādīties, kā tajā pašā mirklī tā pazūd – iztvaiko. Kaut arī īstenībā tā tikai pāriet no viena stāvokļa citā. Taču tās acumirkļīgā uzturēšanās uz smiltīm, piemēram, tam pašam elektrona lādiņam, kas atrodas tajā, – tā ir vesela dzīve «bezgalīgā Visumā».

– Tas nozīmē, anti-laiks kā tāds vispār nevar pastāvēt? – Nikolajs Andrejevičs precizēja.

– Pilnīgi pareizi.

– Un kā tad daļiņu un antidaļiņu eksistence?

– Tas nepārkāpj matērijas likumu. Tās taču eksistē vienā un tajā pašā laikā. Antidaļiņām un daļiņām ir tāds pats masas lielums un citi fiziskie raksturojumi. Vienkārši daži to raksturojumi, piemēram, elektriskais lādiņš vai magnētiskais moments ir ar pretēju zīmi. Tas arī viss. Pat tas, ko nākotnē atklās zinātnieki, ja tā nākotne, protams, pienāks šai civilizācijai, būs saistīts ar frekvences izmaiņām kā tādām, bet ne ar kopējo laiku.

– Nu labi, bet kā tad iespējams, ka cilvēks reinkarnācijas procesā var nonākt jebkurā zemes laikā, tostarp arī pagātnē? Tas vispār ir pretrunā ar taviem vārdiem.

– Šeit nav pretrunu. Te arī slēpjas cilvēciskais paradokss. Cilvēkā mīt dvēsele, proti, ietvērums no ārpuses, no Dieva pasaules realitātes, kas tiek iekapsulēta matērijā. Principā pēc visiem jēdzieniem tā arī ir patiesā antimatērija. Viss

pārējais, ko ļaudis sauc par «antimatēriju», ir tikai Po enerģijas pārveidošanās. Kad cilvēkam beidzas dzīvības enerģija – prāna – un viņš nomirst, tad viņa dvēsele kopā ar personības nospiedumu pāriet robežu no materiālās pasaules uz nemateriālo, proti, bezlaikā...

– Bet kas tas par personības nospiedumu?

– Tas ir interesants moments. Personības nospiedums, protams, ir tēlainis salīdzinājums. Taču tas nozīmē to iekšējo būtību, ko cilvēks radīja savas dzīves laikā, kopā ar visiem viņa pārdzīvojumiem, atmiņām, jūtām. Turklāt ar atmiņām no visas savas dzīves, ar katru tās mirkli no sākuma līdz beigām. **Kāpēc ir ļoti svarīgi būt Cilvēkam visas dzīves laikā? Tāpēc ka, ja «šeit» tev ir izvēle gan domās, gan darbībās, tad «tur» tu saņemsi tikai to, ko nopelnīji ar savu izvēli.**

Tad lūk, tikai cilvēku izpratnē pastāv «pagātnes» jēdziens, jo mēs spriežam subjektīvi, atrodoties tagadnē. **Bet dzīve būtībā ir mirkļu secība, kas ir ezoosmosa izraisīti ar pastāvīgu Po enerģijas iekšējo grūdienu tagadnē.** Aiz robežas, izpratnes par pagātņi nav kā tādas, gluži tāpat kā par nākotni. Kad mūsu dvēseles dodas uz pārdzīvošanu, proti, iziet no bezlaika stāvokļa materiālajā pasaulē, tā nokļūst šā brīža realitātes daudzslāņainā līmenī, ko mēs atsevišķās tā izpausmēs uzskatītu par pagātņi vai nākotni. Tas arī viss. Tādēļ dvēsele mūsu cilvēciskajā izpratnē var tā «vizināties laikā», iemiesojoties jaunos ķermeņos. Tomēr nevienam materiālam objektam nekas tamlīdzīgs nav iespējams. Viss, kas ar tiem var notikt materiālajā pasaulē, ir saistīts ar Po enerģijas pārveidošanos tagadnes momentā.

Nikolajs Andrejevičs acīmredzot no jauna domās pārtinot Senseja vārdus, sāka klusiņām spriest balsi, it kā pats ar sevi:

– Tātad, kad cilvēks nomirst...

– Starp citu, nāve no nāves atšķiras, – piebilda Sensejs. – Tas, ko es stāstīju, notiek tajā gadījumā, kad beidzas cilvēka dzīvības enerģija – prāna. Turklāt katram tas ir atšķirīgi. Te jau viss ir atkarīgs no subjektīvā laika, un vecums kā tāds nav no svara. Vienam prāna var izsīkt bērnībā, otram – esot pieaugušam, bet trešajam – jau esot senioram. Nav svarīgi. Galvenais, ka pēc tam dvēsele pāriet uz pārdzimšanas ciklu. Tomēr gadās priekšlaicīgas nāves gadījumi, kad cilvēkam vēl ir gana daudz prānas, bet viņu, piemēram, vardarbīgi nonāvē vai viņš pats muļķības dēļ atņem sev dzīvību. Lūk, tad viņa dvēsele, atdalījusies kopā ar astrālo un citiem smalkajiem ķermeņiem, ar neizmantoto prānu no bojāgājušā ķermeņa, neaiziet uz pārdzimšanu, bet sāk eksistēt šeit pat, šajā laikā, šajā dzīvē smalkajā materiālajā līmenī, teiksim tā... «spoka» veidolā, kā ļaudis šos subjektus mēdz dēvēt. Un tādā stāvoklī – «ne šis, ne tas» kļūst diezgan ilgu laiku, daudz ilgāk par to, ja cilvēks būtu nodzīvojis ķermenī. Tas notiek tāpēc, ka prānas enerģija bez materiālā ķermeņa tiek patērēta ļoti lēni. Dvēsele var atbrīvoties no šī šausmīgā murga tikai tad, kad prāna tiek izsmelta un sabrūk smalkie ķermeņi. Nav mazsvarīgi arī tas, ka šajā būtnē vairākkārt saasinās visi pārdzīvojumī, ko tā ir sakrājusi vēl esot ķermenī. Un ar šiem personīgajiem pārdzīvojumiem tai nāksies pastāvēt visu atlikušo rēga «dzīves» periodu.

– Drūma perspektīva, – novīpsnāja Andrejs.

– Skaidra lieta, – noteica Sensejs. – Kas attiecas par cilvēka subjektīvo laika izjūtu, tad tā daudzējādā ziņā ir relatīva. Kāpēc? Vispirms tāpēc, ka visi procesi mikro un makro kosmosā tiek uztverti no cilvēciskās redzes leņķa, izvērtējot notiekošo ar cilvēciskās domas palīdzību. Savukārt doma, es atgādinu, dzimst materiālajās smadzenēs,

kuras tomēr ir ierobežotas savā uztverē. Cilvēce jau ir uzkrājusi daudz savus jēdzienus par laiku, kas cilvēkiem ir vajadzīgi tikai tādēļ, lai ērtāk būtu dzīvot un izzināt apkārtējo pasauli. Taču visi šie jēdzieni ir nosacīti, sākot no kalendāriem un beidzot ar sekundes daļu dališanu ar tās relatīvajām novirzēm. Aplūkojiet, piemēram, to pašu hronobioloģiju, kas pēta dzīvo būtņu iekšējo bioritmu daudzveidību. Arī tajā katram organismam laika jēdziens ir relatīvs...

– Nu, principā jā, – Nikolajs Andrejevičs piekrita Sensejam. – Ja paņemt to pašu cilvēku, tad viņam katrs orgāns strādā savā frekvencē ar savu svārstību periodu: galvas smadzeņu viļņu svārstības, kas ir vienādas sekundes desmitdaļai, sešu sekunžu elpošanas cikls, sekundes cikla galvenie sirds ritmi un tamlīdzīgi...

Savukārt Žeņka, izdzirdot šos vārdus, uzreiz pajokoja:

– Tieši tā... Es vienmēr esmu teicis Stasam: «Tu neesi cilvēks, tu esi nejaušs orgānu komplekts», bet viņš neticēja. – Un, vērsoties pie drauga, piemetināja: – Vai dzirdi, ko gudrs cilvēks runā...

Ar visiem kopā pasmējies par Žeņkas kalambūru, rakteris tomēr pakomentēja šo smieklīgo uzskatu:

– Tas tikai pēc pirmā acu uzmetiena liekas, ka katrs orgāns ir «nejaušs» ar saviem svārstību procesiem. Katrā organismā ir savs galvenais «svārstītājs-laika noteicējs», kurš sinhronizē visa organisma kopējo darbu kā centrālais procesors datorā.

– Pilnīgi pareizi, – pamāja ar galvu Sensejs un precizēja: – Taču, neskatoties uz to, visas šīs sekunžu svārstības arī ir relatīvas. Ja izmainās ārējie nosacījumi vai aktīvi darbojas psiholoģiskais faktors, iekšējais laiks var gan palēnināties, gan paātrināties, precīzāk, palēninās

vai paātrinās, pirmkārt, cilvēka ezoosmos, bet pēc tam jau attiecīgi palēninās vai paātrinās organisma darbs. Piemēram, stresa situācijās.

– Kā rakstīja Pavlovs: «CNS laika atskaites pamatā ir uzbudinājuma un bremzēšanas maiņa», – iestarpināja Nikolajs Andrejevičs.

– Jā. Tā ka laiks ir relatīvs jēdziens, jo īpaši biosistēmā. Visi cilvēki, augi, dzīvnieki, kukaiņi dzīvo nevienādus terminus, noveco ar dažādu ātrumu. Vienkāršāk runājot, katram ir savs prānas krājums, tādēļ arī katram bioloģiskais pulkstenis tikš savā ātrumā. Attiecīgi – mums ir dažāda matērijas objektu laika uztvere.

– Savā ātrumā? – pārjautāja Ruslans. – Kā tas ir?

– Nu, piemēram, reliktu koki, tā pati ogu īve, kura dzīvo no diviem līdz četriem tūkstošiem gadu. Tāpat kā citi koki-ilgdzīvotāji, tā aug lēnām, toties arī dzīvo ilgāk. Vai, piemēram, bruņurupuči. Daudzas to sugas dzīvo līdz simts gadiem. Sauszemes bruņurupuču reakcijas ātrums, piemēram, ir divas-trīs reizes mazāks nekā mūsu. Ja vien tu paietu tiem garām, viņiem tu vienkārši palidotu tā, kā tev palido garām motociklists, kurš pārvietojas ar ātrumu aptuveni 50 km/h... Vai, teiksim, muša. Mēs uztveram to kā būtni ar personīgo laika ciklu, kas ir pilnībā atšķirīgs no mūsējā. Pēc aprēķiniem viena gaismas diena mušai ilgst apmēram vienu mūsu kalendāro mēnesi. Mēs tai esam neiedomājami lēnas būtnes. Bet kāpēc? Tāpēc, ka mušas dzīves ātrums ir daudz ātrāks par cilvēka dzīves ātrumu. Attiecīgi arī tās reakcijas ātrums ir daudz augstāks... Kamēr, piemēram, Žeņka pacels virs viņas roku un mēģinās noķert, tā paspēs notīrīt sev visas ķepiņas un spārnus, noņemt, no kurienes nāk draudi un kur tai labāk un drošāk laisties prom, kamēr šai slinkajai būtnei labpatiks nolaist

savu roķeli. Turklāt muša mierīgi pacelsies, veicot desmitiem spārnu vēzienu sekundē, un aizlidos.

– Es taču neesmu sadists, – Žeņka steidzās sevi aizstāvēt un, pašķielējis uz tēvu Joannu, turpināja: – atšķirībā no dažiem, nerādīsim ar pirkstiem. Es dabu mīlu!

Tomēr tajā pašā brīdī, ieraudzījis apmetušos uz savas rokas odu, neviļus uzsita pa to. Puiši iesmējās.

– To var redzēt, – Vano pasmaidīja.

– Šim vienkārši liktenis tāds, – taisnojās Žeņka, nometot no rokas oda atliekas.

– Interesanti, bet vai ir iespējams tā izrīkoties ar savu laiku, lai, kā saka, dzīvotu ilgi un laimīgi un nomirtu vienā dienā? – pajautāja Ruslans, atrazdamies savu sapņu gūstā.

Kostjiks pasmīnēja un sarkastiski piebilda:

– Kāpēc nedrīkst? Vēsturē pat ir zināms tāds gadījums. Lūk, Pompejā arī dzīvoja ilgi un laimīgi... un visi nomira vienā dienā.

Kompānija atkal iesmējās, attīstot sižetu un apberot Ruslanu ar jokiem. Kad noslēdzās smieklu piecminūte, Sensejs teica:

– Cilvēks ir spējīgs uz daudz ko. Dzīvojot dzīvi, viņš praktiski neizmanto savas iespējas, kuras viņā ir ieliktas. Kaut vai ekstremālās situācijās, es jums jau stāstīju, viņš var novērot to izpausmi. Tostarp tas skar arī laiku: kad subjektīvā laika uztvere spēcīgi paātrinās, bet ārējais parastais laiks pretēji it kā palēninās. Visbiežāk, protams, ar šo laika fenomenu sastopas bīstamu profesiju pārstāvji: piloti, sacīkšu braucēji, kaskadieri un tamlīdzīgi. Nonākot īpaši ekstremālos apstākļos, daži patiešām sajūt, ka laiks reāli palēninās un šajā periodā paspēj izdarīt visu iespējamo, lai izlabotu situāciju. Taču, kad iziet no šī stāvokļa, tad atklājas, ka tikai dažās sekundēs daļas tie ir veikuši desmitiem reižu vairāk darba, nekā varētu izdarīt parastajā dzīvē.

– Un ar ko to var izskaidrot? Vai šādos apstākļos tiek vairāk patērēta prāna? – apvaicājās Nikolajs Andrejevičs, izsakot savu minējumu.

– Jā. Psihiskās enerģijas strauja atbrīvošana rada jaudīgu prānas impulsu, kas savukārt iespaido cilvēka ezoosmosu. Šajā gadījumā tas vienkārši paātrinās, tādēļ cilvēks īsajā mirklī spēj izdarīt daudz vairāk nekā savā dabiskajā stāvoklī. Tamlīdzīgas izjūtas pārdzīvo arī parasti cilvēki, sastopoties ar asām krīžu situācijām. Tāpēc teiciens – «Dzīve palidoja acu priekšā vienā mirklī,» – tie nav tikai vārdi.

Šeit, šajā laika sprīdī, kurā mēs atrodamies, ir kopējā laika vilnis... Vai, labāk sacīsim tā, lai būtu vieglāk saprast, mēs braucam noteiktā dzīves mašīnā, kura kustas ar noteiktu ātrumu. Mēs redzam tikai to, ko mēs redzam. Kāpēc? Tāpēc, ka mūsu atomi kustas ar noteiktu ātrumu. Ja tie sāks darboties pāris reizes ātrāk, tas nenozīmēs, ka mēs ātrāk nomirsim, vienkārši tas, ko mēs redzam, zudīs, un parādīsies pilnīgi cits attēls vai bilde. Dimensiju ir daudz, tas ir pilnīgi reāli, un te nekā tāda nav.

Sarunā radās neliela pauze. Nikolajs Andrejevičs paklūsēja, pārdomājot kaut ko, bet pēc tam atkal jautāja:

– Runājot par pārvietošanos izplatījumā... Es atceros mūsu sarunas par teleportāciju, bet, godīgi sakot, joprojām nevaru reāli iedomāties, kā tas notiek īstenībā...

– Precīzāk būtu teikt, noticēt, – smaidot pielaboja viņu Sensejs, nosaucot lietas īstajos vārdos.

Dakteris novaikstījās. Acīmredzami viņš vairījās no tāda jautājuma formulējuma sarunā ar Senseju.

– Drīzāk – pašam sev izprast šī fenomena pamatus, – izlocījās Nikolajs Andrejevičs un kaut kā kaunīgi novērsa skatienu, burtiski mēģinot savākties ar domām un noformulēt šajā sakarā jautājumu precīzāk.

Un te pilnīgi negaidīti, praktiski sev blakus, izdzirdēja Senseju ar ironiskām notīm balsi:

– Pamatus, saki? Pamati, protams, ir laba lieta. Tikai pirms tam ir jābūt ticībai...

Nikolajs Andrejevičs izbrīnījies atskatījās. Viņam blakus brīvajā vietā, it kā nekas nebūtu bijis, sēdēja Sensejs, neizprotami, kādā veidā paspējis šeit nokļūt.

– Pareizi, – atkal atskanēja Senseja balss, tomēr šoreiz dakteris izdzirdēja viņu no iepriekšējā attāluma.

Un tikai tagad Nikolajs Andrejevičs ievēroja, ka Senseji bija nu jau divi. Viens atradās savā vietā, proti, iepretim viņam, taču cits, pilnīgi reāls, kā saka, no miesas un asinīm, sēdēja uz baļķa blakus Nikolajam Andrejevičam.

– Kas tas ir, vai hipnoze? – pārsteigti noteica psihoterapeits pirmo, kas ienāca galvā.

Divi Senseji vienlaikus pasminēja.

– Sliktāk, – ar smaidu sacīja tas, kurš atradās blakus, un pusčukstus, kā briesmīgu noslēpumu paziņoja: – Šī ir personības dališanās... Kā pie jums to godā?

– Šīza, vai? – neatraujot acis no otra Senseja, automātiski noteica ne mazāk pārsteigtais Viktors, kurš sēdēja netālu.

Otrs Sensejs sāka kratīties neskanīgos smieklos. Nikolajs Andrejevičs, viegli papurinot ar galvu, mēģināja savaldīt savu apmulsumu, griezdamies vai nu pie Viktora, vai nu pārlicinādams pats sevi:

– Šīza būtu tad, ja tu viens pats to visu redzētu, bet kad masveidīgi...

Šeit viņš sastomījās un atkal uzmanīgi paskatījās uz otro Senseju.

– Tā nav hipnoze, nav hipnoze, – nomierināja viņu Sensejs, kurš sēdēja pretī.

– Hm, it kā bez hipnozes nekas vairāk nemaz neeksistē, – izsmejoši norādīja otrais Sensejs, vērsoties pie pirmā. – Lūk, ko nozīmē dot zināšanas pāragri! Uzreiz sākas jaunas ķiveres pielāgošana pie vecajiem pantaloniem.

Pirmais Sensejs pasmaidīja tādām «klona» traktējumam un pacietīgi sāka skaidrot Nikolajam Andrejevičam:

– Īstenībā te viss ir līdz ģenialitātei vienkārši. Izplatījums ir saistīts ar gravitāciju, gravitācija ir saistīta ar laiku. Un viss kopā ir cieši saistīts ar Allata darbību... Šai parādībai piemīt paši parastākie pamatlikumi...

Nikolajs Andrejevičs neizprotoši skatījās te uz vienu Senseju, te uz otru, acīmredzami ne visai ticēdams savām acīm un ausīm. Savukārt Žeņka, ieraudzījis tādu «brīnumu», vispār gandrīz aizrijās ar ievārijumu, ko līdz tam viņš ēda ar gardu muti kā kaķis saimnieka krējumu. Neatraujot pārsteigtās acis no tāda «joka», it kā baidoties, ka tūdaļ tas viss pazudīs, puisis klusi iedunkāja Stasu:

– Dzirdi, klau, ieknieb man...

Stass, pats izjuzdams vieglu šoku no šīs parādības, tik apzinīgi izpildīja drauga lūgumu, ka Žeņka salecās kā aplaucēts, apgāžot burku ar ievārijumu.

– Ai! Tu ko, prātā sajucis?!

– Pats taču palūdzi, – paraustīja plecus Stass.

– Ne tā taču! Re, kādu zilumu sataisīji! – un, raudzīdamies uz izlieto ievārijumu, žēlīgi noteica: – Vāks, tik daudz labuma zudumā aizgāja!

Taču ievārijums tūdaļ tika aizmirsts, jo nākamajā mirklī Žeņkas uzmanība pilnībā pārslēdzās uz otru Senseju. Lai cik tas nebūtu dīvaini, bet šī nelielā kuriozā incidenta laikā, kas novērsa daļai klātesošo uzmanību, – otrs Sensejs nebija pazudis. Arī vēlāk, lai kā arī tauta centās veikt sevis «atmodināšanas» darbības, otrs Sensejs spītīgi palika uz

vietas. Tikmēr Žeņka, pavirzījis tālāk apdullušo Viktoru, apsēdās blakus otrajam Sensejam un, neizdomājis neko citu, pasniedza viņam roku.

– Sveikiņi!

– Sveiks, – nosminēja otrais Sensejs, stipri paspiežot viņam plaukstu.

Žeņka uz to uzmanīgi paskatījās, burtiski kā uz zelta stieni, bet pēc tam, noklusinot balsi līdz trillera čukstiem, ar šaubām ierunājās:

– Sensej, tas esi tu vai kā? – un, pagriežoties pie pirmā Senseja, piebilda: – Tas...

Viņš sāka ar mīmiku «telegrafēt» savus jautājumus par otro Senseju. Un kaut arī viņam gribējās izlikties pilnīgi nopietnam, sanāca diezgan komiski. Tāpēc gan pirmais Sensejs, kuram tika adresēta šī «telegramma», gan otrais Sensejs, par kuru mēģināja izjautāt Žeņka, sasmējās līdz asarām. Žeņka, redzot, ka viņa neskanīgās ziņas palika neatšifrētas, mēģināja tās atskaņot.

– Bet vai drīkst... šito... tevi... tā... pataustīt.

Pirmais Sensejs pamāja ar galvu, nebūdam spējīgs pateikt ne vārda. Žeņka piesardzīgi pačamdīja otrā Senseja bicepsus. Uz ko tas, slaukot sariesušās asaras, sacīja caur smiekliem:

– Nu redzi! Bet tu viņiem vēl gribēji atklāt augstākos likumus. Kur tu rāvi, ka viņi tam ir gatavi? Personīgi es, izņemot tradicionālās orientācijas maiņu, neko nenovēroju.

Otrais Sensejs bezcerīgi atmeta ar roku. Žeņka tikmēr, it kā neuzticoties savai labajai rokai, gribēja pačamdīt dubultnieka plecu arī ar kreiso. Taču šajā mirklī otrais Sensejs pazuda tikpat strauji kā parādījās. Tā ka puiša plauksta, tā vietā, lai atbalstītos uz pleca, strauji pāršķēla gaisu. Žeņka pat apjuka no tāda pārsteiguma un samulsis salika kopā plauksta, dumji skatīdamies apkārt.

Nikolajs Andrejevičs uzreiz uzlika roku vietā uz baļķa, kur sēdēja otrs Sensejs.

– Paskat tik, silts! – lielā izbrīnā konstatēja dakteris.

Izdzirdot to, pārējie puīši atrāvās no savām vietām, vēloties personīgi sajust šo siltumu. Tikai Sensejs un Vano palika savās vietās. Turklāt tēvs Joanns sēdēja nekustīgi, ar nopietnu sejas izteiksmi vērojot notiekošo.

– Sensej, kā tu to izdari?! – pārsteigti jautāja Andrejs.

– Ai, – Sensejs atmeta ar roku. – Aizmirstiet!

– Kā tā – aizmirstiet?! Kā tā – aizmirstiet?! – atguvies no tik šokējoša redzējuma, sašuta Žeņka. – Es, vai saproties, patiesības dēļ pusi sava sāna saplosīšanai atdevu šim necilvēkam, – viņš pamāja ar galvu uz Stasa pusi, – savai «augstdzimtībai» liedzu saldu baudījumu, – viņš norādīja uz apgāzto ievārijuma burku, – un vispār, maz pietrūka, lai man jumts nosviltu! Un tas viss tādēļ, lai aizmirstu?!

Taču Sensejs pasmīnējis atbildes vietā vien atjokojās. Acīmredzot pavērojis tādu puīšu reakciju, viņam zuda vēlme jebko skaidrot. Pēc kāda laika, kad visi daudz-maz bija atjēgušies, Nikolajs Andrejevičs noteica:

– Nē, nu patiešām, Sensej... Saprotu, mēs dumji izskatījāmies no malas. Tomēr aizvainojoši būs, ja šī mūsu cilvēciskā mirkļa vājība atņems mums tik nopietnu lietu izzināšanu.

– Un, iespējams, ne tikai mums... – negaidīti visiem, piebilda Nastja.

Sensejs uzmanīgi palūkojās runājošo acīs, pēc tam piekrītoši pasmaidīja un ierunājās:

– Nu, ja tā, lai notiek pēc jūsu prāta.

Visi atdzīvojās, iekārtodamies ērtāk.

– Tu runāji par kaut kādiem likumiem, kas piemīt šai parādībai, – atgādināja Nikolajs Andrejevičs.

– Pilnīgi pareizi, – apstiprināja Sensejs un jau labprātīgāk sāka stāstīt: – Cilvēcei tūlītēja pārvietošanās telpā – tā ir elementāra lieta. Un te absolūti nav vajadzīgs paātrinājums, par kuru pašlaik lauž prātus zinātnieki. Vienkārši vajag iemācīties izmantot teleportāciju. Taču tam ir jāzina kopējie laika likumi. Tad teleportācija cilvēkiem kļūs par tikpat ikdienišķu realitāti kā, piemēram, gaisma šodien. Jo kad Edisons izgudroja lampiņu, daudziem ļaudīm tas bija šoks. Tomēr pēc tam izgudrojums kļuva tik ierasts, ka šodien mēs, ieejot tumšā istabā, ikdienišķi ieslēdzam gaismu, pat neaizdomājoties par to, kas ir elektrība. Taču būtībā cilvēki līdz šim nezina, kas īstenībā ir elektrība, jo tiem ir doti tikai kopējie priekšstatī par to. Taču par spīti tam, tie pielāgojās pie tādas šā spēka izpausmes un ar panākumiem to izmanto. Un pat nonāca līdz datoru radīšanai ar to kopējo informatīvo tīklu.

Tad lūk, tas, ko es tūlīt izstāstīšu, skar īstā laika likumus, kas nosaka doto parādību. Zinot tos, ikvienam topošajam Edisonam būs pa spēkam tikt skaidrībā ar laika fenomeniem... Tātad, laiks, kā es jau runāju, ir milzīga enerģija, kura izveidojās Allata spēka pārveidošanās rezultātā par Po enerģijas daļiņu, kura savukārt radīja Po ezoosmosu. Laiks rit tikai vienā virzienā no pagātnes uz nākotni. Tas ir cieši saistīts ar gravitāciju. Laikam izplatoties, izplatās arī gravitācija. Laikam ir raksturīgs cēlonis un sekas. Starp cēloni un sekām ir telpas-laika punkts jeb tagadne. Tas nepieder nedz cēlonim, nedz sekām. Tomēr tieši caur to notiek cēloņa pārveidošanās par sekām. Pagaidām ir saprotams, jā? Tagad pats svarīgākais.

Aplūkosim laika darbošanās principu. Pašā sākotnējā Po enerģijas grūdienā, kas radīja laiku, notika enerģijas lēcieni no tagadnes nākotnē, proti, no tagadnes uz sekām, kas arī

deva vienvirziena vektoru laikam. Pateicoties tai pašai Po daļiņai, kas palaida laiku, parādījās arī gravitācijas elementi. Cēlonis pievelkas tagadnei uz gravitācijas spēku rēķina, ar to radot gravitācijas lauku. Un tūdaļ ar Po iekšējo grūdienu, proti, Po ezoosmosu, kas izveido laiku, notiek lēcieni no tagadnes nākotnē. Respektīvi, cēlonis pāriet laika enerģijas kustībā. Šajā procesā tiek atbalstīts laika enerģijas nemainīgums, kas ir atkarīgs no matērijas blīvuma. Ja, piemēram, nebūtu laika enerģijas, attiecīgi – arī nebūtu gravitācijas, tad mūsu Saule sen būtu sadegusi, magnētiskie lauki nespētu eksistēt, atoms nespētu noturēt savus elektronus un tā tālāk. Vienkāršāk sakot, pateicoties tādai ezoosmiskai laika izpausmei, tiek uzturēta gan ārējā, gan iekšējā matērijas vide...

Tikmēr brīvajā vietā, kas atradās tālāk no sēdošajiem, no jauna negaidīti parādījās Senseja dubultnieks. Viņš saimnieciski iemeta ugunskurā dažus tuvumā mētājošos zariņus, bet pēc tam, it kā nekas nebūtu bijis, sāka papildināt Senseja stāstu, kā pats par sevi saprotams.

– Jā, tomēr tu neaizmirsti pieminēt, ka bez saviem kopējiem raksturlielumiem, laiks izrāda individualitātes īpašības katrā matērijas veidojumā. Kur notiek laika sablīvējuma process, tur vienmēr notiek gravitācijas sablīvējuma process. Pakāpeniski palielinās arī laika spēks. Materiālajā pasaulē laiku un gravitāciju var uzskatīt par pašām jaudīgākajām enerģijām, dabiski, ka pēc Po enerģijas. Turklāt gravitācija skaitās pirmsezoosmiskā laika stāvoklis matērijas evolūcijas procesā. Gravitāciju var nosaukt par vienu no laika sastāvdaļām attiecībā uz pagātņi. Tagadne ir tikai pats Po enerģijas parādīšanās moments, kas rada iekšējo grūdienu, proti, ezoosmosu.

– Neaizmirstiet pateikt, ka laikam piemīt asimetrisks, – atskanēja trešā Senseja, kas stāvēja Žeņkam aiz

muguras, balss. Kamēr visi pārsteigti apgriezās, viņš uzlika roku puisim uz pleca. Tas pat nodrebējās no pārsteiguma un piesardzīgi pašķielēja uz viņam blakus stāvošo Senseju, kurš, redzot viņa reakciju, piemiedza tam ar aci kā vecs paziņa un draudzīgi uzsita tam pa plecu. – Jā, jā, mans draugs, tieši pateicoties laika asimetrijai, notiek progress, viss materiālais izdzīvo savu laiku un dodas uz enerģijas pārveidošanu jaunās materiālās formās. Enerģija pāriet no vienas formas citā, pateicoties ezoosmosam

Kamēr viņš runāja, Žeņka greizi skatījās uz viņu tā, kā skatās lācis uz savu spēcīgo baiļu objektu. Puisis lēnām pagriezta galvu un paraudzījās uz Senseja roku, kas gulēja uz viņa pleca. Likās, Žeņka pat neelpoja. Pa to laiku no tumsas atskanēja ceturtnā Senseja balss.

– Nu, ja jau sākās tāda ballīte, – viņš sacīja, pienākdams pie ugunsкура no produktu telts puses un mielodamies ar cepumiem no paciņas, ko turēja rokās, – tad izstāsti tiem pie reizes arī par gaismas ātrumu. Cik vēl viņu sabiedrībā var novērot šo bruņurupuci Tortillu?

Ceturtnais Sensejs iesmējās par paša smieklīgo salīdzinājumu un, pietuvojies Vano, draudzīgi pasniedza tam paciņu, piedāvājot saldo cienastu. Vano piesardzīgi paņēma vienu cepumu, pateicībā apjucis pamājot ar galvu. Taču ēst nesāka un turēja cepumu rokās, burtiski kā relikviju. Sensejs, skatoties uz viņu, iesmējās un tūdaļ aizrijās. Neatradis tuvumā pudeli ar minerālūdeni, viņš steidzīgi paķēra no Vano rokām atdzisušās tējas krūzi un veica pāris malkus.

– Pateicos, – viņš apmierināts noteica, atdodot saimniekam krūzi.

Vano vēlreiz pamāja ar galvu.

– Jā, izstāsti viņiem par gaismas ātrumu, – palūdza otrais Sensejs.

– Sen jau bija laiks zināt par to, – piekrita trešais Sensejs. – Citādi viens reiz viens sarēķināt prot, bet divi reiz divi – jau spēcīga nepietiek... Kā, piemēram, 1972. gadā izrēķināja «ar lielu precizitāti» pēc kvantu frekvences standartiem, ka vakuumā gaismas ātrums ir «aptuveni» $299,79 \times 10^6$ m/s, un ar to arī nomierinājās. Tā taču ir anekdote, līdz pat šim brīdim uzskatīt šo ātrumu par fizisko iedarbību izplatīšanās galējo ātrumu! Pasaki viņiem, ka patiesībā tas ne tuvu tā nav.

– Nu, ja reiz jūs tā uzskatāt, – paraustīja plecus pirmais Sensejs. – Lūdzu... Tas, ka šodien gaismas ātrumu saista ar laiku, tik tiešām ir aplami. Gaisma izplatās pateicoties gravitācijas laukam. Primārais grūdiens, kurš nodod paātrinājumu fotonam, ievērojami pārsniedz gaismas ātrumu. Gaismas ātruma kustība ir atkarīga tikai no fiziskām gaismas īpašībām. Gravitācija savukārt piešķir gaismai ātrumu un uztur to, jo piesaista sev klāt fotonus, ar to paātrinot un pievelkot tos ezoosmosam. Ja skatās no laika pozīcijas, tad gaisma kustas ar rāvieniem, palēninoties laika pārejas punktā un paātrinoties pēc tā. Tas pierāda, ka gravitācija ir lielāka par gaismas ātrumu. Bez gravitācijas un ezoosmosa gaisma stāvētu uz vietas un nebūtu pat primārās gaismas izstarpes. Tādēļ, ka tam atbilst cēlonis. Un cēlonis, pārejot sekās, iziet cauri tagadnes punktam, proti, laika iekšējam grūdienam. Visu šo procesu izraisa sākotnējais pievilksnās spēks no pagātnes tagadnē un, pateicoties ezoosmosam – nākotnē, proti, sekās.

Sensejs aplusa, un sarunu biedri viņa tēlā pazuda.

– Pats interesantākais, ka mūsdienu fizikā gravitācijas mijiedarbības tiek uzskatītas par pašiem vājākajiem no darbošajiem spēkiem. Ar to tiek domāta materiālo ķermeņu gravitācijas mijiedarbība, piemēram, ķieģeļi uz ceļa vai

planētas kosmosā. Te viss humors slēpjas tajā, ka par spīti atšķirīgo teoriju klāstam, neviens tā arī nav sapratis, kas īstenībā ir gravitācija. Tiesa gan, cepuri nost, tīri teorētiski aprēķināja, ka gravitācija sastāv no daļiņām, pat nosaukumu tām izdomāja – gravitons. Taču kas tas par gravitonu – nevienam nav nekādas sajēgas. Un tas, neskatoties uz to, ka cilvēces vēsturē ne tikai ir pieminēts šis pats gravitons, bet arī diezgan sīki aprakstītas tā fiziskās īpašības. Jo gravitons ir nekas cits kā Po daļiņa. No šīm pašām daļiņām sastāv, kā es jau teicu, viss Visums. Piemēram, tas pats neitrīno, kā jūs jau zināt, sastāv no piecām Po daļiņām. Turklāt tam ir pareizas piecstaru zvaigznes forma. Starp citu, sakarā ar to, ka caur neitrīno ievērojamā ziņā izpaužas Allats, to bieži attēloja piecstaru zvaigznes veidā, kurai bija divējāda nozīme: kā sievišķās sākotnes simbols un kā Allats. Kaut arī principā tas ir viens un tas pats.

– Pagaidi, Sensej, ko nozīmē «ievērojamā ziņā izpaužas Allats»?! Es kaut kā ne visai sapratu, – noteica Nikolajs Andrejevičs.

– Redzi, neitrīno ievērojamā ziņā atšķiras no citām tā saucamajām elementārdaļiņām. Pirmkārt, neitrīno var būt masa, bet var arī nebūt. Var mijiedarboties ar gravitācijas lauku, ar tiem pašiem magnētiskajiem vai elektromagnētiskajiem laukiem, bet var arī nebūt mijiedarbības. Vēl jo vairāk – neitrīno ir spējīgs pārvietoties ar gaismas ātrumu, bet, atšķirībā no tā, var palēnināties un mainīt savu trajektoriju. Un jāteic, no mūsdienu fizikas pozīcijas, pašas fantastiskākās neitrīno iespējas ir tā spēja vienā mirklī pārvietoties neierobežotos attālumos.

– Kā tas ir? – pajautāja Žeņa.

– Elementāri. Mijiedarbojoties ar gravitācijas lauku, neitrīno pāriet no viena stāvokļa citā. Teiksim tā, no daļiņas

stāvokļa – enerģijas stāvokli ar stingri noteiktu frekvenci, turklāt «aktivizējot» gravitācijas lauku, piemēram, mūsu saules sistēmas noteiktā punktā, tas izsauc atbildes kairinājumu gravitācijas lauka noteiktā punktā citā galaktikā. Un tādējādi bez laika zaudējuma un neatkarīgi no telpas, neitrīno pazūd te un tagad un rodas tur un tagad. Kā runā fiziķi, izveido «tārpeju» laikā un telpā.

– Vienreizēji! – izrāvās puīšu saucieni.

– Izmantojot dabiskās, pareizāk, neitrīno fiziskās īpašības, cilvēki tāpat varēs pārvarēt jebkākus attālumus bez laika zaudējuma un ar minimālu energopatēriņu.

– Nu, ja godīgi, tas skan kā fantastika, – skeptiski norādīja Nikolajs Andrejevičs.

– Nu, ja godīgi, – Sensejs akcentēja pirmos vārdus, – tad vēl simts gadus atpakaļ arī atombumba bija fantastika. Taču, kas attiecas uz neitrīno, es pat pateikšu vēl vairāk: nebūtu neitrīno, nebūtu dzīvības. Neitrīno spēlē kolosālu lomu jums redzamās pasaules izveidē. Un, starp citu, tam ir, tāpat kā Allatam, nedalāma laika vienība – 11 minūtes 56,74 sekundes.

– Neko sev elementārdaļiņa! – izbrīnījās Žeņa. – Un kas tajā ir palicis no elementārā?

– Vienīgi nosaukums, – pajokoja Stass.

– Kā to teikt. Vispār jau sākotnēji termins «elementārdaļiņa» apzīmēja, pareizāk, ietvēra sevī kaut ko absolūti elementāru, kā runā fiziķi, matērijas sākotnējo ķieģelīti. Tomēr pēc tam, kad 1960-os gados tika atklāti simtiem hadronu ar līdzīgām īpašībām, kas ir apveltīti ar iekšējām brīvības pakāpēm un sastāv no kvarkiem, tika izdomāts jauns termins «fundamentālās daļiņas», apzīmējot jau pašas elementārākās daļiņas, tādas kā leptoni, kvarki un citas it kā bezstruktūras daļiņas, kuras ir «nie iespējami

sašķelt sastāvdaļās». Tomēr es neiedziļināšos fizikas ni-
ansēs, diez vai jums tas būs interesanti. Taču, tā teikt, ko-
pējai izpratnei minēšu vienkāršu piemēru. Ņemsim elek-
tronu. Ceru – visi zina, kas tas ir!

– Kā tad! Protams, zinām, – lielīgi paziņoja Žeņka. – Tās
ir tādas maz-mazītiņas daļiņas ar negatīvu lādiņu, kuras
bizo apkārt atomam, pilnīgi kā blusas pa suni.

Visi iesmējās. Sensejs atmeta ar roku, sak', labi, vismaz
tāda izpratne šajā trauksmainajā galviņā, tas jau ir labi, un
turpināja:

– Tad lūk, elektrons bija pirmā elementārdaļiņa, kuru
1897. gadā atklāja angļu fiziķis uzvārdā Tomsons. Taču pir-
mā atklātā antidaļiņa bija pozitrons. Tā ir daļiņa ar elektro-
na masu, tikai ar pozitīvu elektrisko lādiņu. Šo pozitronu
atklāja 1932. gadā amerikāņu fiziķis Andersons. Nu, bet
par to, ka atoma elektronu uzbūve nosaka tā īpašības, to
skaitā arī svarīgas ķīmijai – atoma spēju izveidot ķīmiskus
savienojumus, es ceru, jūs arī zināt.

– Jā! – lepni apstiprināja Žeņka. – Gan suņi, gan blu-
sas sastāv no atomiem, ko ietver elektroni. Elektronu dau-
dzums nosaka, kurš no tiem suns, bet kurš – blusa!

Skatot puisi smiekliem, Sensejs piekrītoši pamāja:

– Piemērs, protams, ir rupjš, bet pēc savas būtības norā-
da uz elektronu svarīgumu. Tātad elektroni, pēc mūsdienu
fiziķu domām, attiecas pie fundamentālajām jeb bezstruk-
tūras daļiņām. Taču īstenībā elektrons sastāv no 13 Po da-
ļiņām vai gravitoniem. Par cik gravitons ir tīri hipotētiska
sastāvdaļa un eksperimentāli nav pierādīta, bet teorētiski
izskaitļota un ir īpaši piemērota Po daļiņas apzīmējumam,
tad tīri hipotētiski ar pārliecību var apgalvot, ka no visām
«fundamentālajām» daļiņām par tādu var uzskatīt tikai
gravitonu. Pārējās sastāv no 3-5-7-12-33-70 un tā tālāk

daļiņām Po. Turklāt daudzas «fundamentālās» daļiņas, kas sastāv no viena un tā paša Po daļiņu skaita, bet kurām ir dažādas formas un lādiņa zīmes, attiecīgi spēlē arī dažādas lomas šajā matērijas teātrī. Tam par piemēru kalpo tas pats elektrons un pozitrons. Kā vienā ir 13 Po daļiņas – tā arī otrā, kā vienam ir spirāles forma – tā arī otram. Starpība ir tikai tajā, ka vienam ir negatīvs ārējais lādiņš, «kreisā» spirāle un pozitīvs iekšējais potenciāls, bet otram – viss tas pats, tikai pretēji – pozitīvs ārējais lādiņš, «labā» spirāle un negatīvs iekšējais potenciāls.

Nikolajs Andrejevičs, uzmanīgi noklausoties Senseja teikto, taktiski norādīja:

– Es, protams, neesmu fiziķis, nestrīdēšos. Taču, cik es atceros, elektronam patiešām ir negatīvs lādiņš, bet pozitronam – pozitīvs. Par spirāles formu arī neko nevaru teikt, neesmu redzējis. Bet, Sensej, par kādu iekšējo potenciālu tu runā, tās taču ir elementārdaļiņas? Kaut kā es ne visai tevi saprotu...

– Tavā nesaprašanā neesmu vainīgs es, – pasmīnēja Sensejs, – bet Bors.

– Viņš te pie kā ir vainīgs?

– Bors? Kas tas tāds? – painteresējās Ruslans.

– Bija tāds dāņu fiziķis, kurš savulaik, precīzāk, 1912. gadā piedāvāja atrisināt elektronu kustības ap kodolu problēmu, piešķirot tiem tā saucamās stacionārās orbītas, pa kurām pārvietojoties elektrons nezaudē enerģiju.

– Nu, un ko šis vīrs sastrādāja? – ar neizsmeļamo humora izjūtu vaicāja Žeņka.

– Pacietību, mans draugs, pacietību, – ar smaidu noteica Sensejs un turpināja: – Patiesībā viss ir daudz vienkāršāk, nekā zinātnieki šodien ir iedomājušies. Piemēram, Zemei, mūsu planētai, ir ārējs negatīvs lādiņš un iekšējs pozitīvs

potenciāls, bet Saulei ir pozitīvs ārējais lādiņš un negatīvs iekšējais potenciāls. Zeme un Saule kustas ar milzīgu ātrumu gravitācijas laukā kopā ar visu Galaktiku. To var salīdzināt, lai jums būtu saprotamāk, piemēram, ar divām hantelēm, kas ir iemestas okeānā no kuģa borta. Izejot caur okeāna ūdeņu dzīlēm, hanteles mijiedarbojas ar ūdens molekulām, izveidojot dažādus saviļņojumus un virpuļus. Tā arī Saule un Zeme, ejot caur gravitācijas lauka masīvu, izsauc tā saviļņojumu un virpuļošanu, tādējādi radot elektromagnētisko lauku, kurš savukārt izveido ārējo lādiņu saskaņā ar kustošo kermeņu iekšējo potenciālu. Proti, ja iekšējais potenciāls ir pozitīvs, tad attiecīgi – ārējais lādiņš būs negatīvs, kā elektronam un Zemei. Tieši starpība iekšējā potenciālā un ārējā lādiņā arī rada «stacionāras» orbītas gan planētām ap Sauli, gan elektroniem ap kodolu. Savādāk objekti vienkārši saliptu vai sašķīstu, un «stacionāru» orbītu nekad nebūtu. Tā kā ārējais lādiņš svārstās un nav pastāvīgs, proti, stabils, atšķirībā no iekšējā potenciāla, tad tas, es runāju par ārējo lādiņu, nevar radīt «stacionāras» orbītas bez stabila iekšējā potenciāla dalības. Ar iekšējo potenciālu ir apveltīti visi materiālie objekti no kvarka līdz zvaigznēm, citādi tie nevarētu būt materiāli. Tieši iekšējās enerģijas kvalitāte arī raksturo materiālo objektu. Piemēram, ja aplūkosim tīri hipotētisku planētu un vienādas masas zvaigzni un noārdīsim tās, teiksim, uzspridzinot, tad planēta izdalīs nelielu daudzumu postošas enerģijas, bet zvaigzne – vienkārši milzīgu, salīdzinot ar planētu. Analogisks rezultāts būs, ja «sarausim» elektronu un pozitronu. Tomēr droši vien pats labākais piemērs, kuru jūs spēsīt saprast, būs atombumba. Izmantojot ļoti mazu vielas daudzumu, notiek milzīgas jaudas sprādziens. Proti, atoma negatīvā potenciāla atbrīvošana. Tā kā noslēgumā gribētos teikt,

ka dāņu fiziķim Boram daļēji bija taisnība, bet tikai daļēji (kas skar stacionāro elektronu orbītu), un daudz kur šajā jautājumā viņš kļūdījās. Uzlādētais elektrons zaudē enerģiju, bet iekšējo potenciālu atjauno uz ezoosmosa rēķina.

Savukārt atoma uzbūves kvantu mehānikas teorija, kura aplūko atomu kā mikrodaļiņu sistēmu, kas nepakļaujas klasiskās mehānikas likumiem, absolūti nav aktuāla. Pirmajā mirklī vācu fiziķa Heizenberga un austriešu fiziķa Šrēdingera pamatojumi cilvēkiem liekas pārlicinoši, tomēr ja to visu apskatīt no cita skatu punkta, tad viņu secinājumi ir tikai daļēji pareizi, bet kopumā viņiem abiem nav taisnība. Lieta ir tajā, ka pirmais aprakstīja elektronu kā daļiņu, bet otrs – kā vilni. Starp citu, arī korpuskulārā viļņu duālisma princips tāpat nav aktuāls, jo neatklāj daļiņas pāreju vilnī un otrādi. Zinātnieku kungiem tas kaut kāds trūcīgs sanāk. Īstenībā viss ir ļoti vienkārši. Vispār gribu sacīt, ka nākotnes fizika ir ļoti vienkārša un saprotama. Galvenais ir nodzīvot līdz šai nākotnei. Taču, kas attiecas uz elektronu, tad tas kļūst par vilni tikai divos gadījumos. Pirmais – kad tas ir zaudējis ārējo lādiņu, proti, kad elektrons nemijiedarbojas ar citiem materiāliem objektiem, teiksim, ar to pašu atomu. Otrais, pirmsosmiskajā stāvoklī, proti, kad pazeminās tā iekšējais potenciāls.

– Starp citu, par iekšējo potenciālu... Sensej, tu runāji, ka tas piemīt jebkuram materiālam objektam. Bet cilvēks? – painteresējās Nikolajs Andrejevičs.

– Protams! Cilvēkam tā nav vienkārši dzīvības enerģija, bet noteicošais faktors. Kas viņš ir – Cilvēks vai domājošs dzīvnieks?! Lieta tāda, ka cilvēks, atšķirībā no citiem materiāliem objektiem, var mainīt savu iekšējo potenciālu no negatīvā (postošā) uz pozitīvo (radošo)...

– ...Kā arī valdīt pār citiem materiālajiem objektiem, – parādījās otrs Sensejs. – Piemēram, pozitīvi lādētas daļiņas ar

negatīvu iekšējo potenciālu mēs diezgan veikli un labprāt lietojam. Starp citu, varbūt ir pienācis laiks izstāstīt viņiem, kas tas ir patiesībā, un kā to var efektīvāk lietot?

– Tu par elektrību, vai? – pajautāja trešais Sensejs un, paraudzījies klausītāju dumji pārsteigtajās sejās, ar humoru noteica: – Nedomāju, ka tas viņus stipri ieinteresēs. Jo vairāk, ka tas viss ir pupu mizas salīdzinājumā ar to, ka tiem pašlaik ir iespēja redzēt mani trīs eksemplāros. Kaut arī patiesībā...

Abi Senseja fantomi tikpat negaidīti pazuda, kā parādījās.

– ...Kaut arī patiesībā, – kā nekas nebūtu bijis, Sensejs turpināja trešā, izgaisušā Senseja stāstu, – tas viss ir ļoti vienkārši un ir pieejams katram cilvēkam, tāpat kā elektrība, un vispār nepārkāpj fizikas likumus.

Iestājās gara pauze. Ja vien kāds paraudzītos uz šo, pie ugunsкура sēdošo kompāniju no malas, tad padomātu, ka ir nonācis kaut kādā sastingušā laikā. Acīmredzot tauta rūpīgi mēģināja savākties domās pēc tādas masīvas iespaidu gūzmas, nemaz nerunājot par vairumam ne visai izprotamo informāciju, bet dažiem vispār nesaprotamo. Pat Nikolajs Andrejevičs, šīs kompānijas neaizstājamais «veselais sa-prāts», pēc ilgas klusēšanas pajautāja Sensejam:

– Kas tas tikko bija? Vai tu atklāji to, kā radīt datoru uz elektrības piemēra?

Sensejs pasmaidīja un tikpat jautri atbildēja:

– Nē, tas ir tikai priekštecis lampiņas radīšanā.

– Nu gan tu dod! – neizturēja arī tēvs Joanns, kas bija sajūsmināts vai par dubultniekiem, vai par dzirdēto. – Cik gadus savus talantus slēpi! Es, protams, arī esmu gudrs, nu bet ne jau līdz tādai pakāpei?!

Vano paskatījās uz savas tējas atliekām un apmulsis paraustīja plecus.

– Sensej, es kaut ko nesapratu, – izdvesa Vitja, it kā ieklausoties personīgajā balsī. – Un kā izskaidrot šo daudzējādo dubultošanos?

– Tas viss ir elementāri, ja pārvaldi agatodēmona domas tīrību, – ar bēdīgu pieskaņu balsī noteica Sensejs, it kā viņa darbs tā arī netika novērtēts. Taču tā bija tikai acumirkīga viņa apslēpto jūtu izpausme, jo tālāk viņš pilnīgi mundrā balsī turpināja: – Jo tieši pateicoties tam, Allata enerģija pārveido Po daļiņu. Bet Po, kā jūs zināt, ir visas matērijas sastāvā... Tomēr, draugi, šo domas tīrību sākumā ir jāsaņiedz. Uz jūsu kakodēmona un agatodēmona potenciālu starpības kā uz sauszemes bruņurupuča – tālu neaizbrauksi. Proti, mēs atkal atgriezīamies mūsu sākumpunktā...

Tomēr, spriežot pēc tālākās iztaujāšanas, kompāniju visvairāk interesēja tieši pārvietošanās tehnikas jautājums. Ar skumjām vērojot šo sacelto ažiotažu, Sensejs acīmredzami jau nožēloja, ka bija sarīkojis tādu demonstrāciju, un atbildēja:

– Visi šie «zilie brīnumi» ir blēņas! Es jums vairākkārt esmu teicis un vēlreiz atkārtoju: indivīdam daudz svarīgāk ir kļūt par Cilvēku, izlolot iekšējo ticību un mīlestību pret Dievu. Lūk, tas jā! Tas ir uzmanības vērts... Savā būtībā cilvēks ir garīga būtne, aiz visas šīs matērijas robežas...

– Nē, nu, Sensej, vienkārši gribas loģiski saprast... – sāka taisnoties Andrejs un aplūsa pusvārdā.

– Tajā arī ir visa problēma, un ne tikai jūsu, bet arī visas cilvēces, – nopūtās Sensejs. – Kāpēc eksistē lērums reliģiju, kāpēc pastāvīgi notiek strīdi, visi šie kašķi, savstarpējās apsūdzības? Tādēļ ka dvēseles intuīcijas vietā cilvēks dod priekšroku domāšanas loģikai... Viss, ko viņš uztver, viņš uztver caur paskaidrojumiem, caur loģiku. «To es redzu. To es neredzu. Es redzu, brauc automobilis. Ja iznākšu

tam pretīm, tas mani notrieks. Labākajā gadījumā – traumatoloģija.» To viņš saprot. Kontaktligzda zem sprieguma. Elektrību viņš neredz. Taču viņš zina, ja iebāzīs tajā pirkstu, – viņš dabūs ar strāvu, neskatoties uz to, ka strāvu viņš neredz. Tas ir loģiskais izskaidrojums... Bet Dievu viņš loģiski izskaidrot nevar. Tas neiekļaujas cilvēciskajā apziņā, jo apziņa ir ierobežota...

Kāpēc cilvēkam bez iekšējās Mīlestības un absolūtas Ticības ir neiespējami nonākt pie Dieva? Jo kamēr viņš savā apziņā nenošķirs garīgo dzīvi no materiālās un nepadarīs garīgo par galveno, cilvēks pat nevarēs apzināties, ka Dievs eksistē. Viņš var daudz lasīt, skaisti stāstīt, var spēlēt, pieļaujot sev augsti garīga indivīda masku, bet slepenībā vēlēties tikai materiālo dzīvi. Kur slēpjas paradokss? Cilvēks redz Dieva izpausmi kaut kādā neizskaidrojamā parādībā vai apstākļi. Taču izskaidrot loģiski nevar. Un cilvēks iesaucas: «Lūk, Dieva brīnums!» Gandrīz vai sitas ar pieri pret zemi, izjūtot reliģiozu ekstāzi. Taču tiklīdz ekstāze paiet, cilvēks aizmirst par Dievu. Viņš atkal neuztver Viņu. Tādēļ visas šīs cilvēces problēmas attiecībā pret Dievu ir saistītas ar to, ka cilvēks negrib patiesi uztvert un saprast Viņu. Kāpēc dažādos Zemes nostūros tie nedaudzie, kas spēja sasniegt garīgo pilnību, vēsta saviem sekotājiem «tici un ej»? Tāpēc, ka bez tīras ticības nonākt pie Dieva ir neiespējami. Vismazākās šaubas nogalina visu.

Smadzenes nav spējīgas apzināties visu Dieva pilnību. Te jābūt ticībai bez šaubām. Kad dzimst ticība bez šaubām, cilvēks pieķēdē savu dzīvniecisko sākotni un top garīgi pilnīgāks. Nez kāpēc cilvēki uzskata, ka tas ir ļoti sarežģīti. Kaut gan būtībā nekā sarežģīta nav. Visa sarežģītība ir vienkāršībā. Vienkārši vajag pasūtīt šo matēriju ar viņas negēlīgajām domām pēc iespējas tālāk. Nepielaist sliktās

domas savas apziņas teritorijā kā muitā. Bet matērija – tai pēc savas dabas ir pastāvīgi tevi jāknābā, jārausta un jāklie dz, ka tās visas ir blēņas, paskatieties, lūk, kāda tā ir konfektes skaistā iepakojumā! Un nav svarīgi, ka dažbrīd sajūti mēslu garšu. Galvenais ir izskats, ilūzijas radīšana, «objektīva realitāte» tev attiecībā pret to, kāda brīnišķīga dzīve tevi sagaida, ja vien tai noticēsi. Tas ir normāli. Tas ir, es teiktu, profesionāls Lucifera darbs. Viņš, tēlaini runājot, kā labs programmētājs radīja cilvēkam spēli ar lielu daudzumu materiālo labirintu-vilinājumu ceļā uz garīgo mērķi. Kurš uzvarēs šo viņa spēli, tas varēs nobriedis nonākt pie Dieva. Un Lucifers nav vainīgs, ka ļaudis iemīlēja viņa virtuālo matērijas realitāti vairāk par Dievu. Jo cilvēkam ir dots šajā spēlē galvenais uzvaras rīks – domas spēks un izvēles tiesības. Un visa atbildība par izvēli savā dzīvē gulstas uz cilvēku. Un ja viņš izvēlējās sev matērijas verga dzīvi, tā arī kūleņos savās reinkarnācijās, kamēr viņam neiestāsies pilnīgs «game over». Taču, ja sagribēs kļūt brīvs un dzīvot istu dzīvi Mīlestībā – viņš varēs cienīgi izkļūt no matērijas labirinta.

Kur slēpjas būtība? Jo augstāk cilvēks attīstīsies garīgi, jo vairāk un pienācīgāk spēš iespaidot neorganizētās matērijas substances. Jo patiesa (grēku) nožēla būs tad, kad cilvēks pārstās spēlēt iluzorās rotaļas un sāks dzīvot pa istam, pēc garīgās pasaules likumiem. Ja tu nevari dzīvot pa istam sava gara vājuma dēļ, tad izvēlies vismaz spēli, kas ir Cilvēka cienīga.

Sensejs aplusa. Tikmēr no tumsas biezokņa puses bija dzirdami soļi. Visi paskatījās uz krasta pusi. Vientulīgs luksturīša stars slīdēja pa krasta taciņu, apgaismojot ceļu nakts ceļiniekam. Pie ugunsкура pienāca Vaļera. Žēna pat atviegloti uzelpoja. Par spīti dzestrajam vakaram, Vaļera noslaucīja sviedrus no pieres.

– Volodju tā arī netradu. Es izstaigāju gar krastu... Kur gan viņi palika?

Sensejs paraudzījās pulkstenī un pašūpoja galvu:

– Nu gan Volodja dod! Puiši atpūsties atbrauca, bet viņš droši vien uzrīkoja tiem krosu pa šķēršļotu apvidu.

– Varbūt viņi apmaldījās? – Ruslans izteica pieņēmumu un, raugoties uz vecāko puišu smīniem, pievēra muti.

– Aha, specvienība apmaldījās. Tā gan būtu anekdote, – Stass nokomentēja.

– Un kāpēc gan ne? – uzķēra Žeņka. – Es tā tad varu būt Susaņins, bet Volodja ar ko sliktāks? Viņš mani jau «pār-susaņoja» pa visiem punktiem. Es tikai divas stundas jūs vadāju pa maldu ceļiem, bet šis jau piecas ar pusi.

– Neuztraucies, Žeka, diez vai kāds tevi pārspēs! Tu mums esi ekskluzīvs! – iesmējās Viktors.

– Tik tiešām, – atbalstīja viņu Stass, pavelkot Žeņku uz zoba. – Rets pusvadītāja dabiskais eksemplārs.

– Patiesi – ne tā kā Mozus, – tēvs Joanns izstiepa lūpas savā šķirbainajā smaidā. – Vai zināt tautas «gudrību»? Mozus četrdesmit gadus vadāja ebrejus pa tuksnesi, taču bez jēgas. Bet mūsējais Susaņins tika galā ar saviem pāris dienās.

Smieklu vilnis atkal pāršalca kompāniju.

– Labi, labi. Es jums vēl atcerēšos šos jokus nākamajā pārgājienā. Dodiet tikai iespēju! – ne bez humora piedraudēja Žeņka.

To pateicis, viņš piecēlās no baļķa un sāka riņķot ap ugunsgrābi. Vano paslepus uzmanīja viņu. Pa to laiku Nikolajs Andrejevičs par kaut ko klusām sāka sarunāties ar Senseju. Žeņka pastaigāja, pastaigāja, pēc tam apstājās, pieļaujot sev dižena domātāja-kombinatora masku. Beidzot viņa mute atskaņoja domu, kura tirdīja puisi:

– Nē, nu nesēdēt taču rokas klēpī salikušiem?! Vajag palīdzēt brālim Susaņinam! Ja nu viņš patiešām ar savu gvardi pārcentās...

Nepajautājis nevienam padomu, Žeņka ar entuziasmu sāka veidot superugunskuru, iesviežot ugunī trīs lielus saušu zaru klēpjus. Liesma aizsvilās daudz ātrāk, nekā viņš bija domājis. No tāda spēcīga karstuma un ugunsstaba tuvības visi momentāni pameta savas vietas un pamuka uz visām pusēm, lai būtu drošā attālumā.

– Nu vāks, bērnodārzs! – knapi paspējis atlekt no krītoša degoša zara, noteica Sensejs. – Žeka! Kaitnieks tu esi! Kādēļ tu to izdarīji?

Žeņka pats apjuka no tāda pārsteiguma, bet centās saglabāt mieru, kā vienmēr rodot attaisnojumu saviem nedarbiem.

– Kāpēc tādām sausam labumam iet zudumā? Rīt no rīta vienalga braucam prom. Nosvilināt tādu kalnu nepaspēsīm. Bet tā – labums mežam, tam mēslojums pelnu veidā. Turklāt arī signālugunskuriņš neslikts.

– «Ugunskuriņš!» – Vano komiski mēdīja viņu. – Padomā tik! Kam tu esi sataisījies signalizēt ar šo pionieru ugunskuru? Lidojošiem šķīvīšiem, vai?

– Aha! – Žeņka radija sajūsminātu seju un «ar cerību» paskatījās kosmosā. – Saprāta brāļiem.

Puiši sāka smaidīt, bet Sensejs atmeta ar roku uz viņa pusi. Vano, pamājis ar galvu, viņam piekrita:

– Patiešām – nav labojams.

Pēc tam abi pagriezās un aizgāja tālāk no ugunskura, turpinot sarunu ar Nikolaju Andrejeviču. Žeņkas izgājiens netišām sašķēla kompāniju atsevišķās čupiņās. Visi ar nepacietību gaidīja, kad sadegs iemesto zaru pamatmasa.

Uguns dega ar spilgtu liesmu, alkatīgi aprijot žagaru kalnu. Likās, tās spēks pieauga ar katru sekundi, radot elpu

aizraujošu skatu ar savu vareno stihiju. Milzīgs ugunsstabs kā dzīva būtne locījās augšup negantā dejā ar tūkstoš spilgtām liesmu mēlītēm. Tās kontrastaini izcēlās uz tumšā meža fona, radot iespaidīgu blāzmu.

Tas viss būtu nieki... Taču tieši šajā brīdī notika kas neticams, kas, burtiski kā ar vilni, aizskaloja prom visas asās izjūtas no nesen redzētā... Vaļera piegāja pie Senseja. Tikmēr Nikolajs Andrejevičs par kaut ko aizrautīgi stāstīja, bet Vano un Sensejs uzmanīgi viņu klausījās. Taču tiklīdz kā Vaļera apstājās blakus Sensejam, acīmredzami grasoties kaut ko sacīt un, spriežot pēc viņa skata, ļoti svarīgu, tas pagriezās pret viņu pats. To skatieni satikās.

– Vaļera, tu gribēji kaut ko pavaicāt?

– Jā, – tas noteikti atbildēja.

Blakus stāvošie sastinga, aizturot elpu. Vaļera atklāti skatījās Sensejam acīs. Varbūt tādēļ, ka viņa skatiens bija kļuvis tieši tāds atvērts, nevis kā parasti – caur pieri, varbūt ugunskurs pārāk spilgti bija apgaismojis viņu, vai bija kāds cits iemesls, bet Vaļeras seja bija mainījusies. Tā bija ieguvusi tādus kā ideāli pareizus, netveramus pantus. To, ko Vaļera sacīja tālāk, ieguldot katrā vārdā savas dvēseles daļiņu, šķiet, saprata ne visi.

– Es apzinos, ka es esmu tikai cilvēks. Tomēr **es gribu iepazīt Viņu.**

– Ceļš pie viņa ir gan vienkāršs, gan sarežģīts. Vai tu esi gatavs?

– Es nezinu ceļu, bet es iešu, kur tu norādīsi.

Tēvs Joanns, kas stāvēja blakus, nenoturējās no komentāra un ar sarkasmu noteica:

– Ko nozīmē «es iešu, kur tu norādīsi»? Un ja viņš tev norādīs, piemēram, iet ūdenī? Tu ko, iesi?

– Iešu ūdenī, – pārliecināti atbildēja Vaļera, nenovēršot acis no Senseja.

– Nu, ūdenī nav nekas īpašs, – nerimās tēvs Joanns. – Bet ja ugunī?

– Iešu ugunī, – tikpat pārlicināti atsaucās Vaļera.

Un te negaidīti visiem klātesošiem, Sensejs izstiepa roku uz priekšu un sacīja, norādot uz uguni:

– Eļ.

Vaļera klusēdams pagriezās un, kā cilvēks, kuram pilnībā bija zudušas bailes, devās pie milzīgā ugunsкура. Sākumā Vano vēroja puisi ar smaidu, bet, tam tuvojoties pie uguns, viņa lūpas nodrebēja, un smaids acumirkļi pazuda no sejas. Vaļera ar kāju pavirzīja nost degošos zarus un... mierīgi iegāja ugunī, it kā tā nebūtu uguns stihija, bet tas pats vēsais nakts gaiss. Pateikt, ka apkārtējie bija šokā, tas nozīmē nepateikt neko. Viņi izjuta visīstākās dzīvnieciskās bailes un šausmas, kas bija izsauktas ar notiekošā nerealitātes sajūtu. Vano, Nikolajs Andrejevičs un Stass pirmie satrūkās, mēģinot uzsākt Vaļeras glābšanas darbus. Taču Sensejs ar žestu apstādināja tos, nenovēršot acis no Vaļeras.

Tikmēr liesmas aizsvilās ar neparasti spilgtu uguni, aptve rot Vaļeru blīvā aplī. Neticami, bet viņa apģērbs un viņš pats palika neskarti. Laiks it kā apstājās. Vaļera lēnām pagriezās uz Senseja pusi. Viņa skatiens joprojām bija pārlicināts un atvērts. Viņš saglabāja absolūtu mieru, kas robežojās ar tādu kā vienaldzību pret visu notiekošo ap viņu. Likās, šajā momentā viņš redzēja un juta pilnīgi citu «kaut ko», ko nebija dots redzēt šīs ainas novērotājiem. Tiem bija nelaime redzēt vien viņa iznīcīgo ķermeni, liesmu pārņemtu. Droši vien pagāja tikai aptuveni piecas-desmit sekundes, līdz Sensejs pacēla roku un klusējot paaicināja puisi atpakaļ no ugunīgā staba. Taču visiem klātesošajiem šis laiks izstiepās veselā mūžībā. Notikušā realitāte un nerealitāte bija sajaukusies viņu galvās, nežēlīgi dzēšot savas robežas neticamā skata vērošanas laikā.

Vaļera sāka nākt ārā no ugunskura. Liesmas satraukti stiepās viņam līdzī, zibšņojot neparasti dzīvi, it kā nevēloties atlaist savu brīvprātīgo gūstekni. Pūsis iznāca pilnīgi sveiks. Viņš klusējot piegāja pie Senseja. Un te notika tas, ko sauc par «dižu noslēpumu». Par tā nejaušiem lieciniekiem kļuva četri cilvēki, kas stāvēja blakus Sensejam: Nikolajs Andrejevičs, Vano, Anastasija un Stass. Kad Vaļera pietuvojās Sensejam, tas atvēra delnu un pasniedza pūsim akmeni, kas bija pārsteidzoši tīrā baltā krāsā, uz kura bija iegravēti kaut kādi hieroglifi. Aplūkot tos uzmanīgāk praktiski bija neiespējami dēļ neparastās gaismas, ko tie atspīdēja. Un šī gaismas mirgošana, saplūstot vienā strauvē, radīja dīvainu izjūtu, it kā gaisma nāktu ne no uzraksta, bet no iekšpuses, no paša skatītāja acīm. Vaļera klusējot paņēma balto akmeni un paslēpa to no ziņkārīgām acīm savā delnā. Viss atkal nostājās savās ierastajās vietās, it kā nekas nebūtu bijis. Tikai savandītais ugunskurs un kompānijas šoka stāvoklis atgādināja par neseno notikumu.

Tumsā atskanēja soļi. Pļaviņā ieskrēja aizsūšies specvienības puiši.

– Ka tevi! – Volodja noslaucīja sviedrus no pieres. – Un mēs domājam, ka te teltis deg, lidojam pilnā šā vārda nozīmē, kā uz ugunsgrēku. Kādēļ jūs tādu ugunskuru sakurinājat?

Tēvs Joanns, kā vienmēr nezaudējot pašsavaldību, pagriezās uz Volodjas pusi un atbildēja:

– Visas pretenzijas šim dullajam, – viņš pamāja ar galvu uz Žeņku. – Pūsim uz īso sagāja. Viņam šodien acīmredzami adrenalīns pārdozēts.

– Nu, debesu karaļa mūlāps! – smieklīgi rājās Volodja. – Vai benzīnu uguni iešļāci? Tā arī mežu var nosvīlināt.

Taču Žeņka, visa redzētā satriekts, nebilda ne vārda sevis attaisnošanai, kā parasti to darija, ar ko neizsakāmi izbrīnīja Volodju. Viņš paraudzījās uz pārējo klātesošo seju izteiksmi un nesaprotoshi pajautāja:

– Kas te notika?

– Viss kā parasti, – automātiski atbildēja Nikolajs Andrejevičs.

Nu, ja «kā parasti», tad «kā parasti», Volodja nesāka iztaujāt. Ja vajag, paši izstāstīs. Un steidzās pie Senseja paziņot priecīgu jaunumu.

– Mēs te tādu zivju vietu atradām! Lūk, redzi, kādu breksi un pat līdaku noķērām! – Volodja lielīgi demonstrēja lomu. – Te netālu, kilometri pieci pa upi uz leju. Klau, rītausmu sagaidīsim tur un pēc tam – uz mājām!

– Labi, – piekrita Sensejs, aplūkojot, kā nekas nebūtu noticis, specvienības trofeju. – Tikai laicīgāk ir jāiet gulēt, lai rītausmu nenogulētu.

Pēdējie Senseja vārdi izveda Žeņku no ilgstošā sastinguma kā elektriskās strāvas izlāde. Viņš paraudzījās uz smaidošā Vano pusi un skaļi nodārdināja:

– Nu nē, es rītdien par modinātāju nebūšu! Es vispār šodien gulēt neiešu...

Ar savu pārmērīgo sašutumu viņš kārtējo reizi sasmīdināja visu kompāniju un neviļus pārslēdza visus uz vētrainu emociju izpausmi šajā sakarā. Visa šī trača laikā Vaļera nemanāmi devās uz krasta pusi. Acīmredzot tieši pašlaik viņam gribējās pabūt vienam. Tikmēr notikušā liecinieki uzsāka pārspriest nesen redzēto, atrodot pārnācējos uzticīgus klausītājus.

Sensejs pa to laiku smēķēja cigareti, stāvot Nikolaja Andrejeviča un Vano kompānijā. Uz visiem puīšu lūgumiem

par notikušā fenomena izskaidrošanu viņš tikai smaidīja un neatlaidīgi klusēja. Tas vēl vairāk uzkurināja viņu kaislības. Atvilkuši baļķus patālāk no ugunsкура, kompānija apsēdās uz tiem un uzsāka izvirzīt savas versijas, mēģinot izskaidrot neizskaidrojamo.

– Kā kaut kas tāds var būt? – vicinājās ar rokām Ruslans.

– Nu, pa oglēm ļaudis taču staigā, – pārliecināja viņu Andrejs.

– Pa oglēm – jā, bet šeit...

– Nē, pagaidiet, – Žeņa to pārtrauca. – Pa oglēm ir sa-protams, tur pelni kalpo par izolāciju. Bet kā te?

– Tas taču nav iespējams! – uzstāja Ruslans.

– Kāpēc nav iespējams? – Kostjiks, kā parasti tādos jau-tājumos, mēģināja piesaistīt kopējo uzmanību savai per-sonai. – Es, piemēram, lasīju, ka aborigēni no Fidži salām... Tās ir salas, kas atrodas Klusā okeāna dienvidrietumu daļā, – viņš ar lepnumu paskaidroja, lielīdamies ar savām zināšanām ģeogrāfijas jomā. – Īsāk sakot, šie aborigēni vis-pār izpilda rituālu deju uz lavas gabaliem, kas ir nokaitēta līdz dažiem simtiem grādu. Un, starp citu, par spīti tādām spēcīgam karstumam, tiem pat āda uz pēdām netiek savai-nota. Un tie taču lavas gabali! Bet šis ir parasts ugunskurs.

– Ieej tajā, ja jau tas ir tik vienkārši, – dzēlīgi ieteica Ruslans.

– Es ko, muļķis, vai? – atcirta Kostjiks. – Man arī svaigā gaisā neslikti klājas.

– Varbūt viņš atradās meditācijas stāvoklī? – izteica pie-nēmumu Viktors.

– Vai viņš kaut zina, kas tas tāds? – nosmīkņāja Andrejs.

Visi paskatījās uz Volodju, kurš mēģināja iedziļināties notikušās lietas būtībā.

– Nē, nu es viņam rakstīju par «Lotosa Ziedu», – tas sa-cīja. – Bet tā, lai vēl kaut ko nopietnu...

Tikmēr Sensejs, kas stāvēja netālu no kompānijas un klausījās puisi, paraudzījās uz Nikolaju Andrejeviču. Tas, sapratis viņu bez vārdiem, steidzās piebiedroties diskusijai. Piesēdies uz baļķa, viņš deva iespēju izteikties vēl pāris cilvēkiem, bet pēc tam nepiespiesti iesaistījās diskusijā.

– Tas viss ir blēņas, draugi, – viņš iesāka ar ierastiem Senseja vārdiem. – To visu var pilnībā izskaidrot no zinātniskā skatupunkta. Viss triks slēpjas psihes spējās un fizikas realitātē. Puisim, bez šaubām, bija arī agrāk problēmas ar psihi, ko pavadīja neadekvāta uzvedība. Un kaut arī pirms viņa iznākšanas no ugunsкура mēs novērojām viņā tādu kā atslēgšanos no ār pasaules, emocionālu izpausmju neesamību, es tomēr esmu vairāk nekā pārliecināts, ka pirms ieiešanas ugunskurā viņš neizbēgami izjuta šoka stāvokli, ko pavada intensīva adrenalīna izdalīšanās asinīs. Savukārt adrenalīna darbība virknē gadījumu izsauc pamatīgu un ilgstošu svīšanu. Iespējams, vēl arī no piedzīvotā stresa viņam notika galvas smadzeņu garozas noteiktu apgabalu uzbudinājums ar vienlaicīgu citu apgabalu bremsēšanos. Un tas, savukārt, iespaidoja hipotalāma termoregulācijas centrus, kas arī noveda pie izmaiņām to darbā. Tā rezultātā radās hiperhidroze, īsāk sakot, paaugstināta svīšana. Atcerieties šo reflektorisko ceļu? – Nikolajs Andrejevičs pārļaida skatienu pār klātesošajiem. – No hipotalāma pie iegarenajām smadzenēm, pēc tam pie krūšu un jostasvietas skriemeļu muguras smadzeņu neironiem, caur priekšējiem simpātiskajiem ganglijiem pie sviedru dziedzeriem. Turklāt notika nevis parasta sviedru izdalīšanās, bet, kā es jau teicu, izsaukta ar hiperhidrolīzi, ar paaugstinātu ūdens komponentu pārsvaru. Sekojoši, nonākot augstas temperatūras vidē, sākās intensīva iztvaikošana un savdabīga aizsargslānīša izveide. Un, pievērsiet uzmanību, pabija viņš tur

tikai dažas sekundes. Tieši tik daudz pietika, lai šis slānītis pilnībā iztvaikotu. Taču, ja viņš būtu pabijis mazliet ilgāk, ar viņu būtu tas pats, kas notiek ar visiem...

– Jā, pilnīgi loģiski, – piebalsoja Vano, tēlojot aktīva klausītāja lomu.

– ...Un tagad sadaliet komponentos pašu liesmu un tās slāņu temperatūras režīmu. Un uzreiz viss nostāsies savās vietās...

Tajā laikā, kamēr Nikolajs Andrejevičs pārlicinoši skaidroja notikušo «no zinātniskā redzes punkta», Žeņka piecēlās un sāka pastiprināti iesildīties, pat mēģināja skriet uz vietas. No malas varēja padomāt, ka viņš nosēdēja kājas un nolēma vienkārši izkustēties, tādēļ neviens viņam īpašu uzmanību nepievērsa, aizrautīgi klausoties Nikolaju Andrejeviču.

– ...Degšanas process notiek tikai pie triju komponentu esamības un noteiktas attiecības: brīvā skābekļa, degoša materiāla un siltuma avota. Kā jūs zināt, degšana ir sarežģīta, ātri notiekoša ķīmiska pārvērtība, ko pavada nozīmīga siltuma daudzuma izdalīšanās. Degšana ir cieši saistīta ar fiziskiem procesiem. Jo sevišķi ar masas pārnēsumu enerģijā, bet konkrētāk – siltumā, un raksturojas attiecīgi ar hidrodinamiskām un gāzu dinamiskām likumsakarībām. Sprotams, ka degšanas pamatus veido tieši ķīmiska pārvērtība, proti, vienu vielas molekulu sabrukums un citu izveide. Mūsu gadījumā ņemsim vērā likumus, kur notiek ķīmiskas reakcijas, to mehānismus, ātrumu... Kopumā pamēģināsim nedaudz tikt skaidrībā ar ķīmisko fiziku, konkrētāk, ar vienu no tās jomām – ķīmisko kinētiku...

Kamēr Nikolajs Andrejevičs pūlējās paskaidrot atomu un molekulu mijiedarbību degšanas procesā jau ar grūtībām kaut ko saprotošās publikas priekšā, tikmēr Žeņka

bija beidzis savu iesildīšanos. No fiziskās slodzes viņa ķermeni pārklāja sviedri. Aplūkojis sevi, puisis pašapmierināti pasmaidīja un noteica pats sev: «Nu, adrenalīna tāpat ir pietiekoši.» Un droši piegāja pie ugunsкура. Lietišķi atlocīja vienu bikšu staru līdz celim, noņēma kroseni, zeķi un, daudz negudrojot, iebāza kāju ugunskurā. Nepagāja pat pussekunde, kā Žeņka asi izrāva kāju, padodot savu kustību ar specifiskiem izkļedzieniem «velna mātes» sakarā. Apkārt sāka izplatīties pretīga apdegušu matu smaka. Ar savām neparedzamajām darbībām puisis sākumā nobaidīja, bet pēc tam sasmīdināja visus. Īpaši par viņa rīcību smējās Vano.

– Andrejič! Visa tava teorija ir pupu mizas! – Žeņka mēģināja pārkliegt pūļa smieklus. – Es nosvīdu, ar adrenalīnu varu pat padalīties, bet tikai uz kājas vilnu sev nosvilināju! Tagad pat uz pludmali neaiziesi ar dažādām kājām. Saucās, izjūti starpību! Un ziemā kā? Man taču tagad šī kāja sals! Pie visa tu, Andrejič, esi vainīgs!

– Kā tā, viņš ir vainīgs? – Nikolaju Andrejeviču steidzās aizstāvēt tēvs Joanns. – Viņš visu pareizi runā. Tu, pirms liec savas ekstremitātes ugunskurā, kaut gudriem ļaudīm padomu pajautātu. Tev taču pārkarstot ir izmainījusies CO₂ un O₂ attiecība asinīs kopā ar skābju un sārmu līdzsvaru organismā. Bez tam tev šodien ir pavisam cits sviedru sastāvs. Tur bez ūdens un nātrija hlorīda lielās devās ir klāt degošs, skābekli saturošs organisks savienojums HCOOH.

– Ko, ko?! Kas tas tāds? – izbrīnījās Žeņka.

– Kā kas? Piesātinātā ūdeņraža karbonskābe.

– Nesapratu.

Tēvs Joanns nolieca galvu sāņus, it kā nomocījies skaidrot, un ar smaidu noteica, ar baudu stiepjot vārdus:

– Skudru skāāābe.

Kompānija uzsprāga tādos smieklos, no kuriem, šķiet, ka trīcēja pat koki.

– Nu... tu... tu! – mokpilni izspieda no sevis Žeņka, knapi atturoties no asākiem vārdiem. – Vai tu agrāk nevarēji pabrīdināt?!

– Kā es varu zināt, kāds vējš pūš tavā tukšajā paurī? Pats ugunsкуру kurināji, pats apcepies, bet es esmu vainīgs, – smejojies atbildēja viņam Vano, bet pēc tam sāka mierināt: – Nekas, nekas, tagad staigāsi mums kā svilināts sivēntiņš, – un šķelmīgi piebilda: – papildīts ar skudrām.

– Es taču teicu – Inkvizitors! Kā tu man esi piegriezies ar savām skudrām!

– Tiešām?! – Vano sataisīja izbrīnītu seju. – Pag, dārgumiņ, visa nakts vēl priekšā.

– Ar šiem vārdiem viņš galīgi sasmīdināja publiku un pilnībā pārslēdza to uz viņa «skudru stratēģijas» apdomāšanu attiecībā pret Žeņku un attiecīgi uz visiespējāmākajiem nakts piedzīvojumiem. Beigu beigās, pilnībā izsmējusies, kompānija izklīda pa guļvietām, lai pamatīgi izgulētos pirms rīta zvejas. Vien Žeņka palika sēdēt pie ugunsкура, piedraudot Vano, ka pat acu nepievērs. Uz ko Vano ar smaidu atbildēja:

– Nu, nu, labi, labi. Sargi manu saldo, bezrūpīgo miegu.

No Anastasijas dienasgrāmatām:

*«Ir neiespējami paust vārdos visu to krāšņumu, kuru esmu divreiz piedzīvojusi tik īsā laika posmā. Es baidos zaudēt tās neikdienišķīgās jūtas, kuras vēl manī ir dzīvas, tādēļ steidzos aprakstīt tās dienasgrāmatā. Satriecoša iekšējā brīvība, neierobežota Mīlestība, **Viņa klātbūtnes** neticami*

reālā **izjūta**... Vaļera saprata, viņš atvērās. Tā patiešām ir **Īsta Dzīve**, no kuras vibrē dvēsele, zūd ilūzija. Viņa realitātē nav šķēršļu. Neierobežotas brīvības jūtas, spilgta gaisma un pārsteidzoša iekšēja vienotības sajūta ar Viņu! Cik žēl, ka ir tik trūcīga cilvēciskā valoda un nav iespējas aprakstīt Viņa realitāti! Bet cik tas ir satriecoši vareni – būt tajā kaut dažus mirkļus! Tas ne ar ko nav salīdzināms! **Tā patiešām ir Cilvēka dižena laime, Cilvēka, kurš atgriežas savās īstajās Mājās!!!»**

2. daļa

*Apslēptā
realitāte*

I estājās vienmuļš, lietains rudens. Šalkojošais zaļo lapu okeāns nomainīja savu toni uz spilgti raibu nokrāsu, organizējot sev atvadu masku balli auksto vēju – ziemas priekšvēstnešu priekšā. Dienas arvien retāk sāka lutināt ļaudis ar saules stariem, arvien vairāk gremdējot savā necaurredzamajā pelēcībā. Un arī paši cilvēki unisonā ar laikapstākļiem drūmi pārvietojās pa ielām, ieslīguši darba problēmu ikdienā. Pēc vasaras saulainajām dienām un ar jautrību piepildītās atpūtas, viss atkal atgriezās ierastajās sliedēs.

Žeņa piekļāvēja pie baltajām durvīm. Un nevis vienkārši piekļāvēja, bet pilnīgi sita pa tām kā pa bungām un pēc tam ienāca Nikolaja Andrejeviča kabinetā.

– Dakter, vai drīkst pie jums? – ar smaidu noteica puisis un jautrībai savilka acis pie virsdegunes.

Nikolajs Andrejevičs atrāvās no ikdienišķās rakstīšanas un, paraudzījies uz ienācēju, nosmējās:

– Ienāc, ienāc, bezcerīgais pacient!

Viņš piecēlās no galda, paspieda Žeņam roku un ar žestu aicināja apsēties krēslā. Puisis sākumā pieticīgi piesēda, bet, pakāpeniski sliktot mīkstajos spilvenos, drīz pilnībā izvēlās krēslā, lietišķi pārmetot kāju pār kāju.

– Eh, labi te pie jums, – sacīja viņš, aplūkodams tīro, plašo kabinetu. – Klusums. Steiga nesteidzina... Atpūties līdz nelabumam.

– Ko, iepatikās mūsu iestāde? – Nikolajs Andrejevičs nosmīnēja. – Kāda runa?! Varu piedāvāt tev nedēļu ilgu atpūtu. Gribi, re, ievietošu blakus nodaļā, palātā pie īpaši nemierīgajiem. Jautri, interesanti un, galvenais, tavam temperamentam tieši laikā. Taču kāda «intelektuāla saskarsme»! Varu nosūtīt uz vakantu vietu... palātā ar Napoleonu!

– Nu, Andrejič, tu dod! Mani, slāvu mīluli, brīvo Susaninu, palātā pie kaut kāda francūzīša?

Abi nosmējās.

– Nu, kāpēc zvanīji? Kaut ko tur nobēri pa telefonu un klausuli noliki, – ironiskā tonī noteica psihoterapeits.

– Nu, te tāda lieta... Vienam manam draugam ar māsu nav viss kārtībā. Precīzāk, galīgi nav viss kārtībā. Viņai tikko kā apritēja piecpadsmit gadi. Taču viņa pēkšņi nedz no tā, nedz no šā nolēma noslēgt rēķinus ar dzīvi. Nedēļas laikā divas reizes mēģināja sevi noslepkavot. Viņi jau savā ģimenē baidās viņu vienu atstāt, pat uz skolu nelaiž. Dežūrē rindas kārtībā viņai blakus... Un galvenais, pateikt, ka viņa pavisam ku-kū... nepateiksi. It kā normāls meitēns, simpātiska, labi mīcās, ar humoru viss kārtībā. No kurienes viņai šitais dullums?

– Varbūt nelaimīga mīlestība?

– It kā jau nē.

– Vai dzimtā ir bijuši garīgi slimie?

– Kā gan es to varu zināt? It kā nav bijuši, – un, jautri paskatoties uz Nikolaju Andrejeviču, puisis šķelmīgi piebilda, – vāks, te savā dzimtā līdz galam neaizraksies. Kā es varu zināt par «tarakāniem» citu galvās?

Nikolajs Andrejevičs nosmīnēja un ierasti atmeta ar roku.

– Nu, ar tevi tāpat viss ir skaidrs.

– Kā kuram, – Žeņka, smagi nopūzdamies, iebilda. – Īsāk sakot, viņi nezina, ko šiem darīt: likt viņu psihenē vai nē. Pašlaik meklē labu dakteri. Es arī ieteicu pie jums vērsties, tā teikt, caur manu dižo pazišanos. Cilvēkiem taču jāpalīdz.

Nikolajs Andrejevičs pasmējās par viņa jautro lauciniecisko akcentu un noteica:

– Ja reiz vajag – tātad palīdzēsim. Jo sevišķi tavas dižās pazišanās dēļ...

Viņi vienojās, kad Žeņka atvedis meiteni un tās radniekus uz pieņemšanu. Ierakstijis nedēļas plānotajā datumu un laiku, Nikolajs Andrejevičs atviegloti nopūtās un nopietni sacīja:

– Un es jau domāju, ar tevi kaut kas...

– Nē taču, ar mani viss ir pilnīgā kārtībā, – ar apmierinātu smīnu atbildēja Žeņka un lielīgi piebilda, – es esmu vesels!

– Veseli cilvēki neeksistē. Ir nepietiekami labi izmeklēti, – maigi precizēja Nikolajs Andrejevičs, cieši ieskatīdamies Žeņkam acīs.

– Ej taču tu, Andrejič! – tas sāka didīties krēslā un pasmaidīja. – Ar tevi tikai sasienies! Tu arī mani tagad šizīķos ierakstīsi.

– Tas nav nekas ārkārtējs, katrā no mums ir šizofrēnijas asniņš. Galvenais ir kas...

– Kas?

– To neaplaistīt.

Žeņka nosmīnēja.

– Nu paldies, dakter, ņemšu vērā jūsu padomu... savam kokam.

Viņi atkal pasmējās, un uz šīs jautrās nots Žeņka steigdzās ātrāk atvadīties.

Alīnai bija tikai piecpadsmit gadu. Piecpadsmit gadu... Cik gan tas ir īss termiņš valstu vēsturē! Un cik liels un nozīmīgs tas liekas personīgajā pasaules iepazīšanā, īpaši, kad tie ir tavi pirmie piecpadsmit, kas nodzīvoti šajā pasaulē... Cik daudz jauna tev paveras, cik daudz noslēpumu ir vēl priekšā – tur, ūdeņiem bagātajā dzīves upē, kas ar cilvēku straumi tek aiz ģimenes sadzīves robežām. Cik gan jauka liekas šī upe no tāluma, cik gan saistoša ir tās kustība, kad vēro to no garlaicīgā ģimenes patvēruma! Tik ļoti tajā gribas iegremdēties, tā vien gribas ātrāk iegūt sengaidīto patstāvību un drošu plostu, lai bez rūpēm peldētu pa šo upi un justu tikai laimi no šāda aizraujoša ceļojuma. Vieni vienīgi sapņi, cerības un pilnīgs pieredzes trūkums patiesās realitātes iegrimšanā.

Jaunībai ir sava neatkārtojamā burvība, īpaši, kad tā tik tikko kā atver savas brīnišķīgās un maigās ziedlapiņas. Alīna bija simpātiska meitene tāpat kā vairums viņas vienaudžu. Viņai piemita tās pašas aizraušānās kā daudzām meitenēm šajā vecumā. Tāpat kā visi viņa ar visiem spēkiem centās izcelt no pūļa savu individualitāti, izmantojot pusaudža līdzekļu parasto salikumu. Sirdslietās pagaidām viss aprobežojās ar publisku mīlestības izpausmi pret jauniešu estrādes miluļiem, kā arī ar slepenām nopūtām par zēniem, kuri bija populāri skolā. Dažām viņas klases meitenēm jau bija savi puiši, ar kuriem tās, izmantojot katru ērtu mirkli, mēģināja nodemonstrēt «ģimenes attiecības» draudzeņu priekšā. Taču visvairāk meitenes mīlēja pārspriest šīs savstarpējās attiecības savu vienaudžu priekšā. Alīna, nezinādama, kā sevi izcelt tamlīdzīgā situācijā, visiem stāstīja, ka viņai arī, lūk, ir puišis, kurš it kā dzīvojot citā pilsētā. Viņi esot iepazinušies pie jūras, viņš ir dienējis armijā, un viņam

ir savs business, proti, kopā ar brāli ir atvēruši pārtikas veikalu. Kopumā pats labākais, ko vien varēja uzburt meitenes iztēle, iemiesojās šī līgavaiņa tēlā. Un ticamībai Alīna draudzenēm uz skolu nēsāja vēstules «no viņa», ko pati meistarīgi bija sacerējusi un uzrakstījusi, atdarinot brāļa rokrakstu. Bet ar viņa fotogrāfiju, ko slepeni bija izņēmusi no tā paša brāļa armijas albuma, viņa vispār nešķīrās, katru mīļu brīdi demonstrējot savu maigumu pret mīļotā attēlu.

Taču reiz viņas dzīvē viss mainījās. Skolā uzradās jauns puisis, pāris klases vecāks. Sauca viņu par Vladu. Viņš uzreiz piesaistīja daudzu meiteņu uzmanību kā neizzināta, saistoša personība viņu pelēkajā, garlaicīgajā skolas dzīvē. Daudzas meitenes vienkārši saslima ar viņu. Arī Alīnai šī sirdskaite nepagāja secen. Kopā ar savu draudzeni Marinu viņa kā ēna sāka sekot puisim pa pēdām. Papildu citām savām labajām īpašībām, puisis labi orientējās mūsdienu mūzikā. Tāpēc, kad viņu uzaicināja par diskžokeju, lai vadītu skolas diskotēkas, daudziem viņš kļuva par dievināmu vietējo elku, nemaz nerunājot par viņa senajām uzticamajām pielūdzējām Alīnu un Marinu.

Vlads bija tipisks līderis. Viņa galantums un pieauguša vīrieša uzvedība pārsteidza meitenes. Viņš mācēja pastāvēt ne tikai par sevi, bet arī par savu kompāniju, tāpēc ātri iekaroja autoritāti un cieņu jauniešu vidū. Pa skolu sāka kļūt veselās leģendas. Pat pasniedzēji sarunājās ar viņu kaut kā īpaši, ar cieņu, ne tā kā ar visiem, un pareģoja viņam diplomāta vai politiķa karjeru. Viņa skatienā, manierēs, runā bija kāda noslēpumainība, pieauguša cilvēka pieredze, kas viņu krasi atšķīra no vienaudžiem un piešķīra viņam īpašu un noslēpumainu šarmu.

Tā sanāca, ka Alīna un Marina kļuva par pastāvīgām dalībniecēm viņa tusiņa kompānijā. Viņas dievināja savu elku

un slepenībā bija greisirdīgas viena uz otru, ja viņš ļāva sev pievērst nedaudz lielāku uzmanību sāncensei. Vlads satikās ar dažādām meitenēm. Taču reiz, pēc viņa šķiršanās ar kārtējo draudzeni, atgadījās Alīnai šķietami neticamais. Vlads piedāvāja viņai kļūt par tā meiteni. Toreiz Alīna no negaidītās laimes gandrīz zaudēja samaņu. Viņa par to tik ļoti bija sapņojusi un bija gatava ziedot visu, lai tikai sapnis kļūtu par realitāti.

Taču, kā vēlāk izrādījās, viņas laime nopūtu un nevainīgu skūpstu veidā ilga nevis mūžību, bet tikai «vienu mēnesi un piecas dienas», kā viņa izrēķināja sev burtiski kā galīgo formulu. Viss sabruka vienā dienā, kad puisis, īpaši neapgrūtinot sevi ar liekiem paskaidrojumiem, sāka satikties... Ar ko?! Ar viņas labāko draudzeni. Marina kļuva par kārtējo viņa favorīti, saraujot «dižās mīlestības» dēļ jebkuras attiecības ar Alīnu. No izmisuma viņa krita depresijā. Par laimi, viņas klases audzinātāja bija pieredzējusi pedagoģe, kas strādāja ar pusaudžiem ne pirmo gadu. Redzot meitenes stāvokli, viņa sāka to noslogot ar dažādiem uzdevumiem, kas skāra skolas pasākumu organizēšanu. Sabiedriskā slodze un jauna kompānija pakāpeniski novērsa Alīnu no sirdslietu problēmām, pateicoties tam, viņa laimīgi izkļuva no depresijas.

Taču dzīve ir neparedzama lieta. Reiz, kad Alīnas dvēseles brūces bija daudz maz sadzijušas, notika kas tāds, ko viņa nebija gaidījusi. Kaut kā pie Alīnas mājās ar asarām ieradās... Marina. Ar viņu gandrīz precīzi atkārtojās tas pats stāsts, bet ar vēl aizkustinošāku nobeigumu. Mēģinot noturēt Vladu sev blakus, Marina aizgāja daudz tālāk nekā draudzene un upurēja jaunavas godu. Tomēr nepagāja ne četras dienas pēc šā notikuma, kā Vlads pēkšņi atdzisa. Tajā vakarā Marina bija pilnībā atklāta ar draudzeni. Viņa nepārtraukti lūdza viņai piedošanu un bēdājās, ka acīmredzot Vlads pameta viņu

pieredzes trūkuma gultā dēļ. Marina neremdināmi apraudāja savu aizmukušo mīlestību. Un Alīna, jūtot līdzī, arī nenoturējās no asarām. Tiesa, raudāja viņa ne jau tādēļ, ka savulaik pārtrauca draudzību ar Marinu, bet tāpēc, ka atcerējās visu savu zaudējuma rūgtumu un sāpi. Un, kad draudzenes, visu piedodot viena otrai, jau kopā skaļi raudāja par pazaudēto laimi, pēkšņi atskanēja telefona zvans.

Lai cik tas nebūtu dīvaini, tas bija Vlads, nesaprotami, no kurienes uzzinājis, ka tobrīd Marina atradās pie Alīnas. Taču vēl neticamāki skanēja viņa vārdi. Vlads lūdza piedošānu abām draudzenēm par to, ka tā bija izrikojies ar viņām. Viņš nožēloja, apliecināja, ka abas viņam ļoti patika, ka nevar saprast pats sevi, kuru mīl vairāk: blakus Alīnai viņš domāja par Marinu, bet Marīnai – par Alīnu. Tās viņam esot kā radnieciskas dvēseles. Pēc desmit minūšu sarunas draudzenes jau ar apbrīnu klausījās Vladu, piespiedušās ar austiņām pie klausules. Satraukti iepukstējās sirsniņas krūtīs, bet acīs ievizējās izbijušās laimes vizuļi. Vlads tikmēr uzaicināja viņas pie sevis mājās uz ballīti, lai kaut kā nogludinātu savu vainu un izlīgtu. Pēc šīs sarunas Alīna ar Marinu no prieka iespiedzās tā, ka likās – atbalsi no šā meitenīgā prieka sadzirdēja planētas otrā galā.

Ilgi gaidītajā piektdienā draudzenes uzklāja pašu smalkāko makijāžu, uzgērba savas pašas labākās drēbes un aizgāja uz ballīti. Pie Vlada bija aptuveni divdesmit jaunieši, daudzi no viesiem meitenēm bija nepazīstami. Tas viss izskatījās diezgan interesanti un pievilcīgi. Jo uz nepazīstamiem cilvēkiem, kā zināms, katrs cilvēks alkst atstāt pašu labāko iespaidu un parādīt sevi tikai no vislabākās puses. Skanēja laba, ritmiska mūzika, un bija diezgan jautri.

Klātesošo starpā bija viena meitene no vecākās klases vārdā Katja. Pirms Vlada atnākšanas uz skolu viņa bija

pavisam neievērojama. Nekāda, kā Marina to dēvēja – «pelēkā pelīte». Taču, spriežot pēc «skolas radio» baumām, tieši ar viņu pirmo Vlads atvēra randiņu kolekciju ar šīs skolas meitenēm. Pašlaik viņu bija grūti pazīt. No neglīta pīlēna viņa pārvērtās pat ne par gulbi, bet greznu pantēru. Skolā viņu sāka saukt ne citādi kā par Ketu. Par tiesībām vienkārši pastāvēt blakus viņai starpbrīžos puīši noskaidroja attiecības viens ar otru skolas vārtrūmēs, sacenšoties savā starpā. Radās tāds iespaids, ka visas skolas vīrieši reizē sāka pievērst viņai uzmanību. Ketai parādījās kaut kāds smalks, viņai agrāk nepiemītošs šarms. Vēl jo vairāk, agrāk mācības meitenei ne visai padevās. Bet te, nez no kurienes viss mainījās, it kā kāds ar neredzamu atslēgu būtu atvēris viņas atmiņas kambarus. Kopumā izmaiņas viņā bija notikušas ļoti krāsas, tādēļ par Vladu skolā sāka klist vienkārši fantastiskas leģendas.

Vlada ballītē Keta uzvedās samērā pieticīgi, kas Marinai un Alīnai iepatikās, neskatoties uz parastajām meiteņu domstarpībām. Keta nekārās Vladam kaklā, kā to demonstratīvi darīja citas, un vispār uz ballīti viņa bija atnākusi bez savas ierastās uzticamās puīšu svītas, kas zināmā mērā līdzsvaroja viņas iespējas uz citu meiteņu fona.

Šajā vakarā Keta pati piegāja pie Marinas un Alīnas un bez jebkādas augstprātības, ļoti vienkārši iepazinās ar viņām tuvāk. Jau pēc divām stundām draudzenes viņai atvērās, daloties ar saviem pašiem dārgākajiem meiteņu noslēpumiem. Keta savukārt izstāstīja tām daudz interesanta, paceļot Vladu meiteņu acīs uz neaizsniedzama pjedestāla. Un it kā nejauši atklāja, ka esot kāds šaurāks cilvēku loks, kurā ietilpst arī Vlads. Tas ir vairāk nekā ģimene. Tas, kurš nonāk šajā lokā, saradojas ar tās locekļiem uz mūžiem, un nekādi spēki tos vairs nevarēs šķirt. Meitenes bija ieintriģētas.

Viņām tik kaislīgi sagribējās atklāt noslēpumaino lapaspusi no viņu dievinātā Vlada dzīves un pašām nokļūt «cilvēcis-kās sabiedrības elišu elitē». Tomēr Keta uztvēra viņu vēlmi ar daļējām šaubām, sakot, ka nokļūt tur ir ļoti sarežģīti, ir jāiziet pārbaudes un jābūt gatavām izpildīt visu, ko viņām teiks. Šī noslēpumainība vēl vairāk ieintrigēja draudzenes, un viņas nevilcinoties izteica savu piekrišanu. Keta solīja aizlikt par viņām vārdu tur, kur vajadzīgs, jo, viņasprāt, viņas bija vienkārši «lieliskas meitenes, kuras ir labākas dzīves cienīgas». Pirmo ziņu viņa apsoliya draudzenēm atnest jau svētdien un vienojās par tikšanās vietu.

Marina un Alina no laimes bija ne savā ādā. Atgriežoties diezgan vēlu no ballītes, viņas visu ceļu pārsprida, cik kaislīgi mīl Vladu un ka viņa mīlestības dēļ ir gatavas uz visu, lai tikai mūžīgi būtu kopā ar viņu. Ar īpašu iedvesmu viņas labprāt apsprieda tematu par Ketu, kā tāda pelēkā pelīte kļuva par karalieni puisi starpā? Un nonāca pie kopēja viedokļa, ka tas notika tikai pateicoties uzticībai kaut kādai slepenai ģimenei.

Alīna dzīvoja deviņstāvu mājā, Marina – kaimiņos, pri-vātajā sektorā. Draudzenes veiksmīgi atnāca līdz Alinas mājai, un abas bija pašā labākajā garastāvoklī. Raugoties uz zvaigznēm, viņas pēkšņi nolēma uzrāpties uz Alinas deviņstāvu mājas jumta, lai kā bērniībā mazliet labāk ap-lūkotu šo pasakaino zvaigžņu pasauli. Uzkāpušas savās bi-jušajās «debesīs», viņas nedaudz pasēdēja un, apcerot mil-zīgās, zvaigžņotās debesis, sāka sapņot, cik laimīgi dzīvos, kad kļūs tikpat krutas kā Keta. Beigu beigās to saruna atkal novirzījās uz Vladu, uz viņa valdzinošo ārieni, labajām īpašībām, pēc tam uz viņa rīcību, uz to, ka viņš acīmredza-mi nav līdz galam noticejis to vaļširdīgajai mīlestībai pret viņu. Un te Marina negaidīti piedāvāja pierādīt ar savu

nāvi uzticību un mīlestību viņam un slepenajai ģimenei. Sak', kad viņas nomirs, visi sapratīs, cik viņas ļoti stipri milēja viņu. Savukārt Vlads gauži bēdāsies, ka neviena no viņām netika viņam, un nožēlos par nodarīto. Arvien vairāk uzkurinot viena otru ar vārdiem, draudzenes saķērās rokās un, atrodoties neikdienišķā laimes pacēlumā, droši pietuvojās pie karnīzes. Alīna svinīgi sacīja, ka atdod savu dzīvi par pašu labāko draudzeni un par viņu «dižo mīlestību», bet Marina ar iedvesmu apliecināja Alīnai to pašu un piebilda, ka tagad viņu draudzība būs mūžīga. Ar šiem vārdiem meitenes uzkāpa uz karnīzes malas, saskūpstījās uz atvadām un...

Spēcīgas vīrieša rokas strauji atmeta viņas atpakaļ uz jumta. No kritiena un sāpēm meitenes pilnībā atjēdzās. Pēkšņi viņas skaidri izdzirdēja, kā Alīnas brālis, stāvēdams viņu priekšā ar izbiedētu seju, bļāva uz viņām teju vai «mātes valodā». Vai no personīgajām sāpēm, vai no puīša kliegšanas, bet meitenes piepeši atskārta, ka viņas patiešām gandrīz šķirās no DZĪVES pašā jaunības plaukumā, no DZĪVES, kuru viņas tā baudīja pēdējā laikā un «kurā kļuva visbeidzot laimīgas». Šermuļi skrēja pār ādu no savas rīcības atskārsmes, kuru viņas arī pašas nevarēja jēdzīgi izskaidrot. Kas viņām šajā momentā bija uznācis? Ja vien puisis laikā nebūtu uzspējis...

Alīnas brālis tieši tajā laikā atgriezās mājup un redzēja, kā no pretējās puses gāja Alīna ar draudzeni. Kamēr atvadījās no saviem draugiem, ievēroja, ka meitenes divatā iegāja kāpņutelpā. Puisis iegāja gandrīz uzreiz aiz viņām. Lifts, spriežot pēc spīdošā rādītāja, apstājās devītajā stāvā. Alīnas brālis sākumā tam nepievērsa vērību, nodomājot, ka kopā ar meitenēm brauca kāds no mājas iemītniekiem. Tomēr, kad viņš nesagaidīja masu ar draudzeni mājās nedz

pēc piecām, nedz pēc desmit minūtēm, lūk, te viņam ie-
nāca galvā nemierpilna doma pārbaudīt bēniņus un jumtu.
Maz vai kas varēja pie viņām iekāpt liftā... Un, kā pēc tam
izrādījās, viņa pārbaude nebija veltīga.

Norāvis skuķus no karnīzes malas un piedzīvojis ne
mazākas bailes kā viņas, puisis neizrādīja īpašu smalk-
jūtību. Saķēris aiz apkaklēm, viņš vilka tās mājup. Alīnas
vecāki bija šokā, uzzinot šo stāstu. Alīna, protams, dabūja
visvairāk. Taču Marinas vecākiem neziņoja, aprobežoda-
mies ar to, ka Alīnas brālis pavadīja meiteni līdz tās mājas
vārtiem privātajā sektorā.

Brīvdienas pagāja puslīdz mierīgi, tiesa, Alīna pēc ve-
cāku un vecākā brāļa lēmuma atradās mājas arestā. Viņa
pati bija panikā no tādas muļķības, no šī pašnāvības mē-
ģinājuma, kas bija nedabisks viņas raksturam. Un pat kaut
kur sevī bija priecīga tādai mājas noslēgtībai starp saviem
radniekiem. Visas šīs dienas viņa palīdzēja mātei saim-
niecībā. Svētdien vakarā pabeidza mājasdarbus, salika
grāmatas somā un ar mierīgu sirdsapziņu aizgāja gulēt.

Pusnaktī no svētdienas uz pirmdienu Alīna pēkšņi pa-
modās no stiprām galvassāpēm. Viņa redzēja, ka māte līdzī-
gos gadījumos lietoja citramonu, glābjoties no sāpju lēkmes.
Alīna nolēma viņu nemonināt, bet vienkārši iedzert tableti.
Viņa sadabūja aptieciņu un sāka meklēt šo pretsāpju līdzekli
starp citām zāļu paciņām. Un te pēkšņi Alīna ar šausmām
atcerējās, ka bija apsolījusi svētdien satīties ar Ketu. Šī tik-
šanās pēdējo notikumu dēļ bija pilnīgi izkritusi viņai no gal-
vas. Alīna krita briesmīgā izmisumā un nepārstāja sevi vai-
not: «Kā es varēju aizmirst par to?! Droši vien Keta atnāca
uz tikšanos ar jaunumiem. Varbūt viņai izdevās vienoties ar
«slepeno ģimeni». Bet es viņu tā iegāzu! Tā taču ir pati Keta!
Viņa taču var izdarīt tā, ka skolā visi novērsīsies no manis

un es kļūšu par izstumto!» Pār Alīnu pāršalca tāds baiļu un bezcerības vilnis, ka no nervu pārslodzes viņa sāka neapzi-
nāti izsaiņot visas tabletes pēc kārtas. Apjukušās meitenes
skatiens krita uz balto ripiņu čupu. Un no bezcerības viņai
pēkšņi nepanesami sagribējās norīt tās visas reizē, lai neka-
vējoties izbeigtu ar visām savas dzīves grūtībām un vairāk
nekad, nekad nemocītos. Viņa aizgāja uz virtuvi pēc ūdens
un sāka izsaiņot un bērt glāzē visas tabletes un pulverus.
Taču acīmredzot ieslēgtā gaisma un aizdomīgā čaboņa pa-
modināja māti.

– Ko gan tu dari?! – iekliedzās sieviete, pēkšņi parādīju-
sies aiz Alīnas muguras, un metās pie meitenes.

Apgāžot glāzi ar duļķaino šķīdumu, viņa teju vai ar spē-
ku lika meitai izspļaut tās tabletes, kuras tā steidzīgi bāza
mutē. Tomēr kaut kādu nelielu daļu Alīna tomēr paspēja
norīt. Uz mātes kliedzienu atskrēja tēvs un brālis. Kamēr
izsauca «ātros», kamēr skaloja kuņģi, māte, pati nezinot
kādēļ, piezvanīja Marinas vecākiem. Zvans, kas pamodināja
visus tās ģimenes locekļus, izrādījās vairāk nekā savlaicīgs.

Paužot savu nemieru, Alīnas māte palūdza pārbaudīt,
vai viss ir kārtībā ar Marinu. Marinas māte izbrīnā par to,
kas īsti var atgadīties tik vēlā stundā ar meitu, tomēr aiz-
gāja uz tās istabu. Un, kad ieskatījās tajā, tad vienkārši ap-
stulba: kājas bailēs saļīma, kaklā sakāpa šķebinošs kamols.
Marinas mātes priekšā pavērās drausmīgs skats: meita,
krampjaini raustoties, karājās uz zeķes, kas bija piesieta
pie loga rāmja roktura. Meiteni knapi paspēja glābt, laikā
izraujot no cilpas. Kā pēc tam izrādījās, tieši tajās minūtēs,
kad Alīna rija tabletes, Marina mēģināja pakārties.

Marinas māte no turpmākajām telefona sarunām ar
Alīnas māti uzzināja, ka izrādās, tas nebija viņas meitai
pirmais pašnāvības mēģinājums. Vārds pa vārdam, un

pateicības vārdu vietā par savlaicīgu zvanu sāka skanēt rupjas apsūdzības. Marinas māte uzskatīja, ka tieši Alīna iespaidoja tās meitu, jo tā pati nekad neizdomātu ko tamlīdzīgu. Kopumā, kā tas bieži notiek, netikušas līdz galam skaidrībā, sievietes viena ar otru saplēsās.

Pēc meitas noindešanās mēģinājuma Alīnas vecāki nopietni aizdomājās par meitenes psihisko veselību un sāka meklēt labus ārstus.

Norunātajā laikā Žeņka atveda Alīnu un visu viņas ģimeņi uz psihoterapeita kabinetu. Nikolajs Andrejevičs iepazinās ar viņiem, uzmanīgi uzklausa un aci pret aci izrunājās ar katru. Ilgi tērzēja ar meiteni, testēja viņu. Alīna uzvedās pilnīgi normāli. Nekādas izteiktas psihiskas novirzes un patoloģijas ārsts viņai neatklāja. Psihe pilnīgi atbilda viņas vecumam. Ģimene, kurā viņa dzīvoja, bija labvēlīga. Kaut kādu īpašu grūtību attiecībās ar vecākiem Alīnai nebija. Skolā meitene mācījās labi, bija sabiedriska, aktīvi piedalījās sabiedriskajā skolas dzīvē. Par tās uzvedību skolotāji nesūdzējās. Kopumā nebija pie kā piesieties. Protams, meitenē bija bailes par sev tik neraksturīgo rīcību. Klausoties viņā, Nikolajs Andrejevičs arvien vairāk pārliecinājās, ka viņa, visticamāk, pieturējās pie dzīvi apliecinošas pozīcijas. Jutās, ka kaut ko viņa nepastāstīja līdz galam, bet parasti visi šie noslēpumi noskaidrojās turpmākajā saskarsmē. Kopumā Alīna parādīja sevi kā pilnīgi normāls cilvēks. Psihoterapeits pat pajokoja, paziņodams savu verdiktu vecākiem, sak', ja visi viņa pacienti būtu tādi jauki dzīves mīlētāji.

Tādu skaidru iemeslu, kas mudinātu meiteni uz pašnāvības mēģinājumiem, viņš neatklāja. Novirzi uzvedības stāvoklī pirmajā gadījumā psihoterapeits vērtēja kā afekta stāvokļa

izpaušmi, proti, nervu psihiskā uzbudinājuma attīstīšanos ar gribas kontroles zaudēšanu galvas smadzeņu garozas darbības pagaidu bremzēšanās dēļ. Viņš saistīja to ar pusaudzes smadzeņu attīstības dabiskajiem procesiem. Otrajā gadījumā bija novērojama pašagresijas izpausme, kura tika izsaukta ar meitenes depresīvo stāvokli. Tādēļ Nikolajs Andrejevičs ieteica lietot antidepressantus, kā arī iziet psihoterapijas kursu.

Ģimene nedaudz nomierinājās un aizgāja mājup. Dakteris ar savu pieklājību, humoru un uzmanīgo attieksmi visiem iepatikās, tostarp arī Alīnai. Vecāki pateicās Žeņam par tādu iepazīšanos un sacīja, ka pie tāda līmeņa speciālista tie diez vai varētu paši nonākt.

Vakarā Alīnas māte pat sarīkoja svinīgas ģimenes vakariņas, lai vēl vairāk uzlabotu visiem garastāvokli. Alīna atbalstīja šo ideju «uz urā» un sāka palīdzēt mātei. Ēdiena gatavošanas laikā viņas jokoja un stāstīja viena otrai anekdotes. Māte jau bija sākusi klāt galdu, bet Alīna ķērās pie pēdējā ēdiena pagatavošanas. Taisīdama sviestmaizes, viņa ar nazi sāka smērēt sviestu uz maizes. Un te pēkšņi atkal notika recidīvs. Tikko kā māte izgāja no virtuves, kā Alīna, burtiski atslēgusies uz dažām sekundēm no ārpaules, uzreiz sagrieza sev vēnas uz rokām. Tādas viņas neparedzamās darbības atkal neizsakāmi šokēja ģimeni. Meiteni ātri pārsēja, iedeva viņai nomierinošas zāles, bet māte sazvanījās ar Nikolaju Andrejeviču.

Dakteris tobrīd atradās dežūrā. Ziņa par meiteni viņu satricēja. Gadījums izrādījās nopietnāks, nekā viņš domāja. Cits ārsts steigtos atkreatīties no tāda «neperspektīva pacienta», bet tikai ne Nikolajs Andrejevičs. Viņš nevilcinoties vienojās ar kolēģiem par meitenes steidzamu hospitalizāciju psihiatriskajā blakus nodaļā un nogādei organizēja mašīnu. Alīnu ievietoja atsevišķā palātā, norīkoja kopēju, injicēja miega zāles.

Kaut arī nakts dežūra izdevās mierīga, Nikolajs Andrejevičs līdz rītam nepievēra acis. Vairākkārtīgi analizēdams radušos situāciju no dažādām pusēm, viņš izšķirstīja visu iespējamo kabinetā esošo literatūru suicidoloģijā, psiholoģijā, socioloģijā un psihiatrijā. Taču viennozīmīgu atbildi, kas apmierinātu viņu kā profesionāli, atrast nespēja. Vienīgais, ko viņš atklāja, pārdomājot pēdējo sarunu ar meitenes vecākiem, bija tas, ka, iespējams, viņš nav pievērsis pienācīgu nozīmi informācijai par māti. Viņai bija noteikta ietekme uz meiteni. Un tēvs sarunā ar viņu ieminējās, ka pie viņa sievas pēdējā laikā sāka nākt cilvēki no kaut kādas jaunmodīgas sekas. Tie it kā ar viņu kopā lasīja Bībeli, kaut kādas viņu brošūras un risināja sarunas. Māte bija mājsaimniece, un viņas rīcībā bija brīvais laiks. Tēvs gan negatīvi attiecās pret šo sievas aizraušanos. Viņš uzskatīja sevi par pareizticīgo. Tātad pastāv varbūtība, ka bija konflikts starp vecākiem meitenes klātbūtnē un tas negatīvi iespaidoja viņu. Un varbūt šie «brāļi un māsas» paspēja kaut kā apstrādāt viņas apziņu. Taču arī meitene kaut ko nestāstīja līdz galam. Jebkurā gadījumā to bija vērts papētīt sīkāk un vēlreiz iztaujāt vecākus. Vismaz citu cēloni, kas būtu pelnījis īpašu uzmanību, psihoterapeits tobrīd neredzēja.

Izpildījis savu «darba» meditāciju, Nikolajs Andrejevičs nolēma iegriezties pie Alīnas. Meitene mierīgi gulēja, bet kopēja ar grāmatiņu rokās cītīgi cīnījās ar miegu. Noskaidrojās situāciju un izrunājies ar kopēju, Nikolajs Andrejevičs vēl kādu brīdi pastāvēja blakus Alīnas gultai, pārdomādams par notikušo. Un te, vai nu tādēļ, ka viņš nesen izgāja no meditācijas stāvokļa, vai pateicoties intuitīvajām sajūtām, viņš skaidri sajuta spēcīgu negatīvo lauku, kas nāca no meitenes. Viņam pat pašam kļuva kaut kā neomulīgi. Nikolajs Andrejevičs praktiski automātiski uzlika «aizsardzību»,

kuru viņam kādreiz bija iemācījis Sensejs. Viņš painteresējās par kopējas pašsajūtu. Taču padzīvojusi sieviete kā vienmēr atbildēja: «Ciešami.» Iznācis no palātas, Nikolajs Andrejevičs sasprindzināja uzmanību vēl vairāk. Ar meiteni noteikti kaut kas nebija isti kārtībā. Intuitīvajā līmenī viņš saprata, ka būtība tam, kas notiek ar meiteni slēpjas aiz vienkāršo cēloņu robežām, ar kuriem viņš mēģināja izskaidrot šo parādību. Dotais gadījums prasīja steidzamu konsultāciju ar Senseju. Nikolajs Andrejevičs nolēma sagaidīt rītu un piezvanīt viņam uz ofisu.

Taču no rīta izrādījās, ka Sensejs jau vakar kaut kur ir izbraucis no pilsētas. Nācās darboties pēc parasto meto-
diķu shēmas. Nikolajs Andrejevičs papildu psihoterapeitis-
kajam un medikamentozajam darbam ar meiteni palūdza kolēģiem veikt papildus EKG un EEG izmeklējumus, izda-
rīt galvas smadzeņu magnētiskās rezonanses tomogrāfiju,
kā arī neiropatologa, okulista un terapeita konsultācijas.
Gadījums ar Alīnu nopietni ieinteresēja Nikolaju Andreje-
viču, pirmkārt, kā zinātnieku. Lieta tāda, ka pēdējā laikā
šādi gadījumi kļuva pietiekami izplatīti rajonā. Kā vilnis
pār pilsētām pārvēlās vesela sērija ar bērnu un pusaudžu
pašnāvībām, kas veica suicīdu bez redzamiem iemesliem.
Izmantojot šo gadījumu, Nikolajs Andrejevičs izvirzīja sev
mērķi pietuvoties šim nesaprotamās «bērnu epidēmijas»
atminējumam, kas skāra pilnīgi veselus bērnus, un pēc ie-
spējas pacensties atklāt suicidālās uzvedības iedarbināša-
nas mehānismu. Gadījums ar Alīnu kļuva viņam par ideālu
izpētes objektu.

Pārdomādams iespējamus cēloņus tādai afektīvai mei-
tenes uzvedībai, Nikolajs Andrejevičs nolēma sazvanīties
ar tēvu Joannu. Pēc abpusējas sasveicināšanās Nikolajs
Andrejevčs pajautāja:

- Nezini, kad Sensejs atgriežas? Steidzami vajadzīgs.
- Precīzi nezinu, bet solīja drīz būt. Bet kas par steigu?
- Man šeit tavs «skudru bērns» tādu gadījumu piespēlēja... Vano pasmīnēja.
- «Skudru bērns»?! Šis vienmēr iekulsies piedzīvojumos.

Bet kas par gadījumu?

Nikolajs Andrejevičs īsumā izstāstīja meitenes stāstu, neaizmirdams pieminēt savu versiju sakarā ar sekstas ietekmi.

– Vai zini, es nez kāpēc esmu pārlicināts, ka tieši te slēpjas meitenes iekšējais konflikts, – atbildēja tēvs Joanns, uzmanīgi uzklusot psihoterapeitu. – Pašlaik šo jaunmōdīgo sektu ir pa pilnam. Knapī varam paspēt izstrēbt negatīvās sekas viņu graužošajai ietekmei uz ļaužu psihi. Un visi uz jaunatni tēmē. Tu pat iedomāties nevari, cik parādijies destruktīvu reliģiozu organizāciju! Ar katru dienu trakāk un trakāk! Jau pilnā sparā izmanto psiholoģiskās manipulēšanas tehniku ar apziņu, lai savervētu un noturētu savās rindās. Māna tautu ar savām aplamībām, raujas tikai pie totālas kontroles pār sava ganāmpulka domām, jūtām, uzvedību. Taču patiesie mērķi faktiski ir vairāk nekā laicīgi – nelikumīga bagātības un varas iegūšana viņu līderiem vai arī vispār noteiktu organizāciju interese tautas apziņas paverdzināšanā. Lūk, arī zombē visus pēc kārtas. Un kas traucē pusaudzīm smadzenes izskalot? Viņi pat ar pieaugušajiem neceremonējas, bet te bērni... Izmanto to, ka nav pieredzes, neinformēti, apmāna kā grib. Starp citu, vai meitene ir kristīta?

– Jā, viņu kristīja pirms diviem gadiem.

– Tas ir labi... Tomēr ir iespējams konflikts! Meiteni audzināja pareizticības tradīcijās, kristīja jau diezgan pieaugušu bērnu. Taču tad šitie... ieradās, sāka pa savam *gruzīt*. Un

kuru? Māti. Varbūt te meitenei arī notika lūzums. Tu taču stāstīji, ka tēvs stingri stāv tradicionālās kristietības pozīcijā.

– Jā. Kā man izdevās noskaidrot, šajā sakarā ģimenē vairākas reizes notika skandāli meitenes klātbūtnē. Tēvs teica, ka viņu kristīja un viņš nepārkristīsies. Savukārt māte neredzēja nekā sliktā vienkāršā brošūru lasīšanā un šo cilvēku apciemojumos. Starp citu, tēvs vairākkārt bija atkārtojis frāzi, ka viņa sievu zombē.

– Lūk, redzi! Ja māti mēģināja zombēt, tad šie «brāļi un māsas» arī meitenei varēja kaut ko ieborēt...

– Vecāki apgalvo, ka meitene ar šiem tipiem nekomunicēja. Kaut gan... Alīna runāja, ka pēdējā laikā viņai dažbrīd liekas – it kā pār viņu kāds valda.

– Valda?! – tēvs Joāns nedaudz paklusēja, bet pēc tam noteica, – ir ideja! Psihoterapeitiskās procedūras nolūkos inscenēsim eksorcisma rituālu meitenes un viņas ģimenes priekšā.

– Sātana izdzišanu? Tu nu gan!

– Tu nesteidzieties, padomā kārtīgi. Meitenei tas būs labs psiholoģiskais atbalsts. Ja viņa tic, ka kāds pār viņu valda... Bet mēs it kā izvedīsim šo dēmonu no viņas, iegalvosim, ka, pateicoties Baznīcai, viņa tiks glābta. Vēl arī vecāki seansā būs klāt, aizvāks pseidoliteratūru no mājām... Raugi, meitene nomierināsies, un viss tās psihē nostāsies savās vietās.

– Principā pilnīgi iespējams. Bet kāpēc inscenēsim, nevis veiksīm?

– Redzi, pierādīt, ka meitenē sēž sātans, ir ļoti sarežģīti. Un attiecīgi saņemt atļauju no augstākās garīdzniecības uz šo ceremoniju arī nav vienkārši. Savukārt inscenējums kļūs par labu psiholoģisku atbalstu meitenei. Galu galā, ja viņa būs kopā ar vecākiem lūgšanu laikā, sliktāk nekļūs, pat pretēji, tas radīs harmoniju ģimenē. Turklāt meitene

redzēs, ka māte nav nekur aizgājusi no kristietības un viss viņu ģimenē palicis kā agrāk.

– Nu ko, labs ir, pamēģināsim, varbūt tik tiešām palīdzēs... Ir taču kaut kas jādara. Neturēsim taču viņu pastāvīgi uz miega zālēm. Es aprunāšos ar vecākiem. Ja tie piekritīs, tad pamēģināsim.

Tā arī nolēma.

Norunātajā dienā pie tēva Joanna baznīcas piebrauca meitenes ģimene pilnā sastāvā kopā ar psihoterapeitu un Žeņu. Tēvs Joanns visus silti pasveicināja, tostarp arī Žeņku, vien gandrīz nemanāmi pasmaidot. Žeņka vienkārši nespēja palaist garām tādu pasākumu, it īpaši vēl saistītu ar tēva Joanna darbību. Tajā pašā laikā, saprotot situācijas nopietnību, ko Nikolajs Andrejevčs pietiekami skaidri izklāstīja, Žeņa uzvedās vairāk nekā korekti, tēlojot, ka šo cienģtēvu viņš redz pirmoreiz. Un jāatzģmģ, ka šajā dienā puisis atklāja sev pilnģgi jaunu cilvēku tģva Joanna personā.

Vairākas stundas pēc kārtas cienģtģvs kopā ar saviem baznģcas palģgiem skaitģja lģģģšanas. Viņa balss bija ne tikai labi nostādģta, bet ar savu intonģciju un spģku aizgrāba lģdz dvģseles dziļumiem. Acģmredzot izpaudģs viņa iepriekģšģjģ profesionģlģ sagatavotģba psiholoģģjas jomģ. Pat Žeņa, kurģ sģkumģ skeptģski attģcģs uz šo procedģru, tik dziļģ iegrima tajģ, ka nokrita ceļos un sģka mest krustus. Beģu beigģs meitenģ aplacģja ar svģto ūdenģ. Šģ procedģra atstģja lielu emocionģlo iespaidu visos klģtesoģģajos. Nikolajs Andrejevģčs, atvadotģes no tģva Joanna, piebģlģda:

– Jģ, iespaidģgi... Tģda akustģka, tģda gaisma... Meģtene, skatos, gandrģz transģ ieslģga. Tģsa gan, viņa vģl pilnģbģ nav atģuvusģes no antģdepresantu iedarģģbas. Kaut arģ tam bģtu jģpastģprģna efekts... Bet vispģr, malacģs, malacģs! Vienkģrģģi nav vģrdu!

- Centāmies, – pieticīgi atsaucās tēvs Joanns.
- Godīgi runājot, es ko tādu negaidīju, pat pašu aizgrāba līdz dvēseles dziļumiem... Dod Dievs, lai viņai palīdzētu.
- Uz visu Dieva griba, – atbildēja tēvs Joanns.

Pēc šīs psiholoģiskās procedūras Alīna palūdza izrakstīt viņu no slimnīcas. Nikolajs Andrejevičs apsoliņa, ka parunās ar kolēģiem, jo ir vajadzīgas kaut pāris dienas, kas it kā nepieciešamas, lai noformētu dokumentus izrakstam. Īstenībā viņš rekomendēja ārstiem paturēt viņu šīs dienas pastiprinātā medicīniskā novērošanā, kaut arī meitenes stāvoklis viņa kolēģiem neizsauca īpašas bažas, spriežot pēc veikto izmeklējumu datiem. Un tomēr, kad meiteni izrakstīja, Nikolajs Andrejevičs, vadoties vairāk pēc savas intuīcijas, palūdza vecākus īpaši rūpīgi pieskatīt meitiņu. Jo pēc statistikas – cilvēkam īpaši bīstami recidīva ziņā skaitās pirmie trīs mēneši pēc viņu suicidālo darbību mēģinājumu veikšanas.

Vecāki centās pieturēties psihoterapeita padomiem, radot atbilstoši labvēlīgu atmosfēru mājā. Aizvāca visu «nelabvēlīgo literatūru». Vakarā pavakariņojuši, Alīna iedzēra nomierinošās zāles, kā ieteica ārsti, un nolikās gulēt kopā ar māti istabā. Tēvs ar dēlu apsēdās virtuvē spēlēt dambreti. Paturot atmiņā psihoterapeita vārdus, viņi nolēma kaut vai pirmo laiku padežūrēt nakti. Šī nakts iekrita tēvam. Pabeigdams kārtējo partiju, dēls jau grasījās iet prom, kad pēkšņi iznāca samiegojusies Alīna, dodamās virzienā uz tualeti. Ar miegainu balsi viņa painteresējās, kāpēc tie neguļ. Viņi atbildēja, ka jau grasās doties pie miera. Tēvs ar dēlu saskatījās. Viņa, kā nekas nebūtu bijis, aizgāja uz tualeti un žāvādamās devās atpakaļ.

– Nu viss, es arī eju gulēt, – paziņoja dēls tēvam. – Citādi rītdien agri jāceļas uz darbu.

– Labi, – tēvs pamāja ar galvu.

Iedams gar Alīnas istabu, brālis ar šausmām ieraudzīja, ka viņa māsiņa, mierīgi izgājusi uz balkonu, sāka liekties pāri tā margām. Puisis nedomājot metās pie viņas. Viņš knapi paspēja noķert viņu aiz apģērba tajā pašā mirklī, kad meitene meta kūleni uz leju. Brālis ar grūtībām turēja māsu no kritiena. Tās zīda naktskrekls ātri slidēja no rokām. Viņš iekliedzās, saucot palīgā tēvu. Tikmēr meitene, burtiski atjēgusies, pati mežonīgi iekliedzās, redzēdama acu priekšā bīstamu, tumšu bezdibeni. Viņa sāka raustīties glābiņa mēģinājumos, no kā viņas naktskrekls sāka strauji slidēt no brāļa rokām. Vēl mirklis, un notiktu nelabojamais. Taču paspēja pieskriet pamodusies māte un aiz viņas tēvs. Kopējiem spēkiem meiteni izvilka.

Viss notika dažās sekundēs. Tomēr ģimene pārdzīvoja tik spēcīgu stresu, ka kādu laiku neviens nevarēja atgūties. Telefona zvani no mežonīgo kļedzienu pamodinātajiem kaimiņiem, kuri bija sašutuši par viņu uzvedību un par pilsoņu miera traucēšanu, lai cik tas nebūtu dīvaini, nedaudz palīdzēja ģimenei atjēgties. Sabarojuši meiteni ar miega zālēm, vecāki un brālis tā arī neaizvēra acis līdz pašam rītam. Sēdēdami bēdās blakus aizmigušajai Alīnai, viņi pārdomāja par atnākušo nelaimi un jautājumu: «Kā lai dzīvo tālāk?»

Nikolajs Andrejevičs, uzzinājis par notikušo, protams, bija ne mazākā šokā kā visa meitenes ģimene. Tomēr viņš ātri savaldīja savas emocijas un pilnībā iegrima dotās problēmas jaunā analizē. Kas tāds viņa praksē vēl nebija bijis. Šis gadījums nepakļāvās nekādiem izskaidrojumiem. Lai

cilvēks bez psihiskiem traucējumiem un patoloģijām, bez visādas uz to motivācijas, turklāt vēl atrodoties antidepresantu iedarbībā, tā mierīgi varētu veikt suicidālas darbības?! Tas jau bija par daudz!

Jo vairāk Nikolajs Andrejevičs salīdzināja faktus, jo grūtāk kļuva izskaidrot pat savus vecos pieņēmumus. Viss bija pietiekami dīvaini un nesaprotami. Viņš zināja, ka pēc statistikas šis gadījums nav vienīgais. No visiem pašnāvniekiem tikai trešdaļa cieta no psihe traucējumiem un bija ar psihiskām patoloģijām, bet pārējie, tas ir vairāk nekā puse gadījumu, – tie bija pilnīgi normāli cilvēki. Un ja agrāk Nikolajs Andrejevičs norakstīja šos gadījumus uz pagaidu depresijām, dzīves problēmām, personiskiem cilvēka pasaules uzskatiem, tad gadījums ar Alīnu lika viņam paskatīties savādāk uz saviem vecajiem secinājumiem. Kādi varēja būt noformējušies pasaules uzskati piecpadsmitgadīgai meitenei? Visdrīzāk – tādu neesamība. Nikolajs Andrejevičs domāja, ka, atminot šī gadījuma pirmcēloni, viņš saņems atbildi uz jautājumu, kas mudina pilnīgi normālus cilvēkus uz pašnāvību. Jo uzstādot diagnozi, kā ziņāms, vienkāršāk piemeklēt nepieciešamo terapiju.

Meitene atkal nokļuva slimnīcā. Jau izmēģinājis dažādas psihoterapeitiskas pieejas un paņēmienus, Nikolajs Andrejevičs izšķīrās par labu hipnozei. Tieši izšķīrās, jo no tā laika, kā viņam hipnozes sakarā bija nopietna saruna ar Senseju, kurš noraidoši attiecās pret tamlīdzīgu praksi sakarā ar tās negatīvo ietekmi uz cilvēciskās psihe individuālajiem mehānismiem, Nikolajs Andrejevičs ļoti reti izmantoja hipnozi. Tomēr šajā gadījumā nolēma, ka ir bezizejas stāvoklis. Turklāt arī paša Senseja nebija pilsētā, lai pakonsultētos tik sarežģīta gadījuma sakarā...

Ar iedvešanas palīdzību Nikolajs Andrejevičs ievada Alīnu hipnozes stāvoklī, pavēlot atcerēties visu, kas notika

pirmā suicidālā mēģinājuma momentā. Tas, ko viņš dzirdēja, šokēja viņu kā speciālistu. Parasti visa reālā informācija, kas iegūta no ārpuses, fiksējas zemapziņas līmenī, tēlaini runājot, saglabājas tur kā uz cietā datora diska. Liela daļa no šīs informācijas pāriet garām apzinātai analīzei. Cilvēks savā stāstā var neatcerēties kaut kādus sīkumus. Taču zemapziņa, ja to lietpratīgi pārvalda, attēlos visu precīzi, tajā skaitā arī sīkumus.

Tas, ko atklāja Nikolajs Andrejevičs, bija vairāk nekā neticami. Reālās darbības ainas vietā meitenes zemapziņa izdeva kaut kādu pilnīgi iluzorisku uztveres ainu. Pārsteidzoši, bet viņas zemapziņa nebija pat piefiksējusi, ka viņa stāvēja uz jumta malas. Alīna it kā atradās pie nelielas upītes. Aizmugurē dega spēcīgs ugunsgrēks, bet priekšā, otrā krastā, bija skaista, klusa, mājīga pļaviņa. Un vajadzēja tikai pārlēkt šo nelielo upīti...

Nikolajs Andrejevičs bija pārsteigts. Būtībā, pat ja cilvēkam izdzēstu informāciju no apziņas, tad vienalga dziļi zemapziņā paliks zaudētie atmiņas «faili». Taču te sanāk, ka tajā dziļumā, kur tiek pierakstīta realitāte, tā bija pilnībā izmainīta. Sanāk, ka tieši šajā nesasniedzamajā zemapziņas dziļumā tika ielikta pilnīgi cita informācija, pateicoties kurai meitenes pašsaglabāšanās instinkts tika bloķēts un zemapziņa strādāja pavisam citā režīmā. Tas nozīmē – arī viņas apziņa uztvēra visu absolūti citādāk. Tā uztvēra ilūziju kā realitāti. Savādāk – kāda varēja būt upīte pie deviņstāvu mājas jumta malas?! Tātad notikušā realitāti ir jāmeklē dziļāk nekā zemapziņas līmenī. Austrumos šo avotu dēvē par patieso «es», savukārt pie mums – par dvēseli.

Nikolajs Andrejevičs pārbaudīja arī citus Alīnas suicidālos mēģinājumus. Izrādījās, ka tikai saindēšanās gadījumā meitenes zemapziņa izsniedza adekvātāku pārdzīvojumu

ainu, kas pilnībā saskanēja ar aculiecinieku un pašas meite-
nes teikto. Šeit viņš nepamanīja neko īpašu. Pilnīgi tipiska
situācija – suicidālais mēģinājums tika veikts trauksmes,
panikas, izteiktas depresijas, apziņas «tuneļa» stāvoklī. Sa-
vukārt pārējos gadījumos pilnīga mīkla. Kopainas aprises
bija vienkārši šausmīgas. Sanāca, ka Alīnai, kura atradās
pašā labākajā garastāvoklī, pēkšņi iestājās atmiņas zudums
un viņa neapzinoties centās veikt pašnāvību. Turklāt ne-
vis pašnāvības inscenējumu, lai šantažētu vai piesaistītu
uzmanību savai personai, bet pašnāvību ar viennozīmīgi
letālu iznākumu. Kāds gan bija tās suicidālo darbību īstais
palaišanas mehānisms?

Jo vairāk Nikolajs Andrejevičs iedziļinājās šajā tematā, jo
vairāk jautājumu viņam radās. Medicīniskajā literatūrā viņš
arī uzdūrās uz vēl vairāk jautājumiem un nenozīmīgu atbil-
žu kriptiņām, taču arī tās skāra tikai vienkāršo fizioloģisko
līmeni. Radās tāds iespaids, ka zinātne šajā jautājumā gāja
kā taustīdamās pa cilvēku veikto pašnāvību dūksnāju, turklāt
vēl necaurredzamā iespējamo cēloņu miglā. Katrs tās solis
bija pietiekami piesardzīgs, bet gadījumu izmeklējumi tika
skaidroti no vienpusējas minējumu un pieņēmumu pozīci-
jas. Nikolajs Andrejevičs sajūtās kā tieši tāds ceļinieks, kurš
ir apmaldījies šajā biežajā miglā, meklējot saprotamu atbildi
tik mīklainai cilvēka psihe parādībai. Var teikt, ka praktiski
viņš savos pētījumos nonāca strupceļā. Vienīgais, kurš varē-
tu izgaismot šo problēmu, kā uzskatīja Nikolajs Andrejevičs,
bija Sensejs. Taču viņš bija aizbraucis. Un Nikolajs Andreje-
vičs nolēma «ārkārtēja izņēmuma kārtā» izmantot Senseja
izmainītā apziņas stāvokļa tehniku, kas ļauj atmodināt un
izsaukt uz dialogu cilvēka patieso «es».

Tā diena Nikolajam Andrejevičam nekļuva vis par pa-
rastu dienu, bet, kā viņš uzskatīja, par epohālu atklājumu

cilvēces vēsturē. Tas, ko viņš dzirdēja no Alinas, pateicoties Senseja spectehnikas pielietojumam, kārtējo reizi satrieca viņu pārdomās par cilvēciskās Būtības pirms un pēcnāves dzīves globālo izpratni.

Pirmajā dienā, tiklīdz kā Sensejs ieradās darbā, Nikolajs Andrejevičs atņojoja pie viņa uz ofisu ar savu «grandiozo atklājumu». Viņš sīki izklāstīja visu Alinas stāstu, kā arī atklāja par saviem mēģinājumiem atrast meitenes suicidālās uzvedības palaišanas mehānisma īsto cēloni. Sensejs klausījās viņu kā parasti – uzmanīgi un klusējot. Tikai vienu reizi noteica dīvainu frāzi: «Saprotams, meitene atvērās.» Kad psihoterapeits nonāca līdz savu eksperimentu izklāstam ar hipnozes palīdzību, Sensejs nosodoši pagrozīja galvu.

– Es taču saprotu, saprotu, – steidzās attaisnot savas darbības Nikolajs Andrejevičs. – Tomēr citas izejas nebija. Vēl jo vairāk, kā pēc tam noskaidrojās, ne velti biju centies...

Sīki izklāstījis par meitenes zemapziņas neesošās realitātes uztveri, viņš ar iedvesmu pārgāja pie sava galvenā atklājuma, kuru viņš veica, izmantojot Senseja tehniku.

– Tu iedomājies, es veicu pat divus grandiozus atklājumus. Neticami, bet fakts! Pirmkārt, izrādās, zemapziņas «melno kasti» ir iespējams pārkodēt. Pašlaik taču tiek uzskatīts, ka zemapziņas dziļie līmeņi fiksē visu un uz visiem laikiem. Proti, ja zemapziņas virskārtās vēl var kaut kā informāciju dzēst, hipnozē to samainīt, tad dziļajos zemapziņas slāņos to izdarīt ir praktiski neiespējami. Tā taču strādā kā lidmašīnas «melnās kastes» ieraksts. Mums praksē bija gadījumi, kad cilvēki operācijas laikā vispārējas anestēzijas ietekmē atradās bezsamaņas stāvoklī, tomēr pēc tam hipnozes iedarbībā tie

precīzi atstāstīja visu, ko darīja un runāja ārsti operācijas laikā. Vispār tika uzskatīts, ka šo zemapziņas «melno kasti» nav iespējams pārkodēt. Bet te kaut kas tāds! Meitenes zemapziņas dziļie slāņi izdod neesošu realitāti. Tas nozīmē, sanāk, ka pārkodēšana ir iespējama!

Taču tas viss ir nieki, salīdzinot ar otro atklājumu. Izrādās, cilvēka Personība patiešām saglabājas arī pēc nāves, precīzāk, pēc reinkarnācijas un nākamās dzīves laikā! Tas taču apstiprina, pirmkārt, reinkarnācijas eksistenci! Tas taču var kļūt cilvēcei par epohālu atklājumu! Jo daudzi cilvēki, kļūstot depresijā, nāvē redz savu dvēselisko glābiņu no dzīves problēmām. Taču nāve, kaut vai ņemt to pašu pašnāvību, sanāk – īstenībā neglābj, bet pretēji – visu pasliktina. Un, galvenais, cilvēki to jūt dziļā, iekšējā zemapziņas limenī. Lūk, no kurienes ir viņu nāves bailes! Intuitīvi cilvēks jūt, ka pašnāvība – tas nav glābiņš, bet pretēji – iekšējās krīzes padziļināšanās, turklāt ar absolūtu neiespējamību pēc tam kaut ko izlabot.

Sensejs sākumā ikdienišķi klausījās, ko stāstīja Nikolajs Andrejevičs. Taču, kad tas ierunājās par «melno kasti», Sensejs kaut kā saspringa un sāka klausīties uzmanīgāk.

– Saruna ar meitenes īsto «ES» mani vienkārši pārsteidza! Vēl daži tādi pierādījumi, un varēs runāt par šī fenomena zinātnisku atklājumu. Iedomājies, kā šis zināšanas par dvēseli var izmainīt cilvēka dzīvi un cilvēciskās sabiedrības dzīvi kopumā?! Tas ir praktisks zinātnisks pierādījums, ka Personība pēc nāves turpina eksistēt!

– Tā, stop! – Sensejs asi pārtrauca sajūsmināto psihoterapeitu. – Manuprāt, mums ar tevi jau reiz bija saruna gan par šīs tehnikas izmantošanu, gan par zinātniskajiem atklājumiem, kas ar to saistīti.

– Es taču visu brīnišķīgi saprotu! Nožēloju, soliņu, ka neizmantošu šo tehniku. Taču tā sanāca... Un šeit kas tāds

atklājās! Tas taču... Šīm zināšanām vispār nav cenas! Tu saproti, kā tas pasauli apgriezīs...

– Tas tiešām, pasauli apgriezīs. Tikai uz kuru pusi – tu par to neaizdomājies?

– Kā «uz kuru»? Labāko, protams.

– Uz labāko? Ar kakodēmona dominantu sabiedrībā? Šobrīd tikai daži ir spējīgi saprast šo zināšanu vērtību, sabiedrībai laiks vēl nav pienācis. Es tev to esmu jau vairākkārt stāstījis. Visam savs laiks.

– Tas taču ir tik svarīgi cilvēkiem, tautai. Tāds labums...

– Labums? Tautai? Bet tu atceries, vai daudz tu atnesi labuma ar savu doktora disertāciju? Nepaspēji uzrakstīt, kā to momentāni noslepenoja. Kaut arī tajā faktiski nav nopietnu zināšanu. Un tu saki «tautai»... Visam savs laiks.

Nikolajs Andrejevičs smagi nopūtās, saprotot, ka Sensejam taisnība. Taču, tūdaļ atcerējies par to, ka neizstāstīja pašu galveno, turpināja:

– Jā, galvenais, ko izdevās noskaidrot... Labāk izklāstīšu visu pēc kārtas. Kad es uzsāku dialogu meitenes īstā «ES» līmenī, tad izrādījās, ka ar mani runāja vīrieša Personība, kurš dzīvoja pavisam nesen Kalugas rajonā. Viņš nomira 1979. gadā četrdesmit astoņu gadu vecumā. Neveiksmīga sirds operācija. Viņš bija inženieris. Dzīvoja kā visi pēc standarta shēmas: bērnība, skola, armija, institūts, precības, bērni, darbs. Viņš atceras savu pagājušo dzīvi līdz smalkākajiem sīkumiem, pat uzturoties jaunā ķermenī. Daudz izstāstīja par sevi, par savām izjūtām pēc nāves, reinkarnācijas laikā un īpaši tagadējās viņa dzīves laikā. Protams, man šī informācija ir šokējoša!

Sensejs pasmaidīja un jau maigāk piebilda:

– Nepārdzīvo, ne tu viens bijī šokā. Viņam tamlīdzīga saskarsme arī bija nepieredzēta parādība.

– Jā? Es tā nožēloju, ka neierakstīju sarunu audiokasetē... Viņš stāstīja, ka, pārdzīvojis to, kas ar viņu notika pēc nāves, sāka pavisam savādāk saprast un vērtēt dzīvi. Taču šī atklāsme nāca pārāk vēlu, jo viņš jau vairs neko nevar labot. Atrodoties jaunā ķermenī, viņš izjūt paradoksālu situāciju. No vienas puses, ļoti skaidri sajūt mūžības tuvumu, milzīga garīgā spēka tuvību. Un viņam ļoti gribas ienirt šajā Dievišķajā spēkā un atbrīvoties no pastāvīgajām ciešanām, ko rada viņa pagājušās dzīves domas un darbības. No otras puses, viņš sajūt sevi kā jaunās Personības iekšējo novērotāju jaunajā ķermenī. Un šausmās vēro, kā jaunā Personība, proti, Alīna, veic tās pašas kļūdas. Tomēr ietekmēt to nevar. No jaunās Personības slikto domu un rīcību pārsvara arī viņa ciešanas vairākkārt pastiprinās. Pēc viņa vārdiem, šis stāvoklis arī ir tas, ko mēs dēvējam par elli.

– Tas vēl nekas, – Sensejs paraustīja plecus. – Ja šo Personību parakt dziļāk, tad viņā var atklāt Personību no iepriekšējās reinkarnācijas, turklāt kas cieš ne mazāk kā šī. Un zem tās ir savs cietējs. Un tā tālāk.

– Interesanti, interesanti... Un kā to var izskaidrot?

– Izskaidrot, protams, var. Taču saproti, ja es sākšu tev skaidrot savas zinātnes valodā, diez vai tu kaut ko sapratīsi.

Nikolajs Andrejevičs pasmaidīja un nopūtās.

– To es jau zinu. Es uz to arī nepretendēju. Tu man vienkārši tēlaini izskaidro, kā saka, man pieejamā valodā.

Tagad pasminēja Sensejs.

– Pieejamā valodā, saki? – un, nedaudz padomājis, ar humoru noteica – nu, labi. Iedomājies, ka dvēsele – tā ir olšūna, bet spermatozoīdi – tās ir Personības ķermenī pēc reinkarnācijām. Savas dzīves laikā Personība, mūsu gadījumā spermatozoīds, tuvojas olšūnai. Visu dzīvi grozās, riņķo tai blakus, bet apaugļot nesanāk. Tā viņš, na-

badziņš, iztērējis visu savu dzīves spēku, arī paliek tai blakus, nu, sacīsim tā – sakaltis, Personības veidā ar pilnu savas mazvērtības kompleksa salikumu. Notika reinkarnācija. Nākamais spermatozoīds – Personība tiecas pie tās pašas olšūnas – dvēseles. Taču arī šis visu dzīvi vicināja ar astīti, kustoties materiālajā virzienā. Un garīgās olšūnas apaugļošanas vietā savu dzīves enerģiju iztērēja personīgajam egoismam. Beidzās dzīves spēks, un ar šo Personību notika tas pats mazvērtības stāsts, kas iedzina viņu tādās jutekliskās mokās, kas sliktākas nekā elle. Atkal reinkarnācija. Trešais spermatozoīds steidzas pie olšūnas. Mēģinājums apaugļot atkal izgāžas. Un tā tālāk. Paejot noteiktam periodam, gadījumā, ja nevienam no spermatozoīdiem – Personībām tā arī nav izdevies apaugļot olšūnu – dvēseli, visi šie sakaltušie spermatozoīdi ar jutekliskajiem kompleksiem, kas atrodas blakus dvēselei, vienkārši tiek iznīcināti.

– Bet olšūna?

– Savā ziņā arī viņa. Jo kuram ir vajadzīga neapaugļota olšūna – dvēsele, ja tā nav izpildījusi savu funkciju? Tādēļ tā arī tiek anihilēta citā stāvoklī. Jo īstenībā – kāds ir mērķis? Lai Personība ar savu Mīlestības spēku, ar tīru Ticību varētu savienoties ar savu dvēseli. Kādēļ tas ir vajadzīgs? Tāpēc, ka tādas apaugļošanās rezultātā dzimst kvalitatīvi pilnīgi jauna garīgā būtne, sacīsim tā, – eņģelis. Lūk, tieši viņā realitātē izpaužas, tēlaini runājot, dvēseles mūžības gēnu un jaudīga dzīvības spēka gēnu īpašības. Tas viss, protams, ir ļoti rupji un ļoti primitīvi izklāstīts. Tomēr, man šķiet, ka pilnīgi saprotami. Kopumā šeit ir aptuveni kā ķīmijā – ja zināt noteikto procesu likumus un mācēt savienot divus dažādus ķīmiskus elementus, tad sanāks viela, substance, kurai ir pilnīgi jauna kvalitāte ar milzīgu enerģijas krājumu.

– Ķīmija – tas, protams, ir labs piemērs. Tomēr labāk paliksim fizioloģiskajā līmenī. Tas, lai kā to nebūtu smieklīgi atzīt, bet patiešām ir saprotamāks, – ar smaidu atzina Nikolajs Andrejevičs. – Ko es gribēju pajautāt: bet ja cilvēks savas dzīves laikā garīgi laužās pie šīs pašas olšūnas – dvēseles, taču, piemēram, dzīves laikā to nepaspēja izdarīt? Kas tad notiek?

– Kopumā katram cilvēkam ir iespēja dzīves laikā apaugļot dvēseli un kļūt par jaunu būtni. Galvenais ir gribēt sasniegt savu mērķi, atteikties no negatīvajām domām un šaubām un pilnībā koncentrēties uz vienu mērķi: izlolot savas Garīgās sākotnes iekšējo Mīlestību... Ja cilvēks iet garīgo ceļu lēnām, bet pārliecināti, tad, tēlaini runājot, olšūnas – dvēseles apvalks sāk padoties Personības spiedienam. Pat ja šis «spermatozoīds» nepaspēja apaugļot, bet izsita tikai mazu robu ceļā uz garīgo, tad nākamais «spermatozoīds» – Personība ieņem viņa vietu. Strādāt tam nākas jau mazliet labākos apstākļos nekā iepriekšējam brālim. Proti, tajā no dzimšanas momenta būs vairāk labestības, vairāk pozitīvā.

Paskaties uz bērniem. Ģimenē piedzimst divi bērni. Pie vienādiem audzināšanas nosacījumiem viens ir egoistisks, ļauns, cenšas iegūt visu sev, vienaldzīgs par apkārtējo sāpēm, bet otrs bērns ir labestīgs, dāsns, atvērts pret cilvēkiem. Lūk, te arī būs iepriekšējo Personību darba rādītājs viņos. Pirmajam bērnam ir vēl pamatīgi jāpapūlas visas dzīves laikā, lai kaut mazliet kļūtu labestīgāks. Tas ir, rupji runājot, izbraukt no kakodēmona garāžas. Savukārt otrais jau atrodas garīgajā ceļā, un viņam ir iespēja pastiprināt savu agatodēmonu ar Mīlestības spēku. Un pēc savas dzīves robežas katrs no tiem dzīvos ar to jūtu augli, ko būs izaudzējis sev dzīves gaitā.

– Jā... Patiešām, tas īstais «ES» kaut ko runāja par «rūgtuma augli». Vienīgais, kas atvieglo viņa sāpi ir, kad jaunajai Personībai notiek Ticības un Mīlestības spēka uzplaisnījums. Viņam tas nav vienkārši atvieglojums, tas pat līdzinās tādām kā mierinājumam, tādai kā saldai snaudai, kad esi sāpju nomocīts un kad šī sāpe uz brīdi pieklust. Taču līdzko jaunā Personība ieslēdz savu negatīvo domu centru, mocības sākas no jauna.

– Pilnīgi pareizi. Kāpēc vienmēr arī tika uzsvērts tieši Garīguma svarīgums cilvēku dzīvē, agatodēmona dominācija, – piebilda Sensejs.

Nikolajs Andrejevičs uzmanīgi klausījās, domādams, ka Sensejs izstāstīs vēl kaut ko, bet, tā arī nesagaidījis turpinājumu, teica:

– Ja vien ļaudis zinātu, kas tos sagaida aiz robežas, tad varbūt nepieļautu tamlīdzīgas kļūdas. Pie mums taču kā ir? Svētie no paaudzes paaudzē skandina: «Ticiet!», bet mūs arvien šaubas kremt.

– Tieši tā. Taču Ticībā šaubu nedrīkst būt! Šaubas ir pieļaujamas Dzīvnieciskās sākotnes pasaulē. Tomēr Garīgajā pasaulē, nopietnu enerģiju pasaulē, jebkādas šaubas ir bīstamas ar globālām sekām.

– Jā... Un pats interesantākais mūsu gadījumā! Izrādās, šis iekšējais novērotājs redzēja pilnīgi citu ainu. Uz meiteni spieda kaut kāds jaudīgs negatīvs spēks, kurš arī izmainīja viņai realitāti dziļajos zemapziņas slāņos. Un tieši šis spēks, valdot tās saprātā, mudināja uz suicidālo darbību veikšanu.

– Spēks, saki... – noteica Sensejs, un viņa sejas izteiksme kļuva bargā.

Viņš kādu brīdi klusēja aizdomājies, un pēc tam gribēja kaut ko pateikt, bet te ofisā iegāzās puīšu bars, un Sensejs vien noteica:

– Labi, noskaidrosim.

Viņš vienojās ar Nikolaju Andrejeviču, kad aizbrauks apskatīt meiteni, un pievērsās kārtējai jaunumu porcijai no ieradušās kompānijas.

Nikolajs Andrejevičs draudzīgi sagaidīja Senseju pie ieejas klīnikā un kā gids aizveda pa slimnīcas kompleksa sarežģītajiem labirintiem. Beidzot viņi nonāca līdz vajadzīgajai nodaļai, kuras palātās gulēja potenciālie suicidālo darbību veicēji un cilvēki, kas cieš no dziļas depresijas. Sensejs domīgi gāja pa garo slimnīcas gaiteni kopā ar psihoterapeitu. Nikolajs Andrejevičs stāstīja par meitenes apsekojuma pēdējiem datiem.

Kādas palātas durvis bija plaši atvērtas vaļā. Pašā stūrī gulētā gulēja apaudzis vīrietis vidējos gados, vienaldzīgi raugoties durvju gaismas spraugā. Enot gar palātu, Sensejs pēkšņi apstājās un, ieskatījies acīs šim pacientam, strauji nogriezās pie viņa.

– Uz kurieni? Mums vēl tālāk, – nesaprata Nikolajs Andrejevičs, domādams, ka Sensejs ir kļūdījies.

Tomēr Sensejs nekādi neno reaģēja uz viņa vārdiem. Viņš mērķtiecīgi ienāca palātā un apsēdās blakus slimniekam. Nikolajs Andrejevičs izbrīnā sekoja viņam līdzī. Vīrietis pat nepapūlējās paskatīties uz apmeklētājiem, turpinādams tikpat vienaldzīgi raudzīties durvju ailē.

– Un cik sen tu šeit nīksti bezdarbībā? – pajautāja Sensejs, raudzīdamies uz vīrieti kā uz savu senu paziņu.

– Gandrīz jau mēnesi, – viņa vietā atbildēja Nikolajs Andrejevičs, stāvot blakus Sensejam. – Trešais pašnāvības mēģinājums. Dziļa depresija. Vispār nekontaktējas ne ar vienu. Lūk, tā arī guļ caurām dienām...

Taču Sensejs it kā ignorēja psihoterapeita vārdus. Negaidīti viņš sāka skaitīt dīvainu dzejoli:

- Augstākā velte nedzimušam būt,
- Bet ja reiz dienas gaismu ieraudzīji –
- Ak, steigā atpakaļ pa taku
- Atgriezies nebūtības klēpī dzimtajā.

Atskanot pirmajām rindiņām, slimnieka acīs iedegās intereses dzirkstele. Viņš pagrieza galvu pret neparasto apmeklētāju un, tikko tas beidza skaitīt, sajūsmināts izdvesa:

- Sofokls?! Jūs arī esat lasījis šo sengrieķu dramaturgu?! Sensejs tikai mīklaini pasmaidīja.

– Patīkami satikt domubiedru, – apbrīnā nomurmināja slimnieks it kā pats sev. Taču pēc tam viņš vienkārši izplūda vētrainā runā. – Nedomāju, ka šajos kuluāros atskanēs balss, kas deklamēs nenovērtējamās šī cilvēka rindas, kurš darbojās gandrīz divarpus tūkstošus gadus atpakaļ! Pārsteidzoši! Es taču tikko tās pārdomāju. Kādi patiesi vārdi...

– Taču, kā es atminos, viņš teica arī citus vārdus: «Cik briesmīgs var būt saprāts, ja tas nekalpo cilvēkam,» – norādīja Sensejs.

– Ak, liecieties mierā... «saprāts»... Saprāts – tā ir cilvēka velte un vienlaikus viņa lāsts. Atcerieties, Fransuā de Larošfuko: «Saprāts vienmēr ir sirds apkrāpšanas upuris.» Man vai to nesaprast? Ļaudis vienmēr cenšas pazemot kāda prātu. Tomēr viņiem tas slikti sanāk. Un tad tie nežēlīgi atriebjas viņam, uzsākot viņa vajāšanu. Un tikai nāve ir viņa glābiņš! Kā Ciceronam: «Nāve no ļaunuma aizved, nevis no labumiem.»

– Bībelē, Salamana Mācītāja 9. nodaļā 4. pantā ir tāds ieraksts: «Jo tik ilgi, kamēr kāds vēl pieder pie dzīvajiem, tik ilgi viņam ir kaut kas ko cerēt; dzīvs suns tomēr ir vairāk vērts nekā nobeidzies lauva.»

– Cerība?! Cerība ir tikai tukša skaņa, – bēdīgi noteica vīrietis. Un pēkšņi sāka žēloties, izgāžot visu savu rūgtumu, – mani neviens nesaprot: nedz draugi, nedz kolēģi, nedz radi! Kādēļ tad dzīvot? Kāpēc kādam veicas, bet tādām kā es tiek tikai vienas nepatīkšanas? Droši vien es ar kaut ko esmu sliktāks par citiem. Kādēļ turpināt dzīvot, ja pasaule ir tik naidīga pret mani? Ja pat viņa no manis aizgāja... Dzīve man zaudēja jebkādu jēgu. Vai tad jūs varat izjust tādas dvēseles sāpes kā es? Sāpes, kas aprij mani no iekšpusēs, kas plēš pa daļām? Man dzīve ir tikai ciešanas. Un neviens, neviens nevarēs mani atrunāt... Es gribu nomirt.

– Tu gribi nomirt? Bet ko tu esi izdarījis šajā dzīvē? Nu, tu tagad nomirsi, bet ko tālāk?

– Es necietīšu.

– Necietīsi?! Tu uzskati, tur tev būs mierīgi? Tu domā, tur varēsi atsvabināties no sava ļaunuma sabiezējuma, no savu sāpju sabiezējuma? Naivais cilvēciņ! Tur tev būs vēl sliktāk. **Jo viss, kas dominē tevī pašlaik, tur daudzkaršosies. Šeit tev ir IZDEVĪBA, bet aiz robežas paliks tikai tavas izvēles auglis. Ko sēsi, to arī pļausi...**

– Tas viss ir sofisms. Vienkārši vārdi, aiz kuriem ir tukšums. Kad es aizmiegu, man ir labi. Kad es pamostos, man ir slikti. Es gribu aizmigt mierīgi, uz mūžiem, un man tur būs labi. Bet tavi vārdi – ir tikai vārdi.

– Tikai vārdi?! – Sensejs paņēma viņu aiz rokas un asi parāva. – Tad ejam uz realitāti.

Pēc šīm Senseja darbībām vīrietis it kā atslēdzās. Pār ķermeni asi pārskrēja krampji, galva nedzīvi nokrita uz spilvena.

Viss pazuda. Tikai bezgalības un neierobežotas brīvības sajūtas pilnībā aptvēra apziņu. Bezrūpība, miers apskauj ar savu harmonisko strāvojumu no visām pusēm. Kāda svētlaieme!

Nav ķermeņa, nav problēmu, nav ciešanu. «Tā droši vien ir paradīze! Es esmu brīvs, visbeidzot esmu brīvs!» – ieskanējās sengaidītā ārija kaut kur no neredzamās apziņas iekšienes. Taču pēkšņi atskanēja melodiska balss no nekurienes: «Naivais cilvēciņ, vai tad tu esi brīvs?!»

Notika kaut kas drausmīgs. Kaut kur sāka nepielūdzami vilkt pret savu gribu, pret vēlmi palikt šajā svētlaimīgajā stāvoklī. Kāds jaudīgs pievilksšanas spēks! It kā kāds izstiepj tavu apziņu, izklāj uz kaut kā ļoti līdzīga tev. Ar briesmīgām sāpēm no jauna izpaužas viss iepriekšējais negatīvisms, bet nevis fragmentāri kā pēdējās esamības minūtēs, bet gan stingri, totāli, gluži kā visas dzīves kopums, koncentrēts kaut kādā šausmīgā, mokpilnā naida, ļaunuma, baiļu un pārdzīvojumu sabiezējumā.

«Vai tiešām atkal atgriežas vecās ciešanas?! Bet, ak Dievs, cik ļoti tās kļuvušas smagas, nepanesamas! Kādas dedzinošas dvēseliskas mokas spiež ar neizturamu smagumu!» Smacējoša bezizejas sajūta, bailes, panika. Tragēdija padziļinās no notiekošā procesa nenovēršamības. «Bet kas tas? Nevar būt... Pavisam nav dzīvības spēku! Bet kā lai apslāpē ciešanas?!» Asa, plosošā dvēseles sāpju sajūta un nevienas dzīvības spēka lāses, lai kaut ko mainītu!

Bailes pieaug kā sniega lavīna. Dvēseles sāpes daudzkārt pastiprinās. «Vai tad to bija tik daudz dzīves laikā? Nē, nē... Nevar būt. Šie tievie apvalki – Personības, tie, kas zem manis, – tā ir viņu sāpe! Nu kāpēc tad man ir tik sāpīgi?.. Tas taču esmu es pats! Cik gan ir nospiedošs šis negatīvisms, kāda sāpe nāk no tā... Es to neizturēšu, es vairāk nespēju!..»

«Kur es esmu? Dīvaini... Sāpes it kā atlaida, bet dvēseles ciešanas palika. Dvēseles?! Ak Dievs, viņa taču ir pavisam blakus! Lūk, viņa pukst zem plānu apvalku kārtām, it kā zem ziepju burbuļa plānās plēves. Cik skaidri sajūtama tās

mūžības un miera viļņošanās... Cik viņa ir tuva un cik neaizsniedzama! Nepanesamas ilgas pēc īstajām mājām! Nepietiek vien tikai lāsītes dzīvības spēka, lai ienirtu dzimtajā mūžībā, uz visiem laikiem atbrīvoties no tirdošajām mokām. Cik ļoti sajūtams ir šis jutekliskais kontrasts. Nē, dvēselē nav ciešanu, tur ir Dievs, tur ir miers, tur nav vietas sāpēm. Visa sāpe ir manī...»

Atskanēja skaļas bērna raudas. «Kur gan es esmu? Vai tiešām bērna ķermenī?! Jaunā ķermenī?» Taču pārņēmušais prieks uzreiz nomainījās ar smagumu un apspiestību. Pa mazuļa ķermenīti pārskrēja krampji. «Cik šausmīgi sāp! Kas tas ir?!» «Smaga bērnu cereblārās triekas forma... – ar skanīgu atbalsi noteica gara auguma cilvēks baltā halātā kaut kādai sievietei, kura sliecās pār bērnu. «Nevar būt! Bērnu cerebrālā trieka?! Nevar būt!» Spēcīgi krampji atkal savilka neaizsargāto ķermenīti.

«Kādas briesmīgas sāpes! Ak Kungs, par ko? Pārāk daudz negatīvā?! Vai tiešām mana lāse bija pēdējā svaru kausā? Ko es esmu sastrādājis! Kāda briesmīga maksa par manu pagātņi! Kāds gan es esmu muļķis, ka visu dzīvi ieslēdzos sevī, personīgajā Ego! Un ko tagad? Pie skaidras apziņas uz visu mūžu ieslēgts šajā bezpalīdzīgajā ķermenī?! Ko gan es esmu sastrādājis?! Es taču pats sevi pazudināju, iedzinu vēl smagākos eksistences nosacījumos. Es sagādāju sev vēl lielākas ciešanas.

Taču dvēsele ir tik tuvu... Ak Kungs, piedod!!! Tu vienmēr biji man līdzās, bet es... Piedod!!! Cik gan dumji un bezjēdzīgi es iztērēju Tavu tik vērtīgo dāvanu – Dzīvi, cik niecīgi maz izdarīju laba, lai kaut drusiņ pietuvotos pie Tavas īsteni brīvās Mūžības... Cik vērtīga izrādās katra nodzīvotās dzīves sekunde... Kāds kauns un sāpe par palaisto garām glābiņa Iespēju...

Ko lai tagad dara, kad spēki un iespējas palika neatgriezeniskā pagātnē?! Un tagadnē ir tikai savu dumjo kļūdu

mokpīlnā apcere, to pašu, kuras jau atkārtu jaunā Personība, viņas pieaugošais ļaunums, kas vēl vairāk pastiprina to Personību ciešanas, kuras tajā atrodas gūstā. Bet tās savukārt padziļina viņas ciešanas ar savu sāpi. Būtne bez dzīves spēka – cik tas ir šausmīgi! Visu sajūtu, pārdzīvoju, ciešu savā jaunajā Personībā, bet neko nevaru mainīt... Gluži kā apburtais loks, elles riņķis, kurā es iedzinu sevi ar savu muļķību, un kura man tagad kļūs par dedzinošu mūžību... **Nāve, izrādās, neglābj no sāpēm, tā tikai padziļina to «iekšējo», ko tu sakrāji Dzīves laikā.** Kungs! Piedod man... Piedod, ja spēj...»

Šajā vaļširdīgās nožēlas momentā kaut kas neticami varens un spēcīgs sāka vilkt ārā viņa būtību no bērna – invalīda ķermenīša. Ar grūtībām atraujoties no šīs matērijas, atkal radās nebijušas brīvības un viegluma sajūta. Tomēr tajā pašā laikā saglabājās bailes atkal kļūt par bezspēcīgu novērotāju savas personiskās būtnes dzīvei.

Pēc tam kāds jaudīgs, neredzams spēks sāka atkal iedzīt viņu citā ķermenī. Taču kāda laime – tas bija viņa personīgais ķermenis! Viņš sajuta dzīves smaržu, sajuta, kā nolaidās gultā un savienojās ar savu veselo ķermeni, kurā ar varenu straumi bangoja jaunās asinis. Un viss šis neticamais pārdzīvojums, sava agrākā dzīves spēka pilnības atgūšana pārņēma viņa saprātu. Viņš pēkšņi ar milzīgu atvieglojumu saprata, ka viņš ir **DZĪVS**, ka viņš ir pats savā ķermenī un viņa rokās ir radošais dzīves spēks. **Un galvenais, vēl viss nav zaudēts personīgajai dvēselei, lai atbrīvotu tās viņa Personības, kuras izjūt nežēlīgu sāpi, būdamas savas izvēles ķīlnieces. Viņā aizdegās milzīga vēlme DZĪVOT, DZĪVOT lietderīgi gan cilvēkiem, gan savai dvēselei. Milēt Mīlestības dēļ un dzīvot Mīlestības dēļ pret visu esošo!** Apzinājies to, viņš izjuta nevis vienkārši prieku, bet to gaviles, kas viņā nika jau mūžību savas personīgās elles apvalkā, ar ilgām un nožēlu

apcerot Dvēseles glābjošo šķirstu caur tā caurspīdīgo sienīņu. Un viņš sajuta šā varenā šķirsta kustību, uz kura viņš ir kapteinis, kurš ir uzņēmis kursu uz Radītāja mūžību.

Vīrietis atvēra acis. Viņš paskatījās uz to, Kurš turēja viņa roku. Viņš redzēja Viņa acīs Diženās Gaismas starojumu, kā staros atspoguļojās arī viņa dvēseles spīdums. Viņš saprata, Kas ir viņa priekšā, un šajā momentā apzinājās visu Dieva dāvanas pilnību, kura tika sniegta viņam Izdevības veidā. Pirmoreiz dzīvē viņš izjuta pilnvērtīgas, visaptverošas laimes patiesās jūtas. Nespējot paust to ar vārdiem, viņš stipri paspieda pateicībā roku Tam, Kurš apgaismoja viņam Ceļu. Un Tas, saprotot viņu bez vārdiem, atbildēja ar tādu pašu vaļširdīgu rokaspiedienu, it kā vēlot kapteinim laimīgu burāšanu. Šajā klusēšanas mirklī tika pateikts viss, ko ir neiespējami paust ar vārdiem, jo tā bija īsta dvēseļu saskarsme.

Vīrietis ātri izlēca no gultas un, sametis savas mantas kaut kādā maisā, skrēja uz palātas izeju.

Nikolajs Andrejevičs, nesaprotot, kas varēja notikt ar pacientu bezsamaņas minūtē, kļiedza viņam pakaļ:

– Hei! Stāvi! Tu uz kurieni?

Vīrietis atskatījās, uzmetot viņam laimīgu skatienu, un steidzīgi atgriezās pie daktera. Paspiežot viņam ar pateicības jūtām roku, viņš teica:

– Dakter, tu nevari iedomāties, cik man ir jāpaspēj izdarīt dzīvē! Dakter, tu nevari iedomāties, kas ir DZĪVE! DZĪVO, dakter!

Ar šiem vārdiem viņš izskrēja no palātas. Apstulbis no tādas pēkšņas pacienta pārvērtības, Nikolajs Andrejevičs apmulsis paraudzījās uz Senseju.

– Kas ar viņu atgadījās?! Sanitāri!

Sensejs pasmaidīja un apstādināja viņu:

– Nevajag. Vienkārši viņš ir izveseļojies.

Viņi iznāca gaitenī un paskatījās uz ātri aizejošo vīrieti.
– Es tā arī neko nesapratu, kas notika, – apjucis sacīja Nikolajs Andrejevičs, joprojām būdams neizpratnē.

Sensejs atbildēja diezgan mīklaini, nocitējis Omāra Haijama dzejoli:

– «Elle un paradīze, apgalvo liekuļi,
Ir aļi visuma pilī.
Es pārliecinājos par meliem, ieskatījies sevī.
Elle un paradīze – tās ir divas dvēseles pusītes.»

– Nesapratu... – Nikolajs Andrejevičs turpināja jautājoši skatīties uz Senseju.

– Neiespringsti, dakter, – sacīja Sensejs un draudzīgi uzsita viņam pa plecu. – Galvenais, ka tavs patients saprata.

– Bet kāds te sakars Omāram Haijamam? – neizpratnē tas paraustīja plecus.

– Nu, Omāram Haijamam ar to noteikti nav nekāda sakara, – labsirdīgi pasmaidīja Sensejs.

Kad Sensejs ar dakteri ienāca palātā pie Alīnas, meitene manāmi atdzīvojās, laipni sasveicinoties ar viņiem. Sensejs apsēdies uzsāka ar viņu nepiespiestu sarunu, kas nemanot pārgāja uz Alīnas problēmu. Pēc neilga laika viņa ne tikai vienkārši sāka stāstīt viņam par savu dzīvi, bet burtiski atklāties no iekšienes, mēģinot izklāstīt visu to, kas šajā mirklī viņu tā apgrūtināja.

Nikolajs Andrejevičs kārtējo reizi nebeidza apbrīnot to, kā Sensejs vadīja sarunu. Viņš brīvi komunicēja ar dažāda vecuma cilvēkiem, turklāt tā, ka cilvēks ne tikai atvērās atklātam dialogam, bet arī ar lielu vēlēšanos pārsprieda ar viņu pašas slepenākās tēmas. Likās, cilvēks nevis vienkārši

runāja par savu problēmu, bet tanī brīdī izjuta milzīgu atvieglojumu, apmierinājumu un pat savdabīgu mieru, iegūstot Senseja vārdos ne tikai līdzjūtīgu sapratni, bet galvenais, saņēma ārkārtīgi skaidras un vienkāršas atbildes uz jautājumiem, kas satrauca. Nikolajam Andrejevičam radās iespaids, ka ne jau vārdi kā tādi bija svarīgi šā dialoga procesā, bet kaut kādas neredzamas iekšējās saskarsmes saites. Viņš pats, esot klāt tādās sarunās kā novērotājs, izjuta neizskaidrojamu dvēseles pacēluma stāvokli. It kā savdabīga, svētlaimīga vēsma nāca no paša Senseja un svētīgi iedarbojās uz blakus esošiem cilvēkiem.

Lūk, arī tagad, kad Sensejs sarunājās ar Alīnu, Nikolajs Andrejevičs vairāk juta nekā saprata, ka īstā Senseja terapija norisinājās tieši neverbālā līmenī. Kamēr meitene labprāt stāstīja Sensejam par saviem piedzīvojumiem, siki aprakstot sirdslietas un jaunās mīlestības ciešanas (ko, starp citu, viņa nebija tik detalizēti izstāstījusi dakterim), Sensejs pa to laiku uzmanīgi skatījās viņai acīs. Nikolajam Andrejevičam likās, ka Senseja skatiens visu laiku kaut kā mainījās, it kā viņš nevis vienkārši skatījās, bet cīnījās ar kaut ko neredzamu.

Pēc sarunas nobeiguma pat pats Nikolajs Andrejevičs izjuta kaut kādu neizskaidrojamu atvieglojumu, nerunājot nemaz jau par Alīnu. Kā saka: kā akmens no sirds novēlās. Šajā momentā dakterim radās kaut kāda neizskaidrojama iekšēja pārlicība tajā, ka tagad ar meiteni viss būs kārtībā, kaut arī apziņa, piepildīta ar medicīnisko skepticismu, joprojām šaubījās dotā pacienta laimīgas izārstēšanas iznākumā.

Kad viņi iznāca no palātas, psihoterapeits painteresējās:

– Nu, kā?

– Tu par ko? – jautāja Sensejs, atgūstoties no savām domām.

– Kā meitene?

– Ā-ā... Vari droši izrakstīt.

– Klausies, forši tas tev sanāk! Ja neņemt vērā aizbilstamo grēksūdžu laiku, tad rēķini, desmit minūtēs – divi veseli pacienti. Met malā tu to vertebroloģiju! Nāc pie mums! Iedomājies, kāds labums valstij?!

Sensejs pasmīnēja.

– Ak, cilvēki! Jums tikai, lai kāds atnāk un visu jūsu vietā izdara. Bet paši nespējat?

– Nu, spriežot pēc statistikas, nespējam, – iesmējās Nikolajs Andrejevičs.

– Hmm, pēc statistikas...

– Nu kā, skaitļi taču valda pār pasauli, – mēģināja pajokot Nikolajs Andrejevičs.

– Tu kļūdieš. Tie tikai parāda, kā ļaudis valda pār pasauli, – nopietni iebilda Sensejs.

– Arī pareizi, – pasmaidīja Nikolajs Andrejevičs. – Tad kas īstenībā bija atgadījies ar meiteni? Pilnīgi normāls bērns. Kāds gan bija palaišanas mehānisms viņas suīcīdālo darbību veikšanā?

– Tev šī ziņkāre ir kā zinātniekam? – kaut kā dīvaini pajautāja Sensejs.

Nikolajs Andrejevičs pat nedaudz apjuka.

– Nē, nu kāpēc gan... Un kā praktizējošam psihoterapeitam arī. Tu pat iedomāties nevari, cik ļoti asi pašlaik izpaužas autoagresijas, pašnāvības jautājums, īpaši starp bērniem. Alīnas gadījums diemžēl pēdējā laikā ir kļuvis tipisks. Pilnīgi normāli bērni no itin laimīgām ģimenēm ar optimistiskiem nākotnes plāniem, labā noskaņojumā, un pēkšņi nedz no tā, nedz no šā beidz dzīvi pašnāvībā. Un izskatās, ka medicīna šeit ir bezspēcīga.

Bet ar ko mēs ārstējam? Tradicionālā veidā – ar psihofarmakoterapiju... Un ja jau būt pilnībā objektīvam, tad

psihofarmakoloģijas panākumi nav principiāli izmainījuši suīcidālās aktivitātes līmeni. Kas no tā, ka pacients, rījot tabletes, saņem simptomātisku pagaidu uzlabojumu? Taču ārsts būtībā itin bieži tā dēļ iegūst hronisku slimnieku, kas pieprasa periodisku vai pastāvīgu ārstēšanu mūža garumā. Zini, kā pie mums profesionālajā slengā dēvē slimnieka pieradumu sēdēt uz zāļu atbalsta? «Agresīns». Tāpēc, ka pie zāļu neesamības slimnieki top vēl ērcīgāki, nekā bija pirms sāka pastāvīgi dzert zāles. Lai pārvarētu trauksmes stāvokli labvēlīgā veidā, ir nepieciešams trenēties, izstrādāt sevī pārliecību, piepūlēt gribu, lai šo stāvokli pārvarētu. Protams, vienkāršāk par visu ir norīt tableti un iegūt šķietamo vieglumu un iluzorisku aizsargātību. Tomēr jautājums ir par to, kas notiks ar cilvēku pēc tabletes darbības beigām. Jo problēmas kā tādas nezudīs. Lūk, arī paliek jautājumi bez atbildēm... Tiesa, pašlaik mēģina izmantot fizioterapiju kā autoagresīvās uzvedības terapijas nemedikamentozu metodi. Tomēr pašnāvību gadījumu skaitlis vienalga nepazeminās. Un lieta nav tajos, kuri jau ir devušies uz viņsauli. Tas attiecas uz cilvēkiem, kuri turpina veikt tādus mēģinājumus. Tā taču ir īsta epidēmija!

Jā, mani satrauc tas arī kā zinātnieku. Taču nebūt ne ziņkāres dēļ. Tavai zināšanai, pēc Pasaules Veselības organizācijas datiem, pašnāvības mūsu gadsimta otrajā pusē ieņēma ceturto vietu nāves cēloņu starpā, turklāt ar augošu tendenci pēdējās desmitgadēs. Gada laikā uz planētas dzīvi ar pašnāvību beidz vairāk nekā seši simti tūkstošu cilvēku... Un postpadomju valstis?! Mēs taču tikām valstu grupā ar augstu suīcidālās aktivitātes līmeni. Kad kas tāds ir bijis? Krievijā vēl pagājušajā gadsimtā pienācās tikai divas – trīs pašnāvības uz lielu reģionu... Un, pats galvenais, pašlaik līdzās pensionāriem iet bojā darbaspējīgā iedzīvotāju daļa

no trīsdesmit līdz četrdesmit gadiem. Taču visbiežāk pašnāvības mēģinājumus veic jaunieši no astoņpadsmit līdz divdesmit deviņiem gadiem. Tomēr pats skumjākais ir tas, ka pēdējos gados asi palielinājies pašnāvību daudzums bērnu vidū, vecumā no pieciem līdz četrpadsmit gadiem, turklāt nereti ar ilgstošu gatavošanos pašnāvībai. Tas ir jau pilnīgi anomāls, neizskaidrojams process! Tādēļ man ir tik svarīgi zināt suicidālo darbību veikšanas patieso cēloni. Tici man, ja zinot cēloni, es varēšu palīdzēt, varēšu glābt kaut vai dažus no šiem cilvēkiem, tad savu dzīvi es jau nebūšu nodzīvojis veltīgi. Tādēļ tavas zināšanas uzskatišu par izrādītu Godu ne tikai man, bet arī tiem, kam tās palīdzēs.

Sensejs uzmanīgi paskatījās Nikolajam Andrejevičam acīs.

– Labi. Taču esi gatavs tam, ka tas, ko es tev atklāšu, ir daudz nopietnāk, nekā tu iedomājies.

Tik tiešām, Senseja izstāstītais Nikolaju Andrejeviču vienkārši satrieca. Dažas dienas psihoterapeits staigāja kā apmāts, pārdomājot dzirdēto. Šī informācija deva iespēju ne tikai ieraudzīt masveida pašnāvību problēmas apslēpto pusi sabiedrībā, bet arī ļāva saskatīt dotā ļaunuma pašu sakni. Dakteris sāka analizēt dīvainus gadījumus no dažu savu pacientu slimības vēsturēm. Un bija ļoti pārsteigts par to, kas bija acīmredzams. Daudz kas kļuva saprotams. Izrādās, daudzu cilvēku slepenā vēlme izbeigt dzīvi ar pašnāvību noteiktos dzīves posmos – tā ne vienmēr ir viņu vēlme, un šī doma nav nemaz tik slepena – īpaši dažiem «indivīdiem» viņu tuvumā.

Nikolajs Andrejevičs pat atcerējās gadījumu no savas jaunības. Ko tur slēpt – bija viņam studiju gados periods, kad dzīve apmeta kūleni un tālākā dzīve likās absolūti

bejēdzīga. Nevarētu teikt, ka topošais dakteris tolaik reāli mēģināja veikt pašnāvību. Nē. Taču doma par to ļoti uzmacīgi griezās viņa galvā, par spīti noturīgajam dzīves optimismam. Ak, būtu šī informācija tajos gados... Nebūtu tik smagu, mokpilnu ciešanu ar nospiedošām domām, kas vedināja uz traģiskām sekām. Tolaik viņu glāba neparedzēta situācija, var sacīt, laimīga nejaušība, kas negaidīti uzradās un pārslēdza uz sevi visu viņa uzmanību. Un vai patiesībā tā bija nejaušība? Drīzāk augstākā griba...

Atceroties un izanalizējot sen pagājušo dienu notikumus, Nikolajs Andrejevičs saprata, kāpēc tieši tolaik tāda postoša doma bija tik uzbāzīga un kurš no tuvumā esošajiem īstenībā vēlējās ar viņa nāvi «garšīgi papusdienot». Uztrauca arī tas apstāklis, ka, ja agrāk tikšanās ar tamlīdzīgiem negatīviem subjektiem bija retums, tad šodien vienkārši mudžēja no viņiem un viņu melnajiem darbiem. Saprotot visu nopietnību, globālismu un dotās problēmas bīstamību sabiedrībai, Nikolajs Andrejevičs nenoturējās un īsumā atstāstīja tēvam Joannam sarunu ar Senseju. Tas bija ne mazāk satriekts par dzirdēto un savukārt ziņoja par to Sergejam.

Sergejs bija Senseja un Vano draugs. Viņš piederēja tam šaurajam cilvēku lokam ap Senseju, kuriem nebija vienaldzīga ne tikai savas būtības garīgā attīstība, bet arī, lai cik tas dīvaini šodien neskanētu, savas Dzimtenes liktenis. Viņam bija aptuveni trīsdesmit gadi. Parastas ārienes vīrietis, bez jebkādam īpašām pazīmēm. Neskatoties uz saviem jaunajiem gadiem, Sergejam jau aiz muguras bija solīda pieredzes bagāža kara jomā. Daudz redzējis un piedzīvojis savā mūžā, viņš kādu laiku bija praktiski zaudējis savas dzīves jēgu. Tomēr neaizmirstama tikšanās ar Senseju apgriezta ne tikai viņa pasaules uzskatus, bet arī piešķīra jaudīgu dzīves impulsu un, galvenais, jēgu viņa eksistencei.

Palikdams par savas neaptveramās Dzimtenes ne-mainīgu patriotu, jūtot dvēselē milzīgu vēlmi palīdzēt cilvēkiem un kalpot Dievam, Sergejs nevarēja vienaldzīgi attiekties pret tamlīdzīgu informāciju. Sapulcējušies kopā, Nikolajs Andrejevičs, Vano un Sergejs – viņi nolēma sīkāk iztaujāt Senseju par doto problēmu, tā teikt, uzzināt visu no pirmavota un apdomāt, ko varētu darīt lietas labā kaut vai pilsētai, kurā viņi dzīvoja. Ar to šī trijotne darbadienas beigās arī ieradās pie Senseja viņa medicīniskajā ofisā.

Viss personāls un pacienti bija jau aizgājuši. Sensejs aicināja draugus savā kabinetā. Uzklusot viņu lūgumu, viņš piecēlās no krēsla un domīgi pagājās šurpu turpu:

– Jūs pat iedomāties nespējat, cik nopietnu, darbietilpīgu garīgo darbu jūs gribat uzņemties.

Nikolajs Andrejevičs paraustīja plecus.

– Vai mums ir jāatkāpjas grūtību priekšā?

– Kur tad atkāpties, aiz mums – Maskava! – papildināja Sergejs ar smaidu.

– Atkāpties patiešām nav kur, – smagi nopūtās tēvs Joans. – Cik šo nešķīsteņu ir savairojies! Tā vien lien no dažādām spraugām. Ja vēl arī mēs paliksim tādi pat vienaldzīgi mēnessērdzīgie kā visi, kurš tad ļaudis atmodinās no miega, kurš norādīs uz bīstamo bezdibeni, pie kura malas tie tuvojas savā vienaldzībā?

Sensejs aizdomājās uz dažām minūtēm, uzmanīgi raudzīdamies uz katru sēdošo, it kā apsverot visus «par un pret» sakarā ar to personībām un beidzot noteica:

– Labi, lai notiek pēc jūsu prāta...

Trijotne atdzīvojās, uzmundrinoši saskatoties. Bet Sensejs atkal pastaigāja pa kabinetu un, iesēžoties ērtāk krēslā, sāka stāstīt:

– Nu ko, lai saprastu problēmu, vajag izstudēt to no iekšienes... Ļoti daudzas tā saucamās cilvēku slimības, pēkšņi depresīvi stāvokļi, pašnāvību mēģinājumi (tostarp arī gadījums, kuram uzdūrās mūsu lieliskais Susaņins), pašnāvības, nelaimes gadījumi, slepkavības itin bieži ir Kanduka aprindu darbības sekas...

Kas ir Kanduks (krievu val.: Кандук)? Dažādos Zemes nostūros viņu dēvē dažādi. Visas pasaciņas par pašiem briesmīgākajiem vampīriem ļaužu starpā – tie ir bērnu šļupsti salīdzinājumā ar to, ko dara Kanduks. Principā visi šie māņticīgie priekšstati par vilkačiem un vampīriem nav bez pamata. Tautas folklorā vampīri tiek attēloti miroņu veidā, kuri it kā izkāpj no kapa un sūc dzīvo asinis. Jāuzsver, ka šie stāsti, kaut gan tajos ir daudz izdomājumu, tomēr nav tālu no patiesības. Kanduki patiešām ir nolemti uz pilnīgu savu garīgo iznīcību, proti, uz galīgo nāvi. Tomēr noteiktu laika periodu tie ir spējīgi apzināti pārdzimt jaunos ķermeņos un pārtikt no cilvēku prānas.

– Prānas, prānas... – nomurmināja tēvs Joanns. – Vai no dzīvības spēka?

– Jā. Es jums jau reiz stāstīju, ka prāna ir dzīvības enerģija, kuru cilvēks iegūst savas ieņemšanas brīdī. Tās daudzums principā arī nosaka viņa dzīves termiņu. Proti, prāna tērējas dzīves laikā un, kad tā beidzas, cilvēks nomirst. Autonomi tā praktiski nepapildinās, bet ir ļoti jaudīgs un iedarbīgs spēks, ar ko arī ir vērtīga.

– Tiešām, – māja ar galvu tēvs Joanns. – Atceros, ka pazīstams jēdziens...

– Tad lūk, Kanduks zog no cilvēkiem prānu un izmanto to ne tikai kā «barību», bet arī kā spēku apzinātai pārdzimšanai no ķermeņa uz ķermeni, tēlaini runājot, sava «akumulatora pārlādēšanai», kā arī visādiem pārdabiskiem blēņu trikiem,

kas dod varu pār saviem upuriem. Kanduks nav vienkārši cilvēks. Precīzāk, tas ir bijušais cilvēks, kas ir pārvērties savdabīgā parazitā. Tas ir dabiski. Tur, kur notiek dzīvnieciskā un garīgā savienošanās, piemēram, kā šeit, cilvēka veidā uz Zemes, ir vieta tamlīdzīgām radībām, kas parazitē uz šī savienojuma... Var teikt, ka visi šie nešķīsteņi pielūdz matērijas slāpes un negausību. Kaut arī pēc būtības Kandukam un tiem, kas viņam līdzās, nav sakara ar Lucifera sistēmu. Tās ir tādas neitrālas starpposma radības «nedz mums, nedz jums». Kā likums, darbojas tie ļoti piesardzīgi un slepeni.

– Tu sacīji «kas viņam līdzās»... – precizēja Sergejs. – Tas nozīmē, tie neuzdarbojas vieni paši?

– Dabiski. Kanduks ir ļoti ieinteresēts palīgos. Pirmkārt, tā viņam ir «barība» par pliku velti – cilvēku prāna, kuru viņš paklusām no tiem paņem sev. Otrkārt, viņam ir nepieciešams papildus baroties ar viņu savākto prānu pārejas laikā no viena ķermeņa citā... Kā likums, viņš cenšas savākt sev tā saucamo palīgu trīs aplis. Pirmais aplis – Lemboji (krievu val.: Лембои). Tie ir pietuvinātie. Viņš tiem atklāj savas «mūžīgās dzīves» materiālajos ķermeņos noslēpumu un iepazīstina ar prānas enerģijas papildināšanas tehniku, nepasakot tikai pašu galveno – ka viņš pamazām nosūc prānu arī no viņiem un tā dzīve materiālajos ķermeņos nemaz nav mūžīga. Lemboji savukārt lasa savai uzlādei otro apli – Klohtunus (krievu val.: Клохтунов). Un tie jau vāc daudz masveidīgāko trešo apli – Izniļ (krievu val.: Изныль). Turklāt, jo aplis ir tālāk no Kanduka, jo vairāk ekspluatācijas un mazāk zināšanu. Rezultātā viss šis pūlis kalpo par savdabīgu enerģijas uzkrājēju Kandukam, par tādu prānas kondensatoru, kuru, kā jau es runāju, lieto arī Lemboji. Un, jo vecāks pēc nodzīvotajām dzīvēm ir Kanduks, jo vairāk prānas viņš pieprasa, lai uzturētu savu eksistenci.

– Sanāk, par īstajiem mērķiem un Kanduka nodomiem zina tikai Lemboji, proti, pirmais aplis. Savukārt pārējie vienkārši tiek ekspluatēti neziņā, – secināja Vano.

– Pilnīgi pareizi. Un īpaši cītīgi viņš meklē noteiktu Lemboju skaitu, kad pāriet no vecā ķermeņa uz jauno, proti, pirms vecā ķermeņa bioloģiskās nāves...

– Interesanti, vai dvēsele šim Dundukam, tas ir, Kandukam, ir?

– Ir, tas taču ir bijušais cilvēks. Tomēr ar katru viņa pārdzimšanu tā top arvien mazāka un mazāka. Lieta tāda, ka Kanduks izmanto savu dvēseli kā... nu, sacīsim tā, – kā transportlīdzekli, lai jums būtu saprotams. Proti, pieāķējas pie tās ar savas sakrātās prānas spēku un apzināti pārvalda savu pārdzimšanas procesu, pārejot zīdaiņa ķermenī. Tie «pielīp» kā parazīti, pārņemot ķermenīša dzīvības spēku un aizvietojojot to ar savu enerģiju. Turklāt var iefiltrēties pēc astotās dienas no bērna dzimšanas, kad zīdaiņa ķermenī jau ir iemitinājusies personīgā dvēsele, un izspiež to.

– Tātad, tas nozīmē, tie pārdzimst apzināti... – pārdomājot noteica Nikolajs Andrejevičs.

– Jā. Kandukam pilnībā saglabājas atmiņa, emocijas, pagājušo dzīvju pieredze...

– Un bērna ķermenī viņš arī turpina zagt prānu no apkārtējiem?

– Lieta tāda, kamēr Kanduks pārdzimst un uzturas bērna ķermenī, kamēr šis ķermenis aug, Lemboji «piebaro» viņu ar savās aprindās uzkrāto prānu, pat neapzinoties, ka caur viņiem šī enerģija aiziet Kandukam. Viņi domā, ka vāc to sev.

– Pagaidi, bet kā ar attālumu, kurš tos šķir? Viņi, es tā saprotu, nezina, kur to Saimnieks ir pārdzimis? – pajautāja Sergejs.

– Attālums šeit nespēlē nekādu lomu. Enerģiju pasaulē viss ir nedaudz citādāk... Tad lūk, kamēr jaunais ķermenis nesaņiegs pubertātes vecumu, Kanduks nevarēs pats nonākt enerģētiskajā kontaktā ar cilvēkiem, tikmēr viņam ir īpaši nepieciešama Lemboju un viņu aprindu uzlāde. Tikai sava ķermeņa pubertātes momentā Kanduks varēs sākt izmantot enerģijas.

– Bet kas notiek ar viņa dvēseli? – painteresējās tēvs Joanns.

– Dabiski, nekas labs. Ar katru reinkarnāciju viņa dvēsele top arvien mazāka un mazāka. Un, jo mazāka viņa top, jo lielāks prānas daudzums ir nepieciešams Kandukam nākamajai pārejai, un arvien vairāk viņš pārvēršas zvērā bez dvēseles, briesmonī no vienlaidu negatīvās enerģijas sabiezējumiem, kuri nepietiekama prānas daudzuma gadījumā, proti, tāda savdabīga bada, spiež uz viņu ar briesmīgu spēku.

Apzināti izejot reinkarnācijas procesu, zinot par augstāko pasaulu eksistenci, viņš būtībā nevar iznākt no šīs cilvēciskās esamības konservu bundžas, kurā, būdams vēl par Lemboju, brīvprātīgi sevi kādreiz aizlodēja, klausoties stāstījumus par sava audzinātāja – Kanduka vareno spēku un «mūžīgajām» pārdzimšanām. Sanāk, ka par cilvēku kļūst viņš vairs nevar, kā arī izrauties no šiem sūdiem nespēj. Tādēļ viņa dvēseliskās ciešanas vēl vairāk padziļinās. Un, ja cilvēkam, viņa dvēselei, kas kūleņo no pārdzimšanas uz pārdzimšanu, ir IZDEVĪBA izrauties no šīs matērijas pasaules, pacelties uz garīgās attīstības augstāko pakāpi, piebiedroties īstajam radošajam Radītāja spēkam, tad Kanduks liedza sev šo izdevību ar apzinātu izvēli. Tāpēc Kanduks uz pilnu klapi bauda materiālās pasaules dzīvi. Viņam tā ir laime. Enerģijas viņam ir vairāk nekā pietiekami, nākotnes nav, tādēļ arī rikojas pilnīgi patvaļīgi.

Viņš ir nolemts un to apzinās. Lūk, tādēļ arī bauda katru nodzīvojamo mirkli. Kandukam dzīve ir kā pēdējā nopūta pirms totālās viņa personības nāves.

– Bet kas ar viņiem notiek totālas nāves brīdī? – pajautāja tēvs Joanns.

– Nu, kas... – Sensejs piecēlās, dabūja no ledusskapja pudeles ar minerālūdeni un piedāvāja saviem draugiem. – Dzersiet?

– Jā, – piekrita Nikolajs Andrejevičs, pārējie atteicās.

Sensejs atvēra divas pudeles un pasniedza vienu no tām dakterim. Pēc tam no jauna iesēdās krēslā un, izdzerot pāris malkus auksta minerālūdens, turpināja sarunu:

– Nodzīvojot desmit – divpadsmit dzīves, tikai kaut kādus tūkstoš gadus, principāniecīgu termiņu salīdzinājumā ar mūžību, Kanduks pilnībā zaudē prānas pārstrādes spēju. Dvēsele samazinās līdz minimāliem izmēriem, bet pēc tam vispār anihilējas. Un bez tās tie vienkārši, kā saka, kļūst par mēslojumu. Kopumā viņiem sanāk paradoksāla situācija. Viņi eksistē kā personības principā tādēļ, ka klāt ir dvēsele, bet ar fiksēto kakodēmona dominanti viņu apziņā notiek pastāvīga dvēseles izpausmes apspiešana. Dvēsele visu laiku mēģina visādi pretoties šim ļaunuma sabiezējumam, tāpēc šī radība izjūt neticamas ciešanas. Un tajā pašā laikā viņš bez dvēseles nevar eksistēt. Un tā viņiem arī sanāk pilnā šī vārda nozīmē būt nolemtiem ellišķīgām mokām... Kanduks vairs neko nevar izdarīt dvēseles labā, jo viņam pilnā jaudā notiek materializācijas process. Viņš atceras, ka kādreiz viņš bija kaut kas, bet īstenībā jau vairs nav nedz cilvēks, nedz briesmonis, nekas... Prāna tiem ar laiku kļūst kā pretsāpju līdzeklis pie nāvējošas slimības.

– Vai šo Kanduku var fiziski likvidēt? – pārdomājot sarunas gaitā, uzdeva jautājumu Sergejs.

– Tur jau tā lieta, ka viņa ķermeņa fiziskā iznīcināšana ir tam kā liela dāvana, jo pēc tā Kanduks ar lielu daudzumu savas neizlietotās ķermeņa prānas aizies uz kārtējo reinkarnāciju. Savukārt cīņa garīgajā, enerģētikas līmenī – tas jā, tā ir reāla iespēja viņu atvienot no enerģētiskā tīkla.

– Un kā tos var izskaitļot?

– Pamatā strādājot garīgajā līmenī, no apziņas tās puses. Vispār, Kanduku un viņa aprindas ir ļoti grūti atšķirt no parastiem cilvēkiem. Pēc skata un dzīves veida tādi paši kā visi. Tie var būt jebkas: draugi, tuvinieki, radnieki, darbabiedri, priekšnieki. Arī sociālais stāvoklis pēc tādas pārdzimšanu pieredzes ar laiku tiem kļūst ne tik svarīgs. Tie ir vienkārši pārsātināti ar varu. Tāpēc, piemēram, mūsu apstākļos var būt kaut vai miljonāri, kaut vai sētnieki... Viņiem tas ne-spēlē nekādu lomu. Savu noslēpumu tur dziļā slepenībā. Un atklāt Kanduka pietuvinātos pēc kaut kādām ārējām pazīmēm tāpat kā viņu pašu ir ļoti sarežģīti.

– Piramidālā struktūra? – apvaicājās Sergejs.

– Jā. Turklāt ar stingru hierarhiju. Kanduku zina vaigā tikai tuvākais loks – Lemboji, par cik kontaktē ar viņu tiešā veidā. Viņš tos apmāca ar atbilstošām tehnikām, lai piesavinātos svešu prānu, ar cilvēku apziņas un zemapziņas manipulēšanas paņēmieniem, ar psiholoģisku un enerģētisku atkarību radīšanu cilvēkiem no pašiem Lembojiem, kodēšanas atslēgām un tā tālāk.

– Varens mūķīzeru komplektiņš, – noklakšķināja ar mēli tēvs Joans. – Ož pēc kāres uz pasaules kundzību.

– Viņiem tā kundzība ir pie vienas vietas, – atmeta ar roku Sensejs. – Viņu galvenais mērķis ir bada remdēšana, sauciet to, kā gribat, – enerģētiskā vai prānas. Cita lieta, kad mērķa sasniegšanai viņu aprindām notiek kopējo darbības interešu apvienošanās ar Destruktoriem, kuri jums

vairāk ir zināmi kā Arhonti. Tad, protams, ļaudīm pienāk grūti laiki... Nešķīsteņi vienmēr par pārsteigumu ātri atrod kopējus saskarsmes punktus un apvienojas, lai panāktu savus savtīgos mērķus.

– Pareizi, – piekrita tēvs Joanns.

– Mani šis jautājums sen satrauca, – piebilda Nikolajs Andrejevičs. – Kāpēc nešķīsteņi apvienojas daudz ātrāk nekā garīgie cilvēki?

– Nu kā, kāpēc? Lai sasniegtu īstu garīgu apvienību, cilvēkiem, kas ietilpst šajā lokā, sākumā ir nepieciešams pieķēdēt savu «zvēru», proti, iegrožot savu Dzīvniecisko sākotni. Taču tas ir liels darbs. Tā ir pastāvīga kontrole pār sevi un savām domām.

– Tu pieminēji, ka Lembojiem arī ir savs aplis... Klohtuni, ja nekļūdos, – atgādināja Sergejs un prātoja tālāk, – tātad tie zina sejā Lembojus...

– Un kā Klohtuni uzķeras uz Lemboja makšķeres? – iespraucās ar savu jautājumu tēvs Joanns.

– Pārsvārā finansiālu apsvērumu dēļ, alkas pēc varas, kā arī tiek piesaistīti ar «skaistām idejām» un tajās esošajiem Dzīvnieka matērijas «āķiem», uz kuriem uzķeras viņu Ego, – atbildēja Sensejs.

– Proti, tie psiholoģiski tiek pakļauti ideju iedarbībai un pēc tam paši ir spējīgi izbīdīt savas idejas noteiktā virzienā, – precizēja psihoterapeits, pārdomādams dzirdēto.

– Pilnīgi pareizi. Klohtuni dievina savus Lembojus un absolūti nezina, ka aiz šīs struktūras stāv Kanduks un, dabiski, nezina viņa istos nodomus... Klohtuni pilnībā nonāk Lemboju enerģētiskajā ietekmē. Ar laiku Klohtuni sāk just atvieglojumu, savdabīgu piesātinājuma sajūtu savu «audzinātāju» klātbūtnē. Un, ja vēlāk viņi mēģina attālināties no Lembojiem, viņiem sākas tāds iekšējs nomāktības

stāvoklis... nu, tēlaini runājot, kā narkomāniem, kaut kas līdzīgs «lomkām», rodas lērums fizisko un psihisko kaišu. Kad atgriežas atpakaļ aplī – viss nostājas savās vietās...

Nikolajs Andrejevičs jautājoši nolieca galvu.

– Vai viņiem rodas it kā fizioloģiska atkarība?

– Tajā skaitā. Ja izsakās zinātniskajā valodā, tad precīzāk būtu teikt – iekšējā endonarkotiskā atkarība, kas rodas no endorfīnās sistēmas stimulācijas ar idejiska satura kairinātājiem, kas izraisa endorfīni-morfīnās eiforijas veidošanos. Tādējādi, ja tie mēģina aiziet no Lemboja, tas viņos rada sāpīgu stāvokli, kas ir līdzīgs postnarkotiskajai abstinencei. Tā Lemboji kodē savus sekotājus zemapziņas līmenī, pastiprināti aktivizējot viņos Dzīvniecisko sākotni. Viņi nedod tiem nopietnas zināšanas. Lemboji apmāca tos tik vien kā destruktīvām psihotehnikām, kā arī ierobežotām cilvēka ietekmēšanas metodikām.

– Īsāk sakot, izmanto tos kā suņuks lupatu – pēc pilnas programmas savtīgos nolūkos, – norunāja Vano.

– Jā. Šīs struktūras virsotnei, tas ir, Kandukam un Lembojiem, Klohtuni ir kā pusvadītāji. Galvenais uzdevums, kurš tiem pēc noklusējuma ir jāpilda un par kura būtību Klohtuni nemaz nenojauš, ir atvērt caur cilvēciskā kakedēmona stimulāciju piekļuvi lielam skaitam cilvēku prānai ar mērķi piebarot tuvākās Kanduka aprindas.

Sergejs, klausoties Senseju, sakrustoja rokas uz krūtīm un, kad tas norunāja pēdējo frāzi, noteica:

– Hmm, tam ir nepieciešams, lai Klohtuni kaut vai atastos pie varas svirām vai, sliktākajā gadījumā, būtu kaut kur par vadītājiem...

– Tu domā pareizajā virzienā, – Sensejs pamāja ar galvu, atkal iedzērdams dažus malkus minerālūdens. – Itin bieži Klohtuni ir vieni no politisku, valstisku un jo īpaši

sabiedrisku, reliģiozu, sektantisku apvienību, kustību, to-
starp agresīvas mūzikas grupu, dažādu pulciņu iniciatori, va-
dītāji vai organizatori... Un pat, piemēram, liktos, tādu nevai-
nīgu kā svešvalodu kursu, kuru pasniedzēji speciāli atbrauc
no citas valsts, uzdodoties, piemēram, par kaut kādiem «pa-
tiesajiem volontieriem» ar pilnīgi «nevainīgiem mērķiem»...
Klohtuni vāc ap sevi pūli. Turklāt, pirmajā acumirkli tie var
izskatīties arī pilnīgi patikami, miermīlīgi cilvēki, kas tiek
cienīti noteiktās sabiedrības aprindās. Klohtuni ļoti smalki
spēlē ar ļaužu zemapziņas motivācijām, meistarīgi piejaucot
negatīvās tendences. Taču, tiklīdz kā ļaudis sāk tiem uzticē-
ties, viņi uzreiz novirza to domas kakodēmona dominantē.
Cilvēks atveras savās negatīvajās domās, negatīvismā, izlie-
dams prānu. Un Lemboji caur Klohtuna enerģētisko lauku,
kurš ir saistīts ar «upuriem», paņem to sev.

– Bet kas notiek ar to cilvēku, no kura nosūc prānu?
Kā atpazīt «upuri»? Vai cilvēks kaut kā jūt dzīves spēka
zaudējumu psiholoģiskās nomāktības ziņā? Vai arī tas
izpaužas uzmācīgās domās par pašnāvību? – paintere-
sējās tēvs Joanss.

– Un ne tikai viņam var rasties tamlīdzīgas domas, bet
arī tuvākajiem radiem, paziņām, ar kuriem viņš ir tuvu
saistīts. Dažbrīd prānas zādzības izpausme ir tik spēcīga,
ka tās sekas var izpausties uz «upuri» kā pēkšņi uzbru-
kušas smagas slimības, no kurām viņš pat var negaidīti
aiziet no dzīves.

Pārsvarā «donoram – upurim» pēc Klohtuna darba ro-
das vispārēju nepatikšanu posms, no kurām viņš vēl vai-
rāk atveras, topot ārkārtīgi nervozs un ērcīgs. Itin bieži
paši «donori» vai to piederīgie sāk slimot ar vienu slimību
pēc citas. Un ārsti pēc tam prāto: vienu izārstēja, cita pie-
metās, citu izārstēja, trešā parādījās. Un noraksta visu uz

hroniska slimnieka sindromu, sak', «viņš visu izdomā, šiza galvā». Taču īstenībā cilvēks ir vienkārši «sakontaktēts». Viņā saimnieko kāds no Kanduka loka. Un visas viņa slimības būtībā rodas tieši mākslīgās prānas izpumpēšanas dēļ. Organisms taču sāk signalizēt, mēģina visādi pretoties, tā teikt, kliegt visā rīklē: «SOS!»... Lūk, tā cilvēkam arī sanāk «mūžīgās problēmas ar veselību».

– Es tādus pacientus ne vienu vien desmitu varu nosaukt, – šausmās noteica Nikolajs Andrejevičs, atgāžoties pret krēsla atzveltni. – Un ko, viņi visi ir «sakontaktēti»?!

– Ar psiholoģiskām problēmām – vairākums... Protams, nedrīkst visus slimību gadījumus norakstīt uz Kanduka aprindu darbību. Organisms ir organisms. Kļūmes tajā, kā jau matērijā, ir dabiskas. Un hroniskas saslimšanas viņam ir piemītošas. Vienkārši ir savlaicīgi jā rūpējas par savu bioloģisko mašīnu, jāveic profilakse un nevajag ielaist. Un, galvenais, pretēji savas Dzīvnieciskās sākotnes vēlmēm, turēt galvā tikai pozitīvas domas, dzīvot ar mīlestību sirdī, ar mīlestību pret Dievu un radīt, pateicoties tam, ap sevi pozitīvu lauku. Tad jau simts punkti neviena infekcija nepieķersies.

Sensejs apklusa. Viņš izdzēra minerālūdeni un nolika uz galda tukšo pudeli.

– Bet kas tas ir par trešo apli... Izniļ? – Sergejs drūmi jautāja Sensejam.

Tēvs Joans ar smīnu pašūpoja galvu.

– Nu gan nosaukumi šiem puišiem – Klohtuni, Izniļ... Izniļ – tas no krievu vārda «iznivatj» (latviešu valodā – «nīkt»), vai? Iznīkt tikumiski?

– Trāpīji desmitniekā! – Sensejs pamāja ar galvu.

– Es tā arī zināju. Vieni vienīgi «Čezliki Nevmiruščije»...

Sergejs ar jautājumu paskatījās uz Vano.

– Kas, kas?

Tēvs Joanns pagrieza galvu uz viņa pusi un ar visu savu neatvairāmo šķirbaino smaidu noteica:

– «Čezlik Nevmirušcij» – tulkojumā no ukraiņu valodas nozīmē «Kaščejs Nemirstīgais». Ir jālasa mūsdienīgas tautas pasakas kaut vai pa naktīm, nevis ar nez ko tur nodarboties.

Pēc sekundes garas pauzes visi četri skanīgi iesmējās.

– Tiešām «čezliki», – sarkastiski noteica Sensejs un atkal pārgāja uz nopietnu sarunas toni. – Tev taisnība, patiešām Izniļ tautā dēvē ne citādi, kā par «smagiem ļaudīm». Tie pastāvīgi raud, ka viss ir slikti, ka tiem grūti klājas, mūžam ar visu neapmierināti, mūžam tiem kaut kādas problēmas, kuras tie mēģina uzvelt citiem. Tie ir histēriski, viegli uzsāk skandālu un itin bieži paši provocē ķildu. Turklāt, pēc tā jūt nozīmīgu atviegļojumu, pat savdabīgu spēku pieplūdumu, bet oponents sajūt sevi pilnīgi sagrautu.

– Tādiem ļautiņiem veselība, droši vien nekāda, – Nikolajs Andrejevičs piebilda.

– Pilnīgi pareizi.

– Tad kādēļ tie ir vajadzīgi Kandukam, ja no tiem nav ko paņemt? – paraustot plecus, jautāja Sergejs.

– Viņi, protams, Kanduka aprindām nav enerģētiski vērtīgi, kaut arī no viņiem velk prānu. Tomēr šiem ļautiņiem ir pieeja, piekļuve savam paziņu, draugu, radu energolaukam, un paši par sevi viņi ir aktīvi indivīdi ar aktīvu kakodēmonu. Tādēļ Izniļ ir ērti Kandukam un viņa aprindām tādā ziņā, ka tie viegli provocē savā tuvumā esošajiem cilvēkiem stresus, depresijas, agresiju un attiecīgi ir to prānas pārraidītāji. Kopumā tādi sīki masveida zagļēni.

– Skaidrs, – tēvs Joanns lēnām noteica. – Tātad čiepj pa sīkumiem.

– Sanāk, visi šie nešķīsteni darbojas pēc viena principa, – rezumēja Nikolajs Andrejevičs. – Tie satuvinās ar cilvēku...

– ... itin bieži kļūst par labākajiem draugiem, – piebilda Sensejs.

– ... provocē viņu uz agresiju, – turpināja psihoterapeits. – Un līdzko cilvēkā notiek negatīvo kakodēmona domu uzplaisnījums, tie pārsit viņa auru enerģētiskajā līmenī un sāk ņemt atbrīvoto prānas enerģiju. Pēc tā cilvēks slimo vai arī viņam iestājas depresīvs stāvoklis.

– Tas ir labākajā gadījumā, – piekrītot pamāja ar galvu Sensejs, – sliktākajā, ja darbojas tieši pats Kanduks vai Lembojs, tad viņš mudina «upuri» uz to, lai tas veiktu pašnāvību vai apzināti izprovocētu sev nelaimes gadījumu. «Upura» nāves brīdī viņš paņem visu cilvēka dzīves enerģiju... Sveša fiziskā nāve tiem ir kā svaiga gaisa malks. Sveša sāpe ir to piebarošana, var sacīt, to savdabīgas narkotikas.

– Tā, stop, – norunāja Sergejs, paceļot rādītājpirkstu. – Ko nozīmē, ka Kanduks vai Lembojs uzdarbojas tieši? Sanāk, tie dažbrīd tomēr kontaktē ar «upuri» tiešā veidā, nevis caur savām aprindām?

Vano rosīgi paraudzījās uz viņu un uzķēra domu:

– Tas ir, «pie kājas konspirācija, mēs ejam medībās»?!
Tā taču ir izdevība...

Visi paskatījās uz Senseju. Tas pasmaidīja un pajokoja:

– Ar jums runāt nav interesanti, visu iepriekš zināt... Jūs pareizi uztvērāt, Kanduks dažreiz kļūdās un atklāj sevi sabiedrībai – vai no prānas bada, ja viņam neizdodas radīt savas personīgās uzkrājumu aprindas, vai viņam vienkārši sagribējās «saldi paēst» personīgajai baudai. Tad, protams, atklāt viņu ir vienkāršāk... Ja viņš pats kontaktē ar cilvēkiem tāpat kā Lembojs, tad sastrādā daudz nopietnākas lietas nekā Klohtuni un Izniļ.

– Piemēram? – pajautāja Sergejs, koncentrēti raugoties uz Senseju, it kā uzturēdams prātā savu aprēķinu kopīgo pavedienu.

– Nu, piemēram, Kandukam būtībā nav nepieciešams vākt pūli un veikt tā psiholoģisko apstrādi, kodēšanu, lai nosūktu prānu, kaut arī tā viņam nav problēma. Viņam pietiek ar kādu sastapties ar skatienu, un, ja cilvēks būs atvērts, ar kakodēmona dominanci, uzskati, viņš ir noķerts kā trusis žņaudzējčūskas rīklē.

– Tu domā tās atvērtības fāzes, kad cilvēks ir pārāk uzbudināts vai pārāk jūtīgs, vai dusmīgs uz kādu? – precizēja psihoterapeits.

– Pilnīgi pareizi, – apstiprināja Sensejs. – Kāpēc? Tāpēc, ka tajā laikā «aizsardzība» novājinās un cilvēks kļūst pieejams jebkuram, sacīsim tā, «vīrusam» no ārpusēs. Un, jo niknāks un agresīvāks kļūst cilvēks, jo viņš ir bezpalīdzīgāks Kanduka un viņa aprindu darbību priekšā. Izskatīsim tādu vienkāršu piemēru: cilvēku nokaitināja, kaut kur stāvēt rindā. Viņš sāk sašust, kurnēt. Un tikmēr jūt skatienu. Daudzi neievēro, konkrēti no kurienes tas nāk, bet jūt to uz sevis. Un cilvēkā notiek tāds kā papildus izvirzums, it kā kaut kas aizdegas iekšā. Viņš sāk sajust spēku pieplūdumu, sāk pierādīt savu taisnību. Būtībā tā nevienam nav interesanta, šī viņa taisnība. Taču cilvēkus kā ar magnētu velk uz kašķiem un strīdiem līdz aizsmakumam un ārprātīgam niknumam. Lūk, tie arī atveras Kandukam un viņa pakalpiņiem. Un cik reizes cilvēki tika brīdināti, tūkstoš reižu tika teikts – nevēliet nevienam ļaunu, nevienam un nekad...

– Jā, jā, – apstiprināja tēvs Joanns un pamācoši piebilda, – kāpēc Jēzus arī teica, ja tev iesita pa kreiso vaigu – pagriez pretī labo. Tev pašam, bērns, drošāk būs.

Klātesošie sāka smaidīt.

– Tik tiešām... Tad lūk, – turpināja Sensejs, – kad Kanduks vai Lembojs nofiksē atvērtu cilvēku – viss, tālāk, kā saka, jau tehnikas lieta. Burtiski diennakts vai divu laikā šis «upuris»,

pat ja viņa ģimenē, darbā un sabiedrībā valda kārtība un labklājība, pēkšņi nedz no tā, nedz no šā beidz dzīvi ar pašnāvību, atklātā veidā vai nomaskē to kā nelaiemes gadījumu. Proti, doto cilvēku kaut kādā brīdī, rupji runājot, ieķīlē...

– Kā runā speciālisti, cilvēks izrāda neapzinātu suicidālo uzvedību, – iestarpināja Nikolajs Andrejevičs.

– Pilnīgi pareizi, – piekrita Sensejs. – Metas zem mašīnām vai izlec pa logu, un tā tālāk. Un, galvenais, šajos gadījumos «upuris» veic darbības, kas noved pie simtprocentīgi letāla iznākuma. Kanduks cilvēka nāves laikā, noturot viņa enerģētiku savās rokās, paņem viņa prānu pilnībā... Tomēr pieaudzis cilvēks, tas tāds nieks vien ir – Kanduka loms vai nu no prānas bada, vai nejaušs «medijums». Ja viņš iziet pats medīt, tad, kā likums, medī zīdaiņus, bērnus, proti, upurus, kur ir ļoti lielas prānas rezerves. Viņam jo jaunāks, jo labāk.

– Nu, mošķis nešķīstais! – nenoturējies sirdīgi noteica tēvs Joanns. – Nekā svēta... Pat bērnus nesmādē!

– Tur jau tā lieta...

Nikolajs Andrejevičs smagi nopūtās un pašūpoja galvu:

– Viņi ko, mazus bērnus arī noķer ar skatienu vai caur kādu provocē bērnu uz agresijas uzliesmojumu?

– Dievs, kas pasaulē notiek... trako māja, – nekādi nevarēja nomierināties tēvs Joanns.

– Pagaidi, bet kā gan zīdaiņi? – sprieda Nikolajs Andrejevičs. – Tiem taču vēl nav apzinātas domas fiksācijas kā tādas. Pirmajā dzīves gadā rodas tikai vienkāršākās emocijas.

– Patiešām Kanduks nevar tiešā veidā iedarboties uz zīdaini, – atbildēja Sensejs. – Taču zīdaiņa apkārtējo loks ir labs raidītājs. Tieši jutekliskā līmenī zīdainis ļoti cieši ir saistīts ar māti vai ar cilvēkiem, kuri, rūpējoties par viņu, veido viņa ikdienas apkārtējo loku. Tādēļ Kanduks ķer kādu

no šīs apkārtnes locekļiem uz negatīvo domu dominanci. Un pēc tam, piemēram, kad ģimene ar zīdaiņi brauc mašīnā, tēvs, esot kontaktā ar Kanduku, «neizskaidrojamu iemeslu» dēļ palielina ātrumu un asi iestūrē grāvī. Zīdaiņa nāves momentā Kanduks paņem milzum daudz tīras enerģijas.

– Maita! Un kā Zeme tādus tur?! – nomurmināja tēvs Joanns.

– Vai, lūk, cits Kanduka vai Lemboja tumšo lietu piemērs pēc kontakta nodibināšanas ar kādu no zīdaiņa apkārtnes. Ģimene dodas gulēt. Visi priecīgi, apmierināti, visu vakaru smējās, būvēja grandiozus nākotnes plānus. Bet nakts vidū māte pieceļas un nogalina savu zīdaiņi un tad sevi, vai arī paņem bērnu rokās un izlec no daudzstāvu mājas loga.

– Jā, diemžēl, tas nav rets gadījums. Es paskatījos statistiku, – pamāja ar galvu Nikolajs Andrejevičs. – Par tipisku pašnāvību šos gadījumus noteikti nevar nosaukt.

– Pareizi, – piebilda Sensejs, – jo te izpaužas nepastarpināta Kanduka vai Lemboja darbība. Šie gadījumi skaidri atšķiras no parastām pašnāvībām, kad cilvēki iet bojā no depresijas, alkoholisma, narkomānijas, nāvīgām slimībām, psihisko traucējumu dēļ.

– Starp citu, pēc statistikas datiem, tāds nesaprotamu pašnāvību vilnis brāžas pāri pārsvarā pār rūpnieciskajām pilsētām, – piebilda Nikolajs Andrejevičs.

– Tāpēc, ka šobrīd Kanduks, kā likums, apmetas un pin savus lokus tieši rūpnieciskajās lielpilsētās. Ja pilsētā tiek fiksētas aptuveni trīssimt pašnāvības, esi drošs, liela daļa no tām notika Kanduka vai viņa aprindu tiešas darbības dēļ. Tas vēl bez nelaimes gadījumu uzskaites, kuri itin bieži nemaz nav nejauši, ja pilsētā ir šis nešķīstenis.

– N-jā-ā, – novilka tēvs Joanns, – nelaimes gadījumā grūti pierādīt, ka tā bija tieši pašnāvība. Kā runā

tiesībsargājošās institūcijās, vieglāk ir turēt aizdomās par pašnāvību, nekā to pierādīt...

– Man arī ir nācies saskarties ar nāves gadījumiem, kas ir fiksēti kā nelaimes gadījumi, kuri īstenībā vairāk bija līdzīgi nomaskētajām pašnāvībām, – norunāja psihoterapeits.

– Pašlaik ir kļuvis moderni maskēt slepkavību kā pašnāvību, – skumji piebilda tēvs Joanns.

Nikolajs Andrejevičs uzklausa viņu un turpināja:

– Reiz es biju vienā kompānijā ar apgabala VAI priekšnieku. Viņš tieši stāstīja par to, ka apslēptās pašnāvības nereti notiek ar vadītājiem uz ceļa. Viņi pat dēvē šos gadījumus par «autocīdu»... Un vienalga jautājums ir strīdīgs, cik ļoti nejauši bija šie nelaimes gadījumi. Jo daudzos atgadījumos viss tiek norakstīts uz psiholoģisko kontekstu: vadītāja nevērīgums, ātruma pārsniegšana, kļūdainais situācijas novērtējums, kā arī automašīnas vadīšana reibuma stāvoklī. Itin bieži kā sekas nosaka ne tikai apzinātu, bet arī neapzinātu pašiznīcinošu cilvēka uzvedību pie stūres. Izrādās, ja pamatīgi papētīt, šeit ne viss ir tik vienkārši.

– Ne viss... tik... vienkārši, – tēvs Joanns domīgi atkātoja.

Tikmēr atskanēja telefona zvans.

– Mirklīti, – sacīja Sensejs saviem draugiem.

Viņš piecēlās, piegāja pie telefona un paņēma klausuli.

– Jā... Klausos jūs... Jā... Jā... Labāk otrajā dienas pusē... Labi... Visu labu.

Sensejs nolika klausuli, atgriezās un apsēdies krēslā, turpināja sarunu:

– Tādas tās lietiņas.

Sergejs pamasēja deniņus un lēnām sacīja:

– Kā es sapratu, šajā struktūrā shēma ir vienkārša. Pat ar kaut ko līdzīga bišu dravai... Kanduks ir dravas Saimnieks, kurš vāc un ēd medu. Lembojs – tā ir māte stropā. Un tādi

stropi Kandukam, kā es saprotu, ir vairāki. Klohtuni – tie ir vaska šūnas, kuri saista, organizē bites, kā arī baro Lembojus un Kanduku. Bet Izniļ – tās ir masveida darba bites, kuras «lidinās» starp cilvēkiem un vāc no tiem «medu».

– Var arī tā teikt, – piekrita Sensejs. – Cilvēks, no kura ievāc šo «medu», pēc viņu nerakstītās terminoloģijas, tiek dēvēts par «vjazeņ» (krievu val.: вязень), kas nozīmē «gūsteknis», «ieslodzītais».

– Jautri puiši, – bēdīgi novīpsnāja tēvs Joanns.

– Kā tad, pārsmieties var, īpaši, kad pa tiešo sadursies ar viņu darbību, – nopietni noteica Sensejs.

– Spriežot pat pēc pašnāvību statistikas, šo nešķīsteņu uzdzīve pašlaik ir diezgan masveidīga, – uzsvēra Nikolajs Andrejevičs.

– Diemžēl... Agrāk Kanduki ilgi vienā vietā neuzkavējās. Pastāvīgi pārcēlās no vietas uz vietu. Un viņu pārvietošanos principā varēja ātri aprēķināt. Tur, kur tie ieradās, sākās nesaprotamu pašnāvību sērija, tāds viļņveidīgs uzplaiksnījums. Proti, epizodiski pārbrāzās vilnis, pēc tam pieklusa. Pēc tam atkal šis vilnis uzradās citā rajonā vai pilsētā. Un tā tie migrēja, atstājot savus sekotājus, pietuvinātos, kuri turpināja zagt cilvēkiem dzīvības enerģiju... Taču pašlaik ar šiem, tā teikt, «organizatoriskajiem jautājumiem» pamatā nodarbojas Lemboji un Klohtuni. Kanduki turpretī nobāzējas, kā likums, lielpilsētās un tā šifrējas, ka vajadzīgs patērēt ne mazums spēku, lai tos izskaitļotu.

Sensejs apklusa. Sarunā iestājās neliela pauze.

– Savairojās gan šie nešķīsteņi, – norunāja Vano.

– Aha... Pārmēru, – piebilda Sergejs.

– Un pats galvenais, – noteica psihoterapeits, vairāk vērsties pie Vano un Sergeja, – vēl tikai gadsimtu atpakaļ Krievija bija pēdējā vietā Eiropas valstu starpā pēc

pašnāvību skaita. Tikai trīs gadījumi – uz simts tūkstošiem iedzīvotāju...

Sensejs piekřitot pamāja ar galvu un papildināja:

– Un tikai viens gadījums no trim tika izprovocēts ar Kanduka aprindu klātbūtni.

– Un kas pašlaik notiek postpadomju valstīs! – sūrodamies turpināja Nikolajs Andrejevičs. – Trīsdesmit viens gadījums uz simts tūkstošiem iedzīvotāju, kad divdesmit gadījumi jau skaitās augsts rādītājs! Un šis skaitlis pieaug no gada uz gadu. Un ne vienkārši pieaug, bet kļūst jaunāks pēc pašnāvnieku vecuma. Tā taču ir katastrofa!

– Jā, – tēvs Joanns saprotoši pamāja ar galvu. – Taču cilvēki tik atgaiņājas no šīs problēmas, neredz un nedzird, vai negrib to ņemt vērā, kamēr bēda neierodas pašu mājās.

– Protams, – dakteris turpināja. – Pašlaik par šo problēmu atklāti ziņo tikai daži psihiatri, kas specializējas suīdologijā. Bet kas viņus dzird? Saprotams, PSRS pašnāvības tematika tika noklusēta līdz pat 1985. gadam. Pat statistikas darbi tika turēti slepenībā. Kaut gan tajos arī tika fiksēts pašnāvību skaita pastāvīga pieauguma fakts valstī. To bija neiespējami nepamanīt.

– Bet kas notika 1993. gadā? Paņemt kaut vai to pašu informāciju no baznīcas kanāliem. – Tēvs Joanns sadrūma. – Tā bija īstena tumsonības plosīšanās! Un nevienam par to nebija daļas, kā, vispār, arī tagad daudziem.

– Taču to gadu vēl var kaut kā izskaidrot ar ideālu sabrukumu, masu grimšanu nabadzībā, sabiedriskās dzīves stereotipu dezorganizēšanu, – atsaucās Nikolajs Andrejevičs. – Tā vienmēr ir bijis sabiedrībā ar zemu sociālekonomisku līmeni.

Sensejs noliedzoši pašūpoja galvu un sacīja, vēršoties pie viņa:

– Ja tu rūpīgi izpētīsi pašnāvību statistiku, sākot ar seniem laikiem, tad neatklāsi tiešu saikni starp cilvēku dzīves līmeni un pašnāvībām. Pašnāvības savā masveidībā – tas ir Destruktoru darbības blakusrezultāts un dabiskas sekas Kanduku loka aktivitātēm, kas provocē cilvēkus uz kako-dēmona dominanci viņu apziņā. Cilvēki paši ir vainīgi, ka vēlas un pieļauj sliktas domas un negatīvas nostādnes savā apziņā, ignorējot pozitīvo. No tā arī cieš.

Neaiztiksim piemērus no seniem laikiem, kaut arī to ir bijis papildnam visās cilvēciskajās civilizācijās, apskatīsim to, ko var novērot šodien. Lūk, piemēram, Šveice – liktos, viena no pašām bagātākajām pasaules valstīm ar augstu sociālekonomiskās attīstības līmeni. Tomēr, par spīti tās pilsoņu nodrošinātai dzīvei, tā jau daudzus gadus ir viena no līderēm Eiropā pēc pašnāvību skaita. Arī pašās Eiropas valstīs, kuras mums šķiet par civilizētās dzīves paraugu, pašnāvība ietilpst desmit īpaši izplatīto nāves cēloņu skaitā. Par ASV es vispār klusēju, ar tās šķietamo tautas brīvību un reālo brīvību Destruktoriem un Kandukiem ar viņu svītu. Starp citu, šodien tieši Amerika ir viens no galvenajiem pasaules Kanduku un viņu Lemboju patvērumiem. Un tieši tur ir izstrādātas ļoti daudzas destruktīvas psihotehnikas, kuras jau ir izgājušas aprobāciju dažādos pasaules reģionos.

Tēvs Joans viltīgi piemiedza acis un, izstiepjot lūpas «šķirbainā smaidā», norunāja:

– Vai arī tās agresīvās dāmas veidā, ar bomi rokās, vārdā «Demokrātija»?

– Tajā skaitā, – atbildēja Sensejs.

– Jā, šodien Kandukiem ir īpaši zaļa dzīve, – pasūrojās Nikolajs Andrejevičs.

Sergejs piekrītot pamāja ar galvu:

– Ja ņem vērā visu šeit dzirdēto informāciju, tad to piramidālās struktūras aug visā pasaulē, taisni kā sēnes pēc lietus.

– Tu padomā tik, šie nešķīsteņi pat slāvu teritorijas ir iekārojuši, – nošķnācās tēvs Joanns, domādams par kaut ko savu, – uzdrošinājās... Domā – nav kam šeit viņiem asti iespiest, kopā ar kaut ko citu...

– Un galvenais, savu mērķu sasniegšanai neko nesmādē, – no sirds sašuta Nikolajs Andrejevičs.

– Kas tiesa, tas tiesa, – Sensejs viņu atbalstīja. – Izmanto jebkādus līdzekļus... Kā gan tikai pārspīlēti svinīgi viņi nedēvē savas organizācijas, uz nebēdu izmantojot Dieva vārdu, garīgos cilvēces līderus! Kā tikai nepārgriež patiesību, izkropļo jēdzienus par Mīlestību, Brīvību, lai piesaistītu sev vairāk prānas barības! Neko nesmādē, radot pat sātānistu sektas. Tiek izmantots viss, tostarp arī cilvēces zināšanas, kas gadsimtos tiek krātas garīgiem mērķiem.

Piesaista cilvēkus tieši ar tādiem skaistiem savu «konfekšu ietinamajiem papīriņiem», ar to es domāju viņu organizāciju nosaukumus, lekcijas, seminārus ar visā pasaulē zināmu slavenu brendu izmantošanu. Un, kad cilvēks trāpās uz viņu āķa, sākas viņa psihes prasmīga apstrāde, kur Patiesība nemanāmi tiek aizstāta ar Meliem. Un cilvēks kļūst par sava Ego, sava kakodēmona vergu. Jūs paskatieties, ar ko Klohtuni savās organizācijās piesaista cilvēkus! Viņi gan slepeni, gan atklāti spēlē uz cilvēka Dzīvnieciskās sākotnes stīgām, uz dziļākajām jūtām, kas nāk no dvēseles vajadzībām, samainot tās ar savām nostādnēm.

– Jā, – sacīja tēvs Joanns. – Pie ārējā «taisnīguma» apvalka, «vispārējas mīlestības» propagandas un bezierunu pakļaušanos šo organizāciju vadītājiem, cilvēkiem ieprogrammē zemapziņā agresivitāti pret apkārtējo sabiedrību.

– Pilnīgi pareizi, – apstiprināja Sensejs. – Ir pat sektu nosaukumi ar Šambalas un Belovodjes vārda izmantošanu. Tā vispār ir anekdote! Nu, un uz kuru tas ir tēmēts? Uz analfabētu pūli, uz naiviem ļautiņiem, kuriem nav pat aptuvena priekšstata, kas tā tāda Šambala? Šambala taču nekad neradis starp cilvēkiem nekādas sekta un reliģijas, vēl jo vairāk – nevāks ziedojumus, nevadīs lekcijas un seminārus! Tas viss ir cilvēku darbības rezultāts, turklāt daudzos gadījumos to mērķi nemaz nav cēli...

Taču, kas attiecas uz Šambalu, tad paradokss ir tajā, ka visās pasaules reliģijās tiek izmantoti vieni un tie paši garīgo zināšanu graudi, kuru sākotnējais avots ir Šambala. Kaut gan pati Šambala nekad neiejaucas cilvēku lietās, atstājot cilvēkiem izvēles tiesības. Tomēr, ja tā kādreiz kaut kur tomēr iespaido globālos procesus, tad šai ietekmei ir netiešs raksturs, ne vairāk.

Sensejs apklusā, bet pēc tam sāka runāt, raudzīdamies uz brīvo krēslu, it kā skaidrotu neredzamam pietājam klātesošajam:

– Tā ka Šambala – tā ir Šambala. Tā nav kūrorts, nav izstāžu zāle un nav muzejs. Un tas, kurš meklē Šambalu, lai ieskatās sevī, vērsas pie sevis. Cilvēkiem Šambala pirmām kārtām – tās ir tīras zināšanas, kuras atnāk no tās apziņas puses un atveras jebkuram cilvēkam, kurš strādā ar sevi pār savu nodomu tīrību, uzturot agatodēmona dominanci, Milestību pret Dievu... Tāpēc nevajag to meklēt ārējā, uz tā «šķīvīša ar zelta maliņu», kuru ar mākslotu smaidu piedāvā tie, kas vienkārši izmanto savos savtīgajos mērķos Šambalas vārdu kārtējai «reliģijai», iespējams, vienkārši tāpēc, ka «ir ļoti izbadējušies». Ir nepieciešams tik vien kā ieskatīties sevī un tikt skaidrībā pašam ar sevi: kas tu esi īstenībā un kādēļ esi atnācis šajā pasaulē.

Iestājās ieilgusi pauze, kuru pārtrauca Sergejs ar savu negaidīto jautājumu:

– Vai cilvēkiem ir reāli jēlkad sasniegt Šambalas zināšanu pilnu apjomu?

– Kā lai tev saka... – gurdi atbildēja Sensejs. – Līdz pilnam apjomam ļaudīm vēl ļoti tālu... Dievs dod, lai jēlkad, pie pašu labāko apstākļu sakritības, cilvēki pietuvotos kaut vai pie šo zināšanu simtās daļas, ja, protams, varēs uzvarēt sevī kakodēmonu. Tad viņiem ir izdevība. Taču vai spēs, tas ir jautājums... Viņi izgāžas vienkāršā eksāmenā... Cik reizes Šambala mēģināja dot cilvēkiem tīras zināšanas! Un par ko ļaudis pārvērtā tās sava uzpūstā egoisma dēļ, savas pārmērīgās lielummānijas dēļ? – Sensejs aplūsa, bet pēc tam mierīgāk piebilda: – Zināšanas – tā nav problēma... Problēma ir cilvēkā, viņa garīguma pakāpē... Ceļu parādīt Šambala, protams, var. Tomēr ar nūju nevienu nekad nedzīs pa to. Ko cilvēki grib, to lai arī izvēlas; kur grib, turp lai iet. Kur nonāks, to arī saņems.

Atkal uz neilgu laiku iestājās klusums, kuru pirmais pārtrauca Sergejs, no jauna pārejot uz sarunas galveno tematu:

– Es tā domāju: ja ir problēma ar Kandukiem, tas nozīmē, kādam tā ir jārisina...

– Starp citu, vai Šambala nepiedalās šīs problēmas veiksmīgā atrisināšanā cilvēciskajai sabiedrībai? – taktiski uzdeva jautājumu tēvs Joāns, tā teikt, aplinkus.

– Šambala? – izbrīnījās Sensejs. – Kāds sakars te Šambalai, ja šī problēma pilnībā ir atkarīga no katra cilvēka personiskās izvēles un cilvēces izvēles kopumā? Un izvēles tiesības, kā zināms, cilvēkam piešķīris pats Dievs. Kanduks un viņa svīta var ienākt cilvēkā tikai tad, kad tas brīvprātīgi atvērs tiem «durvis», proti, netraucēti ielaidīs tos savā saprātā caur negatīvo domu pārsvaru viņa apziņā. Kas gan

cilvēkiem traucē dzīvot iekš sevis ar agatodēmona domi-
nanti, Mīlestību pret Dievu un visu esošo? Pirmām kārtām
tu esi savu domu saimnieks un tev jālemj, kas tevī domi-
nēs. Ar savu egocentrismu, ar Dzīvnieciskās sākotnes domu
pārsvaru savā apziņā cilvēks pats rada tādus starpposma
parazītus un pats no tā cieš.

Šambalai šīs parazitējošās būtnes nav interesantas.
Kanduks nepārkāpj enerģētikas līdzsvaru, cilvēku dvēseles
paliek neskartas un pāriet tikai jaunā reinkarnācijā. Tādēļ
Šambalai šie nešķīsteņi ir tikpat interesanti kā ar savām
lietām aizņemtam cilvēkam blusa, kas dzīvo uz kaimiņu
suņa, – smaidot noteica Sensejs. – Bodhisatvas var tikai
painformēt ļaudis par šo «netīrību», bet risināt viņu vietā
šo problēmu neviens nerisinās. Ja cilvēki grib, lai paši to
risina. Nu, bet, ja negrib, lai dzīvo arī tālāk ar šo nešķīstību.
Es atkartoju – **cilvēka dzīve ir viņa izvēle un patstāvīga
savu problēmu risināšana.**

– Bet šie Kanduki atņem cilvēkiem dzīvības enerģiju! –
sāka kurnēt Vano.

– Nu un kas? – nesatricināmi atbildēja Sensejs. – Kas
gan cilvēkam ir dzīvības enerģija? Tēlaini runājot, tas ir
benzīns. Kamēr benzīns ir, cilvēks brauc mašīnā. Benzīns
beidzas, cilvēks izkāpj, pārkāpj citā mašīnā un atkal brauc.
Proti, dvēseles evolūcija, tādēļ ka kāds pa kluso nolēja
«benzīnu», neapstāsies, bet tikai palēnināsies kustība «tra-
sē» uz kaut kādu laika sprīdi. Būtībā nekā briesmīga nav.
Jo kas ir galvenais šajā kustībā? Galvenais ir – kur cilvēks
brauc. Ja viņš brauc vajadzīgajā virzienā pa centrālajām
ielām un atstāj savas mašīnas apsargājamajās stāvvietās,
tas ir viens. Taču, ja riņķo pa šķērsieliņām, atstāj mašīnu
kur pagadās, vēl benzīna bāku atstāj vaļā, – kurš gan tajā
ir vainīgs, ja ne viņš pats?

– Tev nu gan ir salīdzinošas analogijas, – nosminēja cienīgtēvs.

– Toties saprotamas, – pasmaidīja Sensejs. – Tāpēc ļaudis paši ir vainīgi savās bēdās. Kandukiem atliek tikai izlikt slazdus un gaidīt, kad tajos nonāks medījums.

– Tomēr pēdējā laikā, spriežot pēc tās pašas statistikas datiem, tiem pat gaidīt nenākas, – nopūtās Nikolajs Andrejevičs.

– Pilnīgi pareizi. Cilvēku muļķība sava Dzīvnieka izpausmēs jau pārsniedz jebkuras robežas. Tāpēc Kandukiem un Lembojiem arī tādas dzīres: «ka nenoēsties.» Tāpēc tie arī kļūst nekaunīgi, nesodīti medijot pat bērnus.

– Nesodīti? – Sergejs pieķērās pie Senseja vārda. – Tātad viņus tomēr kāds sodīja? Tad kas, ja ne Šambala?

– Jā, bija reiz drošsirži, kas meta tiem izaicinājumu...

Tēvs Joanns tūlīt iztaisnoja plecus un lepni izrieza krūtis.

– Kāpēc gan bija?

Sensejs paraudzījās uz viņa iztaisnojušos stāju un tikko manāmi pasmaidīja.

– Tāpēc, ka pašlaik viņu praktiski nav. Kā dēļ arī tika izjaukts kopējais balanss, kā dēļ arī sāka vairoties visi šie mošķi.

– Bet sīkāk? – paaugstinājās Sergejs.

– Var arī sīkāk... Kādreiz šos cilvēkus dēvēja par Geliāriem. Kopš seniem laikiem tā bija slepena cilvēku apvienība, kura medīja nešķīstēņus, tostarp Kandukus un viņu aprindas, ar ko ļoti spēcīgi traucēja tiem dzīvot.

– Savdabīgi neredzamās frontes kaujinieki? – ar mīklainu smaidu norunāja tēvs Joanns.

– Apmēram tā, – smīnot atbildēja Sensejs un jau nopietnākā balsī piebilda, – Geliāri darbojās vairāk nekā slepeni.

Viņu cīņiņš nebija līdzīgs parastam cilvēciskajam cīņam, jo tas notika aiz apziņas robežām.

– Aiz robežām? Tas ir daudz nopietnāk, – domīgi izteicās Nikolajs Andrejevičs.

– Tie negatīvie spēki – tas ir vēl sliktāk nekā viņa personīgā Dzīvnieciskā sākotne. Jo tie tā sagroza cilvēkam īstenības uztveri, tā ievēd viņu maldos ar Nepatiesību, ka viņš ar to centieniem praktiski pilnībā ir dezorientēts patsos garīgo ceļu meklējumos. Kā likums, viņa apziņa, ko nozombējis nešķīstēnis, ilgu laiku nevar objektīvi novērtēt īsteno realitāti...

– Tieši tā, – Nikolajs Andrejevičs piekrita Sensejam.

– Tajā neredzamajā frontē darbojas ne tikai Kanduki un viņu aprindas, tur ir pilns ar citiem izslāpušiem mošķiem. Tādēļ Geliāru uzdevums ir tajā, lai palīdzētu cilvēkiem ne tikai vienkārši izdzīvot, bet arī padarīt drošu ieeju viņu zemapziņā no tamlīdzīgiem parazitētiem, lai cilvēks varētu patstāvīgi izdarīt izvēli savas Būtības attīstībā.

– Proti, dot iespēju cilvēkiem attīstīties dabiskā ceļā, veikt savu personīgo izvēli? – precizēja Sergejs.

– Pilnīgi pareizi, – Sensejs pamāja. – Turklāt Geliāri nemudināja cilvēkus viņu garīgajā ceļā, neiespaidoja to ticību vai izvēli. Tie pat nestājās verbālā kontaktā kā Lemboji, Klohtuni, Izniļ, bet darbojās no tās apziņas puses, tēlaini runājot, aizsargāja cilvēkus no mugurpuses. Taču, kas ir īpaši svarīgi, pateicoties viņu darbībai, cilvēkiem notika iekšējās garīgās izaugsmes dabiski procesi, bet viss, ko mākslīgi uzspieda un stimulēja visādi mošķi, vienkārši zuda, atkrita kā čaula.

– Un kā viņi dzīvoja, šie kareivji? Kas viņi bija pasaulei? – painteresējās tēvs Joanns.

– Pasaulei? Viņi bija vienkārši labi un krietni cilvēki, kuri visu citu priekšā dzīvoja it kā parastu cilvēku dzīvi. Dažādos

laikos sabiedrībā viņi ieņēma to nišu, kura deva iespēju, neizsaucot īpašas aizdomas no apkārtējo puses, darboties ne tikai Tēvzemes labā, bet arī pilnā mērā realizēt savu garīgo potenciālu. Piemēram, reliģiju kundzības laikā Geliāri itin bieži kalpoja atšķirīgās reliģiozās organizācijās, kuru mācība bija tradicionāla tam vai citam apvidum, kur viņš dzīvoja. Viduslaikos, piemēram, tajās pašās Rietumu un Centrālās Eiropas valstīs bieži kalpoja par bruņiniekiem, organizējot savos slepenos garīgi – bruņnieciskos ordeņus. Daudz vēlāk, tuvāk mūsdienām, strādāja tajās struktūrās, kuru darbs bija saistīts ar ilgstošiem komandējumiem. Agrāk, gadsimtu atpakaļ, maskējās pasaulē kā kaut kādi zinātnieki no dabaszinātņu jomas, valsts ierēdņi vai ceļojoši mūki, kas deva viņiem iespēju cīnīties ar nešķīsteniem dažādos reģionos. Kopumā atšķirīgos laikos pielāgojās dažādi. Taču īstenībā tie bija vienkārši Zināšanu cilvēki... Un principā viņiem pašiem stāvoklis sabiedrībā, ja tas nebija saistīts ar to patieso darbību, nebija tik svarīgs kā parastiem ļaudīm. Galvenais viņiem bija iekšējais darbs.

– Jā, patiesi Gaismas Kareivji Dieva dienestā... – domīgi noteica tēvs Joans. – Viņi ir salīdzināmi tikai ar patiesi Svētiem tēviem, kuri veica Dievam tīkamas darbības.

– Katram ir savs ceļš pie Dieva, – maigi atbildēja viņam Sensejs. – Savā ziņā Svēto ceļu var nosaukt par egoistisku, jo gaidot Tiesas dienu, tie uztraucas par savas dvēseles glābību. Kaut arī viņi veic Dievam tīkamas lietas, māca citus cilvēkus un pat lūdzas par viņiem. Tomēr mācīt citus un cīnīties pašam – tā ir liela starpība, tāda pati kā starp vārdiem un darbiem. Varbūt pašlaik jums ir grūti to saprast, bet ar laiku jūs paši to izjutīsiet... Svēto ceļu var nosaukt par vājo ceļu, bet arī par vājiem Svētos nenosauksi, salīdzinot ar lielāko daļu pārējās cilvēces. Turklāt nav noslēpums,

ka daudzas slavenas personības vienkārši tika piedēvētas Svēto kārtai, kaut arī tādas nebija (ne par velti cilvēku, kuru noteikta cilvēku grupa izvirzīja kā kandidatūru Svēto kārtas piešķiršanai, kanonizē tikai pēc nāves un, kā likums, vairumā gadījumu tad, kad ir pagājis nozīmīgs laiks, kad dzīvajos vairs nav palicis neviens, kas zināja šo cilvēku). Taču pie īstajiem Svētajiem, kā saka, tautas iemītā taka neaizaug līdz šim brīdim, un to pišļi patiešām dara brīnumus.

Tādēļ Svētā un Geliāra ceļi – tie ir divi dažādi ceļi, kas ved pie Dieva. Katrs ir tiesīgs izvēlēties to ceļu, kuru viņam pa spēkam pārvarēt. Un kaut arī Svētie cilvēki patiešām sasniedza tikai to, ko Geliāri sasniedza savas cīņas pirmajās stadijās, nekā briesmīga tajā nav. Vienkārši tādām dzīves varoņdarbam, uz ko tiecās Geliāri, ne visi ir spējīgi. Pat uz Svēto ceļu, jāteic, gribētāju ir maz, nerunājot nemaz par Geliāriem. Geliāri ar to arī atšķīrās no Svētajiem, ka negaidīja Gaismas un Tumsas pēdējo kauju, bet apzināti iesaistījās tajā šeit un tagad. Un nevis vienkārši cīnījās par savu dvēseli, bet arī nesa milzīgu labumu miljoniem citu dvēseļu, sekmējot to dabisko attīstību. Tas, protams, ir ļoti grūts ceļš.

– Bet kā tieši izpaužas šī ceļa grūtums? – pajautāja Nikolajs Andrejevičs.

– Nu, ja īsumā... Pirmkārt, apkārtējo acīs Geliāram bija jāpaliek par parastu cilvēku, jāpiekopj dabisks dzīvesveids, lai neprovocētu, kā es jau teicu, ļaužu dzīvniecisko agresiju pret sevi. Otrkārt, Geliāram pastāvīgi ir jākontrolē sevi ne tikai ārēji, bet, pats galvenais, iekšēji, lai viņa Garīgais būtu pārsvarā pār Dzīvnieku. Treškārt, bez tā visa, Geliāram ikdienā nācās strādāt ar sarežģītām meditācijām, lai spētu būt sardzē par cilvēkiem tajā apvidū, kur viņš medija mošķus. Proti, atrodoties sabiedrībā un dzīvojot parastu dzīvesveidu, viņš būtībā pastāvīgi eksistēja un strādāja

tajā realitātes pusē. Tā ka tas ir ļoti sarežģīts ceļš... Toties garīgajā ziņā tā bija nozīmīga virzīšanās, es teiktu, lēciens pa garīgajiem pakāpieniem.

– Jā, – norunāja tēvs Joans. – Šķiet, pats Svētais Gars stiprināja un lūdzās viņos ar neizsakāmām nopūtām.

– Geliāri veica reāli labus darbus... Pat Šambalas Bodhisatvas, tostarp arī Rigdens Džappo, izjuta pret viņiem īpašu cieņu par viņu cīņas iekšējo varoņdarbu. Geliāri vēl savas dzīves laikā nopelnīja tiesības iziet no reinkarnācijas apļa un brīvi aiziet Nirvānā. Proti, runājot kristīgajā valodā, par radīzes Vārti tiem vienmēr bija atvērti, un pats Ercenģelis Gabriels pavadīja viņus caur šiem Vārtiem...

Sarunā iestājās neliela pauze.

– Kā es sapratu, Geliāri darbojās kopā, – atkal secināja Sergejs. – Bet kāda tad ir Geliāru iekšējā struktūra?

– Gandrīz tāda pati kā Kandukiem.

Sergejs pārsteigti uzrāva uzacis.

– Ja ir kāds spēks, – sacīja Sensejs, – tad tam tiek pretstatīts līdzvērtīgs spēks, kā rezultātā līdzsvarojas monāde. Uzrodoties Kandukiem cilvēku sabiedrībā, Geliāri būtībā nolīdzsvaroja monādi, tāpēc arī sabiedrībā iestājās relatīvs balanss.

– Es tā arī nesapratu, ar ko tiem struktūra ir līdzīga? Ar ārējo aplū tādu pat dalīšanu?

– Nē, ne ārējo. Tur ir līdzība ar iekšējo spēka apli. Kā Lembojiem ir Kanduks, tā arī Geliāriem ir Etimons, tā teikt, to komandieris. Etimons nozīmē «taisnības», «pamatu glabātājs». Kopumā tas ir pats pieredzējušākais un garīgi visattīstītākais Geliārs. Etimons koordinēja grupas darbību, veda Geliārus pa ceļu, palīdzot tiem apgūt cīņas un garīgās attīstības posmus, ko izgājis pats. Kad kāds no Geliāriem izauga līdz Etimona līmenim, viņš vai nu aizvietoja savu

komandieri, ja tas, izpildījis savu darbu, grasījās aiziet Nirvānā, vai veidoja personīgo grupu, vācot Geliārus no cieņīgiem cilvēkiem, kuros pārsvarā bija augstas tikumiskas īpašības un tieksme pēc garīgajām zināšanām. Kā Kanduks centās savākt ap sevi divpadsmit Lembojus, tā arī Etimons pulcēja divpadsmit Geliārus.

– Sanāk divpadsmit Geliāri un trīspadsmitais Etimons? – dzīvelīgi norunāja tēvs Joanns. – Taisni kā Jēzum – divpadsmit Apustuļi un Viņš – trīspadsmitais.

– Jā. Tāpēc, ka tā izveidojas spēka aplis. Parastiem ļaudīm to ir grūti saprast, bet Zināšanu cilvēki par to ir brīnišķīgi informēti.

– Taču, ja tie ir divi vienādi pretstata spēki, tad tiem ir jāizmanto cīņai viena un tā pati enerģija, – aizrautīgi sāka spriest Sergejs. – Sanāk, ka arī Geliāri iesaista savu prānu. Tātad, tērējot šo dzīvības enerģiju, un acīmredzot ne mazā daudzumā, kā arī ņemot vērā pretinieka spēku, Geliāriem ir kaut kā jāpapildina sava prāna, citādi to ķermeņi aizietu bojā jau pirmajā kaujā.

– Pilnīgi pareizi, – noteica Sensejs. – Starpība ir tikai prānas papildināšanas veidos. Kanduki un Lemboji zog to no cilvēkiem, itin bieži atņemot viņiem dzīvības un liedzot iespēju attīstīties to dvēselēm. Savukārt Etimoni un Geliāri iegūst to apkārtējiem nekaitīgā veidā.

– Bet kāpēc Kanduks nevar iegūt prānu nekaitīgā veidā?

– Tāpēc, ka tādā veidā to var iegūt tikai pie absolūtas agatodēmona dominances un stingras kakodēmona kontroles... Geliāriem šī dzīve ir pastāvīgs cīņiņš, bet Kandukiem šī dzīve ir bauda. Vai pamanīji starpību? – Sergejs pamāja ar galvu. – Uz tā arī būvējas monāde.

Sergejs paklusēja un no jauna prasīja:

– Bet kāpēc Geliāru Ordenis izzuda?

– Nu kā, kāpēc? Sabiedrībā pamainījās vērtības. Jo jaunosauktie Geliāri taču nāca no vienkāršiem ļaudīm. Tu paskaties pašlaik uz mūsdienu sabiedrību. Tajā taču ir novērojams skaidrs Dzīvnieka pārsvars. Ļaudis tiecas vairāk iegūt materiālās vērtības nekā garīgās. Tādēļ Geliāru Ordenis pakāpeniski sāka izzust. Vēl gadsimtu atpakaļ pēdējais Geliārs aizvēra Pravi tamgu no ļaužu sabiedrības, jo, lai cik tas nebūtu banāli, – dziļi nopūzdamies teica Sensejs, – neatradās garīgi alkstošu cilvēku, kas būtu cienīgi turpināt šo lietu...

– ... patiesi Dievam tikamu, – līdzjūtīgi piebilda tēvs Joans.

– Pilnīgi pareizi. Vienā vārdā sakot, tad arī tika pārkāpts monādes līdzsvars. Attiecīgi sabiedrība arī saņēma nemainīgu rezultātu.

Sensejs apklusā. Viņa sarunbiedri arī sēdēja klusējot, iegrimuši savās domās. Beidzot Sergejs izteica:

– Bet ko nozīmē «tika aizvērta Pravi tamga»? Ja mani atmiņa neviļ, tamga – tā ir kaut kāda atšķirības zīme...

– Medaljons, – precizēja Sensejs.

– Bet Pravi... – turpināja pārdomāt Sergejs, – tas, manuprāt, ir kaut kas no senslāvu terminoloģijas.

– Jā, jā, jā, – atcerēdamies nobēra Nikolajs Andrejevičs. – Tiešām. Senslāvu kosmogonijā ir pieminētas trīs pasaules: Pravi pasaule – Gaismas, gaišo dievu pasaule, Javi pasaule – redzamā un taustāmā pasaule – un Navi pasaule – aizkapa pasaule. Slāvi tieši godināja Pravi pasauli, tādēļ skaitās, ka vēl pirms kristietības pieņemšanas viņi saucās par pareizticīgajiem.

– Nu, godīgi runājot, to jau daudz vēlāk vienkāršie cilvēki iecēla Pravi dievības rangā, – sacīja Sensejs. – Bet Pravi Geliāriem un Etimoniem bija... nu, lai jūs labāk saprastu,

kaut kas līdzīgs augstākajam virspavēlniekam. Viņš vadīja un koordinēja visu Etimonu darbu, kuri savukārt vadīja Geliārus. Kaut arī vārds «vadīja» – tas nav pavisam pareizs tādām darbības veidam. Jo šiem cilvēkiem savā starpā bija vairāk nekā draudzīga vai radnieciska rakstura attiecības. Nevienš no tiem nebija nedz augstāk, nedz zemāk par citu. Disciplīna bija novērojama gan domās, gan darbībās. Vienkārši pieredzējušākie šajā lietā uzņēmās lielāku Atbildību... Pravi kontrolēja un atbildēja par darbību koordināciju kopējā garīgajā tīklā.

– Kādā ziņā? – nesaprata Vano.

– Nu, tēlaini izsakoties, kaut kas līdzīgs Internetam, bet tikai garīgajā variantā, – atbildēja Sensejs.

– Tomēr, ko nozīmē «tika aizvērtā Pravi tamga»? – no jauna savu jautājumu atkārtoja Sergejs.

– Pravi tamga – tas ir tāds īpašs medaljons, ar kuru strādāja ne viena vien Pravi paaudze. Dabiski, ka tā kristālos ir sakrāts ļoti jaudīgs spēks. Kad Pravi tamga atrodas darbā – tā ir atvērta. Bet atvērta tā ir vienmēr, kad strādā Geliāri. Kad ar to pārstāj strādāt, kā tas atgadījās pirms gadsimta, to aizver. Vienkāršāk runājot, tamgu atstāj kapsulā, lai uzglabātu nākamajai Geliāru paaudzei.

– Kapsulā? – pārsteigti pārjautāja Nikolajs Andrejevičs.

– Ne tajā kapsulā, ko jūs padomājāt, – paskaidroja Sensejs. – Teiksim tā, lai jūs neapjuktu jēdzienos, – tamga vienkārši tiek uzglabāta kalnos, nepieejamā vietā.

– Vai kalni ir tālu? – smaidot jautāja Sergejs un uzreiz piebilda: – Kaut gan, godīgi runājot, ja vajadzēs, es esmu gatavs aiziet tai pakaļ kaut uz pasaules malu.

Sensejs pasmaidīja.

– Tamga ir tikai instruments. Galvenais ir vēlme kļūt par Meistaru.

Sergejs pārlicināti pamāja ar galvu un nopietni noteica:

– Ir...

– ... un ne viņam vienīgajam, – papildināja viņa atbildi
Nikolajs Andrejevičs.

– Tieši tā, – apstiprināja tēvs Joanns.

– Nu, tas ir galvenais, – labestīgi sacīja Sensejs. – Bet
pārējais – ar to tiksīm galā.

3. daļa

Pravi tamga

*(uzrakstīta, izmantojot fragmentus
no Anastasijas dienasgrāmatām)*

Pienāca pavasaris. Vienā no treniņiem izplatījās ziņa par to, ka nākamajās brīvdienās nodarbību nebūs – it kā Sensejs brauc kaut kur prom kopā ar Nikolaju Andrejeviču. Ja vien šajā sarunā nefigurētu daktera vārds, neviens no mums nebūtu pievērsis tam uzmanību. Tomēr mūsu kompānijas pārmērīgā ziņkārība vainagojās ar to, ka mēs ne tikai noskaidrojām, kurp grasās braukt Nikolajs Andrejevičs ar Senseju, bet arī uzprasījāmies viņiem līdzbraucējos. Protams, izlaist braucieni uz Krimu, uz kalniem, kopā ar Senseju būtu nepieņemami! Vēl jo vairāk, kā paskaidroja Nikolajs Andrejevičs, brauciena iemesls bija vienkāršs. Sak, viņš pēdējā laikā sāka aizrauties ar speleoloģiju, bet Sensejs piekrita parādīt viņam vienu no alām.

Tiesa, jauniešu pievienošanās Nikolajam Andrejevičam sagādāja papildu klapatas. Mūsu iztēlē pastaiga alās robežojās ar romantiku. Un nekāda priekšstata par reālo īstenību. Ko tur īpaši gatavoties? Paņēmi mugursomu pār pleciem un uz priekšu! Nikolajs Andrejevičs gan, ir pienācīgi jāatzīmē, pret aprīkojuma jautājumu attiecās ļoti nopietni. Savas profesionālās darbības dēļ viņam ne reizi vien nācās sadarboties ar militarizēto kalnu glābšanas daļu (MKGD). Mūsu ogļraču pilsētiņā visi viens otru pazīst.

Tā ka, pateicoties daktera rūpēm, mēs tikām nodrošināti ar visu nepieciešamo aprīkojumu nokļūšanai apakšzemē: gan ar brezenta kombinezoniem, gan ogļraču ķiverēm ar konogonkām (konogonka – tas ir lukturis uz siksnas, kas stiprinās pie ķiveres) un ar papildu elektriskiem lukturiem. Vēlāk šis aprīkojums izrādījās ļoti noderīgs šajā ceļojumā.

Bez mūsu kompānijas, proti, Kostjika, Andreja, Tatjanas un manis, kā arī Stasa, Žņukas, Volodjas un Viktora, pārgājienā, izrādās, taisijās arī Vaļera, tēvs Joanns un Sergejs. Sergejs, kā mums paskaidroja, bija sens Senseja draugs, kurš jau kādu laiku bija parādījies viņa lokā.

Uz Krimu nolēma braukt ar mašīnām. Ceļš, dabiski, nav tuvs. Taču, iespējams, tādēļ ka mēs izbraucām pirms nakts, pasažieriem tas nelikās tik nogurdinošs.

No rīta Krimas pussala viesmīlīgi mūs sagaidīja ar savu neatkārtojamo dabu. Pavasaris te jau plosījās uz nebēdu, ar svaigu zaļumu nosedzot apkārtējos plašumus. Aiz automobiļa loga mainīgās ainavas bija viena par otru brīnumainākas. Tās burtiski sacentās mūsu priekšā kā skaistuma konkursā. Maigais klimats te ļāva augt varenai koku un krūmāju daudzveidībai, tostarp arī reliktiem, brīžam piešķirot tiem pašas dīvainākās formas.

Drīz vien mēs iebraucām vienā no apdzīvotiem punktiem un apstājāmies pie kādas mājas vārtiem. Sensejs ar Nikolaju Andrejeviču vienojās ar saimnieku. Atstājuši mašīnas viņa pagalmā, mūsu nelielā vienība, apkrāvusies ar teltīm un pārtiku, devās uz kalnu pusi. Iet nācās diezgan ilgi. Taču pārgājiens sagādāja tikai baudu.

Viss apkārt slika zaļumos. Ik pa brīdim trāpījās klajums, kas bija vienlaidus nosēts ar ziedošām pavasara puķēm. Savukārt gaiss – tas bija vienkārši brīnums! Pārsteidzoši viegls, tīrs, piesātināts ar pašiem smalkākajiem dabas aromātiem.

Vienā vietā vēsvoja pēc kalnu svaiguma, spirdzinoša ozona. Citā vietā vēja brāzmas atnesa neatkārtojamu jūras smaržu. Trešajā – valdīja kaut kādu ziedošu augu vesela ēterisko eļļu smaržu buķete.

Kalnu grēdas pakāje, uz kuru mēs devāmies, bija jau pavisam netālu. Tomēr Sensejs piedāvāja apstāties un pārnakšņot pļaviņā blakus mežam, jo jau tuvojās vakars, bet kalnos krēsla ātri iestājas. Kamēr mēs ķimerējāmies ar telšu uzstādīšanu, satumsa pavisam. Pateicoties tam, ka mūsu puīši nepaslinkoja salasīt pa ceļam zarus, mēs nepalikām bez silta ēdiena. Mūsu iemīļotās naksnīgās pasēdēšanas pie ugunscura mēs šoreiz nerīkojām. Pirmkārt, visi bija noguruši, bet, otrkārt, rītdien, pēc Senseja vārdiem, mūs gaidīja ne mazāki fiziskās izturības pārbaudījumi. Tādēļ uzreiz pēc vakariņām visi aizgāja gulēt.

Rīts sveicināja mūs ar pienainu, biezu miglu, tāpēc mēs sataisījāmies un turpinājām savu tālāko ceļu taisni kā tautā iemīļotās multfilmas «Ezītis miglā» galvenie varoņi. Vispār, kalnos laika apstākļi mainās neparedzami ātri. Drīz vien migla izklīda, un mēs uz to brīdi jau atradāmies pie pašas grēdas pakājes. Taču tā vietā, lai virzītos uz kalnu virsotnēm, Sensejs veda mūs gar pakāji.

Saule jau uzkāpa diezgan augstu. Debesis bija bez mākoņiem. Apkārt dažādas dziesmas dziedāja putni. Un tas viss kopā ar skaisto kalnu ainavu radīja brīnišķīgu, pavasarīgu garastāvokli. Puīši savā starpā visu ceļu pārsprida, cik augstas klinšu sienas tie varētu pārvarēt ar līdzīgi paķerto klinšu kāpēju aprīkojumu. Lai arī viņi sapņoja par virsotņu iekarošanu nebeidzamo Vano un Žeņas komentāru un joku pavadībā, Sensejs nesteidzās kāpt kalnos, bet tāpat kā iepriekš veda mūsu mazo komandu gar kalnu pakāji.

Drīz vien mēs nonācām pie izvirzīta klinšaina veidojuma, par kuru Sensejs sacīja, ka tas arī ir galapunkts mūsu

pastaigai «virspusē». Mēs ar izbrīnu palūkojāmies apkārt. Nav nedz milzīgas pusapaļas grotas, kuru mūsu iztēle zīmēja kā gaidāmo ieeju noslēpumainajā alā. Pat neviena mājiņa par plaisu! Ieintriģēti par tādu mīklu, mēs sākām ietērpties vilnas apģērbā un tam pa virsu vilkām speleologa kostīmus. Ātrāk par visiem saģērbās Žeņka. Gaidot citus, viņš sāka pētīt apkārtni. Taču, neatradis meklēto spraugu klintī, puisis apjucis jautāja:

– Sensej, vai te gadījumā nevajag «Sezam, atveries» teikt?!

Tas pasmīnēja:

– Iztiksim bez formalitātēm.

Kad mēs saģērbāmies, Sensejs piedāvāja atstāt te «lieko kravu» – telšu, papildus aprīkojuma un mantu veidā, kuras mūsu kompānija neziņas dēļ katram gadījumam bija paķērusi no mājām. Mēs ķērāmies pie šķirošanas. Pēc tam kompaktāk iesaiņojām savās mugursomās ēdienu un pašas nepieciešamākās lietas, bet pārējo «nomaskējām» aiz akmeņu kaudzes. Kad viss bija gatavs, Sensejs piegāja pie viena no diezgan apjomīgiem akmeņiem, kas bija juceklīgi sagāzti pie klints un vizuāli izlikās nepaceļami, un viegli pastūma to malā.

– Laipni lūgti, – aicināja Sensejs, norādot uz atvērto eju.

Mēs pārsteigti saskatījāmies un piegājām tuvāk, pētot šo tumšo caurumu. Īpaši centās Žeņka. Viņš pat apgūlās uz vēdera un līdz pusei iespiedās ejā, un pāris reizes noūjināja smiekla pēc. Pēc tam atpakaļgaitā izrāpās, piesēda uz ceļiem un, automātiski nokratījis putekļus no kombinezona, ar smaidu atzinās:

– Jā, tagad es sapratu, ko juta Vinnijs Pūks, kad pabija ciemos pie trusiša.

Visi nosmējās. Savukārt tēvs Joans jautri un pamācoši noteica:

– Lūk, līdz kam cilvēku noved rijības grēks! Bezgalīgi apmierini savu miesu ar olbaltumvielām un ogļhidrātiem, bet pēc tam ne tas, ka alā, bet paradīzes Vārtos neiesprauksies...

– Nekas, – Žeņa uzmundrināja pats sevi. – Tur, kur nevar iespraukties, ņemsim ar triecienuzbrukumu.

– Bet vai triecienuzbrukuma pietiks tavam «spraucējam»? – «vecišķi» sazmiedzis acis, painedesējās Vano.

Jauns smieklu vilnis noslāpēja Žeņas atbildi, kurš izplūda smaidā. Pasmējies un nedaudz atpūties, mūsu kolektīvs sāka gatavoties ejas pārvarēšanai. Sensejs parādīja mums, kā vajag piesiet savu mantu maisu pie kājas, lai būtu ērtāk pārvietoties. Ieslēdzis konogonku, viņš lida pirmais. Viņam sekoja Vaļera. Turklāt abiem tas sanāca pietiekami izveicīgi, par spīti šķietamajai ejas šaurībai. Pēc tam lida Stass, Žeņa, Andrejs, mēs ar Tatjanu, pēc tam arī pārējie.

Pārvietojāmies, lienot uz vēdera un balstoties uz elkoņiem, taisni kā izlūki ienaidnieka frontē. Kalns aptvēra mūs blīvā aplī ar savām akmens spilēm. Drūmā pazeme sagaidīja ar nomācošu klusēšanu. Tikai mūsu elšana un kombinezonu un mantu maisu čaboņa pārtrauca kapa klusumu. Šajā šaurajā ejā kalns it kā pārbaudīja nelūgto viesu izturību, pacietību un pašsavaldību.

Jā, nonākot šajās akmens spilēs, izjūti saasinātu pārejas sajūtu pilnīgi citā pasaulē. Vēl dažas minūtes atpakaļ tavs ķermenis sajuta plašumu, atradās starp dabas un saules gaismas spilgtajām krāsām, dzirdi priecēja putnu dziedājums un kukaiņu sanēšana, kas bija pamodušies pēc ilgās guļas. Bet tagad jūties burtiski kā ieslēgts akmeņu važās zem varenā kalna daudztonnīgajiem blāķiem. Viscaur valdīja tumsa. Vēsajā gaisā bija jūtama akmeņu smaka.

Sākumā bija grūti sarast ar tik jūtamo starpību. Zem šīs milzīgās, satriecošās klints masas, kas draudīgi karājās pār

mūsu saplacinātajiem ķermeņiem, sajūti sevi kā sīciņu kukaini, kura liktenis ir atkarīgs no dabas iegribas. Spilgtāk saasinās domas un jūtas. Pat kaut kādas vieglas bailes ie-robežo kustības, tomēr ziņkārība pārvar seno dzīvniecisko instinktu. Un slāpes redzēt noslēpumaino pazemes pasauli piešķir pārliecību un izlēmību iziet šo pirmo pārbaudījumu līdz pašām beigām.

Pārvarot uz vēdera aptuveni divdesmit piecus metrus un aptuveni desmit četrpārus, mēs nokļuvām nelielā alā, kur pilnībā varēja piecelties visā augumā. Kamēr mēs ar Tatjanu izrāpāmies un gaidījām pārējos, Žeņa un Stass jau jautri dalījās ar Senseju par savām izjūtām un izdomu alas pievārēšanas laikā. Garais augums un atbilstoši varenā ķermeņa uzbūve šajos apstākļos nebija visai izdevīga. Labi, ka puišiem bija pietiekami spēcīgas rokas, citādi klātos pavisam grūti ne tikai viņiem, bet arī mums visiem: jo mēs lidām aiz tiem. Stass nosauca šo lišanu par ādas plēšanu. Pēc puišu vārdiem, dažās vietās tiem nācās parādīt vienkārši elpošanas vingrošanas brīnumus, mēģinot izelpot gaisu tā, lai spēcīgi samazinātu krūšu kurvja apjomu un, pateicoties tam, izspiestos caur šaurumiem. Puiši arī savā veidā piedzīvoja ne pašas patīkamākās tikšanās minūtes ar apakšzemes pasauli. Un ne tikai viņi. Spriežot pēc Kostjika, Viktora un Nikolaja Andrejeviča sejām, nerunājot jau par mani ar Tatjanu, tie arī izjuta neaizmirstamas sajūtas. Pēdējie izkļuva Volodja, Sergejs un Vano. Taču tiem bija tik mierīgs un dabisks skats, it kā ejas pārvarēšana viņiem būtu tīrais nieks. Un, ja pēc tādas negaidītas tikšanās ar kalnu mūsu kompānija nedaudz sašļūka, tad Sergejs un Vano, likās pretēji, saņēma no tā milzīgu baudu, it kā atcerētos savu draiskulīgu jaunību.

Kad visi bija sapulcējušies, Sensejs veda mūs tālāk. Mēs kustējamies viens aiz otra pa akmens gaiteni ar zemiem

griestiem, kas burtiski pēc piecdesmit metriem sāka nemanot paplašināties. Dažas minūtes soļojām gar vienmuļām sienām, kad mēs visbeidzot tikām atalgoti ar pirmo brīnumaino redzējumu, kas nedaudz uzlaboja mūsu garastāvokli. Mūsu ceļā bija neliela zāle, izpušķota ar stalaktītiem un stalagmītiem. Diezgan aizraujošs skats – redzēt skumjās tumsas ķēniņvalsts vidū sniegbaltu saliņu burtiski kā mirāžu tuksnesī.

Jauniešiem netišām izrāvās apbrīnas saucieni. Mēs nometām mantas un izklīdām pa zāli, ar interesi aplūkojot šo dabas veikumu. Pie alas griestiem stiprinājās garu lāsteku diegi – stalaktīti. Savukārt zem tiem, kur pilēja ūdens, no alas grīdas slējās pārsteidzoši stalagmīti, kas atgādināja palmu stumbrus. Bija interesanti novērot smalko dabas darbu, ažūra bārkstu veidā gar plaisām. Bet dažās vietās kā burvja noburti nokarājās tādi rēgaini stalagmīti, it kā tiem vispār nebūtu zināmi gravitācijas likumi.

– Kāds skaistums! – izdvesa Andrejs.

Visi kā apburti staigāja pa zāli.

– Ir nu gan, kāds milzīgs darbs, – piezīmēja Nikolajs Andrejevičs, aplūkojot kārtējo stalagmītu. – Lāse aiz lāses no gada uz gadu, no tūkstošgades tūkstošgadē. Vesela evolūcijas hronika pa centimetram gadā.

– Kā evolūcija? Alas? – painteresējās Kostjiks.

– Krimas piekrastes.

Kostjiks paskatījās uz stalagmītu no visām pusēm un sakārtoja brilles.

– Jūs to tēlaini?

– Nē, kāpēc? – Nikolajs Andrejevičs apgaismoja ar lukturi tuvāko stalagmītu. – Lūk, paskaties šurp, te labāk ir redzami šie gredzeni, redzi, kā kokiem griezuma vietā. Tie ir ķīmiskie ieraksti kā formējās klimats ārpus alas visa perioda

laikā, kad auga stalagmīts. Taču piegādā tam šo informāciju lietus un atkušņu ūdeņi.

– Vareni! Bet kā jūs to zināt?

– Lasi vairāk un tu zināsi.

Andrejs, kas arī stāvēja blakus mūsu dakterim, pastiepa roku pie stalagmīta, bet Nikolajs Andrejevičs viņu steidzīgi apstādināja:

– Neaiztiek to! Pat, ja tu vienkārši pieskarsies pie stalagmīta, tad tavu sviedru daļiņas turpinās to iznīcināt daudzus gadus. – Andrejs kaunīgi atrāva roku. – Te taču ir nemainīga vide. Šeit pat mūsu elpošana izmaina ķīmisko gaisa sastāvu.

– Sapрати?! – Kostjiks pavilka uz zoba Andreju. – Tā ka sastingsti un neelpo!

Žeņka, izdzirdot šo sarunu, tūlīt izvirzīja «racionālu piedāvājumu».

– Šeit pie ieejas ir jāpieliek uzraksts: «Elpot, šķaudīt un klepot ar cilvēcisko gaisu ir stingri aizliegts.»

Tumsā kļuva dzirdami Vano smiekli:

– Kā tad! Neskatoties uz to, ka cilvēks sen pameta alas, dažiem indivīdiem, nerādīsim ar pirkstiem, ala noteikti nav pametusi savu saimnieku. Tā arī rēgojas ar savu necauredzamo tumsu to pelēkās vielas līkumos. – Un, uznirstot no tumsas, uzsita Žeņkam uz pleca. – Ejam jau... alu infekcija.

Kamēr mēs priecājāmies par šīs apakšzemes zāles skaidrumu, Kostjiks pēkšņi pietupās, pieķēries pie vēdera, un sāka paātrināti elpot.

– Kas tev kaiš? – prasīja Sensejs, pamanījis viņa stāvokli.

– Vienkārši kļuva kaut kā ne visai...

– Varbūt tev ir klaustrofobija? – painteresējās Nikolajs Andrejevičs.

– It kā nav. Es vispār neciešu no bailēm no slēgtām telpām. Vienkārši kaut kā nejūtos savā ādā...

Saruna piesaistīja citu jauniešu uzmanību.

– Ēē, tu skaties! – pa jokam piedraudēja Volodja. – Tan kā nedrīkst slimot.

– Viss normāli, – Kostjiks pamāja ar roku lukturišu gaismā, virzītu uz viņu, – vienkārši nejūtos labi... Tūdaļ pāries.

– Nu ko, gadās, – mierīgi noteica Sensejs, – dažreiz pat tiem, kam nekas nekaiš, alās kļūst ne visai, īpaši, kad nonāk tur pirmoreiz. Šeit cilvēciskā iztēle tādus jokus var izspēlēt...

– Tieši tā, tādās bailēs var iedzīt, – uzķēra Nikolajs Andrejevičs, – ka pēc tam papēži ilgi zibēs pat virszemē.

Jaunieši iesmējās. Bet Kostjiks ar smaidu piecēlās, apmulsis par tik negaidītu vispārēju uzmanību viņa personai. Mazliet vēlāk, kad visi atkal izklīda pa zāli, Kostjiks sāka sačukstēties ar Tatjanu un pēc tam piegāja pie Senseja. Nedaudz saminstinājās, bet pēc tam apmulsis nomurmināja:

– Šeit tas... hmm... varbūt mēs ar Tatjanu paliksim? Mēs labāk augšā jūs pagaidīsim... Tā teikt, mantas pasargāsim.

– Kā vēlaties, jūsu izvēle, – ar smaidu teica Sensejs. – Mēs atgriezīsimies ne tik drīz, – un jau nopietnāk piebilda, – vai jums ir vajadzīga palīdzība, lai izkļūtu virszemē?

Kostjiks nedroši paraustīja plecus:

– Tiksim galā... cerams.

– Tā, skaidrs. Tūlīt es jūs izvedīšu. – Un sameklējis Vano, Sensejs sacīja viņam, pamājis ar galvu uz Kostjiku un Tatjanu. – Paliec par vecāko. Es viņus izvedīšu virszemē.

Vano pasmaidīja un klusām noteica:

– Vai viss? Romantika zem zemes beidzās?

Sergejs, izdzirdot viņu sarunu, piedāvāja savus pakalpojumus.

– Sensej, es viņus izvedīšu, ātrāk būs. Ar auklu savienosimies ķēdītē. Es iešu pirmais un, ja kas, viņus izvilkšu.

– Pareizi, lai Serjoga iet! – uzķēra Vano un pajokoja. – Tu mums šodien Susaņina lomā, tevi ir jāsaudzē.

– Labi, – pasmīnēja Sensejs un, pagriezies pret Sergeju, palūdza. – Tikai tu tur akurātāk pagriezies.

– Es sapratu, sapratu.

Kostjiku, Tatjanu un Sergeju savienoja ar vienu auklu. Un, kad viss bija gatavs, tie devās atceļā. Palikušie biedri, izmantojot šo pagaidu atelpu, – kas atpūtās, kas turpināja alas stalaktītu un stalagmītu apskati. Drīz vien atgriezās Sensejs, pa jokam noziņojis Sensejam par veiksmīgu «operācijas» pabeigšanu.

Mūsu vienība devās tālāk. Gāja ķēdītē viens aiz otra, tieša gan, kā man likās, diezgan ātrā tempā. Es vēl nodomāju: redz kā, atnācām šurp, lai uz alām palūkotos, bet ekskursija mums taisni kā no reaktīvās lidmašīnas klāja. Sensejs kā pieredzējis gids pārliecināti veda mūsu grupu. Ejas no mainījās ar nelielām zālēm, zāles – ar galerijām. Mūsu ceļš vairākas reizes mainīja savu virzienu: te tas veda augšā pa nogāzi, te aizgāja lejā ar slīpumu, te asi pagriezās caur kaut kādām šaurām spraugām, izkļūstot no kurām, mēs gājām, kā man likās, vispār pretējā virzienā. Te mēs iegājām kaut kādās necaurejamās, pēc pirmā acu skata, akmeņu lamatās, un Sensejs, pārāk neapgrūtinot mūsu atjautību, pārliecināti izveda visus no turienes pa absolūti necilām ejām.

Bija jūtams, ka dažās vietās mainījās telpu temperatūra. Kaut kur gaiss bija mitrāks. Uz tādu eju sienām lukuru gaismā spīguļoja ūdens lāsītes. Kaut kur skaidri jutās caurvējš. Un vienā no krustojumiem it kā bija dzirdams tāls apakšzemes ūdenskrituma troksnis.

Sākumā es mēģināju kaut kā orientēties. Taču pēc tam, kad mēs vairākas reizes bijām mainījuši virzienu un šķērsojām eju krustojumus, kas sazarojās dažādos virzienos,

es sapratu, ka manas pūles ir bezjēdzīgas. Tomēr kas bija pārsteidzoši, par spīti tik likumotam, sarežģītam ceļam, – mēs gājām pa kaut kādu knapi pamanāmu taku, turklāt pārsvarā visā augumā, kaut arī dažbrīd tomēr nācās spiesties un list uz vēdera teju vai četrpāpus. Tur, kur taka asi kāpa lejā vai cēlās stāvus augšā, bija saredzami grubuļaini, savdabīgi pakāpieni. Blakus tiem akmens bija pilnīgi gluds. Mūsu steidzīguma dēļ man tā arī neizdevās jēdzīgi aplūkot, vai šiem pakāpieniem bija dabīga izcelsme vai tomēr mākslīga. Mums par lielu izbrīnu, mēs pārvietojāmies diezgan komfortabli. Kaut arī personīgi es nez kāpēc gatavojos kaut kādiem neticamiem pārbaudījumiem gan psiholoģiskā ziņā, gan fiziskā.

Es veicu vēl vienu ne mazsvarīgu novērojumu, tiesa gan, tas attiecās uz manu cilvēcisko dabu, kas bija nokļuvusi tamlīdzīgos apstākļos. No paša ceļa sākuma, īpaši pēc rāpšanās caur eju, es pastāvīgi izjutu dīvainas kaut kādu nedabisku baiļu sajūtas. Kā rezultātā arī kustības manas bija stīvas, un es noteikti centos iet vienības vidū, un no bailēm skatījos vairāk sev zem kājām. Apkārtne man likās drūma un biedējoša. Un jo vairāk par to domāju, jo vairāk drebēja mani ceļi. Iedama es meklēju dažādus savu baiļu cēloņus, visu noveļot pārsvarā uz dīvaino alas iedarbību. Beigu beigās novedu sevi līdz tādām panikas stāvoklim, ka vēl mazliet – un noteikti mestos uz izeju, ja vien zinātu, protams, kur tā atrodas.

Taču mana teorija par negatīvu alas iedarbību uz psihi pārsprāga kā ziepju burbulis, kad kārtējās piecminūtes atpūtas laikā, piepildītā ar mūsu puišu nemitīgajiem jokiem, es pamanīju vairākuma pārgājiena dalībnieku olimpisko mieru, kas acīmredzami izbaudīja atrašanos šeit. Nikolajs Andrejevičs, tas vispār velti laiku netērēja, pie iespējas ar

interesi aplūkojot apkārtējo sienu iežus. Tāds mans no-
vērojums deva savdabīgu sutu uznākušajām negatīvajām
domām, šiem nelietīgajiem Dzīvnieciskās sākotnes agre-
soriem, kuri, likās, tā arī vaktēja momentu, lai paņirgātos
par manu iztēli. Bailes nomainījās ar ziņkāri...

Interesanti, no kādas pazemes es tā vēlējos mukt: no
dabas vai personīgās «alu apziņas», kā precīzi izteicās tēvs
Joanns? No kā es tā baidījos? Ir taču pilnīgi acīm redzami,
lai kur arī neatrastos cilvēks, vai zem zemes, vai virs tās,
jebkurā vidē, – viņa baiļu spēks slēpjas viņa domās. Kā saka,
par ko cilvēks domā, tas arī viņš ir. Un man kļuva vienkār-
ši smieklīgi par savām bailēm – tik triviāla Dzīvnieciskās
sākotnes slazda. Nomierinājusies es sakoncentrēju savas
emocijas un jūtas uz «Lotosa zieda» meditāciju. Un pēc
neilga laika viss nostājās savās vietās. Pat smadzenes sāka
nodarboties ar derīgu lietu, cieņpilni novērtējot apakšze-
mes pasaules apbrīnojamus veidojumus.

Tikko bija nokritis baiļu plīvurs, kā manā priekšā atvē-
rās apbrīnojama pasaule, par kuras eksistenci es pat nenoi-
jautu, pavadot savu ikdienu virszemē. Pēc iespējas pētot
dīvainas akmens velves un sienas, ko prasmīgi daudzu gad-
simtu laikā bija noslīpējis ūdens, es sajūsminājos no tāda
pēc mērogiem grandioza darba. Ainava alu iekšienē izrā-
dījās ārkārtīgi daudzveidīga. Vismaz tas, ko mēs paspējam
izķert no mūžīgās tumsas ar mūsu lukturu gaismas stariem,
iespaidoja. Vērojot šo skaistumu, es pilnīgi izkusu apbrīnas
jūtās, burtiski saplūstot vienotā veselumā ar noslēpumaino
zemes dziļu neredzamo dzīvi.

Tagad es sapratu, kas speleologus pievelk apakšzemes
ceļojumos. Tās ir neatkārtojamas sajūsmas jūtas, apbrī-
nojamu pazemes pasaules stūrīšu atklāšana, kur, iespē-
jams, nekad nav tikusi sperta cilvēka kāja. Tā ir satriecoša

mūžīga noslēpuma aptveršana, noslēpumaina plīvura, kas atver savus dārgumus tikai drošiem, apņēmīgiem cilvēkiem, kuriem grūtību pārvarēšana kļuvusi par likumu. Viņu milzīgais gribasspēks un neatlaidība liek spītīgi iet uz priekšu izmocītajam, nogurušajam ķermenim, brīžiem balansējot uz dzīvības un nāves robežas. Mēs gājām grupā un tāpat izjutām savdabīgas, satraucošas trīsas. Bet ja ietu vienatnē? Cik gan vajag vīrišķības, lai ne tikai fiziski pārvarētu pazemes ceļu, bet arī sevī iekšā būt nedalītai, stipra gribasspēka personībai? Personībai, kura diža dabas noslēpuma dēļ ir gatava uzvarēt pirmām kārtām sevi un savas bailes!

Jo alas taču droši izolē no ārpasaules. Ar savu absolūto klusumu un necaurredzamo tumsu tās liek cilvēkam neapzināti iegremdēties sevī, ieskatīties sev dvēselē. Alas pat ar savu dzīvi, tūkstošgadīgu eksistenci nemainīgos iekšējā klimata apstākļos, ar kaut ko ir līdzīgas pašam cilvēkam, viņa duālismam. Lai kā arī ārēji cilvēkam mainītos liktenis, apstākļi, lai kā viņa ķermenis attīstītos, bet pēc tam novecotu, viņa dvēselē, ja turp nenovirzīt savu skatienu, paliek vien tā pati tumsa, ilgas un mūžīga vientulība. Un, izņemot tevi, nevienam nav piekļuves tam brīnišķīgajam un dievīgajam, ko slēpj tumsa tavas zemapziņas pazemē. Un tikai tu ar savu nemainīgo Mīlestību pret visu pasauli esi spējīgs ne tikai iegūt savu īsteno dārgumu sevī, bet arī noslīpēt to mirdzošā kristālā, kurš domu tumsā apmirdzēs Dievišķo ceļu.

Ja palūkojas no citas puses, tad tik ideāla alas izolācija no ārpasaules atgādina apziņas izolāciju meditācijas vai lūgšanas laikā, kad cilvēks, atslēdzoties no ārpasaules, koncentrējas uz iekšējo. Tāda pat vientulība no cilvēciskās rosības, no esamības problēmām, tāds pat ideāls klusums apziņā, kurā tiek skaitīti lūgšanas vārdi. Aprīnojamās

sakritības... Un varbūt dabai globālā mērogā tieši tādas vietas ar nemainīgu klimatu arī ir savdabīgs mierinājums, kur daba, neatkarīgi no ārējiem apstākļiem, var saglabāt alās pirmatnējās dzīvības aizmetņus uz Zemes, proti, viņai pašu svarīgāko un dārgāko. Jo kā garīgam cilvēkam ir svarīga dvēsele, tā dabai – dzīvība. Jā, cik brīnumus mēs brīžiem palaižam garām, nenovērtējam, koncentrējoties tikai uz patēriņa attieksmi pret dabu, uz to, ko tieši tā vai cita vieta uz Zemes dod cilvēkam. Maz kurš aizdomājas par to, ko tā pati vieta nozīmē pašai dabai. Un diemžēl mūsu masveida egoistiskās domas un darbības nepaiet bez sekām, kā pašai dabai, tā cilvēkiem kopumā.

Mūsu komanda gāja diezgan ilgi. Pārvarot kārtējo tuneļveidīgo pāreju, mēs nonācām alas zālē ar lielu daudzumu akmens starpsienu. Tur Sensejs izziņoja kārtējo lielo atpūtu uz divdesmit minūtēm. Kāds apsēdās uz akmeņiem, kāds vienkārši noņēma mugursomu, skatoties apkārt. Žeņka toties pastiprināti kratīja nost no sava kombinezona putekļus.

– Ak tu, cik gan to te, – nopietni sūkstījās puisis, bet pēc tam smaidot pārvērta visu jokā, – es nekad nebiju sapratis divas lietas: no kurienes rodas putekļi un kur paliek nauda?

Sensejs, iekārtojoties uz atpūtu, it kā starp citu noteica:

– Ja vien cilvēki nebūtu tik slinki, jau sen būtu radījuši netīrības «atgrūdēju». Lūk, pamācītos no dabas, no lotosa zieda. Viņa lapas brīnišķīgi pašattīrās, atgrūžot ūdeni un dubļus.

– Nu jā, tā ir daba, tajā viss ir sa-prā-tī-gi, – uzsvēra pēdējo vārdu Nikolajs Andrejevičs, sēdēdams uz akmens un mēģinot atbrīvot kāju no zābaka, – bet cilvēks pārsvarā ar ķīmiju blēņojas, joprojām ziepes pilnveido.

– Tieši tā, – Sensejs pasminēja, pietupdamies un ar muguru atbalstījies pret akmens starpsienu. – Nu, ko lai dara, bizness ir un paliek bizness...

– Bet kas tas par netīrības «atgrūdēju»? – paintere-sējās Stass.

– Elementāra lieta, – noteica Sensejs, pieverot acis. – Aizsargpārklājums plēvītes veidā. Var uzklāt uz jebkura apģērba. Visai ērti... Un saražot to ar mūsdienu tehnoloģijām – kā nospļauties. Ņem polimēru un savieno to ar sudraba nano daļiņām...

Tā kā Sensejs apklusa, mēģinot nedaudz nosnausties, neviens netraucēja viņu ar tālāko izjautāšanu.

Kamēr viņš atpūtās, mēs pa to laiku aplūkojām alu. Ir jāsaka, ka tā atstāja uz mums īpašu iespaidu vispirms ar savu neparastumu. Ala atgādināja apjomīgu labirintu. Visi tās stūri bija ļoti līdzīgi cits citam, tā ka, ja kaut kur aiziesi, pēc tam ilgi būs jāmeklē ceļš atpakaļ. Un it kā ej uz lukturu gaismu, kas atspīd uz alas kupola, bet nonāc atkal aklā stūrī. Pat mūsu joku meistari, izjutuši uz sevis alas joku tamlīdzīgā telpas dezorientācijā, centās bez īpašām vajadzībām neatiet no grupas.

Taču Žeņka, blēdis, arī šajos apstākļos bija savā reper-tuārā. Sākumā viņš nolēma nobaidīt Vano, kad tas bija aizgājis aplūkot labirintu. Tikko kā tēvs Joanns pazuda aiz akmeņiem, Žeņka parādīja mums ar žestiem: «Klau, tagad jūs dzirdēsiet kļiedzienu no šausmu filmas.» Un devās viņam pa pēdām. Gaidāmais trokšņa efekts nesekoja. Vano atgriezās diezgan ātri, turklāt no citas puses, bet Žeņkas arvien nebija. Beigu beigās tālumā kļuva dzirdama viņa žēlabainā balss kaut kur no tumsas: «Ļaudis, kur jūs esat? Aū-ū! Atsaucieties! Man baterijas lukturī nosēdās, balss saites arī. Palīgā! SOS!!! Aū-ū...»

Sensejs atvēra acis, klausoties nepārtraukto Žeņkas gaudošanu, un, paraudzījies uz tēva Joanna apmierināto seju, kas iekārtojās blakus Sergejam, nopietni noteica:

– Dabūjiet taču viņu no turienes ārā, kamēr pavisam nav apmaldījies. Citādi pēc tam nedēļu meklēsim.

Vano sāka smaidīt un piepacēlies sāka spīdināt ar lukturi noteiktā alas griestu stūrī.

– Nāc uz gaismu, grēcīgais dēls...

Pēc neilga laika puisis parādījās mūsu priekšā, mirdzēdams laimīgā smaidā. Un pēc tam jautrībai iztaisījās par aklu nabagu, izstiepjot rokas uz priekšu. Viņš sāka jokojošies klanīties un pateikties visiem par viņa «nevarīgā» ķermeņa glābšanu. Bet cienģtēva priekšā vispār krita ceļos un sāka klanīties līdz zemei. Kārtējā savas pieres pielikšanas laikā «aklais ubags» negaidīti «kļuva redzīgs», atklājot sev saplēstu kombinezona staru.

– Ups! Vot, kvalitāte, ka tavu māti...

Piesedzis caurumu ar roku un biedru smieklu pavadīts, viņš pienāca man klāt un palūdza diegu ar adatu kā «vienreizēju humāno palīdzību viņa cietušajai personībai». Saņēmis nepieciešamo, Žeņka nozuda blakus esošajā strupceļā, noslēpdamies aiz stūra, lai nemulsinātu klātesošos ar savām drēbnieka darbībām. Viņš ilgi iekārtojās. Pēc tam uz ieejas sienas iezīmējās elektriskā luktura gaismā mestā puisa ēna, kas cītīgi lāpīja bikšu staru. Mēs turpretī sākām runāt par sadzīves tematiem. Negaidīti Stass noteica:

– O, kas ar viņu?

Visi paskatījās uz Žeņkas «kambariša» pusi. Pēc ēnas bija redzams, kā puisis atgaiņājās no milzīga, pinkaina zirkneķļa, kurš uzbruka viņam no augšas. No stūra patiešām skanēja klusinātas, gārdzošas skaņas, it kā cilvēks pieliktu visas pūles cīņā ar «asinskāru kukaini». Stass pat pieslējās.

Pēc tam viņš pasmaidīja un, mūsu modro skatienu pavadīts, bez trokšņa pielavījās pie strupceļa. Zagšus ieskatījās tanī iekšā. Un tikpat nedzirdami atgriezās, knapi valdīdams smieklus. Izrādās, Žeņka bija aizrāvis ar ēnu teātra traģikomēdijas izspēlēšanu, pārvērtis manu vieglo cepurīti ar frotē pušķiņiem, ko viņš acīmredzami bija pa kluso nočiepis man no zem degungala, kamēr lūdza diegu ar adatu, par milzīgu ēnu zirnekli. Kad Stass izstāstīja mums šos pikantos sīkumus, mēs neizturējām un sasmējušies sākām aplaudēt mūsu mūžīgajam komediantam. Žeņka, izdzirdējis smieklus un ovācijas, saprata, ka viņa avantūra ir izgāzusies. Taču arī te neapjuka un atdarināja ēnu spēlē «zirnekļa» un tā «nomocītā upura» svinīgu paklanīšanos.

Šis Žeņkas joks visiem tā iepatikās, ka puīši sāka baidīt viens otru ar «atdzimušu» alu lauvu un milzīgu lāču ēnām. Un nebija būtiski, ka šie zīdītāji dzīvoja trīsdesmit – četrdesmit tūkstošus gadu atpakaļ. Galvenais ir, kā saka, pats spēles process, kas rada neaizmirstamus iespaidus nepazīstamā vietā.

Mūsu jokdari atdzīvojās. Jaunā izprieca manāmi palielināja asinīs adrenalīnu un īsināja pārgājiena laiku. Tieši īsināja. Jo mūsu ceļš nepieprasīja kaut kādu pārpasaulīgu piepūli. Nekādu tev apakšzemes upju, nekādu bezdibeņu pārvarēšanas, uz ko daži no mums klusībā cerēja. Volodja, piemēram, stiepa savā mugursomā purva zābakus, pārlicinot Senseju, ka tos obligāti ievajadzēsies. Stass un Žeņka paķēra līdzī virves un dažus kalnos kāpšanas rīkus, kā tie paskaidroja – tā, katram gadījumam. Sensejs tad viņiem neiebilda, atmetot ar roku. Pašlaik, nosoļojoši pietiekami garu ceļu, puīši acīmredzot paši sāka saprast visu nelietderību tām «grabažām», ko nesa uz saviem pleciem. Droši vien mēs kaut kā veiksmīgi apgājām bīstamās pazemes

vietas, jo mūsu ceļš pamatā bija, es sacītu, pat ļoti civilizētā dabas variantā.

Vienīgais «lielais ūdens» gadījās tikai vienreiz. Izejot kārtējo kāpumu, kritumu un pagriezienu mudžekli, mēs izspraucāmies caur šauru plaisu, kas likumoja kā zutis, un nokļuvām uz neliela laukuma. Uzreiz uzvējoja mitrums. Bija jūtams, ka mēs esam nonākuši apjomīgā telpā. Mūsu lukturu stari aizslidēja tumsā, izgaismojot grandiozus stalaktītu daiļumus. Tajā brīdī mēs atradāmies augšā, uz klints izvirzījuma. Zem mums pletās apburošs ezers ar sniegbaltu mežģiņu apmali un stalagmītiem iekšā. Ezera centrā atradās septiņi milzīgi, sniegbalti stalagmīti, kuri ar savu formu vienkārši ideāli bija līdzīgi lotosa ziediem. Ja vien ne to milzīgie izmēri, varētu padomāt, ka tās patiešām ir dzīvas puķes.

Mēs piesardzīgi nokāpām lejā pa slīpu akmens dzegu ar savdabīgiem plūstošas formas pakāpieniem. Gar ezeru stiepās knapi manāma taka. Satriecošais svinīgās ažūrzāles skaistums lika mums ievērojami samazināt iešanas ātrumu. Jo kāds gan varēja būt turpmākais ceļš? Varbūt neko labāku mēs neredzēsīm savā pārgājienā. Sensejs, droši vien saprotot mūsu stāvokli, sāka iet lēnāk, dodot mums iespēju labāk aplūkot šīs pasakainās «pils» bagātīgos rotājumus. No griestiem majestātiski nokarājās stalaktīti, kas atgādināja apgrieztus ekstravagantus kandelabrus. Bet starp tiem milzīgās ziedkopās greznu balto liliju formā nokarājās nevīstošu ziedu pušķi. Zāles sienas bija burtiski nobērtas ar oriģināliem sniegbaltiem pušķīšiem un pomponiem, bet dažas vietas kā ar vieglu plīvuru bija noklātas ar plānu baltu kristālu kārtiņu. Un viss šis skaistums mirdzēja un zaigoja apžilbinošā salūtā mūsu lukturu staros. Viss izskatījās tik mežģiņots, ažūrigs, trausls un maigs, ka es netišām aizu-

rēju elpu, raugoties uz tik pārsteidzošu, mūžam ziedošu daudzu tūkstošgadu garumā paradīzes stūrīti, ko ar mīlestību apsargā kalnu dzīles.

Taču īpaši satrieca ar saviem izmēriem un ideālo ziedlaipiņu formu stalagmītu lotosi. Nebija iespējams atraut acis no to sniegbaltā skaistuma. Nekad dzīvē es nebiju redzējusi tik apbrīnojamas, tīras krāsas, ko no minerāliem bija izlolojusi pati daba. Spriežot pēc mūsu komandas sajūsmīnātajiem izsaučieniem, tamlīdzīgas domas par neparasti skaisto redzējumu apmeklēja gandrīz visus. Biedri vienkārši neticēja, ka šo brīnumu varēja būt radījusi daba – sak, tas ir nereāli! Uz ko Nikolajs Andrejevičs iebilda:

– Bez šaubām, tas ir dabas roku darbs! Izskatās, ka šie lotosi ir subkvālie veidojumi, satecējuma nogulumi. Tas ir dabisks dabas process. Uz ezera virsmas izveidojas plāna kalcīta kārtiņa. Pēc tam tā uzaug uz stalagmītiem, kuri sasniedz ūdens līmeni. Pieaugot pie «vanniņu» bortiem, kalcīta plēve pakāpeniski palielina to augstumu...

Taču pat ar Nikolaja Andrejeviča tik izsmeļošajiem paskaidrojumiem, ar viņa akmenscieto zinātnisko skaidrojumu, bija grūti noticēt, ka tamlīdzīgu lotosu skaistumu, tieši septiņu gabalu skaitā, bija radījusi tikai daba. Kaut gan, ja ne daba, tad kas? Kurš tik precīzi tūkstošgades uz priekšu varēja aprēķināt lāses virzienu un ceļu, kas pēc tam ar savu nenogurstošo darbu radīja tamlīdzīgu brīnumu?!

Godīgi sakot, negribējās iet prom no šī skatienu valdinošā lotosu ezera. Tomēr Sensejs deva mums tikai nedaudz laika tam visam, bet pēc tam devās tālāk. Mēs, dabiski, devāmies viņam līdzī, nevēloties atpalikt. Uz atvadām šī vieta sniedza mums vēl vienu negaidītu pārsteigumu. Tajā pusē, uz kuriem mēs gājām, paspīdinot gaismu, no tumsas sāka iezīmēties milzīgi saaugušu stalagmītu un stalaktītu

majestātiski skulpturāli tēli. Tie, burtiski kā gigantiski sargi, klusu apsargāja lotosu ezeru.

Kad mēs piegājām tuvāk, tad ieraudzījām, ka viens no tiem, kas atradās pa vidu, atgādināja guļošu Sfinksu, izvirzītu no klints un līdzīgu tai, kas apsargā mūžīgo mieru pie Ēģiptes piramīdām Gīzā. Nez kāpēc no visām «skulptūrām» tā visvairāk piesaistīja skatienu ar savu vienkārši mistisko figūru. Radās tāds baiss iespaids, it kā sniegbaltā Sfinksa kā dzīvs rēgs izvirzījās līdz pusei no milzīgās alas sienas, lai no sava augstuma aplūkotu tos, kas uzdrīkstējās pārkāpt viņas tūkstošgadīgā miera robežas.

Vienkārši skudriņas skrēja pār ādu, kad mūsu nožēlojamie gaismas stariņi apgaismoja milzīgo Sfinksas galvu droši vien piecu metru augstumā. No pakauša uz pleciem nokarājās lielas lāstekas saaugušu stalaktītu, kas bija līdzīgas faraona galvassegai. Savukārt uz pieres slējās sniegbalta figūra, savdabīgi līdzīga ureja diadēmai – kobrai ar izplēstu kapuci. Tās «cilvēciskās sejas» izteiksme nebija pietiekami skaidra, bet tas tikai pastiprināja mūsu iespaidus. Tāda «miglaina» sejas reljefa noslēpumainība bija vēl pievilcīgāka, jo deva iespēju katram no mums domās pašam pabeigt zīmēt iedomāto tēlu. Tomēr visiespaidīgāk noslēpumainajā sejā izpaudās viņas acis, spēlējot ar rēgainajām atblāzmām no mūsu virzītās gaismas. Pateicoties tādām gaismas efektam, visa stalaktītu-stalagmītu skulptūra atdzīvojās un patiesi pārvērtās kādā varenā Sargā, kas apsargā savas apakšzemes pasaules gadsimtu noslēpumus.

Viņas acis atstāja iespaidu uz visiem. Mūsu vienība sāka bikli sačukstēties. Kāds uzskatīja, ka tai acu vietā atrodas dimanti, tādēļ arī dod tādu apbrīnojamu atspīdumu, kāds vienkārši pieļāva, ka tā ir gaismas atspīdēšana no dabīgi izliekta stalaktīta, bet kāds vispār pārliccināja pārējos, ka

tamlīdzīgu efektu var radīt tikai mākslīgā ceļā. Vien Sensejs šajā strīdā saglabāja nesatricināmu klusēšanu.

Lai cik tas nebūtu dīvaini, bet mūsu ceļš stiepās tieši pie Sfinksas. Arvien vairāk un vairāk tuvojoties šai dabas skulptūrai, es sāku izjust pat kaut kādas vieglas, māņticīgas bailes. Skudru ierindā mūsu vienība pagāja gar tās labo stalagmītu ķepu. Un, pieejot pie kreisās, mēs negaidīti nogriezāties ļoti šaurā un ciešā ejā, kas nemanot bija izvietojusies starp otro un trešo «nagu». Man pēkšņi prātā ienāca doma, ka vienai nonākot šajā alā, es diez vai iedomātos meklēt eju tieši te, blakus figūrai, kas ar savu izskatu izsauc neizprotamas bailes. Iespējams, šādas pat domas skubināti, katrs no ceļojuma dalībniekiem centās neatpauzēt, soli soli visi gāja viens aiz otra, jo perspektīva palikt viens pret vienu ar Sfinksu, kuras skatiens ne tikai baidīja, bet piekapa pie vietas, ne visai priecēja. Kaut arī katrs no mums izrādījās, strīdoties, no kā ir veidotas mūžīgā Sarga acis, taču būtībā acīmredzot vienkārši mierināja ar šiem vārdiem savu drebuli no iespaidīgās gigantiskās figūras.

Kad mēs izkļuvām caur Sfinksas ķepu plašākā ejā, kāds pat atcerējās leģendu par Sfinksu, precīzāk, par Sfinģu no grieķu mitoloģijas. Šī spārnotā pa pusei sieviete, pa pusei lauvene, kas mājoja uz klints netālu no Tēbām, uzdeva garāmgājējiem vienu un to pašu mīklu: «Kas no rīta iet uz četrām kājām, dienas vidū – uz divām, vakarā – uz trim?» Kas atbildi nezināja, to aprija. Atminēt izdevās Edipam, atbildot, ka tas ir cilvēks – bērnībā, briedumā un vecumā. Pēc tā Sfinģa metās no klints... Taču viena lieta ir izlasīt šo leģendu mājās, sēžot ar tējas krūzi ērtā krēslā. Un pilnīgi cita – klausīties to atkal pēc tāda te psiholoģiska brāziena, kad tu reāli izjuti uz savas ādas visu sajūtu gammu no tikšanās ar, lai arī stalagmītu-stalaktītu, bet ne mazāk mistisku Sfinksu. Visu uztver pilnīgi citādāk, it

kā tu būtu tieši tas garāmgājējs, kuram Sfinksas mīkla tā arī palika neatminēta, un kas savukārt kļuva par nāves cēloni.

Jo, ja dziļāk aizdomājas, šeit lieta pat nav Sfinksā, bet pašā cilvēkā, kas ir pārsteigts nesagatavots. Kas izsauca mūsos tik paniskas bailes nezināmā priekšā? Mūsu iekšējā nesagatavotība tādai parādībai, domu jucekļiem, kas ieslēdz iztēles fantāziju un rada baidus tēlus, ko diktē Dzīvnieciskā sākotne. Un tieši Dzīvnieciskā sākotne pārņem mūsu uzmanību, aizklājot ar pieaugošām bailēm milzīgo garīgā spēka avotu, kuram nav šķēršļu šai pasaulē. Proti, cilvēks, kas ir pārsteigts nesagatavots, ieslēdz savu ierasto dominanti apziņā. *Un, ja viņš izrādās «parasts garāmgājējs», tas ir, ar savu ierasto Dzīvnieciskās sākotnes dominanti apziņā, viņu gaidīs tas pats liktenis, kas daudzus, kuriem tikai šī dzīve ir to vienīgā realitāte, bet nāve – ne tikai fiziskās, bet arī «garīgās beigas». Taču, ja viņu vietā būs garīga personība, tad tas, kas «parastam garāmgājējam» likās kā beigas nepārvarama šķēršļa veidā, garīgai personībai būs tikai solis ceļā uz mūžību.*

Pēc tādas iespaidīgas, sniegbaltas zāles mēs atkal iegremdējamies pelēcīgajās, tumšajās ejās un galerijās. Atkal akmens kļuva ierasts skatienam. Un es jau vairāk skatījos sev zem kājām nekā pa malām. Lūk, arī vēl viena cilvēciskās dabas iezīme – pieradums. Cik ilgi mēs bijām pazemē? Tikai dažas stundas. Cik iespaidu bija akmens sakarā pašā ceļa sākumā – no paniskām bailēm līdz patiesām apbrīnas sajūtām! Bet tagad? Taču pagāja pavisam nedaudz laika, un viss atkal kļuva ierasts, atskaitot, protams, karsta alas, kurās gandrīz teju katra lāstekā šķīta mākslas darbs, diženā gleznotāja-skulptora – Dabas – fantāzijas lidojums.

Kaut arī es esmu vairāk nekā pārliecināta – ja vien karsta alas būtu tādi pat bezgalīgi labirinti kā mūsu akmens galerijas, pa kurām mēs pārvietojāmies, – pat šo sniegbalto skaistumu mūsu nepilnīgās smadzenes drīz vien padarītu par ierastu. Bet pieradums atkal aizvestu domu sava «neatkārtojamā Es» dziļumos, un mēs simto reizi pārdomātu to, ko katrs slepenībā uzskata par sev vissvarīgo.

Ar Senseju priekšgalā mūsu vienība izgāja vēl dažas apakšzemes pārejas. Kādā vietā tunelis tā sašaurinājās, ka mums atkal nācās list uz vēdera. Tomēr mūsu pūļu rezultāts pārspēja gaidīto. Mēs nonācām pietiekami plašā zālē. Kaut arī šeit nebija stalaktītu un stalagmītu, šī telpa pārsteidza mūs ne mazāk. Tās virsma bija sen izžuvuša ezera ovāls dibens. Tam pa vidu atradās kaut kāds nesaprotams milzīgu, vertikālu akmeņu krāvums.

Sensejs veda mūs gar zāli pa kreiso malu. Gandrīz pašā sānu sienas vidū mēs atklājām pakāpienus, kas pacēlās aptuveni trīs metru augstumā, iedziļinājās klintī un noslēdzās pie ieejas savdabīgā lodžijā. Un, ja par Sfinksas acīm mēs strīdējāmies, šaubīdamies tajā, vai tās ir dabiskas izcelsmes vai arī kāda mākslīgi radītas, tad attiecībā uz šiem pakāpieniem šaubas nevienam neradās. Pie klinšainajiem pakāpieniem bija labi pastrādājuši kādi nezināmi meistari. Sensejs piedāvāja apmesties šeit uz garāku atpūtu. Mēs sākām kāpt pa pakāpieniem, pa kuriem acīmredzot jau ļoti sen nebija sperta cilvēka kāja. Tādā brīdī sajūti kaut kādas dīvainas jūtas, it kā saskarēs ar nezināmās pagātnes dārgu noslēpumu, kura liecinieki ir šie klusējošie senie akmeņi. It kā tu pats kļūsti par šā stāsta daļu, kas šīs alas gadsimtu hronikā ir nozībzīnījis ar savu ēnu.

«Lodžijā» atradās trīs garas monolītu akmeņu solu rindas lielu pakāpienu veidā. Aiz noguruma mēs nometām

savas mugursomas no pleciem un ar prieku nogāzāties uz soliem, izstiepjot pārpūlētās kājas.

Taču ilgi sēdēt nenācās. Tik tikko gaisma no mūsu lukšiem pārskrēja pār alas telpu, mēs izbrīnā pamiņām no panorāmas, kas mums pavērās. Milzīgie akmeņi, kurus mēs uzskatījām par vienkāršu akmeņu kaudzi, izrādās, veidoja noteiktu zīmējumu zāles centrā. Turklāt tas bija labi pārskatāms tieši no augšas, jo monolītu virsotnes bija kā nogrieztas vienā un tajā pašā augstumā. Pirmais savu pieņēmumu attiecībā par attēla kontūru izteica cienīgtēvs:

– Hmm, izskatās taisni kā vecslāvu «Ж» («Ž») burts ar svītru pa vidu.

– Jā, ir līdzība, – māja ar galvu Sergejs.

– «Živica», «živite», «život»... – nomurmināja cienīgtēvs.

– Kā lūdzu? – nesaprata Andrejs.

– Tā kirilicā dēvē šo burtu, – paskaidroja tēvs Joāns.

– Ā-a-a, – novilkta tas.

– Vienkāršāk runājot, «dzīve», – secināja Nikolajs Andrejevičs.

– Senatnē šis burts nozīmēja ne tikai dzīvi. Tas ir savdabīgs Pasaules Koka simbols, kurā ir divi noslēpumi: Dzīve un Izzināšana, – precizēja cienīgtēvs.

– Nu jā, – noteica psihoterapeits, – kas augšā, tas apakšā. Taisni Javj (Явь) un Navj (Навь).

– Man tas vairāk atgādina divas akmens lilijas, kas ir aizgrieztas viena no otras, – piebildu es.

– Līdzīgs kaut kādam milzīgam kukainim, – savu redzējumu izteica Viktors.

Kamēr mēs pārspriedām variantus, Sensejs, likās, absolūti nepievērsa uzmanību nedz mūsu pārsteigtajiem izsaukieniem, nedz kopējai akmeņu panorāmai. Vienīgais, kas viņu interesēja, – tā bija vēlme izmantot radušos minūti

pilnvērtīgai atpūtai. Viņš paberzēja ar rokām savas kājas, izpildot nelielu atslābinošu masāžu caur apģērbu. Tieši šajā momentā Viktors, neatraujot sajūsmināto skatienu no akmeņiem, izbrīnā prasīja:

– Sensej, bet tiešām, kas tas ir?

– Ej un apskaties, – labestīgi piedāvāja viņam Sensejs, masējot sev kājas.

Tāda ideja iepatikās visiem. Mūsu vienība draudzīgi nokāpa lejā, atstājot savu komandieri atpūsties. Saņemot prāvu adrenalīna devu no skata, kas atklājās mūsu priekšā, mēs vispār aizmirsām par nogurumu un sākām staigāt pa zāli, pētot tās galveno eksponātu mēmā izbrīnā. Divmetrīgie monolīti stāvēja noteiktā secībā viens aiz otra. Starp tiem atradās praktiski vienādas atstarpes-ejas. Tikai pie dažiem no tiem, kas bija novietoti vidū, ejas vietām atšķīrās pēc attāluma. Akmeņi bija labi apstrādāti, gandrīz gludi. Žeņka aizsniedzās līdz nogrieztajai virsotnei un aptaustīja to.

– Nu, kā? – apvaicājās viņam blakus stāvošais Volodja.

– Gluda, kā nopolēta. Tikai putekļu pilns, – nokratījās rokas, puisis nosmīnēja, – vienu varu sacīt ar simtprocentīgu pārlicību: «apkopēji» te noteikti sen nav bijuši.

– Jā-a, – domīgi noteica dakteris, aplūkojot akmeņus. – Cik gan vajadzīgs ieguldīt darba un zināšanu, lai radītu ko tādu! Ar vienu ģeometriju šeit nepietiks.

– Izskatās, tas, kurš tos uzstādīja, bija apveltīts vēl arī ar ievērojamu mākslas talantu, – atsaucās Vano, ieiedams akmeņu veidojuma pašā centrā, kas veidoja savdabīgu iekšējo koridoru starp «Ж» burta divām gareniskām pusītēm.

Mēs metāmies pie viņa, spiežoties starp akmens blāķiem. Mūsu priekšā lukturu gaismā atklājās mīklaini simboli, hieroglifi, ornamentu un diezgan neparasts izgriezts reljefs. Pārsteigumā, atvērusi mutes, mūsu kompānija sāka aplūkot

blakus esošos monolītus. Daudzi no tiem bija izrakstīti, bet ne visi. Šeit, kā man likās, netika ieturēta kaut kāda īpaša apzīmēto un tukšo akmeņu secība.

– Taisni kaut kāds matemātisko kodu krājums, – aplūkojot attēlus, teica Sergejs.

– No kurienes tu to rāvi? – prasīja Vano kā rektors studentam, salicis rokas aiz muguras.

– Lūk, paskaties, redzi atkārtoto viena φ skaitu? Gan te, gan te... Bet uz tā staba to ir vairāk. Noteikti jēdzieniskā būtība ir matemātiska rakstura... Palika tikai sākums, – Sergejs sminēja, – tik vien kā uzzināt atslēgu.

– Hmm, kā teica poļu matemātiķis Hugo Šteinhaus: «Starp garu un matēriju starpnieks ir matemātika,» – lie-tišķi piebilda tēvs Joanns, tiesa, knapi izrunājot šo vārdu autora uzvārdu.

– Interesanti, interesanti, – sajūsmināts nomurmināja Nikolajs Andrejevičs, ar roku saudzīgi noglaužot izliektos reljefus. – Ja tas patiešām ir matemātiskais kods, tad... Lieliska ideja: vēstījums, kas nav piesaistīts kaut kādam noteiktam laikam. Un tajā pašā laikā to varēs izlasīt ikviena saprātīga būtne, kas pārzina matemātiskās rēķināšanas pamatus...

Viņu intriģējošā saruna negribot piesaistīja mūsu uzmanību šiem attēliem. Neko īpaši matemātisku es tur, protams, neieraudzīju. Nu, bija atkārtoto simboli, bet man tas ne par ko neliecināja. Attēli un reljefi likās daudz interesantāki. Šķita, ka to atjautība, kuri veidoja tos uz akmens virsmas, nezināja robežu. Te bija spirāles un trīsstūri, viļņainas čūskveida līnijas, savijušās viena ar otru, rievās, kas atgādināja kaut kādu gigantisku pirksta nospiedumu, koncentriski apļi, sarežģītas figūras un nesaprotami hieroglifi. Turklāt, kas ir interesanti, daži monolīti bija kā nošķirti ar savu kopainu. Savukārt citi, gluži pretēji, parādīja tikai daļu no visa lielā

attēla, reljefa vai ornamenta turpinājuma, ko vizuāli varēja novērot uz blakus esošajiem akmens blūkiem. Bet citās vietās, īpaši kur monolīti veidoja pagrieziena leņķi, attēla turpinājums bija uz akmens, kas bija novietots aiz tukšā monolīta.

Interesanti bija arī tas, kādu ietekmi uz mums atstāja šī vieta. Iepriekš nesarunājuši, mēs gājām no monolīta pie monolīta viens aiz otra, kā baidoties atpalikt vai izrauties uz priekšu. Kaut arī būtībā apmaldīties te bija neiespējami, un ne mūsu kompānijas likumos bija izrādīt savas bailes, pat ja tās ir. Taču šeit... Vienīgi Vaļera, kā arī Sergejs pāri ar Vano klaiņoja ap monolītiem patstāvīgi, aplūkodami attēlus. Taču visi pārējie, paši to neievērojot, čupiņā pārvietojās aiz Nikolaja Andrejeviča burtiski kā ekskursijā.

Veikli aplūkojuši šī savdabīgā kompleksa sienas, mēs ar manāmu atvieglojumu sākām rausties pa pakāpieniem augšā pie Senseja. Nu kā gan te varēja atturēties no iztaujāšanas, atrodoties tādā iespaidu varā no monolītiem? Apsēdušies uz akmens soliņiem, mēs vienkārši apbērām Senseju ar jautājumiem. Taču viņš tikai atjokojās, zobodamies par mūsu emociju sprādzienu.

– Sensej, kā tu uzdūries šai alai? – brīnījās Andrejs.

– Bet kas tur par simboliem attēloti? – prasīja Viktors.

– Kas gan šos akmeņus tik labi apstrādāja? – viltīgi interesējās tēvs Joanns.

– Nē, patiešām, kas par dīvainu bunkuru? – tirdīja Žeņka, veroties pa malām.

– Ai, – pamāja ar roku Sensejs. – Istaba trušiem.

– Kādā ziņā? – Andrejs nesaprata. – Te ko, trušus audzēja?

– Nu, aptuveni tā, – smejojoties kopā ar visiem, izvairīgi atbildēja Sensejs.

– Aha, tu tūlīt izstāstīsi, – ar smīnu norunāja sev zem deguna tēvs Joanns.

Minūtes desmit mēs mocījām Senseju ar saviem nebeidzamajiem jautājumiem. Taču viņš kā nelokāms alvas zaldātiņš to tik vien zināja kā atjokoties. Un, par cik no viņa tā arī neizdevās neko jēdzīgu izspiest, prātojumu un minējumu kaujā metās mūsu «smagsvara» intelektuāļi.

– Bes šaubām, šī ir pietiekami sena būve, – savu versiju sāka izvirzīt Nikolajs Andrejevičs. – Līdzīga kaut kādam sena kulta kompleksam.

– Un kas gan interesanti to būvēja? – ziņkārīgi taujāja Volodja.

– Nu, Krima ir viens no senākajiem apdzīvotajiem rajoniem, – paraustīja plecus Nikolajs Andrejevičs. – Šeit kopš seniem laikiem ir dzīvojuši Austrumeiropas ļaudis. Šķiet, kopš otrās tūkstošgades beigām pirms mūsu ēras Krimu apdzīvoja kimmerieši. Pirmajā tūkstošgadē pirms mūsu ēras te dzīvoja tавri, pēc tam – skifi. Savukārt pēc tam kas tikai šeit nav pabijis: gan grieķi, gan romieši, gan goti, gan huņņi, gan armēņi, gan alānu un pečeņegu pēcnācēji, mongoļi...

– Bet krievi? – nenocietās Andrejs, klausoties visu šo uzskaitījumu.

– Un krievi, kad Krima pārgāja Krievijas aizgādniecībā 1774.gadā, – Nikolajs Andrejevičs ieturēja pauzi un atkal atgriezās pie sev interesējoša temata. – Taču diez vai kāds no iepriekš uzskaitītajiem varēja visu šo uzbūvēt. Man liekas, šis komplekss ir daudz senāks...

– Piekrītu, – tēvs Joanns pamāja ar galvu un nogaidoši paskatījās uz Senseju.

Taču tas saglabāja nesatricināmu klusēšanu, manāmi izbaudot stihiski radušās diskusijas gaitu.

– Hmm, daudz senāks? – atkārtoja Sergejs un pasminēja. – Daudz senāks – tie jau neandertālieši.

– Aha, akmens laikmetā! – Volodja smeļoties noteica.

– A kas, – Vano uzķēra ideju un joka pēc sāka to izvērst, – viss var būt. Neandertālieši – tauta īpaša. Lūk, pēdējā laikā runā, ka it kā mēs jau neesam to pēcnācēji, ka tas bijis atsevišķs cilvēciskā strupceļa atzars. Kaut kādas būtiskas atšķirības gēnos atrada. Īsāk sakot, mūsu homo sapiens sugai tie ir tikai brālēni. Tiem, runā, kaut kāda kultūra bija. Uguni pazina. Starp citu, alās dzīvoja un dikti jau veikli akmeni apstrādāja. Apstrādes tehnika bija ļoti īpaša, nelīdzinājās tai, kas ir mūsu brālim sapiensam... Un vispār – neandertālieši apdzīvoja Eiropu, – kā savas humoristiskās idejas galveno argumentu izvirzīja cienīgtēvs. – Tā bija viņu Dzimtene.

– Labdien! – ironiskā pretenziju tonī norunāja Žeņka. – Bet sapiensi kur tad izšķīlās?!

– Nu, kur izšķīlās senči dažiem «īpaši apdāvinātiem» sapiensiem, kas līdz šim mīda zemi ar savu baiso mutāciju, es nezīnu, – ar smīnu sacīja tēvs Joanns, uzsvērdams vārdu «izšķīlās». – Daba pagaidām slēpj šī murgainā eksperimenta īsto stāstu. Bet homo sapiens dzimtene ir Āfrika.

– Āfrika?! – pārsteigti pārjautāja Žeņka, it kā tas viņam būtu negaidīts jaunums, un tūdaļ pat uzsāka lipīgu smieklu lēkmi. – Lūk kā! Banāns jums visiem, izrādās, mēs esam nēģeri!

– Nu, kurš «nēģeris», bet kurš arī «cilvēks saprātīgais», – izmejoši noteica tēvs Joanns un, raugoties uz mazliet nosmērēto puīša seju, piebilda, – un vispār, palūgšu neapkopot masveidību savā nosmulētajā reliкта individualitātē.

Mēs draudzīgi pasmējāmies par šo kārtējo mūsu humoristu klaunādi un, kad tie pierima, atkal raidījām skatus uz akmeņu kompleksu.

– Jā, lai uzbūvētu ko tādu, ir vajadzīga perfekta darba organizācija, attiecīga tehnika, lai apstrādātu un uzstādītu šos blāķus, – savu pieņēmumu atkārtoja Nikolajs Andrejevičs. – Tas viss paredz nopietnu zināšanu līmeni.

Un, pirmkārt, ģeometrijas, matemātikas jomā, – Nikolajs Andrejevičs uzskaitīdams sāka centīgi aizlocīt rokas pirkstus, – nav izslēgts, ka arī astronomijas...

– Fizikas, – tonī piebilda Sensejs, kā piepalīdzēdams dakterim ar uzskaitīšanu.

Un, tā kā tas bija vienīgais nopietnais Senseja vārds viņa joku starpā, visi ar ieinteresētību paskatījās uz viņu. Šī vispārējā uzmanība lika Sensejam apklust. Taču, kā saka, likties vairs nebija kur, vārds jau izteikts. Tomēr paskaidrojumu vietā Sensejs, paraudzījies uz Vano, ar humoru norunāja:

– Gribi lokālo jociņu?

– Protams, – tas labprāt piekrita.

– Aiziesi, lūk, tur, – Sensejs paspīdināja ar lukturīti uz to pusi, no kurienes mēs ienācām alā. – Redzi, lūk, tās bedrītes sienā? Uzrāpsies pa tām nišā. No šejienes, tiesa, tā nav redzama.

– Un kas būs?

– Redzēsi.

Vano neuzticīgi paskatījās uz draugu, acīmredzami mēģinot atminēt kaut kādu triku, un katram gadījumam ar smaidu nobrīdināja:

– Nu, skaties, dēls!

Viņš devās norādītajā virzienā. Mēs ar interesi sākām vērot viņu un viņa diezgan izveicīgo kāpšanu, kas sekoja pa stāvo sienu. Pēc tam daži no mums (Žeņka, Stass, Andrejs un es) nenoslinkoja nokāpt lejā un paskatīties, kur gan līda cienīgtēvs, jo no lodžijas bija redzama tikai izvīrītā klints daļa, aiz kuras pazuda Vano. Izrādās, viņš uzlīda gandrīz vai zem pašas alas velves un nonāca diezgan ietilpīgā nišā plaša balkona veidā. Kad mēs piegājām, tēvs Joanns jau aplūkoja to ar lukturīša palīdzību. Acīmredzami neatrodot neko īpaši ievērojamu, viņš paraustīja plecus. Atbalstījies

pret akmens «margām», Vano paskatījās uz mums no augšas un skaļi jautāja, lai būtu Senseja sadzirdēts:

– Nu, un kur te ir triks?

Pērkondārdoša atbalss izplatījās pa visu alu tā, it kā kāds Vano rokās būtu iedevis jaudīgu mikrofonu un ieslēdzis to visā skaļumā. Mēs pat neviļus nodrebinajāmies. Bet Žeņka atleca malā un pieliecās kā no sprādziena.

– Nu gan! Viss, pasaules gals ir klāt! Cienīgtēvam balss uzradās...

Vano, arī izbrīnījies par tādu akustisko efektu, iesaucās:

– O-ho-ho-ho!

Atbalss jaudīgi pārskrēja pār zāli, no kā Žeņka vispār šausmās aiztaisīja ausis ar rokām.

– Ejam prom, kamēr viņš mūs kurlus nav pataisījis, – smiedamies piedāvāja puisis.

Interesanti, ka atpakaļceļā mēs skaidri dzirdējām ne tikai cienīgtēva balss iesildišanu, bet arī viņa kluso sarunu pašam ar sevi. Skaņa no tās vietas izcili rezonēja pa visu alu.

Atgriežoties Žeņka uzreiz jautāja:

– Sensej, tu ko, no cienīgtēva Dželsomīno izveidoji? – Mēs sasmējāmies, atceroties mūsu jaunības veco filmu «Dželsomīno burvīgā balss». Bet puisis ar smaidu turpināja: – Tā jau dažiem krietniem vīriem dzīves nebija viņa dēļ, bet tagad vispār – tikai ar decibeliem vien saka.

Mēs ērtāk iekārtojāmies «lodžijā» un svētlaimē izstiepām nogurušās kājas. Uzkrātais nogurums darija savu. Pēc tik daudziem noietiem kilometriem pat akmens man likās mīkstāks par dūnu pēli. Tikmēr tēvs Joanns sajūsmināts murmināja uz sava balkona:

– Lūk, to es saprotu, akustika! Vareni! Kā man noderētu tāds akustiskais efekts manā baznīcā...

Un jau skaļāk atkātoja:

– Dzirdi, Sensej? Es saku, ka man tādu akustiku...

Senseja vietā atbildēja Sergejs:

– Mēs taču dzirdam, dzirdam! Tikai nekliedz, tā jau te visi kurli kļuvuši.

– Jā? – izbrīnījās Vano. – Lūk, šī, es saprotu, ir akustika...

Viņš atkal ievingrināja balsi, iemēģināja dažādus skaļumus. Pieskaņojoties optimālam skaņas spēka variantam, kurš acīmredzot viņam visvairāk iepatīkās, Vano melodiskā mācītāja balsī noteica:

– Gods lai ir Tēvam un Dēlam, un Svētajam Garam, kā tas no iesākuma ir bijis, tā tagad un vienmēr, un mūžīgi mūžam. Ā-āme-enn...

Viņa balss izplatījās pa zāli, aizpildot telpu ar savu sviņīgo skanējumu. Cienīgtēvs paklusēja, acīmredzami ieklausoties atbalsī, un, palicis ar to pilnīgi apmierināts, sāka lasīt lūgšanu Svētajam Garam:

– Debesu Ķēniņ, Iepriecinātāj, patiesības Gars, Kas visur esi un visu piepildi. Tu visa laba Saturētāj un dzīvības Devēj, nāc un mājō mūsos, un šķīsti mūs no visas nešķīstības, un, Žēlīgais, atpestī mūsu dvēseles.

Skaņa, kas nāca pār zāli, patiešām veidoja satriecošu efektu. Pat skudriņas skrēja pār ādu no tik jaudīgām tēva Joanna balss vibrācijām, kas skanēja no tumsas. Šī skaņa radīja kaut kādu iekšēju iedvesmu, pārņemot līdz dvēseles dziļumam, it kā liktu katrai ķermeņa šūniņai vibrēt tās unisonā. Kad tēvs Joanns pabeidza lasīt lūgšanu, iestājās absolūts klusums, pateicoties kuram, pēdējie vārdi kā atbalss atkārtojās personīgajā apziņā, precīzi līdz sīkumiem atdarinot cienīgtēva balss tembru. Mēs sēdējām kā apburti, nekustoties, baudot šo pārsteidzošo skaņas efektu. Cienīgtēvs tā iekarsa, ka pat sāka vadīt misi. Viņš mainīja intonāciju un pakāpeniski pārgāja uz klusu, vienkāršu lūgšanu

dziedājumu. Viņa balss kļuva samtaina, mīksta, ieaijājoša. Es pievēru acis. Viegla snauda aptvēra manu apziņu.

– Teicama akustika! – nepārstāja jūsmot cienīgtēvs, visbeidzot kāpdams lejā no «skanīgā» balkona.

– Tas vēl tā, – mīklaini noteica Sensejs un, paraudzījies savā pulkstenī ar apgaismojumu, piebilda: – Labi, lai notiek! Gribat vēl vienu fokusu?

Mēs pamājām.

– Tikai visiem būs jāpapūlas, lai viss sāktu strādāt, – pabrīdināja Sensejs, vēl vairāk ieintriģējot mūs.

Neatklājot, kas īsti ir par lietu, Sensejs izvilka no savas mugursomas garu, mīkstu lupatu, saplēsa to gabalos un pasniedza katram no mums. Saglabādams gaidāmā «fokusa» noslēpumu, viņš veda mūsu vienību, kā viņš jokojojt izteicās, uz «kaujas posteņiem».

– Un pret ko mēs karosim ar šo briesmīgo ieroci? – smejoties prasīja Žeņka.

– Pret Putekļu kundzi, – ar smaidu atbildēja Sensejs. – tu taču pats sūrojies, ka te sen nav bijuši «apkopēji».

– Es?! – Žeņka māksloti sašuta. – Es taču to tikai tā – nepadomājis pateicu. Jo kas gan ir putekļi?! Sirmās senatnes gresnojums. Tie taču ir šīs alas bagātās pagātnes vērtīgā daļiņa.

Un tālāk Žeņku panesa vētrainā veselas epopejas izklāstā par putekliša dzīvi un attiecīgi tā «vecumdienu neaizskaramības statusu šajā svētajā alā». Savukārt Volodja ar smiekliem īsi rezumēja viņa liesmaino runu:

– Un ko tikai cilvēks neizdomās, lai tikai nestrādātu.

Mums šķita, ka tūdaļ sāksies grandioza uzkopšana, lai kompleksu attīrītu no putekļiem. Taču, pretēji mūsu

gaidām, Sensejs veda mūs nevis pie monolītiem, bet izvietoja attiecībā pret pakāpieniem ovālās zāles labajā un kreisajā pusē, dodot uzdevumu rūpīgi noslaucīt viņa norādītās vietas uz akmeņiem. Un ja pušiem bija piešķirti apgabali uz sienām, tad Volodjam un man – dīvaini padziļinājumi, kas atradās starp pakāpieniem, kas veda uz «lodžiju». Mēs uzsākām pastiprināti tīrīt norādītās vietas. Tie bija līdzieni, apaļi padziļinājumi paplātes formā, nedaudz iegremdēti ar vienu pusi akmenī zem noteikta leņķa. Kad es sāku atbrīvot savu apgabalu no putekļu un dubļu kārtas, tad atklāju zem tiem gludi nopulētu kristālu, līdzīgu kalnu kristālam. Tas pats izrādījās Volodjam un pārējiem pušiem. Visi šie kristāli, kas ar kaut ko bija līdzīgi automobiļu lukturkiem, bija dažādu izmēru un iemontēti alas sienās dažādā augstumā un dažādos leņķos. Pēc tam, kad mēs bijām notīrījuši no tiem dubļus, apgaismojot šo apgabalu ar savām kanogonkām, alas zāle sāka atdzīvoties ēnu un gaismas spēlē. Apbrīnā mēs skatījāmies pa malām, domājot, ka tas arī ir tas pats fokuss, kuru mums solīja Sensejs. Tikmēr viņš pats, apsēdies uz pakāpieniem, darbojās ap kaut kādiem diviem dīvainiem priekšmetiem, attīrot to sīkās detaļas no putekļiem un kaut ko mēģinot tajos sakārtot. Tas, ka tie izrādījās divi acīmredzot ļoti seni, neparasti gaismekļi, es sapratu tad, kad Sensejs, pabeidzot darbu, iedezināja ar šķiltavām to «degļus», radot kaut kādu nedabisku spīdēšanu.

– O, paskat tik, vēl strādā, – viņš pats sev par pārsteigumu atklāja, pārbaudot un apdzēšot senās «lampas».

Kad mēs tikām galā ar savu uzdevumu, Sensejs aicināja mūs ieņemt vietas «lodžijā», bet Žeņkam uzticēja savākt lupatas. Un šis, uzvilcis sev stingra kontroliera masku, pareizāk, balzaka vecuma kontrolieres, ar uzjautrinošiem monologiem sāka vākt no mums lupatas kā biļetes pie ieejas vasaras kinoteātrī.

Sensejs nostādīja Volodju blakus vienam no kristāliem, kas atradās labajā sienā, netālu no ieejas alā. Sākumā viņš palīdzēja tam novirzīt noteiktā leņķī elektriskā luktura gaismu uz kristālu. Mūsu acu priekšā radās fenomenāls optiskais efekts. Gaisma, vairākas reizes atstarojoties no spoguļainajiem kristāliem, izgāja caur monolītu kompleksu un... Uz pretējās akmens sienas pa labi radās divas ēnas, kas bija līdzīgas cilvēciskām figūrām ar savdabīgiem skafandriem uz galvām. Aiz šīm figūrām pusēnās bija saskatāma ainava – jūra, kalni un vai nu mēness, vai saule, kas karājās virs tiem, kopumā, lai būtu precīzāk, – aplis, kas bija gaišs no iekšpuses. Starp mums pārskrēja izbrīna čuksti.

– Kas tie? Ūdenslīdēji, vai? – izbrīnijās Andrejs.

– Kāpēc ūdenslīdēji? – atsaucās Viktors. – Varbūt kosmonauti.

– Tiešām, kosmolīdēji! – apstiprinoši pamāja ar galvu Žeņka.

Tikmēr Sensejs nolika Stasu pie pretējās sienas attiecībā pret to, kur stāvēja Volodja. Kad Sensejs noregulēja Stasa elektriskā luktura gaismas kritiena leņķi uz otru kristālu, gaisma atkal pārskrēja savos daudzajos atspulgos pa alu, papildinot monolīta kompleksa apjomīgo apgaismojumu. Un pa kreisi uz «ekrāna» parādījās milzīgas ķirzakas – dinozaura ēna. Taču pats interesantākais – virs tā galvas karājās jau četri lieli apli, bet tiem aizmugurē – daži mazāki apli, bet jau tādi neskaidri.

Pēc Senseja lūguma mēs izslēdzām savus lukturus. Viņš atkal aizdedzināja senās «lampas» «degli» un aizstāja ar to Stasa lukturi. Dinozaura ēna kļuva izplūdusi. Taču Sensejs droši vien kaut kā noregulēja gaismas kritiena leņķi, jo drīz vien ēna ieguva nevis vienkārši skaidras aprises, bet kļuva kā dzīva. Dinozaura kustības bija tik reālas, it kā viņš

tiešām būtu klātesošs alā. Kad Sensejs paveica to pašu ar Volodjas apgaismojumu, aizstājot to ar seno «lampu», uz «ekrāna» atdzīvojās arī figūras skafandros. Tās it kā kaut ko pārsprieda savā starpā attiecībā par dinozauru un apaļajiem objektiem «debesīs». Te mēs, protams, nožēlojam skaņas neesamību. Taču, kad mums pārgāja pirmais šoks no redzētā, Žeņka lieliski aizpildīja šo trūkumu, acumirkli izdomājot smieklīgu stāstu par lielu staigājošo šašliku. Par ko tēvs Joanns Žeņkas sakarā norādīja, ka, «ko Dievs nav devis, to arī biežpiens neiedos».

Sensejs mums piebiedrojās, apsēžoties starp Nikolaju Andrejeviču un Vano.

– Nu, kā jums fokuss?

– Forši! – Viktors atbildēja par visiem.

– Pat ļoti interesanti, – pamāja ar galvu cienīgtēvs. – Vai tiešām no «degļa» uguns mirgošanas top tāda dzīva ilūzija? Pat neticas.

– Jā, neparasta optisko viļņu shēmiņa, – piebilda Sergejs, aprēķinot gaismas kustības un atspoguļojuma ceļu.

– Bet ko jūs gribējāt? – apmierināti noteica Sensejs. – Sirmā senatne nebija tik primitīva, kā daži uzskata.

Viņš paskatījās uz tēvu Joannu. Tas pasmaidīja.

– Sirmā senatne, saki... Nu, un cik ļoti tā bija sirma?

– Ja es tev pateikšu, tu vienalga neticēsi, – Sensejs smīnot atmeta ar roku. – Tāpēc, kā saka, nebojāsim gaisu ar cipariem. Galvenais – būtība. Un būtība ir acu priekšā.

Kādu laiku mēs klusējot apcerējām dzīvo gleznu uz «ekrāna».

– Gaismas un tumsas spēle ir mūžīgais jautājums, – Nikolajs Andrejevičs filozofiski norādīja. – Senči uzskatīja, ka redzamā pasaule ir veidojusies no divu konfrontējošu sākotņu savienošanās – gaismas un tumsas, labā un ļaunā.

– Var arī tā teikt, – piekrita Sensejs. – Pirmais ir gaisma, kas dzemdē cilvēka dvēseli, otrais – ēna, kas dzemdē cilvēka ķermeni. Kad notiks tumsā ieslodzītās gaismas atbrīvošanās, tad pienāks pasaules beigas.

– Bet kas tie par aplīem augšā? – painteresējās Volodja.

– Tas ir atgādinājums un brīdinājums pēcnācējiem par to, kas bija, un par to, kas būs.

– Bet kas bija un kas būs?

– Nu, viss, kā vienmēr. Beigas un sākums. Iznīcināšana pirms pasaules atjaunošanas.

– Bet kādā sakarā te pieci aplī? – nevarēja saprast Nikolajs Andrejevičs.

– Vairāku spīdekļu vienlaicīga parādīšanās debesjumā kā šeit, redzi, virs dinozaura nozīmē beigu sākumu, sevis izdzīvojušās pasaules bojāeju. Bet vientuļā «saule» malā – jaunas atjauninātas pasaules sākumu.

– Interesants simbolikas traktējums, nekad tādu nebiju dzirdējis, – atzinās Nikolajs Andrejevičs.

– Ko tu, tas ir vecs kā pasaule, – Sensejs viņam iebilda. – Austrumos ir pilns ar nostāstiem par to. Paņem kaut vai budismu. Tur skaidri ir pateikts, ka pasaules bojāeja iestājas tādēļ, ka uguns pārņem pasauli. «...Kad septiņas saules lec viena aiz otras, avotu ūdeņi izkalst un uguns nostiprinās pasaulē pat no iekšpuses. Dzīve iesākas, kad uguns pamet šo pasauli un pāriet citā...» Un tādas zināšanas ir ne tikai Austrumos. Šī informācija ir nostiprinājusies atmiņā tautām gandrīz visos kontinentos. Piemēram, maijiem bija leģenda par piecām saulēm. Tā vēstija: «Četras reizes tika dota cilvēkiem saule. Taču laiks pagāja, bet ļaudis nemainījās: viņi nebija kļuvuši labāki, un to netikumi nebija mazinājušies. Tad dievi lēma iznīcināt ļaudis. Taču viens no dieviem, kurš vairāk par visiem tos milēja, nolēma dot cilvēkiem pēdējo

iespēju. Viņš metās ugunskurā un pārvērtās piektajā saulē, kura atkal sāka spīdēt cilvēkiem un dāvāt tiem dzīvi.»

– Piektā saule? – noteica Sergejs. – Tā ir tā, zem kuras mēs dzīvojam? Nu jā, ja vēl ņem vērā, ka maiju kalendārs beidzas 2012. gadā... jautrs stāsts sanāk.

– Tas saucas: «Viss nav tik slikti, kā jūs domājat. Īstēnībā viss ir daudz sliktāk,» – kā pēcvārdu nokomentēja tēvs Joans.

Sensejs atkal pasmaidīja un ar skepsi noteica:

– Nu, ko jūs tik traģiski visu traktējat? Daži, piemēram, uzskata to tikai par «nepamatotām leģendām».

Vīrieši pasmaidīja, bet neko neatbildēja. Kādu laiku mūsu kompānija sēdēja klusēdama.

– Bet kas tie par puišiem? – pajautāja Sergejs, pamānot ar galvu uz «kosmolīdējiem».

– O, tie ir konkrēti biedri, – Sensejs no jauna paskatījās savā pulkstenī. – Taču par tiem izstāstīšu kaut kad pēc tam... Nu ko, laba pa drusciņai? Vajag, kā saka, arī kaunu prasties... Volodja, Stas, dzēsiet gaismas!

Mēs ieslēdzām savus elektriskos lukturus un sākām gatavoties ceļam. No tādas iespaidu gūzmas un informācijas pārpilnības mūsu galvās iestājās «pilnīgs vakuums». Un vajadzēja laiku, lai, kā teica Nikolajs Andrejevičs, visu saprastu un saliktu pa plauktiņiem. Mēs paņēmām savas mugursomas un devāmies aiz Senseja tālāk gar kreiso sienu aiz klints iedobuma. Aiz tā, izrādās, bija otra eja.

Šī pietiekami ērtā un plašā eja nedaudz sašaurinājās, izveidojot apaļu atveri aptuveni divu metru diametrā, bet pēc tam atkal paplašinājās. Pēc pirmā acu uzmetiena – nekā ne-parasta. Eja kā eja, mēs savā ceļā jau daudz tādas satikām. Sensejs mierīgi to pārvarēja. Vaļeram, kurš gāja aiz viņa, tas arī neradīja grūtības. Taču pārējie, tostarp Volodja, Viktors,

Vano, acīm redzami nobremzēja pirms šīs apaļās atveres, radot sastrēgumu kustībā. Un te mūsu mazajā vienībā sākās kaut kāds nesaprotams jucekļis. Puiši ne no tā, ne no šā pēkšņi sāka izteikt vēlmi palikt šajā alā un rūpīgāk visu aplūkot. Sak, kādēļ steigties, jo kad vēl sanāks ko tādu redzēt? Viktors piedāvāja pamatīgāk te atpūsties, pie reizes iestiprināties. Žeņa aktīvi viņu atbalstīja, attaisnojoties ar to, ka jau pietiekami ilgu laiku viņa zarnas rāda viena otrai lielas pigas, un tādēļ vēders pauž lielu neapmierinātību par šo sacelšanos nepārtrauktas burkšķēšanas veidā. Pat tēvs Joanns, kas visu ceļu vilka puisi uz zoba viņa izturības sakarā, par pārsteigumu viegli piekrita viņam, tiesa, vairāk motivējot apstāšanos ar rūpīgāku alas apskati.

Kad puiši, cenšoties pierunāt Senseju, apjukumā pagāja malā no gredzenveida ejas, es, gluži pretēji, pasteidzos pie tās un negrasījos atpalikt. Kāda gan atpūta, ja jau tā esam pietiekami atpūtušies? Taču tikko es pietuvojos pie gredzena, kā pēkšņi sajutu kaut kādu neizskaidrojamu baiļu kāpinājumu. Kaut kas mani iekšā stādināja, kā saka, bremzēja, skaidri nevēlēdamies pārkāpt šo robežu. Nesaprotamā izbīlī es pavirzijos nedaudz atpakaļ, ar to pašu sajūtot ievērojamu atvieglojumu. Sakopojusi visu atlikušo gribaspēku, es atkal braši pietuvojos pie gredzena, stingri nolēmusi pārkāpt tam pāri. Un no jauna sajutu neapraķstāmas paniskas bailes, kas turklāt kļuva vairākas reizes stiprākas. Es atkal pavirzijos atpakaļ, nespēdama izskaidrot, kas gan ar mani nav tā.

Sensejs, vērojot mūsu bremzēšanu, ikdienišķi šķērsoja apli, klausoties pēkšņi sašļukušo puīšu izteikumus, un ar savu nenogurdināmo humoru sāka atbalstīt to garu. Turklāt viņš iedrošinoši papliķēja Sergejam un Nikolajam Andrejevičam pa muguru, un pie reizes arī man, kā man toreiz likās, tikai tāpēc, ka es tajā momentā vienkārši

nejauši izrādījos blakus. Viņa papliķēšana skāra lāpstiņu rajonu. Un te es pēkšņi sajutu neparastu spēku pieplūdumu. Man kļuva tik viegli, it kā es būtu atbrīvojusies no pilnīgi visām savām bailēm. Neticamas brīvības sajūta aptvēra mani tā, it kā man priekšā neeksistētu nekādi šķēršļi, it kā manī būtu pamodies visvarens spēks. Pie auss es izdzirdēju klusu Senseja balsi.

– Nu, drošāk...

Mans skatiens pavērsās uz nepārvaramo apli. Un kamēr puīši pārliecināja Senseju palikt, es ar kaut kādu neatlaidību un pārliecību devos. Man par milzīgu pārsteigumu, šoreiz es mierīgi izgāju cauri aplim, it kā nekad nebūtu eksistējis tas neredzamais, nepārvaramais šķērslis, kas aizšķērsoja manu ceļu personīgajā apziņā. Vēl jo vairāk – es pat varēju aplūkot šo gredzenveidīgo eju, izgaismojot to ar sava luktura palīdzību. Tas bija ideāli līdzens riņķis, acīmredzami mākslīgas izcelsmes. It kā kāds kaut kādā nesaņemamā veidā būtu iespiedis riņķi pamatiezī, bet pēc tam to izņēmis, atstājot ideāli gludu, it kā izkausētu gropi, trīsdesmit piecu – četrdesmit centimetru platumā. Pēc šī riņķa atkal turpinājās parasts tuneļa paplašinājums.

Kad es pārkāpu pār riņķa gropi, garastāvoklis man krietni uzlabojās. Un, galvenais, es sajutos tik svaiga un modra, it kā aiz muguras vispār nebūtu bijis šī nogurdinošā, vairākas stundas garā ceļa pa pazemes alām. Es piegāju pie Vaļeras, kurš gaidīja Senseju. Drīz vien mums piebiedrojās tikpat možā garā Sergejs, Nikolajs Andrejevičs un pats Sensejs. Pārējie gan ar «milzīgu prieku», kā izteicās Žeņka, nolēma pagaidīt mūsu atgriešanos alā. Viņi gandrīz uzreiz devās uz zāli, tālāk no atbaidošās ejas. Sensejs pasmaidīja, pa jokam pabāris tos par slinkajām miesām, un beigās teica:

– Nu, labi, gaidiet mūs te, un mēs kaut kad atgriezīsimies.

Kamēr gājām pa tuneli, iekšējās brīvības sajūta, kas man bija parādījusies pēc gredzena iziešanas, sāka nemanot zust. Analizējot visu nesen notikušo, es sāku detalizēti to pārtīt savās domās, atceroties, kas gan bija tam par iemeslu. Man kļuva interesanti, vai tikai es izjutu sevī tik nesaprotamas garastāvokļa maiņas. Aiz manis kā pēdējais gāja Nikolajs Andrejevičs, un es nolēmu ar viņu dalīties savos novērojumos. Izrādās, arī viņš pārdzīvoja to pašu kraso emociju gammu, izjūtot gan bailes, gan iedvesmu, gan spēku pieplūdumu. Dakteris izteica pieņēmumu, ka acīmredzot mēs bijām izgājuši cauri kaut kādam spēka laukam, kas atradās gredzena rajonā.

Tunelis sāka sazaroties. Drīz vien mēs nonācām sarežģītā labirintā, taisni kā sierā, kur ir daudz caurumu un visi līdzīgi viens otram. Mūsu ceļā sāka parādīties tādas neērtas ejas, caur kurām var iziet, likumojot starp klinšainām spraugām, tikai viens cilvēks. Turklāt, kad viņš izkļuva no turienes uz vientuļas saliņas, viņu gaidīja jauns pārstiegums – vairākas šauras, vienādas ejas. Te mums nācās spraukties cauri ar virves palīdzību, kas visus savienoja vienā ķēdītē ar Senseju. Bez tāda piesardzības mēra apjukt šajās ejās un nogriezties ne tur, kur vajag, bija kā divreiz divi. Es ar šausmām nodomāju, cik briesmīgi ir pazust tādos labirintos. Te aiziesi bojā ne tik ļoti no neskaitāmo strupceļu bezizejas, kā no paniskām domām vien. Mana Dzīvnieciskā sākotne, likās, tā vien gaidīja ērtu momentu lamatām. Un kaut arī es neatlaidīgi centos pretoties tādām domām, tomēr vieglas bailes neviļus aptvēra mani, pārvarot sarežģītās un jucekliģās vietas. Tiesa, pēc tam, kad mēs laimīgi izkļuvām no labirinta, es jutu ne tikai nozīmīgu atvieglojumu, bet pat izbrīnu savu baiļu sakarā. Jo būtībā no kā es baidījos? Sensejs un vīrieši bija blakus. Turklāt

Sensejs gāja pa šīm alas ejām gana pārliecināti, skaidrs, ka ir bijis šeit ne reizi vien.

Mēs ienācām kārtējā alu galerijā. Knapi manāma taka veda ap dīvainas formas, spēcīgi izvirzītu klinšainu izcilni. Es nodomāju, ka mūsu nezināmais ceļš stiepjas tālāk, taču Sensejs pēkšņi apstājās. Palūdzis mūs nedaudz uzgaidīt, viņš ar lukturīti izgaismoja šo klinšaino veidojumu. Pēc tam uzlīda pa tā slīpo nogāzi, nozūdot aiz liela akmens. Pēc minūtes kļuva dzirdams kaut kāds nesaprotams troksnis, kas līdzinājās smaga akmens pagriešanai. Pēc tam sekoja klikšķis un vienmērīga dunoņa, kas ilga dažas sekundes. Sensejs atkal parādījās aiz akmens un pasauca mūs pie sevis, apgaismojot ar lukturi to vietu, kur vislabāk bija rāpties pa klinti.

Kad visi nokļuvām līdz Sensejam un aizgājām aiz akmens, tad ieraudzījām atvērtu, vertikālu eju lūkas veidā. Tajā pat vīdēja akmens pakāpieni, kas veda dziļumā un pilnīgā tumsā. Pa vienam mēs piesardzīgi sākām kāpt lejā viens aiz otra šīs akmens akas bezdibeni. Es praktiski jau visu dariju «autopilotā». Kurp ejam? Kādēļ ejam? Šie jautājumi te zaudēja jebkādu jēgu. Vienkārši ritēja kaut kāds iekšējais darbs, kas bija mērķēts uz tavu morālo un fizisko izturību.

Pēc dažiem metriem vertikālā eja lēzeni pārgāja horizontālā. Tā bija šaura, taču pēc tam sāka būtiski paplašināties. Tomēr pārvietoties vienalga nācās četrpāpus. Sergejs ar Nikolaju Andrejeviču jau sāka jokot par mūsu nebeidzamo rāpošanu šahtā, stāstot šajā sakarā anekdotes un novēršoties tādā veidā no smagās fiziskās slodzes. No viņu jokiem arī visiem pārējiem kļuva daudz jautrāk pārvietoties. Iznirstot no kārtējā pagrieziena, acīmredzami izejot finiša taisnē, mēs pamanījām priekšā dienas gaismu.

– O! – pasmīnēja Sergejs. – Mēs ko, cauri kalnam izgājām? Bet es domāju – mēs lienam zemes dziļu sirdī.

Mēs sasmējāties par tik negaidītām mūsu piedzīvojumu beigām un divkāršojām spēkus pēdējam izrāvienam. Eja, aizvien tuvojoties gaismai, arvien vairāk paplašinājās. Beidzot mēs izslējāties pilnā augumā un devāmies uz gaismu. Tomēr, kad sasniedzām «dienasgaismas avotu», tad redzētais lika mums sastingt uz vietas un aizmirst par visu pasaulē, tostarp arī par grūto, noiето ceļu un nopūlētajiem, nogurušajiem muskuļiem. Mēs sastingām mēmā pārsteigumā, negaidot un pat necerot, ka jēkad liktenis dos mums iespēju redzēt tik pārsteidzošu brīnumu.

Mūsu priekšā parādījās milzīga halle, kas atgādināja puslodi. Tās sienas izskatījās kā melns monolīta stikls, kas bija tik gluds, it kā to kāds būtu apkausējis. Taču pats satriecošākais izrādījās krāšņs, sniegbalts templis, kas bija darināts plaukstoša lotosa zieda veidā un atradās melnās halles viducī. Templis diametrā bija aptuveni divpadsmit metrus liels, bet augstumā – metrus septiņus. Tas bija veidots no akmens, kas bija līdzīgs baltajam marmoram, tomēr šis marmors bija kaut kāds nedabisks, pa pusei caurspīdīgs.

Templis atradās milzīgas monādes centrā, kas greznoja grīdu. Visi šie monādes hieroglifi un sarežģītie raksti bija tik precīzi un juvelieriski izgriezti, ka mani vienkārši pārņēma cieņa pret tiem, kas bija veikuši tik sarežģītu darbu. Jo grīda bija izgatavota ne no vienkārša materiāla – tieši no tāda kā arī sienas. Turklāt nebija redzams neviens ass leņķis nedz hieroglifos, nedz musturos. Viss bija gludi noapaļots kā apdedzināts. Šāda pat meistarīga darba sarežģīti hieroglifi bija izgredti virs plašās arkveida ieejas, pa kuru mēs ienācām.

Šī pārsteidzošā melnā un baltā kontrasta kombinācija radīja neikdienišķu telpas harmoniju. Taču pati satriecošākā

bija dienasgaisma, kas, šķīta, nāca tieši no tempļa dziļuma. Tā bija tik maiga, viegla un patīkama, ka nevilšus radīja kaut kādu svētlaimīgu, pilnīga miera un visaptveroša prieka sajūtu.

Templim bija pusapaļa ieeja. Caur to vīdēja balta starpsiena, kas aizklāja tālāko skatu. Šī noslēpumainā ieeja, kas veda starojošajā templī, mūsu uzmanību saistīja visvairāk.

– Nu ko, atjēdzāties? – jautri pavaicāja Sensejs un, negaidot mūsu atbildi, sacīja, – tad ejam tālāk.

Mēs visi nesarunājuši vienlaikus metāmies uz tempļa ieeju.

– Ēē, draugi, jūs uz kurieni? – ar smaidu apstādināja mūs Sensejs. – Mums uz citu pusi.

Par spīti mūsu cerībām, viņš veda mūs pa milzīgu monādes apli apkārt templim. Nebija iespējams atraut acis no tik grandioza veidojuma un tā maigā skaistuma. Gaisma, kas nāca no tempļa, bija dienasgaisma. Tā nežilbināja acis, taču bija pietiekami spilgta un apgaismoja visu apkārt. Un kas bija pārsteidzoši – nekur nebija redzamas ēnas nedz no mūsu ķermeņiem, nedz no tempļa. Es ar roku veicu kustību gaisā, mēģinot radīt ēnu uz sienas, taču velti. Vēl jo vairāk – mana roka kaut kādā neizprotamā veidā labi izgaismojās kā no vienas puses, tā no otras. Pat tad, kad es cieši satuvināju abas plaukstas, es joprojām starp tām ēnas vietā redzēju to pašu maigo gaismu.

Otrā halles pusē bija precīzi tāda pati arkveidīga izeja, tikai ar citiem hieroglifiem pa malām. Mums par lielu izbrīnu arī templim no otras puses atradās vēl viena ieeja. Tomēr arī tur, neskaitot to pašu balto starpsieni, mēs vairāk neko citu neieraudzījām.

Caur otru arku mēs iznācām no šīs neparastās vietas, nonākot alu tunelī. Tiesa, pagājām burtiski dažus metrus pāris pagriezienu veidā. Tas mani pat ieintriģēja. Ja mēs pagājām garām tik lieliskam templim, tātad tālāk mūs gaida

vēl satriecošāks skats. Tomēr mūsu mazā vienība nonāca nelielā istabā, kas bija prasmīgi izcirsta un apdarināta ar to pašu melno materiālu tāpat kā halles sienas. Tās kreisajā un labajā sienu pusē bija izvietoti divi lieli, balti apļi izliektu, puscaurspīdīgu vairogu veidā. Pa vidu nedaudz istabas padziļinājumā uz akmens postamenta man par pārsteigumu atdusējās zirga galvaskauss ar ragu pierē, aiz kura atradās savdabīga niša, akurāti izcirsta sienā.

– Oho! – izspruka Sergejam, tikko mēs knapi bijām ieņākuši istabā. – Vai sanāk, ka vienradži patiesi eksistēja?

– Kas tev ko tādu teica?! – pasmīnēja Sensejs. – Tas ir mīts!

– Bet kas tas?

– Ak, tas... – Sensejs paskatījās uz galvaskausu, kā man šķita, ar tādu siltu, labestīgu skatienu. Tomēr noteica pilnīgi pretējus savam dvēseliskajam stāvoklim vārdus, ne bez humora nots. – Nepievērsiet uzmanību! Tā ir «Černobiļa», vienkārša mutācija...

Visi pārsteigti paraudzījās uz Senseju. Viņš pasmaidīja.

– Es taču pajokoju, pajokoju... Tas ir vienkārši viltojums!

Sergejs uzmanīgi paskatījās uz galvaskausu, apgaismojot to no visām pusēm, un nomurmināja sev zem deguna:

– Nu ja, «viltojums», kā tad...

– Labāk skaties šeit, – piedāvāja Sensejs, pievēršot viņa uzmanību baltajam, nedaudz izliektajam vairogam, metrus trīs diametrā, iemontētu sienā.

Tiklīdz kā Sensejs notēmēja tā centrā luktura gaismu, vairogs sāka spīdēt no iekšpuses, apgaismojot istabu ar maigu gaismu. Taču kā tikko Sensejs staru pavirzīja malā, gaisma no jauna maigi apdzisa, gremdējot telpu sākotnējā stāvoklī.

– Normāli, – noteica Sergejs. – Un ja paspīdināt tur, efekts būs tāds pats?

Un viņš parādīja uz vairogu, kas bija iemontēts pretējā sienā.

– Jā.

Mēs paeksperimentējām ar gaismas spēli gan uz otrā vairoga, gan uz abiem kopā burtiski kā pirmatnējo cilvēku čupiņa, kuriem parādīja slēdzi, un tie rindas kārtībā klikšķināja to, tiksmīnoties par tādu «brīnumu».

– Es tā saprotu, mūsu ceļojuma galamērķis ir jau netālu? – Sergejs klusi pāinteresējās Sensejam, kamēr mēs ar Vaļeru vērojām Nikolaja Andrejeviča gaismas eksperimentus.

– Jā. Aiz šī vairoga, – Sensejs norādīja uz kreiso vairogu. Sensejs mēģināja atsiet sava maisa savilkto mezglu.

– Kas tas ir, seifs?

– Nu, kaut kas uz to pusi. Ieeja.

– Ieeja? – Sergejs ziņkārīgi palūkojās uz vairogu. – Bet tur arī ieeja?

Viņš pamāja uz otro vairogu.

– Jā. Tikai es neieteiktu tur nonākt nevienai dzīvai būtnei.

– Skaidrs. Un kā te iekļūt?

Sensejs paraudzījās uz viņu, viegli piemiedzis acis, un smaidot piedāvāja:

– Bet tu padomā.

Senseja piedāvājums atvērt kreiso vairogu ieinteresēja arī mūs. Kamēr mēs ar Vaļeru veicām pilnu telpas apgaismojumu, Sergejs un Nikolajs Andrejevičs uzsāka meklēt mehānismu, kas iekustinātu vairogu. Tie aptaustīja sienu un pašu vairogu. Sergejs pat paklauvēja apkārt tam. Viss bija gluds. Itin nekādu izciļņu, atsevišķu akmens bloku. Vairogs bija burtiski kā ielodēts sienā. Tikai neliela apmalīte, kas bija darināta no tā paša baltā materiāla, kas to ierāmēja. Sergejs domīgi nostājās vairoga priekšā, sakrustojis rokas. Paberzēja zodu, palūkojās apkārt, un tad pār viņu nāca apskaidrība.

– Vajag galvaskausu pastumt!

– Neaiztiec seno raritāti! – smaidīdams aizstāvēja galvaskausu Sensejs. – Tam te nav nekāda sakara.

– Jā? Nu, tad nezinu. Manuprāt, labākais atmūķēšanas veids šim seifam – plastiskā sprāgstviela.

– Bezjēdzīgi, – noteica Sensejs, darbojoties ar nepakļāvīgo mugursomas mezglu. – Šis materiāls ir neitrāls pret jebkādām ķīmiskām un mehāniskām darbībām. Tas tika izgatavots pie absolūtās nulles. Maisījuma sastāvā iekļāva noteiktus ingredientus, pateicoties kuriem, viela tapa diezgan tekoša. Tas deva iespēju izliet no tās jebkuru formu. Sastingstot viela saglabāja kādu laiku plastiskumu. Tas ļāva mierīgi pabeigt tās apstrādi. Bet pēc galīgas kristalizācijas tā tapa ļoti izturīga. Pēc izturības, var sacīt, tai nav konkurentu. Un nodilumizturība tai ir ļoti augsta.

– Un cik ļoti augsta? – painteresējās Nikolajs Andrejevičs.

– Nu, piemēram, – Sensejs paraudzījās uz viņa zābakiem, – ja zoli, teiksim, papēžus kā tavu apavu pašu vārīgāko vietu pārsegtu tikai ar vienu mikronu šī materiāla, tad tu varētu skriet tajos visu dzīvi bez nevienas skrambiņas.

– Laba lieta! – izbrīnījies saimnieciski novērtēja Nikolajs Andrejevičs.

– Militāristu sapnis, – savukārt noteica Sergejs, uzsitot ar plaukstu pa vairogu, bet pēc tam apjucis vaicāja, raudzīdamies Sensejā, – galu galā, tad kā to atvērt?

Sensejs miklaini pasmaidīja un vēl jo intriģējošāk vai pa jokam, vai nopietni noteica:

– Tā jums nav nekāda šīs civilizācijas sirmā senatne. Tās ir iepriekšējās civilizācijas augstās tehnoloģijas...

Beidzot atsējis mezglu, viņš izvilkā no mugursomas kaut kādu neparastu, mazu priekšmetu pildspalvas formā, un kas, kā vēlāk izrādījās, bija miniatūrs, taču diezgan

spēcīgs lukturītis. Viegli pagrieza to ap savu asi. Un, kad lukturītis iedegās, atdeva to Vaļeram.

– Ņem, paturi!

Pēc tam Sensejs izvilkā no mugursomas auduma gabalu un lupatu maisiņu. Akurāti izklāja uz grīdas audumu un izkratīja uz tās maisa saturu. No turienes ar džinkstoņu izbira dažādu formu plāksnes, darinātas no sudrabota metāla.

– Kas tas ir, vai platīns? – izbrīnījās Sergejs, paceļot vienu no tām un pagrozot to rokās.

– Nē, daudz vērtīgāks, – atbildēja Sensejs, uzsācis likt figūras vienotā priekšmetā. – Vari nelauzīt galvu. Šī metāla vēl nav jums zināmajā ķīmisko elementu periodiskajā sistēmā...

Salicis kaut kādas neparastas konfigurācijas priekšmetu, kas attāli atgādināja nepareizu izrobotu riņķi, Sensejs piecēlās un pielika to pie vairoga centra.

– Tā, Vaļera, pavirzi gaismu, lūk, te, – viņš norādīja uz vienu no figūru atverēm priekšmetā.

Vaļera izpildīja viņa lūgumu, mērķtiecīgi paspīdinot ar šī lukturīša staru, tomēr nekas nenotika.

– Hmm, – Sensejs novāca priekšmetu no vairoga un pagrozīja to rokās, kā kaut ko sevī rēķinādams, bet pēc tam atcerējies iedvesmojoši noteica, – Āāā, ne tā... Vaļera, paspīdini!

Sensejs apgrieza otrādāk sudrabaino formu un pielika to pie vairoga savādāk, rādot, kur nosūtīt staru. Un tikko gaisma nonāca Senseja norādītajā atverē, visu sudrabaino metālu kā apņēma ar starojumu no iekšpuses, un spilgta starojoša gaisma uzplaiksnīja visās tā izgrieztajās konfigurācijās. Pēc tam kļuva dzirdama dobja «pu-f-f-f» skaņa, līdzīgi kā lokomatīve nolaistu tvaiku. Un vairogs mazliet pavērās, nedaudz atdaloties no sienas. Mēs metāmiem pie tā.

Taču Sensejs apstādināja mūs un palūdza visus ieiet nišā, kas atradās aiz postamenta, uz kura stāvēja galvaskauss. Un pats, atverot vairoga durvis, ātri aizklāja degunu un muti ar lakatu un atskrēja pie mums, kamēr tā vērās vaļā, noslienoties uz mūsu pusi.

– Tūliņ... izvēdināties, – viņš mums paskaidroja, salokot savu kabatlakatiņu.

Dīvaini, bet nekādu īpašu smaku es nesajutu, pat sa-smakumu nejutu. Es iedomājos: «Un ja nu tur ir kaut kāda bīstama gāze? Tad kāpēc mēs vispār neizgājām no šīs tel-pas, bet stāvam kā idiotu bariņš aiz postamenta? Tā jau var pavisam ātri... tā teikt, sastādīt kompāniju zirga galvaskau-sam uz ilgiem gadsimtiem.» Taču Sensejs uzvedās pilnīgi mierīgi, it kā nekas briesmīgs nebūtu noticis. Pēc desmit minūtēm viņš paziņoja:

– Nu, viss, kapsula ir gatava viesu pieņemšanai.

– Kāpēc kapsula? – es izbrīnījos.

– Tāpēc, ka kapsula ir kapsula, – smaidot noteica Sen-sejs. – Pat, ja visa Zeme uzsprāgs, vien kapsulas tikai paliks.

Mēs iznācām no mūsu neparastā patvēruma un devāmies uz istabu, jau piesardzīgi kustoties aiz Senseja, lai izvairītos no citiem neparedzētiem pārsteigumiem. Savus elektriskos lukturus nodzēsām gandrīz uzreiz, jo tur bija pietiekami gaišs. Istaba izrādījās neliela, ar prasmīgu tāda paša materiāla apdari kā templi. Uz divām tās pretējām sie-nām izcēlās dīvaini izaugumi spilgti spīdošu baltu čiekuru veidā, kuri acīmredzot arī radīja tādu spilgtu ilumināciju. Viena no sienām bija darināta gara balta skapja veidā ar vaļējiem plauktiem. Uz tiem gulēja kaut kādi seni vīstokļi, papirusi, stāvēja nelielas amforas ar mīklainiem attēliem un vēl daudz nesaprotamu lietu. Sensejs ierasti iegāja ista-bā un, nepievēršot uzmanību priekšmetiem, uzreiz devās

pie nodalījuma, kur gulēja tumšs, neliels cilindrs. Akurāti to atvēris, viņš saudzīgi izvilka no turienes kaut kādu senu pergamenta lapu, ar acīm pārskrēja pār tekstu, bet pēc tam tikpat akurāti ielika to atpakaļ, aizverot ar cilindra vāku. Šo neparasto lietu Sensejs negaidīti pastiepa man.

– Turi, tas ir tas, ko tu lūdzi.

– Es?! – neizsakāmi izbrīnijās mana persona.

Es sāku ātri rakties atmiņā, pastiprināti atceroties, kad es ko lūdzu Sensejam. Taču, tā arī neatcerējusies neko konkrētu, apjukumā noteicu:

– Paldies... Bet kas tas ir?

– Tas ir Agapita pergaments.

Un te man atausa. No uznākušā saviļņojuma sirds pārtrināti sāka sisties krūtīs. Es saudzīgi pieņēmu šo nenovērtējamo dārgumu. Padomā tik, manās rokās atradās paša Bodhisatvas Agapita pergaments, ko pēc nostāstiem bija uzrakstījis pats Svētais Gars! Tā paša krievu Bodhisatvas pergaments, kurš kļuva slavens tālu aiz Kijevas Krievzemes robežām un ne tikai kā prasmīgs mūks-dziedinātājs, bet arī kā milzīga garīgā spēka cilvēks. Cik noslēpumu un leģendu bija saistīti ar šo pergamentu un tā īpašniekiem!

Neparasto stāstu par Agapitu es uzzināju, kad mūsu kompānija kopā ar Senseju atpūtās pie jūras. Tas bija manā skolas absolvēšanas gadā. Tieši tad Sensejs pastāstīja mums par XI gadsimta senkrievu ārstu Agapitu, Kijevas-Pečoru klostera mūku, no kura neiznīcīgajām relikvijām cilvēki līdz šim turpina izdziedināties. Agapits bija neparasts mūks. Tas bija Bodhisatva no Šambalas, kurš dzīvoja savas pēdējās dienas klosterī. Par viņu runāja, ka viņā uzturējās pats Svētais Gars. Tieši pateicoties viņa neordinārajai Personībai, Kijevas-Pečoru Lavra vēlāk kļuva ne tikai par zinātnes un kultūras centru, bet arī par lielu garīgo centru Senajā Krievzemē.

Mana ziņkārīgā persona gribēja jau atvērt cilindru, bet Sensejs apstādināja mani un sacīja:

– Vēlāk apskatiesies.

Es saudzīgi ieliku cilindru mugursomā, Sergeja, Vaļeras un Nikolaja Andrejeviča ieinteresēto skatu pavadībā. Savukārt Sensejs piegāja pie cita plaukta, kur atradās ļoti skaista gravējuma akmens lādīte. Brīvi atverot to bez jebkādam atslēgām un slepenām pogām, viņš izvilka no turienes zelta mantiņu. Pagrozīja rokās un viegli noslaucīja to gar savu apģērbu.

– O, – apmierināti norunāja Sensejs, – spīd kā jauna.

Visi sadrūzmējās Sensejam apkārt.

– Vai tā ir tā tamga? – prasīja Sergejs.

– Tā pati!

Mēs ieinteresēti sākām aplūkot šo priekšmetu. Tā bija zelta plāksnīte lotosa zieda veidā, kas sastāvēja no trim ziedlapiņām. Tās iekšpusē atradās nošķelta piramīda ar aci vidū. Virs piramīdas centrālajā ziedlapiņā atradās apjomīgs trīsstūris kā nogriezta piramīdas virsotne. Trīsstūrī atradās trīs iespiesti aplī. Uz ziedlapiņām un lotosa zieda pamata bija iegravētas paralēlas izliektas līnijas. Piramīdas acs zīlītē bija ielikts akmens, kas pēc izskata atgādināja dimantu. No tāda skaistuma mums nevilšus izspruka apbrīnas saucieni.

– Lielisks darbs! – sajūsmā noteica Nikolajs Andrejevičs.

– Tas viss ir nieki, – norunāja Sensejs. – Viss šis zelts... tā tikai, ietvars, kas pastāvīgi tiek atjaunināts.

– Bet attēls? – painteresējās Sergejs.

– Tas tikai nozīmē piederību Šambalai. Bet šis akmentiņš acī – tas jā... Tas ir pats galvenais.

Burtiski kā šo vārdu apstiprinājumam akmentiņš apbrušoj iemirdzējās, kad Sensejs mazliet pagrozīja tamgu rokās.

– Briljants? – pajautāja Sergejs.

– Nē. Vienkārši meistarīgi izpildīts slīpējums kā briljantam. Kaut arī īstenībā tas nav briljants. Tas ir ārpuszemes izcelsmes mākslīgs akmens. Pēc struktūras kaut kas pa vidu stiklam un kristālam. Pasaulē neeksistē tāds briljants, kurš būtu šī akmens vērts, – nopietni noteica Sensejs un, nedaudz paklusējot, piebilda, – tas ir apveltīts ar apbrīnojamām īpašībām tiem, kam ir pietiekami daudz personiskā spēka un zināšanu, lai to izmantotu. Taču pārējiem cilvēkiem šis akmens ir bezvērtīgs... tā, vienkārši stikliņš.

Viņš izvilkā no kabatas kastīti, izņēma no turienes mīkstu lupatiņu un saudzīgi, ar mīlestību sāka slaucīt tamgu.

– Šis kristāls ir īpašs akmens. Tas ir spējīgs mūžīgi uzglabāt enerģiju, un ne tikai uzglabāt, bet arī pavairot tajā ieslēgto spēku. Šis kristāls ir ļoti sens. Nepietiek ar to, ka tam ir ārpuszemes izcelsme, ar to vēl meditēja neviena vien Pravi paudze. Tas sniedz nenovērtējamu palīdzību, īpaši tiem, kas strādā ar nopietnām meditācijām... Kristāls izmaina cilvēka lauka raksturlielumus, kurš ar to saskaras meditācijas laikā. Tas pastiprina enerģijas darbību. Rezultātā, pastāvīgi darbojoties ar to, īpašnieks nonāk līdz to garīgajam līmenim, kas agrāk pārvaldīja šo kristālu un kas aizgāja uz Nirvānu. Šajā akmenī ir daudz Pravi paudžu spēks.

– Interesanta lieta, – teica Sergejs. – Nebrīnīšos, ja šis akmentiņš izrādīsies vienīgais uz planētas Zeme, tā teikt, «pēdējais Mohikānis», ieradies no tālām saprātīgām pasaulēm.

– Nebūt ne vienīgais, – iebilda Sensejs. – Kopumā uz Zemes eksistē septiņi tādi akmeņi. Pieci akmeņi atrodas Šambalas Valdnieka tamgā, viens – Navi tamgā un viens te, Pravi tamgā.

– Navi Tamgā? – izbrīnijās Nikolajs Andrejevičs un piesardzīgi jautāja. – Pie pretējās sienas?

– Jā, – atbildēja Sensejs. – Tas ir nepieciešams monādes līdzsvarošanai. Tiesa, uz tās tamgas ir citas zīmes. Taču akmens praktiski tāda pat izmēra tāpat kā Pravi tamgā.

– Normāli! – šokēts norunāja Nikolajs Andrejevičs.

– Tas nozīmē, īstajā pretstāvēšanā uzvar nevis akmeņu spēks, bet pretinieku gara spēks, – savus secinājumus veica Sergejs.

– Pilnīgi pareizi. Visa lieta ir šo akmeņu īpašnieku sakrātajā personiskajā spēkā.

– Bet Navi – kas tie tādi? Kanduki?

– Nē, protams, – sacīja Sensejs. – Tumšo spēku hierarhijā Kanduki stāv uz apakšējā pakāpiena. Bet Navi – tā ir jau konkrēta problēma.

– Tātad, sanāk, Etimoni un Geliāri cīnās ne tikai ar Kandukiem?

– Jā. Viņi, var sacīt, ir universālie Gaismas Kareivji.

Kādu laiku mēs klusējām, novērojot kā Sensejs, par kaut ko aizdomājies, rūpīgi slaucīja tamgu.

– Un kā izskatās Šambalas Valdnieka tamga? – es beidzot nolēmu pajautāt, pārtraucot šo klusēšanu.

– Valdnieka tamga? – pārjautāja Sensejs un sāka paskaidrot: – Nu, principā Pravi tamga ar dažām detaļām ir līdzīga tai. Valdnieka tamgā ir tāds pats lotosa zieds ar piramīdu un aci iekšā. Tikai acs ietvarā ir ielikts daudz lielāka izmēra akmens nekā Pravi un Navi kopā ņemtiem. Tas ir «visuredzošās Acs» simbols, kas apzīmē Šambalu. Savukārt virs piramīdas, centrālajā ziedlapiņā, ir novietota mazā acs, kurā ir ielikts vēl interesantāks akmentiņš. Pēc sava blīvuma tas daudzkārt pārsniedz dimantu. Tā mazais izmērs attiecībā pret lielajiem akmeņiem nebūt nemazina tā svarīgumu. Tas burtiski ir kā

Po graudiņš. Un spēks, kas ir noslēgts tajā, ir neizseļams. Šis akmentiņš simbolizē absolūto Dieva varu, tajā skaitā arī pār «visuredzošo Aci»... Šambalas Valdnieka tamgā lotosa zieds ir piestiprināts pie apaļas zelta monādes, uz kuras ir trīs lieli akmeņi, izvietoti trijstūra formā. Atšifrējumā tie simbolizē Oriona zvaigznāju, no kurienes tika atgādāts mazais akmens, un ne tikai... Šie akmeņi norāda uz dievišķo trīsvienību, spēku un varu pār dzīvi un nāvi. Šo zīmi pasaulē vēl sauc par Grāla zīmi... Praktiski kompleksajā attēlojumā uz monādes, ieskaitot lotosa ziedu, ir visu pasaules reliģiju simboli kā apzīmējums tam, ka viss garīgais cilvēciskajā pasaulē nāk no Šambalas... Jā, vēl monādes sānos, tā teikt, greznojumam, kas tika veikts pēdējā tamgas atjaunināšanā, atrodas skulpturāli attēli ar Ēģiptes tematiku.

– Cienīga tamga sanāk Šambalas Valdniekam, – norunāja Sergejs un ar uzspēlētu sarkasmu piebilda, – un visa taču no tīra zelta.

– Kā gan citādāk, tas taču nav vienkārši tāpat, bet pašā Valdnieka, – tādā pat tonī ar smaidu atbildēja Sensejs, bet pēc tam labestīgi paskaidroja. – Vispār zelts šajā gadījumā tika izmantots kā ērts materiāls, kurš netiek pakļauts erozijai kā, piemēram, dzelzs un oksidēšanai kā sudrabs. Tā ka zelts – tas ir tikai piemērots materiāls. Toties zīmes... – un ar smiekliem noteica, – tikai mūsdienās diez vai kāds pievērsīs vērību tamgas zīmju nozīmei. Labākajā gadījumā, redzot to, padomās, ka kaut kāds «jaunais krievs» izrādās.

– Bet kur glabājas Valdnieka tamga? – painteresējās Nikolajs Andrejevičs.

– Pašlaik tā glabājas tādā pašā kapsulā pie Lotosa tempļa, – un, acīmredzami paredzot nākamo jautājumu no Sergeja, kas jau pavēra muti, piebilda, – kurš atrodas Ozīrisa galvas trešās acs rajonā.

Sergejs pakasīja pakausi un smejojies sacīja:

– Vai šim vīram – Ozīrisam – tāda liela galva vai arī tu atkal par mani ņirgājies, – un, lūdzoši paraudzījies uz Senseju, noteica, – godavārds, man pašlaik smadzenes nestrādā, lai tavus rēbusus minētu. Labāk pats brīvprātīgi stāsti.

– Es par tevi nemaz neņirgājos, – Sensejs labestīgi iebil-
da. Lotosa templis patiešām atrodas Ozīrisa galvā.

– Nu, ceru, tas ir pārnestā nozīmē? Vai tomēr tiešā?

– Gandrīz tiešā, – smaidīja Sensejs, – precīzāk sacīt: ģeogrāfiski-reljefiskā. – Mēs jautājoši blenzām uz viņu. Un viņš, ieturējis nelielu pauzi, sacīja: – Pašlaik tajā vietā ir Senās Krievzemes galvaspilsēta: Kijeva.

– Kijeva?! – izbrīnījās Nikolajs Andrejevičs.

– Bet kur gan ir izvietota trešā acs? – prasīja Sergejs.

– Šis apgabals atrodas tieši tur, kur Andrejs Pirmsauktais pēc Jēzus lūguma paslēpa lotosa sēklas. Šajos laikos tur ir novietota Kijevas Pečoru Lavra, – precizēja Sensejs.

– Nu gan, cik reizes biju Kijevā un pat nezināju par to, – Nikolajs Andrejevičs nobrīnījās pats par sevi.

– Kas gan varēja padomāt, ka Kijeva ir Ozīrisa galva? – Sergejs domāja kaut ko savu. – Šī pilsēta man vairāk asociējas ar Černobiļas katastrofas notikumiem...

– Jā, šis Černobiļas dēļ gandrīz visas kārtis sajaucās, – Sensejs domīgi norunāja.

– Kādas kārtis? – nesaprata Sergejs.

– Nu, kādas? Pareģojumi par Ozīrisa galvu... Lieta tāda, ka pēc sprādziena reaktors sāka ātri degt plašumā. Dabiski, ka nekādi ugunsdzēsēji to nebūtu apdzēsuši. Situācija kļuva tik kritiska, ka Šambala bija spiesta iejaukties. Un šo procesu diemžēl piefiksēja speciālisti, jo, pārkāpjot fizikas likumus, kodolreakcija tā vietā, lai pieaugtu, sāka intensīvi iet mazumā... – un, nedaudz paklusējis, acīmredzot

pārdomājot par kaut ko savu, Sensejs piebilda, – taču, no citas puses, ja ne Šambala... Kijevas jau vairs nebūtu... Un pareģojumi nepiepilditos.

– Bet kas par pareģojumiem? – pajautāja Nikolajs Andrejevičs.

– Tas ir garš stāsts, pēc tam pastāstišu.

Sensejs pabeidza tīrīt Pravi tamgu un, patīksminājies par veikumu, ierunājās, uzrunādams Nikolaju Andrejeviču.

– Starp citu, runājot par leģendām. Vai tu esi dzirdējis mītu par Hora burvju aci?

– Jā, – viņš apstiprinoši atbildēja.

– Bet kas tas par mītu? – dzīvi painteresējās Sergejs.

Nikolajs Andrejevičs steidzīgi paskaidroja.

– Tas ir senās Ēģiptes mīts. Ozīrisa dēls Hors cīnījās ar ļauno tuksneša dievu Setu. Sākumā Hors cieta sakāvi, un Sets kaujā izrāva viņam Aci. Taču pēc tam Hors tomēr uzvarēja Setu un atņēma tam savu burvju Aci.

– Pareizi, – sacīja Sensejs. – Bet vai zini, kas tā bija par «burvju Aci»?

Nikolajs Andrejevičs apmulsis paraustīja plecus. Sensejs pamāja ar galvu uz Pravi tamgu.

– Lūk, šī Acs! Un cīņa bija par šī akmens spēka iegūšanu.

– Tātad... tas nebija mīts... Tā ir patiesība! – Nikolajs Andrejevičs pārsteigumā noteica. – Tas nu gan! Sanāk, tā bija Pravi un Navi cīņa?!

– Pilnīgi pareizi. Bet par to vēlāk, – pasmaidījis noteica Sensejs.

Viņš akurāti ietina Pravi tamgu lupatā un, ielicis to kastītē, iebāza kabatā. Turpretī mēs stāvējām pilnīgā izbrīnā un vērojām viņa darbības.

– Nu ko, ejam atpakaļ? – negaidīti piedāvāja Sensejs, atgriežot mūs realitātē.

Mēs pat nedaudz apjukām, jo tik steidzīgi aiziet no šejienes nevienam pilnīgi noteikti negribējās. Tik ilgi nācām, un šē tev, pašā interesantākajā vietā «ejam atpakaļ».

– Ko-o... – novilka Sergejs.

– Kā, jau? – Nikolajs Andrejevičs izbrīnījās.

– Ko, viss? – gandrīz reizē ar viņu es vīlusies jautāju.

– Jums ko, maz? – pasmīnēja Sensejs, redzot mūsu reakciju. – Ejam. Mums vēl atpakaļ tik daudz jāiet. Kamēr līdz pušiem aizkulsimies... Un vispār, – viņš pasmaidīja, – no staigājos jau es ar jums pa šiem kalniem...

Neviens nesāka īpaši iebilst, turklāt tā ir bezjēdzīga nodarbe. Patiešām bija jāatzīst, ka ceļš atpakaļ arī bija gaidāms ilgs un grūts. Tomēr es ievēroju – kad Sensejs nāca uz šejieni, viņš ne reizi nepažēlojās, ka ir noguris vai ar kaut ko nepamierināts. Gluži pretēji, gāja tik ātri, ka mēs knapi tikām viņam līdzī. Un te pēkšņi nogurums... Un tomēr es izgāju no šīs akmens celles ar slepenu cerību apmeklēt kaut vai templi. Kad vēl tāda iespēja būs? Acīmredzot tamlīdzīgas domas bija ne tikai man. Kad mēs virzījāmies pa gaiteni, kas saistīja istabu ar lielo zāli, Sergejs sāka izjautāt Senseju par templi.

– Bet kas tas par templi?

– Viens no Lotosa templiem.

– Bet kas ir tur iekšā?

– Nu, nekā īpaša, ēnas Dzēsējs.

– Vai var turp ieiet?

– Kas gan tur interesants? Templis kā templis, – atjokoja Sensejs.

Tikmēr mēs iznācām pie senās ēkas, kas apbūra ar savu reto skaistumu un maigo gaismu. Ieniruši gaismas okeānā, visi neviļus apstājās, ar drebošu sirdi apcerot šo brīnumu. Īpaši pievilka skatienu tempļa ieeja. Tā vien gribējās uzkāpt

pa tā baltajiem akmens pakāpieniem un iekļūt šī neikdienišķā zieda apslēptajā noslēpumā. Mēs paskatījāmies uz Senseju ar mēmu lūgumu acīs. Viņš savukārt nolaida galvu, nedaudz padomāja, bet pēc tam nopietni noteica:

– Labi. Kurš pirmais?

– Ko, vajag pa vienam? – izbrīnījās Nikolajs Andrejevičs.

– Jā.

– Un kas tur ir?

– Redzēsi.

– Tad pirmais iešu es, – pieteicās Sergejs.

Viņš pateicīgi paskatījās uz Senseju un nesteidzīgi devās uz ieeju, burtiski izbaudot pašu tuvošanās momentu pie šī lieliskā, nezināmās civilizācijas noslēpumainā veidojuma. Jo tuvāk viņš gāja pretim gaismai, jo viņa figūra tapa arvien tumšāka un neskaidrāka, no visām pusēm gaismas ieskauta. Viņš uzkāpa pa pakāpieniem. Un... brīnumainais zieds pieņēma viņu savos saulainajos apskāvienos. Aptuveni minūti mēs stāvējām klusējot, cieši skatīdamies noslēpumainajā tempļa ejā. Taču tas mirdzēja ar savu pārsteidzošo gaismu kā agrāk, nedodot ne vismazāko mājienu pat ar skaņu par dzīvas būtnes klātbūtni tajā.

– Nākamais, – mierīgi sacīja Sensejs un paskatījās uz mani.

Godīgi sakot, šajā brīdī es izjutu vieglas bailes. Un tomēr uzticības Sensejam manī bija daudz vairāk nekā personīgo baiļu nezināmā priekšā, kas slēpās aiz tempļa ieejas. Es devos pretim ieejai saviņņojumā un gaidās, ko gan man nāksies tur redzēt. Izstarotā gaisma bija maiga un milīga, un tas mani nedaudz mierināja. Es droši iegāju iekšā. Eja nogriezās pa labi, pēc tam pa kreisi, aicinot izstaigāt savu likumoto labirintu, piepildītu ar gaismu. Dīvaini, jo tālāk es gāju, jo vairāk izjutu kaut kādu neizskaidrojamu pieaugošu

iekšējo aukstumu. Kaut arī gaiss, kuru es ieelpoju, bija silts. Rokas sāka salt kā sala laikā.

No neliela labirinta es iznācu apaļā telpā, kas acīmredzot atradās pašā zieda centrā. Man likās, ka tā vidus spīdēja spilgtāk par visu – kā saules gaismas stabs. Un man tā sagribējās ienirt šajā strāvojošajā gaismā, jo nodomāju, ka tieši tajā es visbeidzot sasildīšos. Nedomājot es spēru soli viducī un... Gaidītā siltuma vietā mani pārņēma tāds stindzinošs aukstums, ka netišām savilkās dūres. Spēcīgs drebulis aptvēra visu manu ķermeni, it kā tajā tiktu iedurts tūkstoš elektrisko adatu. Sāka reibt galva. Grīda zem kājām strauji zuda.

Ar redzi sāka notikt kaut kas nedabisks. Spilgta gaisma mijās ar kaut kādiem tumšiem plankumiem, bet to kustības ātrums strauji pieauga. Beigu beigās apkārt viss pazuda. Kļuva pavisam tumšs. Pēc tam tumsā sāka uzliesmot spilgti punkti. Tie paplašinājās, tapa krāsaini, savienojās viens ar otru, pārvēršoties apjomīgās dzīvās gleznās. Mēģinājums atvērt un aizvērt acis neko nemainīja, gleznas kā bija, tā palika. Vēl jo vairāk – es pilnībā zaudēju ķermeņa izjūtas. Kopā ar to pazuda arī jūtas, domas – it kā es kļuvu neatkarīga un brīva no zemes pasaules. Un kaut arī gleznas bija vairāk nekā biedējošas, es nezin kāpēc tās uztvēru mierīgi. Trauksmes vietā bija klātesoša neparasta skaidrība, dziļa būtības izpratne par apkārt notiekošo.

Notikumi mainījās viens aiz otra, izpaužoties gan fragmentāri, gan globālā mērogā. Milzīga tilta sabrukums, pasauleslavena reliģioza līdera nāve, postošas zemestrīces, plūdi, tornado, cunami, kas ar viļņiem aizskalo apdzīvotas vietas. Negaidīti pamodušies vulkāni, kas ar savu pelnu izmešiem un lavas izvirdumiem iznīcina visu dzīvo savā ceļā. Polu ledāju cepuru kušana, milzīgu aisbergu

sadursme. Straujš okeānu un upju ūdens līmeņa kāpums. Dažu stundu laikā piekrastes megapoles pilnībā nonāca zem ūdens. Dažas piekrastes valstis vispār pazuda no Zemes virsas samērā īsā laika posmā. Un visas šīs kataklīzmas notika burtiski kā paisuma vilnis – pēkšņi uzplūda, pēc tam pieklusa, pēc tam no jauna uzvēlās, tikai ar vēl lielāku sparū, ar lielākiem postījumiem, un tad no jauna uz laiku noplaka.

Uz Saules notika neticami spēcīgi uzliesmojumi. Salas un kontinenti izkustējās no savām vietām, diezgan ātri satuvinoties vienotā sauszemē. Siltās okeānu straumes mainīja savas gultnes. Gadalaiki sajuka. Strauja sasilšana no mainījās ar strauju aukstuma iestāšanos. Neražas, bads, posts... Kaut kāda vispārēja panikas un haosa valdīšana. Globālo kataklīzmu šausmas ieskāva visu planētu. Vienīgie sauszemes apgabali, kuri vismazāk cieta no dabas stihijām, bija daži Eirāzijas rajoni kā pēdējais garīgais balsts un patversme mirstošajai civilizācijai...

Ainas sāka pazust tikpat strauji, cik ātri tās bija radušās, sadaloties atsevišķos fragmentos, samazinoties līdz punktam. Pēkšņi atgriezās personīgā ķermeņa izjūta. Uzšķīlusies spilgta gaisma atkal atgriezās gan jūtas, gan domas. Lai cik tas nebūtu dīvaini, taču es joprojām stabili stāvēju tajā pašā vietā. Tiesa, mani nagi līdz sāpēm bija iespiedušies delnās. Apzinājusī to visu un atcerējusies par redzētajiem posta skatiem, mani pārņēma trakas bailes. Nesaprotu kāpēc, bet es biju cieši pārliecināta, ka redzētais atgadīsies tuvākajos gados. Smaga bezcerība, kas robežojās ar apātiskumu, aptvēra mani, kad es, inerces vadīta, iznācu no gaismas staba un virzījos uz nākamo labirintu. Biedējošie katastrofu skati viens pēc otra pārtinās atmiņā, pastiprinot manās domās bailes un izmisumu par to, kas būs.

Šī nomācošā stāvokļa pārņemta, es nepamanīju, kā nonācu līdz tempļa izejai. Zem arkas, kura ne tik sen pirmoreiz bija atvērusi mūsu priekšā apbrīnojamu, skatienu valdzinošu panorāmu, domīgi stāvēja Sergejs, gaidot pārējos. Es klusējot piebiedrojos viņam. Visas redzētās šausmas atkal un atkal pārtinās galvā. Neizbēgamās bojāejas baiļu sagrābta, es ar dvēseli plosošām skumjām lūkojos uz šo lielisko nezināmās civilizācijas celtni, uz tās nevainojamām līnijām, uz tās neatkārtojamo starojumu un sniegbalto tīrību. Un pār mani pēkšņi nāca apskaidrība, cik ļoti krass kontrasts ir starp mūžīgām garīgām vērtībām un to, kas ir laicīgs, negatīvs, netikls. Cik civilizācijas, cik dabas kataklizmas ir pārdzīvojusi šī celtnē? Un lieta pat nav tajā, bet tajos, kas to radija. Kādaī gan ir jābūt zināšanu bāzei, lai pasargātu šo tempļi daudzas tūkstošgades uz priekšu no dažāda veida graužošām ietekmēm?

Šajā manu pārdomu momentā tempļa izejā parādījās Nikolaja Andrejeviča figūra. Pārsteidzoši, taču tā nebija vienkārši gaismas apskauta. Radās tāds iespaids – it kā viņa ķermeni ieskāva blīvs varavīksnes aplis, no kura leca dzirksteļu kūļi. Īpaši daudz to bija ap galvu. Man nez kāpēc tas atgādināja Kirliāna efektu. Taču vajadzēja tikai Nikolajam Andrejevičam iziet no tempļa, kā šī spīdēšana acumirkli pazuda. Ieinteresēta ar tādu neparastu parādību, es nedaudz novērsos no savām domām un sāku vērīgāk uzmanīt tempļa «ieeju-izeju». Minūti pēc tam, kā mums bija pievienojies Nikolajs Andrejevičs, ailē parādījās Vaļera. Viņa spīdēšana bija daudz apjomīgāka un spilgtāka. Tā tik skaisti zaigoja, ka pat Nikolajs Andrejevičs nenoturējās no klusa komentāra:

– Oho! Jā, puisis šajos mēnešos tik tiešām ir sasniedzis krietni vairāk nekā mēs pa tik daudziem gadiem, esot blakus Sensejam.

Taču, kad iznāca Sensejs, visi klātesošie neviļus aizturēja elpu. Mēs pat uzreiz nesapratām, ka tas ir Sensejs. Tas bija Kāds ar milzīgu, apžilbinoši mirdzošu auru. Viņam virsū bija balta tunika. Baltie mati ieskāva ļoti skaistus, pareizus vaibstus. Taču droši vien pašas neparastākās bija viņa acis, viņa neatkārtojama, līdz sāpēm pazīstamais skatiens. Un tad es pēkšņi atskārtu, kur es biju redzējusi šo skatienu. Kaut kad sen mūsu kompānija atpūtās pie jūras. Toreiz es nosapņoju gana dīvainu sapni par Sarkano Jātnieku, kas traucās lejup no kalnu virsotnēm. Viņa satriecošais skatiens, Rigdena Džappo skatiens, līdz vissīkākajām detaļām pašlaik iznira manu acu priekšā.

Iekšējas trīsas aptvēra visu manu būtību. Pēkšņi «Lotosa zieds» pats no sevis parādīja savu neredzamo, bet pilnībā sajūtamo «ziedlapiņu viļņošanu» saules pinumā. Apbrīnas jūtas saplūda kopā ar pilnīga miera sajūtām no tik satriecoša patiesās Sejas reāla redzējuma. Man iekšā kļuva tik mierīgi un labi, it kā kāds būtu ievīstījis dvēseli sniegbaltās, maigās ziedlapiņās.

Šis neparastais redzējums ilga vien sekundes. Taču kādas sekundes! Sekundes no nezināmā Mūžības cikla. Sekundes, kas atstāj savu neizdzēšamo nospiedumu pašā svētākajā dvēseles stūrītī. Sekundes, par kurām atmiņa pat pēc daudziem gadiem ar saviļņojošām trīsām pilnīgi precīzi attēlo savus saviļņojošos kadrus, liekot atkal un atkal pārdzīvot šo neticamo debešķīgo jūtu gammu, kuru nav iespējams vārdiem aprakstīt.

Tiklīdz kā šī lieliskā Būtne nokļuva zem tempļa izejas arkas, tā gaisma burtiski nodrebēja, uz kādu mirkli apžilbinot acis. Un, kad redze atguvās, mēs ieraudzījām, ka pie mums nāca Sensejs ar mums ierastajiem sejas vaibstiem, skaidri redzamā pacilātā, saviļņotā garastāvoklī, savā

parastajā pārgājiena apģērbā ar mugursomu uz pleciem. Satriekti ar tik krasām pārvērtībām, mēs mēmā izbrīnā vērojām viņa tuvošanos. Savukārt viņš, ar labestīgu smaidu pienācis pie mums, atskatījās uz templi un noteica:

– Nu kā, vai jūsu dvēselītes ir apmierinātas?

– Un kā vēl! – atbildēja par visiem Sergejs.

– Tad ceļā, draugi!

Un pirmais devās zem klints arkas, kas tālāk pārgāja tunelī. Bet mēs, metot atvadu skatienus uz lielisko Lotosa templi, savā starpā nesarunājuši, vienlaikus noliecām galvas tā priekšā. Acīmredzot katram no mums dvēselē radās tāda vaļsirdīga vēlme, un acīmredzami tā bija tik spēcīga, ka neviens no mums nepakautrējās to izdarīt pārējo klātbūtnē. Sensejs apstājās un, raugoties uz mums, ar smiekliem noteica:

– Ejam jau, fanātiķi!

Atpakaļceļu ar sarežģītajām pārejām es gandrīz neievēroju, automātiski pārvarot šķēršļus. Par manu īsto labirintu, ko es realitātē izgāju, kļuva domas, pareizāk, tā uguņošana no diviem atšķirīgiem stāvokļiem, kas uzradās noslēpumainās alas sienās ar seno templi. Katastrofu un dabas kataklizmu ainas mijās ar mierīgo Rigdena skatienu. Un šis skatiens deva kaut kādu pārsteidzošu efektu: tas mierināja, glāstīja dvēseli ar savu neparasti dziļo labestību. Tā spiediena rezultātā dzīvnieciskās bailes izgaisa vispār, it kā to nekad nebūtu bijis. Tagad stihiju ainas jau mierīgi pārtinās galvā, dodot man iespēju analizēt redzēto.

Cik gan trausla ir mūsu cilvēciskā civilizācija, kas tā lepojas ar savām augstajām tehnoloģijām! Viena Zemes nopūta, un pilsētu vietā – drupas, noderīgas tehnikas vietā – nevajadzīgu metāllūžņu kaudze, miermilīgas sabiedrības vietā – klani, kas karo par maizes un zemes gabalu. Cik gan nedrošs un šķietams ir viss šis materiālais, kā uzkrāšanai

cilvēki tērē visu savu dzīvi? Cik nervu, dvēseles spēku tiek izšķērdēti par velti! Un cik daudz melna negativisma cilvēks izmet apkārtējā vidē, liekot ciest no tā ne tikai cilvēkiem, bet arī dabai un visam dzīvajam tajā. Vai tad pēc visiem šiem ļaunuma darbiem var būt pārsteidzoši tas, ka Zemes pacietībai pienāk gals?..

Tā pārdomājot, es neievēroju, kā palidoja laiks, un mēs iznācām pie pazīstamās alas. Starp citu, šoreiz visi izgāja gredzeneju pietiekami ikdienišķi, bez jebkādiem psiholoģiskiem trikiem. Palikušie puīši mierīgi gulēja, apmetušies «skatītāju» lodžijā, kur nu kurš. Mēs klusiņām uzgājām augšā pie viņiem, lai tos nepamodinātu, un noguruši apsēdāmies uz akmens soliem.

– Nu, vēl stunda atpūtai un jādodas atpakaļ, – sacīja Sensejs, iekārtodamies ērtāk.

Viņš apgūlās uz soliņa, noliekot mugursomu zem galvas. Mēs arī sekojām viņa piemēram.

– Kurš tā krāc? – caur miegu es izdzirdēju Senseja balsi.

– Vai tiešām Vano?! – smeļoties noteica Sergejs.

– Viņš pats, inkvizitors! – pievienojās Ženkas balss. – Jau līdz kaklam ar savu krākšanu! Man šī «vecā plate» jau sāk krist uz nerviem.

Telpā patiešām skanēja skaļa krākšana, it kā guļošam cilvēkam pie lūpām būtu pielikts skaļrunis. Es atvēru acis. Stāvoklis bija tāds, it kā tevi būtu pamodinājuši pēc dziļa miega un tu vēl slikti saproti, kur tu atrodi un ko no tevis vispār vēlas. It kā realitāte robežotos ar notiekošā nerealitāti, un tu vēl ne līdz galam saproti, kādā pusītē tu šajā brīdī eksistē. Galva bija, kā saka, «smaga». Es paberzēju acis

un palūkojos apkārt. Puišu vairākums vēl gulēja. Sensejs ar Sergeju un Žeņu stāvēja lejā.

Kamēr vīrieši zobojās par Vano krākšanu, es nedaudz noorientējos situācijā, atcerēdamās pagājušos notikumus. Atmiņā iznira iespaidīgais Lotosa templis, un manas atmiņas atdzīvojās. Taču no otras puses, iespējams, tāpēc ka es īsti nebiju pamodusies, manī iezagās šaubas: «Bet vai tas patiešām bija?»

Apmainīdamies ar jokiem, Sensejs, Sergejs un Žeņa virzījās pie «skaņas» balkona, no kurienes acīmredzot arī skaņēja tik jaudīgais Vano krāciens. Es nolēmu viņiem sekot, lai pilnībā atbrīvotos no miega. Taču, panākot vīriešus, mani pāršalca jauns šaubu vilnis par nesen notikušā realitāti.

Es apstājos un ar lukturīti paspīdināju uz klints izvirzījumu, kas atradās kreisās akmens sienas beigās. Pēc idejas – aiz tās bija tā pati gredzenveidīgā eja, no kuras arī sākās mūsu aizraujošais ceļojums pie šo kalnu noslēpuma. Lai izkliedētu visas savas šaubas, es devos turp un aizgāju ap stūri. Gredzenveidīgā ieeja tuneļa dziļumā joprojām atradās savā vietā, gaidot jaunus drošsiržus-apmeklētājus. Es apgaismoju to ar lukturi. Un atkal mani izbrīnīja gropes ideālais gludums, tik meistarīgi «iespiests» klints akmenī. Šajā brīdī no zāles atskanēja draudzīgi vīriešu smieklī, un es steidzos pamest šo vietu, lai piebiedrotos viņiem. It kā visas šaubas izplēnēja, bet vienalga palika kaut kāda dīvaīna sajūta, ka kaut kas bija ne tā, kā agrāk. Taču kas tieši, es nespēju saprast.

Tēvs Joāns, acīmredzot ērti iekārtojies uz «skanošā balkona», saldi gulēja. Šīs zāles lieliskā akustika nodeva visas fūgas, kuras cienīgtēvs dabūja gatavas ar savu vareno krākšanu. Mēs grasījāmies uzkliegt viņam, lai pamodinātu. Taču Žeņka mūs visus apstādināja, izvirzot savu

kandidatūru tik specifiskai lietai. Viņš nolēma aizklūt līdz balkoniņam un personiski izrēķināties ar Vano.

– Es viņam tūdaļ noorganizēšu Pastarās dienas šausmas! – ar uzvarētāja smaidu noteica puisis. – Tūlīt viņš pats izjutīs visas manu šausmu stundas...

Žeņka priekā paberzēja rokas, pēc tam nedaudz iesildīja savas ekstremitātes un ar entuziasmu sāka izveicīgi kārpīties pa statenisko klinti uz balkonu. Mēs no lejas ar interesi sekojām līdzī notikumam attīstībai. Puisis ar kaķa grāciju, bez trokšņa uztrausās uz balkona «margām». Atlika izdarīt tikai pēdējās kustības, lai dabūtu tēvu Joannu. Žeņka acīmredzot sagatavojās lēcienam kā pantera uz medijumu. Un tikko kā viņš sāka realizēt savu «šausmu» ieceri, kā pretī viņa kustībai asi izlidoja Vano roka, ar dzelžainu tvērienu iekrampējoties kaklā.

– Oi, ā-ai-j-j! – zālē atskanēja klusinātā skaņa, un lodžijā atskanēja masīva ķermeņa būkšķis.

Balkonu apspīdēja luktura gaismas stars.

– Ak, tas esi tu, mans dēls! Tev ko-o-o? – noskanēja cienīgtēva pārsteigtā balss, mijoties ar viņa saldajām žāvām. – O, bet kas tev ar seju, actiņas pierē izspiedušās...

Žeņka noklepojās, bet pēc tam gārdzoši noteica:

– Ko, ko, es viņam labu vēsti atnesu, ka ir laiks atpakaļ iet, bet viņš...

Sensejs ar Sergeju uszprāga no smiekliem no tik acīmredzamām Žeņkas «patieso nolūku» pārmaiņām. Vano miegainā seja paraudzījās no balkoniņa.

– O, vai jau atpakaļ? – viņš vaicāja, ieraugot Senseju. – Tik ātri? Bet es, lūk, tikko kā atlaidos, tikko acis aizvēru, bet te jūs...

– Kā tad, acis viņš aizvēra, – noņurdēja Žeņka, ceļoties kājās, bet pēc tam, parīvējis kaklu, imitēja lišķīgu, pīkstošu

balsi, – Jūsu «nepārspētā sprediķa» turpinājumu, cienīgtēvs, mums bija bauda klausīties pietiekoši ilgu laiku...

– Jā? – pasmaidīja cienīgtēvs. – Nekas, mans dēls, tā jums pat visai noderīga lieta. Jo tikai pazemība atbrīvo no postošām kaislibām, tikai miesas pacietība paceļ garu...

Ar šiem vārdiem cienīgtēvs pameta savu midzeni, nokāpdams lejā. Žeņka sekoja viņam un atļāvās nedaudz ie-bilst tikai tad, kad ieguva cietu pamatu zem kājām. Ne-veiksmīgais joks ar Vano tikai vēl vairāk izprovocēja Žeņku uz jautrību. Un, kad Sensejs palūdza tam pamodināt visus puīšus, lai taisītos atpakaļceļā, lūk, te viņš arī parādīja visu savu vētrainso fantāziju. Par Žeņkas joku «upuriem» kļuva Stass un Andrejs. Pārējie vienkārši pamodās no dārdoša-jiem puīšu smiekliem. Kopumā šis stāsts beidzās kā vien-mēr – ar jautriem jokiem un smiekliem.

Savukārt es, par spīti kopējai jautrībai, joprojām mē-ģināju tikt skaidrībā ar savām dīvainajām sajūtām. Un te pēkšņi es sapratu, kas bija ne tā. Alas zālē nez kāpēc ne-kur nebija redzami tie pārsteidzošie spoguļkristāli, līdzīgi kalnu kristāliem, kurus mēs ar tādu centību atbrīvojām no putekļiem. Es ātri sameklēju tos pašus pakāpienus, starp kuriem būtībā vajadzēja atrasties «spogulim», kuru vēl ne-sen es pati personīgi attīriju no putekļiem un dubļiem. Taču gludi nopulētā kristāla vietā, kas mirdzēja savā žilbinošajā tīrībā, – es atklāju tajā vietā tikai līdzenu, apaļu padziļinā-jumu, zem noteikta leņķa ar vienu galu iegremdētu akmens iezī. Turklāt tas ne ar ko krāsas ziņā neatšķīrās no apkār-tējās pelēcības. Atkal uzbruka šaubu straume attiecībā par notikušā realitāti, un sarūgtinājuma vilnis pārklāja mani, kā saka, pāri galvai.

Es mehāniski paberzēju ar roku pa apaļo padziļināju-mu. Luktura gaismā uz «akmens» virsmas parādījās blāvs

spīdums. Cerību spārnota, es dabūju kabatlakatu un rūpīgāk noslaucīju nelielu daļu no putekļiem. Tā arī ir, zem gadsimtiem senu putekļu un dubļu kārtas slēpās man pazīstamais, gludi nopolētais kristāls. «Kā kas tāds varēja notikt, ka visi mūsu notīrītie kristāli uzreiz pārklājās ar to pašu putekļu un dubļu slāni? Bet varbūt mēs tos vispār neattīrījām? Varbūt tas bija tikai sapnis? Nu kā gan sapnis, ja es skaidri atceros, ka slaucīju šo kristālu...» Neko nesaprotot, mana persona devās pie savām mantām, pārlicinot sevi, par spīti visiem «argumentiem», ka tas, visticamāk, bija tikai sapnis. Taču tad, ejot gar sapulcējošos kolektīvu, es nejauši izdzirdēju, kā Vano klusām jautāja Sergejam:

– Nu kā aizstaigājāt, ar rezultātu?

– Viss kārtībā, – tas pamāja.

«Ar rezultātu?! Ar kādu rezultātu? – un te man negaidīti pielēca: – Tamga! Tad mugursomā man ir jābūt Agapita pergamentam!» Es aizskrēju pie savas mugursomas un steidzīgi sāku atsiet auklas. Beidzot, atverot to, es steidzīgi ieslidināju tajā roku. Un praktiski uzreiz sačamdiju cilindru. Mani pārņēma satraucošas trīsas. Taču tikko kā es gribēju izvilkēt cilindru no mugursomas, tā nemanāmi pienākušais Sensejs uzlika savu roku uz manējās, apstādinot tās kustību, un vienlaikus uzstājīgi noteica:

– Es taču teicu – pēc tam apskatīsies.

Viņa vārdi un pēkšņā uzrašanās tik saviļņojošā brīdī man lika nodrebēt. Nedarbu izdarījuša bērna steigā, kuru negaidīti pieķēra, es atrāvu no cilindra roku un demonstratīvi savilku mugursomas auklas ciešā mezglā. Manas šaubas par gājienu uz templi atkal bija izkļiedētas, neatstājot ne miņas par to iepriekšējo klātbūtni.

Jau vēlāk es nodomāju: «Nu gan, izrādās, šis ceļojums uz Krimu nebija nejaušs, kā mums pamanījās iestāstīt Nikolajs

Andrejevičs.» Un kas te ko brīnīties? Pa to laiku, ko pazīstu Senseju, es ievēroju, ka viņam blakus vispār nekas nejaušs nenotika. Vēl jo vairāk – tādas viņa vārdu, darbību un dzīvesveida «nejaušības» nemanot radīja veselu notikumu ķēdīti to cilvēku likteņos, kas bija saskārušies ar viņu.

Sapulcējušies mēs devāmies atpakaļceļā. Iet atpakaļ vienmēr ir nedaudz grūtāk kā uz priekšu vilinošajā neziņā, vismaz man tā likās. Daudzo stundu pārgājiena nogurums darīja savu, mēs arvien biežāk apstājāmies atelpai. Pazeme jau tika uztverta par pilnīgi ierastu vidi, un kā viss ierastais maz pievērsa sev uzmanību. Tas deva iespēju koncentrēties uz pārtrauktajām pārdomām par notikumiem noslēpumainajā Templī, kuri mani aizkustināja līdz dvēseles dziļumam. Vairākkārtēja šo neaizmirstamo kadru pārtišana galvā, sakāpināto jūtu uzplūdi, gremdēja tādā kā neparastā iekšējā viegluma un atvērtības stāvoklī. Atmiņas par īsteno Senseja veidolu, viņa neaizmirstamo skatienu, kas iekļūst cilvēciskās dvēseles dziļumā, radīja manī iekšējas trīsas, kas pārauga gandrīz vai kaut kādā reliģiozā mandrāžā. Es cieši skatījos priekšā ejošā Senseja figūrā, un manas augstās domas pašas par sevi pacēla viņu diženas Būtnes rangā, kas atnācis uz mūsu grēcīgo pasauli, lai mūs glābtu.

Pēkšņi Sensejs savainoja roku, aizķeroties aiz asa akmens. Visi sāka rosīties, piedāvājot viņam palīdzību. Taču viņš tikai pavirši atmeta ar roku, sak, skramba, te līdz izejai palika netālu, izrāpsimies, apsaitēsim. Par spīti šim gadījumam, mana reliģiozā mandrāža nebija pārgājusi, pat pretēji, tikai pastiprinājās. Atmiņā sāka iznirt Dižo cilvēku ciešanu ainas. Tikmēr mēs jau gājām iekšā karsta alā ar «palmām». Ceļš bija vairāk nekā pazīstams, līdz izejai palika pavisam nedaudz. Sensejs atpalika. Un, kamēr puiši virzījās tālāk, viņš pienāca pie manis. Sirds man sāka traki dauzīties,

saviļņota ar cildeno domu kārtējo uzlidojumu par Būtni no citas pasaules, kas glābs bojā ejošo cilvēci. Savukārt Sensejs, nosodoši pašūpojojot ar galvu, sacīja:

– Es esmu parasts cilvēks... Redzi, man tek asinis, man arī sāp... **Katram pašam ir jāparūpējas par savu glābiņu, nevis jāgaida, ka atnāks kāds un visu viņa vietā izdarīs. Dievišķais ir jāmeklē nevis ārējā, bet savā iekšējā. Un nevis vienkārši jāmeklē, bet jātiecas saplūst ar Viņu un kļūt par labvēlīgu savas dzīves Radītāju. Dievs ir katrā cilvēkā. Un tikai caur savu iekšējo pasauli mēs varam izprast Viņu un nonākt pie Viņa.**

Ar šiem vārdiem Sensejs nedaudz atvēsināja manu dedzību, liekot reālāk paskatīties uz pasauli. Un patiešām, viss ir cilvēkā, un neviens viņa vietā nerisinās aktuālās problēmas. Mums tikai gribas, lai būtu kā pasakā, lai kāds atnāktu un visu mūsu vietā izdarītu... Taču pašiem slinkums pārveidot sevi «no rāpojoša tārpa par brīnišķīgu tauriņu». Kaut arī tam mums ir doti visi instrumenti, tikai veido... Visa sarežģītība ir vienkāršībā...

Tikko šis domas pazuda, apziņu tūlīt pāršalca jauns pārdomu vilnis par redzētajām masveidīgo nelaimju ainām, kuras nedeļa man mieru. Tieši ar šīm satraucošajām domām es sāku steidzīgi dalīties ar blakus ejošo Senseju, pat neparūpējusies par to, lai atstāstītu manis piedzīvotās vīzijas templī.

– Bet cilvēki... Viņi taču nezina, viņus vajag brīdināt par briesmām. Tur taču bija tik daudz bēdu. Es gribu palīdzēt viņiem... gribu viņiem darīt zināmu... Es esmu pārliecināta – viņi sapratis, viņi kļūs labāki, viņi spēs izglābties...

– Ak, naivais bērns, – klusi nopūtās Sensejs, novērdams skatienu malā. – Tu pat iedomāties nespēj, cik pirms tevis to ir mēģinājusi izdarīt. Un tie bija diži Meistari, kas pārzināja cilvēciskās domas noslēpumu. Un tāpat viņiem maz

kas jēdzīgs sanāca. Cilvēki paliek tikai cilvēki. Un diemžēl tūkstošiem gadu laikā viņi nav mainījušies.

– Nu, kāpēc gan? Vai tad Meistari velti centās?! – es iebildu. – Jo kaut vai nedaudz, tomēr kaut kas jēdzīgs sanāca. Jau priecē! Es, protams, saprotu – es neesmu Meistars un vēl pat neesmu Cilvēks, un ar sevi ir jāstrādā un jāstrādā... Tomēr man ļoti gribas palīdzēt cilvēkiem, darīt viņiem zināmu to, ko uzzināju es... Jo kādam tas izrādīsies par to vienīgo glābšanās salmiņu, pateicoties kuram viņš varēs saredzēt būtību. Jebkurā gadījumā tā ir Izdevība!

Sensejs labestīgi pasmaidīja acīmredzot manas vaļsirdības dēļ un sacīja:

– Nu, ko es tev varu teikt šajā sakarā? **Labas domas kopā ar spēcīgu vēlmi ir labu darbu priekšvēstneši. Labi darbi ir briestošo dvēseļu būtība. Drosme rada gara Spēku. Gara Spēks saliedē Vienotībā. Vienotība desmitkāro Spēku, Vienots Gars izmaina ciklu. Koprezultāts ir atkarīgs no katra centieniem. Katra centieni – no iekšējās frekvences izmaiņām. Frekvence ir mirkļa lēciens, kas aizved pāri Po robežām.**

Sensejs apklusa. Un kaut arī viņš pateica it kā vienkāršus vārdus, man galvā iestājās, kā saka, «pilnīgs sastin-gums». Toreiz šie vārdi vienkārši iespiedās manā atmiņā ar savu neparastumu un nepavisam man saprotamo jēgu. Taču turpmāk pati dzīve kļuva man par atslēgu gandrīz vai katram toreiz teiktajam Senseja vārdam.

Kad mēs līdām caur alas šauro eju – pēdējo kalna šķērslī, kas nošķirā mūs no izejas, – tā vairs nelikās tik biedējoša kā pirmajā reizē. Tieši pretēji, pēdējos metrus pārvarējām

ar īpašu entuziasmu, vēloties ātrāk izrauties ārā. Vadoties pēc savām subjektīvajām izjūtām, es nez kāpēc nodomāju, ka mēs zem zemes pavadījām divpadsmit stundas, un sagaidīju ieraudzīt krēslu. Taču, kad mēs izrāpāmies, man par izbrīnu, spīdēja saule. Sanāk, mēs sabijām tur aptuveni diennakti. Un, ir jāpiebilst, es izjutu lielu baudu, atkal nonākot neaptveramo plašumu dzimtajā stihijā. Jo tik tiešām ir vērts pabūt alā kaut vai tādēļ, lai pēc ilgstošas tumšas izprastu dienasgaismas vērtību, kad tavā priekšā pavaras vesela gamma daudzveidīgu dabas krāsu, lai sajustu šo svaigo, spirdzinošo gaisu, vismazāko vējiņa dvesmu, lai ar ķermenī sajustu izplatījumu un ar skatienu aptvertu tā tāles, un, visbeidzot, atslābinātos no apakšzemē uzkrātās spriedzes nebeidzamās iešanas laikā pa tumšajiem pazemes labirintiem.

Tatjana un Kostjiks, gaidot mūsu atgriešanos, saimnieciski bija uzslējuši teltis netālu no ieejas. Viņi priecīgi sagaidīja nogurušo grupu, izjautājot par apakšzemes ceļojumu. Taču tautai pietika vien spēka pastāstīt tikai vispārējos vilcienos, un tāpat ne visu no tā, kas bija.

Tā kā visi pamatīgi piekusa, tad nolēma šo dienu veltīt kapitālai atpūtai un tikai nākamajā dienā doties uz ciematu, kur mēs atstājām mašīnas. Jo ceļš arī nebija nekāds tuvais. Paēduši pusdienas, mēs izklīdām pa teltīm. Es tā ilgojos izgulēties, bet, kad jau biju ielīdusi guļammaisā, manas svētlaimes no saskares ar «spilvenu» pietika vien divdesmit minūtēm. Bet pēc tam miegu kā ar roku noņēma. Tatjana jau uz nebēdu šņāca blakus, bet es tikai grozījos un nekādi nevarēju iemigt. Domas visu laiku pārtina mūsu pārgājiena pašus saviļņojošākos kadrus. Taču tajā pat laikā arī šaubas nesnauda. Tās kā apnicīgs knišļu bars riņķoja ap šā ceļojuma mīklaino notikumu atmiņām un centās «iekost» ar saviem jautājumiem pie katras ērtas

izdevības. «Kāpēc uz spoguļkristāla bija bieza putekļu kārtā, it kā to tūkstošgadēm neviens nebūtu aizskāris? Kaut arī es skaidri atceros, ka noslaucīju. Kāpēc Lotosa templī nebija ēnas? Jo pat tad, kad es sakļāvu abas plaukstas, starp tām ēnas vietā bija maiga gaisma. Kāpēc mēs nepametām telpu, kad atvērās kapsulas vairogs, bet glābāmies no kaut kādas nezināmas gāzes nišā aiz vienradža galvaskausa postamenta? Vienradža?! Varbūt tas ir manu smadzeņu murgs? Noguru, iemigu, mazums ko nosapņoju? Bet cilindrs?! Bet cilindru, iespējams, Sensejs atdeva man, kad es biju pusmiegā, un mana persona automātiski ielika doto lietu sev mugursomā, uzreiz nepiešķirot tam nozīmi. Acīmredzot tādēļ arī sapnis tāds dīvains sanāca. Taču, ja tas bija sapnis, tad no kurienes tāda izsmeloša informācija par to, ko šajā «sapnī» uzzināju no Senseja?! Jo es līdz šim tik tiešām nekur neko tamlīdzīgu nedzirdēju un neredzēju! Kaut arī, kā teica Sensejs, zemapziņa dažbrīd tādus jokus ar cilvēku izspēlē... Hmm, ārpuszemes izcelsmes mākslīgs akmens... Kaut kāda Pravi tamga, Valdnieka tamga?! Gaismas Kareivji... Hora «Burvju Acs»... Kijeva... Černobiļa... Šambala... Ozīrisa galva. Kaut kādas blēņas, kā Kijeva var būt par Ozīrisa galvu? Un turklāt vēl šajā galvā atrodas Lotosa templis? Nē, tie noteikti ir mani murgi. Dzīvē kas tāds nenotiek. Tas acīmredzot bija sapnis!»

Beigu beigās, lai novērstos no savām domām, es piecēlos un nolēmu izvēdināt galvu. Blakus kvēlojošam ugunskuram, uz kura gatavojās pusdienas, sēdēja Sergejs un tēvs Joans. Turklāt, ja Vano izskatījās noguris, tad Sergejs, tieši pretēji, modrs un sveigs.

- Nepatraucēšu? – es apvaicājos, pieejot klāt ugunskuram.
- Pievienojies, – Vano smaidot aicināja. – Ko, neguļas?
- Ai, kāds tur miegs! – es atmetu ar roku.
- Nu, tad iemalkosim tēju, – piedāvāja Sergejs.

Pēc piecām minūtēm mūsu klusajai tējas dzeršanai pievienojās Vaļera, pēc tam Nikolajs Andrejevičs. Turklāt uz to pašu Vano jautājumu: «Ko, neguļas dakter?» tas atbildēja tāpat kā es: «Ai, kāds tur miegs!» Notikumi, kas atgadījās pārgājiena laikā, acīmredzot uz visiem atstāja neizdzēšamu iespaidu. Drīz vien no savas telts iznāca arī pats Sensejs. Viņš izskatījās pilnīgi atpūties, kaut arī pēc mūsu pusdienām bija pagājušas aptuveni divas stundas.

– O, jūs jau esat piecēlušies? – raugoties uz mūsu kompāniju, ar humoru noteica Sensejs.

– Mēs nemaz neapgūlāmies, – tikpat jautri viņam atbildēja Vano.

– Vai tad aizmigsi pēc tā visa, kas bija? – paziņoja mūsu psihoterapeits. – Kā teica Bertolts Brehts: «Neviens pārgājiens neprasa tādas pūles kā atgriešanās pie veselā saprāta.»

Sensejs iesmējās un sacīja:

– Nu, ja gulēt negribat, tad ejam... Vēl kaut ko interesantu parādīšu.

«Vēl kaut ko?!» – es satrūkos. Tas mani ieintrigēja.

– Vai es drīkstu kopā ar jums? – mana persona piesardzīgi painteresējās Sensejam.

– Protams, drīksti, – kā pašu par sevi saprotamu noteica Sensejs.

Par spīti nogurumam, neviens no klātesošiem nesāka ne tikai iebilst pret šo pastaigu, bet pat iztaujāt, kur un kādēļ mēs ejam. Tieši pretēji, visi draudzīgi sakustējās, ceļoties no savām vietām, it kā tā arī vajag. Sergejs ar gudru ziņu apdzēsa kvēlošās ogles ar ūdeni no tējkannas, lai neatgādītos ugunsgrēks.

– Vai aprīkojums būs nepieciešams? – pajautāja Nikolajs Andrejevičs.

– Nē, tāpat pastaigāsim, – Sensejs atmeta ar roku.

Sākumā mēs gājām gar nogāzi pastaigas solītī, baudot Krimas kalnu gaisu un neatkārtojamo ainavu. Pēc tam mūsu neredzamā taka, kas stiepās caur dažādu apbrīnojamo koku rindām, izveda mūs augšā pie pļaviņas ar zaļu mauriņu. Zāle, kas nebija paspējusi izdegt saulē, kušķiņiem stiepās pretim spīdeklim, atkarojot no akmeņiem katru zemes gabaliņu. Acīs patrāpījās arī kadiķis, kas spilgti izcēlās uz gaišā kalna pļaviņas paklāja ar savu tumšo skuju zaļumu. Tas it kā zemu klanījās mātei Dabai, pieklāvies zemei un izpletis savus zarus uz dažādām pusēm. Jo augstāk mēs kāpām, jo vairāk mums atklājās kalnu ainavas skaistā panorāma, radot aizgrābjošas brīvības un domu lidojuma jūtas šajā milzīgajā, gaisīgajā plašumā.

Vano ar Sergeju stāstīja kaut kādus smieklīgus stāstus, kas darīja mūsu ceļu vēl patīkamāku. Tomēr virszemē, iespējams, dabas daudzveidīgo krāsu un kūsājošās dzīves dēļ ceļš nelikās tik smags un nogurdinošs kā apakšzemē. Mēs pat neievērojām, kā palidoja laiks, kad nokļuvām līdz mūsu kalnu pastaigas galapunktam.

– Šeit, – ar galvu pamāja Sensejs, norādot lejā pa nogāzi.

Mūsu kompānija nokāpa lejā pie liela akmens «pieminekļa». Šis daudztonnīgais skaistulis acīmredzot bija ļoti sens veidojums. Kādreiz tā labi apstrādātie sāni bija vēja saēsti, vietām jau daļēji noārdījušies. Ko lai dara, kā saka, nekas šajā saulē nav mūžīgs. Viss kādreiz noārdās, un visam kādreiz pienāk beigas. Taču pagaidām ilgdzīvotājs-milzis stingri stāvēja uz savām akmens kājām, noturot uz sevis kā Atlants debesis, smagu akmens plātni-nastu, ko kādreiz kāds bija uzvēlis uz viņa varenajiem pleciem.

– Jā, apbrīnojams veidojums! – sacīja Nikolajs Andrejevičs.

– Un kurš tad tā no bezdarbības mocījās? – pajokoja tēvs Joanss.

– Nu, tu gan! – Sergejs smejojies iebilda. – Tas taču ir dolmens! Tā ir diža seno laiku arhitektūra!

– Vai tā ir arhitektūra?! Iedodiet man ceļamkrānu, es jums tādas «arhitektūras», cik vēlies, saražošu.

– Tur jau ir tā lieta, ka tev «iedodiet ceļamkrānu», bet tie, kas šo uzslēja, iztika bez tā.

– Un kādēļ tiem tas bija vajadzīgs? – Vano paraustīja plecus, turpinot acīmredzot speciāli kaitināt Sergeju.

– Kādēļ? – tas mēdīja, bet padomājis ar humoru atbildēja: – Lūk, arī arheologi zīlē: «Kādēļ tas bija jābūvē?»

Kompānija nosmējās. Kamēr Sergejs un Vano jokoja, mēs ar Nikolaju Andrejeviču un Vaļeru apgājām dolmenu.

– Jā, – klusām norunāja dakteris, pieskaroties akmens blāķiem, – bez šaubām, aizvēsturiskie būvētāji bija apveltīti ar kaut kādu universālu spēku vai tehniku.

– Interesanti, kurš gan tos apstrādāja un uzstādīja? – es pajautāju.

– Mīkla. Dažu seno dolmenu apstrāde tiek datēta akmens laikmetā. Taču tajā laikā, kā apgalvo mūsu oficiālā vēsture, dzīvoja tikai mednieki un vācēji. Kaut gan... – Nikolajs Andrejevičs pasmaidīja, – runā, ka neviens tā neizmaina vēsturi kā vēsturnieki. Taču dolmenu un citu megalītisko celtnu paradokss ir tajā, ka jo senāks komplekss, jo tas ir lielāks un iespaidīgāks. Proti, tālajai senatnei bija raksturīgas gigantiskas, rūpīgi pārdomātas un izplānotas būves, turklāt vēl ar tajās iekļautām astronomiskajām un ģeometriskajām zināšanām. Par ko tas vēsta? Par to, ka senatnē tika pārvaldītas nopietnas zināšanas.

– Cik gan ļaužu vajadzēja piesaistīt, lai uzceltu tādu milzeni?

– Pats interesantākais, ka agrāk uz Zemes cilvēku bija krieni mazāk nekā pašlaik. Un tie paši bija izkaisīti pa zemeslodi. Tie taču nebija mūsdienu miljardi.

– Interesanti, bet kādēļ tiem vajadzēja šos dolmenus būvēt?
Nikolajs Andrejevičs paraustīja plecus.

– Skaitās, ka tie ir «dižo karavīru Vitjazu apbedījumi», kaut arī kopumā daudzi no dolmeniem ir tukši. Nekādas miņas no cilvēku mirstīgajām atliekām. Galvenais, šie dolmeni ir visā pasaulē, izmētāti pa visiem kontinentiem. Aizvēsturiskās Eiropas reģionos vien ir vairāk nekā tūkstotis apmēram vienādas arhitektūras. Zinātnieki pat aprēķināja, izmērot akmens monolītus, ka senajos laikos Eiropā bija vispārpieņemts viens un tas pats garuma mērs – megalītu jards. Tas bija pielīdzināms 82,9 centimetriem. Tātad var droši pieņemt, ka tie, kas būvēja, labi pārzināja vēl arī matemātiku. Tūklāt nav saprotams, kā viņi to visu uzstādīja.

Apejot apkārt dolmenam, mēs pievienojāmies Sensejam un Vaļeram, kuri apsēdās uz akmeņiem, kas mētājās tuvumā. Mazliet vēlāk blakus iekārtojās Vano ar Sergeju. Kādu laiku mēs visi klusējām, baudot dabas skatu. Vējš, valdoņīgi viļņojoties, pastaigājās pa zaļo kalna nogāzi, kustinot zemāk novietoto koku galotnes. Valdziņošā kalnu ainava, kas pavērās no šīs vietas, apbūra ar savu apjomīgo panorāmu. Apkārt valdīja neikdienišķs miers – mūžīgais ilgo gadsimtu atmiņas sargs.

– Jā... – domīgi sacīja Sensejs. – Cik gadi ir pagājuši...

Sergejs paraudzījās uz viņu un kaut kā bikli pajautāja:

– Interesanti, cik gan gadsimtu šim vecītim-dolmenam?

– Daudz... ļoti daudz, – atbildēja Sensejs. – Tas ir Pravi dolmens... – un, nedaudz paklusējies, negaidīti piebilda, – starp citu, ja vizuāli novelk taisnu līniju... lūk, tajā virzienā, tā aizvestu precīzi līdz Rigdena Džappo bijušās «rezidences» vietai, kas kādreiz, ļoti sen, atradās istā paradīzes nostūrī, lieliska ezera krastā. Diemžēl pašlaik tur šlakstās Melnās jūras viļņi.

– Tad ko, ja ir vēlme, tad dzelmē var sameklēt šīs senās celtnes atliekas?

– Ja ir vēlme, tad visu var, – labestīgi atbildēja Sensejs. Sergejs nedaudz paklusēja, bet pēc tam sacīja:

– Šie akmeņi blāķi neizskatās pēc vietējiem, spriežot pēc ieža.

Sensejs uzmeta skatienu dolmenam.

– Jā, tos paņēma deviņdesmit kilometru attālumā no šejienes.

– Skaisti, – noteica Sergejs.

Sensejs pamāja ar galvu, piekrizdams viņam.

Visi paskatījās uz to pusi. Godīgi sakot, es tā arī nesa-pratu, par kādu skaistumu bija runa. Akmeņi kā akmeņi, nu, mazliet atšķiras no vietējiem akmeņiem. Taču tā...

– Šeit tika apglabāts viens no Pravi, – noteica Sensejs.

– Tad ko, šeit atdusas viņa mirstīgās atliekas? – painte-resējās tēvs Joanns.

– Te bija viņa ķermeņa pēdējā pajumte uz Zemes. No šejienes viņš aizgāja Nirvānā.

– Ja te ir apglabāts pats Pravi, tad šeit principā jābūt jaudīgai enerģētikai, – piebilda Nikolajs Andrejevičs. – Ma-zais kristāls: bet kā bija jūtams, bet te vesels dolmens. Un nekādu iekšēju sajūtu.

Sensejs, raugoties kaut kur tālē, noteica:

– Šiem akmeņiem jau ir daudz gadu. Šeit kādreiz bijušais enerģētiskais fons diemžēl jau praktiski ir izklīdis.

– Vai citiem dolmeniem arī ir līdzīgs uzdevums? – Ni-kolajs Andrejevičs jautāja.

– Kā kuram, – paraustīja plecus Sensejs. – Dažreiz tie bija Geliāru un Etimonu radīti. Tos dolmenus agrāk izman-toja arī kā spēka slazdus.

– Kādā nozīmē? – Sergejs precizēja.

– Kādreiz izstāstīšu... Vēlāk cilvēki sāka tos atdarināt, ceļot jau mazāka izmēra dolmenus.

– Tas nozīmē, ka šajā atdusas Pravi mirstīgās atliekas? – atkal precizēja tēvs Joanns.

– Nav tur nekādu mirstīgo atlieku.

– Kā nav? Tu taču teici – viņš šeit ir apglabāts.

– Šeit viņš nomira mūsu šī vārda izpratnē. Taču faktiski – apzināti aizgāja Nirvānā, vispirms sadalot savu ķermeni atomu un subatomu daļiņās. Tā ka šeit tu pat pišļus neatradīsi.

Vano neuzticīgi pašķielēja uz Senseju:

– Tā nenotiek.

– Un vēl kā notiek, – labestīgi atbildēja viņam Sensejs. – Cilvēciskais ķermenis ir tikai ilūzija tāpat kā jebkura matērija. Tas ir fokusēts vilnis. Un es tev par to jau vairākkārt esmu stāstījis. Ja ir vēlme, ar to var izdarīt visu, ko vēlas, īpaši – ja Cilvēks, kas tajā uzturas, ir sasniedzis nozīmīgus garīgos augstumus. Viņš var mierīgi sadalīt savu ķermeni enerģētiskajās komponentēs, bet var saglabāt ķermeni pašā vislabākajā veidā, aizkavēt dzīvības procesus tik tālu, ka viņa organika ļoti ilgi saglabāsies praktiski dzīva, kaut arī būtībā viņa tur vairs nebūs. Proti, viņa ķermenis ne ar ko – nedz ar ādas, nedz ar matu, nedz ar nagu organiku – neatšķirsies no dzīvā organikas. Nebūs pat smakas, kas vēsta par trūdēšanas procesu. Viens vienīgs aromāts! Turklāt nav svarīgi, kur šis ķermenis atradīsies: zemē, alā vai svaigā gaisā. Variāciju ar matēriju ir daudz. Jo, ja tevī valda dvēsele, atveras Dieva spēks. Bet Dieva spēkam neiespējamais vienkārši neeksistē.

– Nu, ar pēdējiem apgalvojumiem es neapšaubāmi esmu vienisprātis, – maigi norunāja tēvs Joanns un uzreiz iebilda, – tomēr pat svēto relikvijas ir pakļautas organikas sairšanas procesam.

Sensejs noslēpumaini pasmaidīja, raugoties uz viņu ar kaut kādu caururbjošu skatienu, un bilda:

– Tavā dzīvē būs gadījums, kad tu varēsi personiski pārlicināties par maniem vārdiem. Pēc pieciem gadiem Burjatijā tu būsi klāt, kad izvilks budistu mūka ķermeni, apglabātu 1927. gadā.

– Es?! – pārsteigti sarāva uzacis tēvs Joanns. – Burjatijā? Ko es tur aizmirsu, turklāt vēl pie budistu mūka kapa?.. Tu joko?

– Nepavisam, – atbildēja Sensejs.

Vano ar smaidu skatījās uz draugu, mēģinot noteikt sev taisnības procentu viņa vārdos. Sergejs savukārt uzsita cieņģītēvam uz pleca un teica:

– Katrā jokā ir daļa joka. Tā ka grozi kā gribi, bet tevi gaida viens ceļš – uz Burjatiju!

Un veica aicinošu žestu... tuvākajā nākotnē. Visi iesmējās.

– Jā, Sensej, forši tu mani pasūtīji, – nosmīnēja Vano. – Vajag taču, uz Burjatiju! Vai nevarēji kaut kur tuvāk dienvidiem, piemēram, kaut vai uz Kanāriju salām...

– Tā, – Sensejs atmeta ar roku, atbalstot viņa joku toni, – kādēļ tev vajadzīgas tās Kanāriju salas? Tur drīz uzsnigs sniegs un būs auksti.

– Tu ko, Sensej, tās taču ir Kanāriju salas! Tā taču ir Spānija, Āfrikas ziemeļrietumu piekraste! Kāds sniegs mūžīgā vasarā?! – smeļoties iebilda Vano. – Nē, tu vispār nepārzini ģeogrāfiju!

– Vai tad es esmu vainīgs, ja tā katru reizi mainās? – tādā pat tonī viņam smeļoties atbildēja Sensejs. – Pamēģini, iegaumē visus šos zemes gabalus ar gabaliņiem!

Visi atkal iesmējās.

– Bet ko, dzīve ir neparedzama lieta, – šķelmīgi noteica Sergejs. – Es, piemēram, ne vairāk kā dažas stundas atpakaļ

redzēju sevi stāvošu baznīcā priestera svārkos, ar bārdu un krustu uz punča. Un ko tas nozīmētu?

Sergejs paraudzījās uz Senseju.

– Nu, Dieva ceļi ir neizdibināmi, – tas nesatricināmi atbildēja.

– Bet ko es redzēju, – negaidīti noteica Nikolajs Andrejevičs nopietnā tonī. – Sākumā kaut kādas nesaprotamas, es pat teiktu, nedabiskas dabas zīmes. Tā kā pēc zemestrīces un mēness aptumsuma indīga čūska, kas ir pilnīgi neierasta mūsu vietām, savandija mežā lielu skudru pūzni un apgūlās tā vidū, spiežot skudras ar savu svaru. Guļ tā, bet tai klāt no visām malām lien melnās darba skudras, lien taisni zem tās, it kā nemanītu bīstamību. Taču tā tik griež savus apļus un spiež tās ar savu masu. Es paņēmu nūju un gribēju to aizdzīt. Čūska kā iešņācās, kā izslējās kobras pozā... Un tāda milzīga, divu cilvēka ķermeņu augumā. Es no bailēm taisni pamiru. Skatos, bet tās gredzenu vidū zemes globuss, piemineklim līdzīgs. Un tiklīdz kā šī čūska sāka uzbrukt, mani izmeta ārā no šās baigās vīzijas...

– Klau, veči, jūs ko, alās kaut kādu gāzi, vai, saelpojāties? – mēģināja pajokot Vano. – Vienu uz Burjatiju sūta, otrais krustu uz punča aplūko, trešais vispār rāpuļiem uzmācās.

Gaidāmo smieklu vietā tēvs Joans ieraudzīja vien nožēlojamu, vāju smaidu atblāzmu.

– Iespējams, – negribīgi viņa joku atbalstīja Nikolajs Andrejevičs. – Tikai jau pārāk viss reāli... Jo tā čūska tikai sākumā bija čūska. Saprotams, ka es izjūtu zināmas bailes pret rāpuļiem, un manas smadzenes vienkārši asociatīvi pārveidoja kaut kādu bīstamību tamlīdzīgā tēlā. Un, ja ņem vērā to apstākli, ka pēdējās dienās manas domas bija aizņemtas ar jautājumu par Destruktoriem un Kandukiem, tad ir loģiski pieņemt, ka tieši par to mana zemapziņa mēģināja

man paziņot kaut kādu informāciju... Tad lūk, tikko es paspēju atlēkt nost, mani pārmeta no viena redzējuma citā, ar vēl biedējošāku realitāti. Stāvu es milzīgā pulī, kas kaut ko skandē. Taču cilvēki uzvedas kaut kā ļoti dīvaini, kā mēnessērdzīgie. Atkārto vienus un tos pašus lozungus kā nokodēti, vienu un to pašu informāciju vārds vārdā viens otram nodod. Aiz ārējiem smaidiem – apslēpta agresivitāte, aiz «patiesām runām» no tribīnēm – vieni vienīgi meli...

Kad Nikolajs Andrejevičs pabeidza stāstu, Sensejs noteica:
– Tas, ko tu redzēji, diemžēl ir tuvākā nākotne, beigu sākums.

Sensejs nedaudz paklusēja, bet pēc tam pēkšņi bez ievada sāka deklamēt dīvainu dzejoli:

– Krustceļu laikos

Netaisnība aizstās Taisnību.

Gadu pirms kraujas Vārds ir dots,

Bet viņa atbalss – kļūdzieni tukšumā,

Maz kurš dzird.

Skaitlis, summā bezgalība,

Apgriezta vertikālē,

Atvērs Dusmu vārtus.

Kļūda ir atslēga,

Kas atvērs Pandoras lādi.

Jūras Valdnieks šajā dienā pamodīsies,

Matus sapurinās,

Un simtiem tūkstošu dzīvību aprīs

Kā pirmo atmaksu par Muļķību un Ego.

Otrā atmaksa iestāsies pēkšņi,

Pasauli cilvēcisko lielās šausmās gremdējot...

Es klausījos šo dīvaino dzejoli par nepārtrauktajām katastrofām, domās nesekmīgi mēģinot konkretizēt ģeogrāfiju un tuvojošos notikumus. Kad Sensejs beidza skaitīt, iestājās klusums.

– Nu, tu gan nodevi, – pirmais neizturēja Vano. – Māki tomēr nomierināt.

Sensejs paraustīja plecus.

– Nav īstais laiks atslābināties.

– Kāds tur «atslābināties»? Man tagad galvā vieni vienīgi «ķīniešu hieroglifi» senās Eiropas izpildījumā. Un ko šis «krājums» nozīmē?

– Saprotama lieta, būs sūdi! – Sergejs negudrojot izteicās un uzreiz palaboja sevi, raugoties uz manu pusi. – Atvainojiet, protams, par izteikumu!

– Nu, tas pat čukčam ir saprotams, bet kas konkrēti? – tēvs Joanns nelikās mierā.

– Pat, ja es tev pateikšu, kas konkrēti būs, tu vienalga neticēsi, – sacīja Sensejs.

– Kāpēc gan neticēšu?!

– Vai ļoti tu būtu ticējis Savienības sabrukumam, ja es tev par to būtu pateicis nākamajā dienā pēc tam, kad Batjka kļuva par Ģenerālsekretāru?

– Protams, ka nē.

– Lūk, bet tagad tu gribi, lai es izstāstu par to, kas salīdzinājumā ar Savienības sabrukumu ir kā debesis un zeme.

– Vai tiešām tik slikti?

– Sliktāk.

– Bet personīgi man šķiet, ka neko sliktāku par Savienības, manas Dzimtenes, sabrukumu vairs izdomāt nevar. Pat kataklizmas nav tik šausmīgas, – noteica Sergejs.

– Diemžēl, – atbildēja Sensejs, – cilvēkus nākotnē gaida tādi pārbaudījumi, kurus, lai Dievs dod, tie iztur un pārvar. Taču, kas attiecas uz slāvu teritorijām, tad drīz tās kļūs par glābšanās vietu daudziem zemeslodes klimatiskajiem bēgļiem. Un īpaši šīm teritorijām kā gardam kumosīņam «uzliks aci» Arhonti. Ar atļautiem un neatļautiem paņēmieniem tie

centīsies izmantot visas iespējas, lai jebkādā veidā iegūtu šīs zemes un kļūtu tur par Saimniekiem. Viņi ieguldīs zemju pirkšanā lielus naudas līdzekļus, jo lieliski sapratis, ka nauda drīz pārvērtīsies par neko. No papīriša nepaēdīs. Nauda pazaudēs savu vērtību. Kam, piemēram, būs vajadzīgi dolāri, ja nebūs pašas Amerikas? Tā ka varat naudu vecumdienām nekrāt, – pasmaidīja Sensejs, pakavējot skatienu pie Nikolaja Andrejeviča. – Ļoti drīz sāksies laiki, kad par vienīgo materiālo vērtību ļaužu starpā kļūs ēdiens, siltums un jumts virs galvas. Taču arī tā, protams, būs pagaidu parādība tāpat kā viss šai pasaulē. Kad cilvēki pazaudēs savas materiālās vērtības, kuru dēļ tie dzīvoja, tad uz sevis izjutīs un sapratis, cik svarīgi ir nekavējoties iegūt garīgās bagātības. – Un nedaudz paklusējot, piebilda: – Planētu gaida nopietnas, lielas kataklizmas. Un tikai slāvu garīgā apvienošanās, kuras kodols būs Krievija, Ukraina un Baltkrievija, varēs glābt un palīdzēt izdzīvot daudziem cilvēkiem uz Zemes. Tā kā slāvi – tas ir vienīgais atlikušais pasaules garīgais balsts, kas ir spējīgs izglābt ne tikai pats sevi, bet arī cilvēci kopumā. Pretējā gadījumā, ja cilvēciskajā pasaulē joprojām saglabāsies Dzīvnieciskā dominante, kura, dabiski, ka mēģinās sašķelt slāvus, saķildot tos savā starpā, un padarīt no tiem Ego vergus, šīs civilizācijas stāstā tiks pielikts galīgais punkts...

Manu acu priekšā teju kā dzīvas atkal parādījās globālo katastrofu ainas, kuras redzēju Templī. Pasaule bruka īsā laika sprīdī. Daudzi cilvēki aizgāja bojā, negaidīti pārsteigti ar dabas dusmām. Es jutu, ka šī pasaule balansēja uz milzīga bezdibeņa malas. Un brīnišķīgi sapratu, ka šajā dabas kataklizmu un cilvēciskā niknuma gaļasmašīnā ir maz izredžu izdzīvot visiem cilvēkiem, tostarp arī man. Šī saasinātā neizbēgamās bojāejas sajūta piešķīra dzīvei jaunu impulsu,

– Lūk, tur jau tā sāls, – bēdīgi sacīja Nikolajs Andrejevičs. – Viena šķietama ilūzija.

– Cilvēki ļoti maldās, uzskatot, ka patiesais apbalvojums ir viņu nopelnu atzišana apkārtējā sabiedrībā, – norunāja Sensejs. – No šāda ārējā sižeta cilvēka iekšējā būtība neiegūs savu veselumu. Zemapziņas līmenī cilvēks tā arī paliek neapmierināts ar savu personīgo problēmu kompleksu... Dzīve palido ātri, un kādreiz šķietami svarīgas vērtības ne tikai diezgan bieži mainās, bet ar laiku zaudē savu jēgu. Un šī neapmierinātība ar sevi, cerību un personīgo ilūziju māņi nodzīvotajā dzīvē, galu galā, tikai pastiprina cēloņu un savas bezjēdzīgās eksistences iekšējā spiediena nastu. Viss, kas agrāk likās svarīgs, ar laiku zaudē savu aktualitāti un pārvēršas pīšļos, nevajadzīgā pagātnes grabažā. Katrs cilvēks, izvērtējot nodzīvoto dzīvi, mēģina mierināt pats sevi ar attaisnojumiem, ka tomēr viņš nav nodzīvojis veltiģi. Kāpēc? Tāpēc, ka īstenībā saprot, ka, par spīti visiem notikumiem, viņš paliek neapmierināts, jo dzīve viņā iekšā bija tukša. Viņš visus spēkus iztērēja ārējam, nevīžojis pastrādāt ar iekšējo. Un viss ārējais izrādījās kā dūmi, kā mirāža, apžilbinot ar savu esamību un pazūdod tumsā...

Dzīvnieciskā sākotne vienmēr atradis apkrāpšanas ceļu. Jo šī pasaule ir viņa mājvieta. Cilvēks savukārt te ir kā viesis. Šī pasaule ir laicīga, vienkārši ilūzija, kur katrs indivīds, nonākot tajā, sapņo iegūt laimi. Dažādos laikos valda atšķirīga ilūzija attiecībā uz šo laimi. Šodien tā ir mode uz naudu. Daudziem liekas, lūk, tie nopelnīs nedaudz naudas un sasniegs vēlamu laimi. Naudu cilvēks nopelnīja, bet dvēselē joprojām skumjas. Domā – nu, kļušu bagāts, tad gan noteikti iegūšu laimi. Kļuva bagāts, bet iekšēji vēl aizvien kaut kā pietrūkst. Cilvēks sapņo – tūliņ iegūšu varu un vairāk neko nevajadzēs. Ieguva varu, bet neapmierinātība

joprojām pastāv. Nu, domā, lūk, sasniegšu prezidenta krēslu. Un tad, kļūstot par prezidentu un paliekot vienatnē ar to pašu neesošās laimes problēmu, saprot, ka visi viņa centieni bija veltīgi. Nekas no noietā ceļa neatnesa viņam ilgi gaidīto laimi. Tāpēc, ka īstu laimi cilvēks var iegūt tikai sevī, esot harmonijā ar savu dvēseli.

Ir viena attiecīga prītča šajā sakarā, tiesa, ļoti sena un gara. Bet, ja īsumā par galveno, tad mūsdienīgā izpratnē tā skan aptuveni šādi: «Daba nejautāja, kad laida cilvēku pasaulē, vai viņš vēlas dzīves malku. Taču cilvēks paaugās un kļuva par domājošu būtni starp tādiem pašiem kā viņš pats. Kad viņš gāja bērnudārzā, viņam gribējās ātrāk iet skolā. Jo tur, viņš domāja, būs daudz interesantāk. Paaugās cilvēks un aizgāja skolā. Taču viņu ātri pārņēma vilšanās. Izrādās, skolā ir tāda pati garlaicīga dzīve, tikai vēl problēmas uzradās. Un cilvēks sapņo ātrāk pabeigt skolu un iestāties institūtā. Lūk, tur, viņaprāt, ir īstā dzīve. Pabeidz skolu, iestājas institūtā. Dzīve, par kuru sapņoja, arvien nesākas, bet problēmu kļuva vēl vairāk. Cilvēks domā: labi, iekārtošos labā darbā un amatu sev dabūšu *krutāku*, izveidošu ģimeni, lūk, tad padzīvošu, kā nākas. Pagāja laiks, piepildījās viņa apņemšanās. Taču īstas dzīves kā nebija, tā nav, joprojām kaut kādas klapatas, vesela virkne nebeidzamu problēmu. Cilvēks domā: lūk, pensijā gan realizēšu visus savus sapņus. Nodzīvoja līdz pensijai, kļuva vecs, nevienam nevajadzīgs. Izrādās – arī nāve nav aiz kalniem un padzīvot tā īsti nepaspēja, un sapņi par laimi tā arī palika par sapņiem. Dzīve palidoja no bērnudārza līdz pensijai, bet cilvēks tā arī neuzzināja, kāda ir tā – īstā dzīve. Kā atnāca šai pasaulē kails, tā arī aizgāja, neko sev līdzī nepaņemot. Daba nejautāja, kad paņēma cilvēku uz viņpasauli, vai viņš vēlas veikt vēl vienu dzīves malku». Bet morāle ir tāda, ka

vislielākais Dzīvnieka apmāns slēpjas tajā, ka tas mēģina no cilvēka noslēpt viņa iekšējā garīguma patieso spēku un to, ka agrāk vai vēlāk, taču pienāks «tagad», kurā viņš nomirs, lai kādus plānus viņš nebūvētu uz nākotni.

Sensejs runāja, bet manī raisījās dažādas jūtas. Jā, ja skatās no matērijas pozīcijas, dzīve it kā ir dārga, unikāla un neatkārtojama. Taču, ja papēta, tad mēs patiešām dzīvojam savu ilūziju tumsā. Un galvenais, visus spēkus atdojam savam ārējam, nerūpējoties par savu iekšējo. Dzīvojam ar kaut kādu spocīgu cerību, ka jau rīt dzīvot kļūs labāk. Ja mēs zaudējam šo cerību, tad kritam grūtsirdībā no savas bezjēdzīgās eksistēšanas. Bet dzīve taču ir pastāvīgs «šeit un tagad». Un, pirmkārt, tā ir tava iekšējā stāvokļa dzīve, tavu domu dzīve. Bet, ja dvēsele atrodas matērijas bezgalīgo vēlmju pastāvīgā iekšējā apspiestībā, vai tad tā ir dzīve? Tās ir bezgalīgas ciešanas.

– ... Geliāri ar to arī atšķiras no vienkāršiem cilvēkiem, ka tie sarauj Dzīvnieka ilūziju, – turpināja stāstīt Sensejs. – Viņiem dzīve – tā ir cīņa. Viņi velta tai savu dzīvi un nevienu sekundi netērē ilūzijai. Geliāri kalpo Dievam, cīnās par vienkāršo ļaužu dzīvēm, atņemot nešķīsteņiem vēlmi rīkoties patvaļīgi. Cilvēkos no paaudzes paaudzē tiek nodotas leģendas par Labā un Ļaunā spēka pēdējo cīņu. Taču Geliāri negaida to, bet vīrišķīgi stājas kaujā «šeit un tagad». Tie ziedo savu dzīvību cilvēku vārdā, viņu miera vārdā, lai cilvēki varētu iepazīt Dieva Mīlestības un Radīšanas skaistumu. – Sensejs izvilka no kabatas kastīti, ļoti līdzīgu tai, ko es redzēju «sapnī». No pārsteiguma man pat elpa aizrāvās. Taču viņš, pagrozot to rokās, nesāka to vērt vaļā. – Neapšaubāmi, tas patiešām ir ceļš, kas ļauj īsā laika posmā nonākt Dieva realitātē. Taču jūs, veči, iedomāties nevarat, cik ļoti smags tas ir... Pirmkārt, tas nebūt nav drošs

ceļš. Jūs nezināt, kas ir cīņa ar nešķīsteņiem, cik tā prasīs no jums vīrišķības un pūļu. To nekādā ziņā nevar salīdzināt pat ar to pieredzi, kas jums jau ir. Tāpēc ka, lai stātos cīņā ar nešķīsteni, vajag, pirmkārt, pielikt maksimālas pūles, lai pieķēdētu savu Dzīvnieku, citādi tas jūs iznīcinās. Otrkārt, jūs nespējat iedomāties, kas tā tāda ir Geliāra dzīve. Tā ir dubulteksistence, kur blakus parastai dzīvei apkārtējo acīm, Geliārs veic saspīlētu, ikdienišķu, nogurdinošu garīgo darbu, kas nekad netiks novērtēts nedz no jūsu piederīgo puses, nedz jo īpaši no tiem, kurus jūs aizsargājat. Jo cilvēki paliek cilvēki. Katrs no viņiem ir aizņemts ar savu esību, dzīvo savu dzīvi, maldoties kā nepieņemts rēgs sava Dzīvnieka tumšajos nostūros. Nepieciešams tik ļoti mīlēt cilvēkus, lai veiktu nesavtīgu palīdzību pat tiem, kas jums šķiet pilnīgi tās necienīgi. Tā ka ceļš nav no vieglajiem. Uz tādu garīgo varoņdarbu tuvu ne katrs ir spējīgs. Pirmām kārtām jābūt patiešām milzīgai vēlmei palīdzēt cilvēkiem, jābūt labestībai jūsu sirdī un tīrai ticībai Dievam. Tāpēc padomājiet labi, vai jūs esat gatavi uz to? Vēl nav par vēlu atteikties...

Tajā laikā, kamēr Sensejs runāja, es sajutu, ka mans «Lotosa zieds» tā kā sāka vērt vaļā savas «ziedlapiņas» no kaut kādu svētlaimīgu viļņu pieplūduma, no kā dvēselē kļuva ļoti patīkami. Apziņā iestājās neparasta skaidrība un tīrība. Un tad es negaidīti sapratu tieši kaut kādā dziļi iekšējā līmenī, cik ļoti šī palīdzība, par kuru runāja Sensejs, ir vērtīga cilvēkiem! Cik ļoti ir nepieciešama, pirmkārt, tev pašam tā labestība, kuru tu slepenībā veic! Atmiņā uzpeldēja rindas no Bībeles: «Kad tu dod mīlestības dāvanas, tad tava kreisā roka, lai nezina, ko labā dara, tā ka tava dāvana paliek apslēpta; un tavs Tēvs, kas redz slepenībā, tev to atmaksās.» Jo šāda labā mērķa priekšā patiešām viss nobāl. Es atcerējos, kā burtiski dažas minūtes atpakaļ mēģināju nožēlot par

kaut kādām savām merkantilajām, personiskajām interesēm savā dzīvē. Un te pieķēru sevi tajā, cik gan spēcīgs vēl manī ir Dzīvnieks. Kā es vispār varēju celt godā līdz tādai pakāpei matēriju, ja man blakus ir nenovērtējamā mūžība? Kāda jēga ir šajā iznīcīgajā, materiālajā dzīvē, kur tu nedzīvo ar dvēseli, bet nožēlojami eksistē? Kāda jēga tuvākajai nākotnei, ja daba sacelsies pret cilvēkiem, un būs sliktāk nekā pats briesmīgākais karš? Vai es paspēšu nodzīvot līdz vecumdienām? Un ko vispār var dot vecumdienas ar šīm tagadējām straujajām pārmaiņām pavisam ne uz labāko pusi? Kāda jēga ir šajos iluzorajos nākotnes plānos, kurus Dzīvnieks tik pastiprināti uzspiež man domās, ja realitātē nezini, kas ar tevi notiks pēc minūtes? Un tad man kļuva smieklīgi: es pamanīju, ka pat šajā pieaugošajā domu vilnī sāk baidīties mans Dzīvnieks. «Lai iet ratā visa šī matērija! – es nodomāju. – Bet par nākotni...Kam jānotiek, tam jānotiek! Kaut vismaz beigās padzīvot ar dvēseli, personīgajai sirdsapziņai, Dieva vārdā, cilvēku labā! Iespējams, gaidāmajās globālajās kataklizmās un civilizācijas bojāejā man tā ir pēdējā izdevība glābt savu dvēseli.» Un kaut arī Sensejs savā runā vērsās ne pie manis, un acīmredzot es daudz ko nezināju atšķirībā no tiem, kas atradās šeit, tomēr man arī ļoti sagribējās nostāties uz Geliāra ceļa.

Pēc tam, kad beidza runāt Sensejs, kārtējo reizi brīdinot, cik ļoti tas ir sarežģīts ceļš, tieši unisonā manām domām Sergejs noteica:

– Es jau sen esmu visu izlēmis. Šī Dzīvnieka pasaule jau ir līdz kaklam! Tā ir kā suņu sēne – ārēji piesaista, bet iekšā – indīga. Personīgi man pietiek ar tās halucinogēniem.

Tēvs Joanns arī apstiprināja savu lēmumu:

– Lieta šī ir Dievam tikama, daudz ko vērtā.

Nikolajs Andrejevičs pamāja ar galvu, piekritot pārējiem:

– Lai kā tur būtu, esmu priecīgs par tādu izdevību savā liktenī.

– Un es arī! – paziņoja mana persona, atrodoties uz vispārēja patriotisma viļņa.

Visi izbrīnīti apgriezās. Sergejs un tēvs Joāns, paraudzījušies uz manu «kareivīgo» skatu, kaut kā ātri nolaida galvas, lai noslēptu smaidus. Savukārt Sensejs nesāka slēpt smaidu un, cik vien maigi varēja, man paskaidroja:

– Katrs, saulīt, neapšaubāmi izvēlas savu ceļu. Taču cilvēkam ir īpaši vērtīgs tas ceļš, kuru viņam ir ne tikai pa spēkam pārvarēt, bet arī kurā viņš varēs ar maksimālu labumu realizēt savu individuālo iekšējo potenciālu.

Viņš aplkusa un uzmanīgi paskatījās uz visiem klātesošajiem ar caururbjošu skatienu, īpaši pakavējot to pie vīriešiem, it kā pētot to iekšējās pasaules pašas noslēpumainākās dzīles. Pēc tam paraudzījās uz mirdzošo saules disku un noteica:

– Nu ko, ja reiz jūs tā nolēmāt, tad tā tam arī būt! Tas nozīmē, ka ***ir pienācis laiks Geliāru ezoosmosam atkal ieraudzīt saules gaismu!***

Viņš atvēra kastīti un atbrīvoja no auduma... to pašu Pravi tamgu! Debesu spīdekļa saulainie stari draudzīgi iemirdzējas uz tās virsmas. Gaiss apkārt burtiski nodrebēja, kad senie kristāli atbildot iekvēlojās ar žilbinošu gaismu, apmirdzot mūsu sejas ar savu ideālo šķautņu pārsteidzošo spīdumu. Šie mirdzošie, tīrie stari ātri aizpildīja apkārtējo telpu. Likās, tiem neeksistēja nekādi šķēršļi. Ar neapturamu straumi tie ieplūda mūsu dvēselēs, radot neticamu vareno Labestības spēku iekšējo uzliesmojumu.

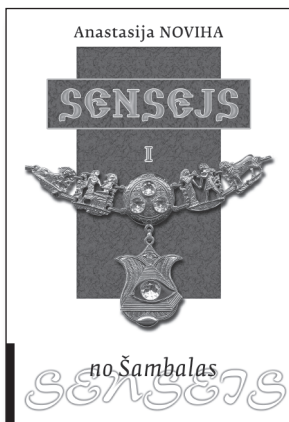
Saturs

1. nodaļa. Neparastā zveja.....	3
2. nodaļa. Aplēptā realitāte.....	107
3. nodaļa. Pravi Tamga.....	185

Sensejs no Šambalas I

(*pieejams latviešu valodā*)

Šajā grāmatā atklājas sešpadsmitgadīgas meitenes iekšējā pasaule, kura negaidīti saskaras aci pret aci ar nāvi. Tas lika viņai pārdomāt savu dzīvi un meklēt atbildes uz mūžseniem jautājumiem: “Kāpēc cilvēks dzīvo, kas ir dzīves jēga? Kas es patiesībā esmu? Kāpēc lielākā daļa cilvēku uz zemes ir ticīgi? Jo, ja jau viņi tic, tātad uz kaut ko cer. Kā dižgari sasniedza iekšējo nemirstību? Kas slēpjas aiz cilvēka iekšējās būtības?” Iekšējie meklējumi noved viņu pie tikšanās ar neparastu cilvēku, austrumu cīņu meistarū un ļoti noslēpumainu Personību – Senseju. Līdz dvēseles dziļumiem satriecošā Senseja neordinārā pasaules uztvere, viņa aizraujošā filozofija un zināšanas par pasauli un cilvēku, dinamiskās austrumu cīņas mākslas, viedums ikdienas situācijās, netradicionālā medicīna, senās garīgās prakses (tajā skaitā efektīvas tehnikas cīņā ar negatīvām domām), cilvēka iespēju fenomeni – šo un vēl daudz ko citu varone iepazīst, saskaroties ar Senseja pasauli. Bet pats galvenais – atrod atbildes uz saviem svarīgākajiem iekšējiem jautājumiem.

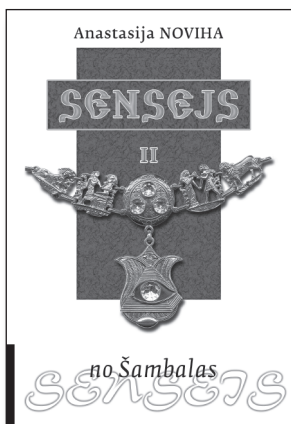

Sensejs no Šambalas II

(*drīzumā latviešu valodā*)

Aizraujošs grāmatas «Sensejs no Šambalas» turpinājums, kurā aprakstīta jauniešu grupas draudzīgā kopā būšana ar Senseju pie jūras. Vienkāršās ikdienas raizes pazūd, kad blakus atrodas tāda unikāla, zinoša un nenogurstoši

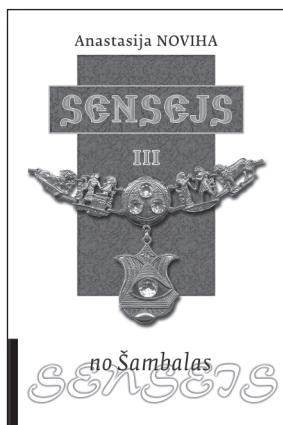
jautra Senseja Personība. Parasta atpūtas diena pārvēršas par informatīvi piepildītu un atgadījumiem bagātu notikumu: biedru piedzīvojumi, aizraujošie Senseja pasaules uzskati, viņa neparastās fenomenālo spēju demonstrācijas. Divas unikālas šīs grāmatas «rozīnītes» – neizmērojami vieda pritča par Bodhisatvu, kas, pateicoties savam zemtekstam, atklāj cilvēka dvēseles mūžīgos meklējumus, un stāsts par Kijevas Krievzemes Svēto – Pečoru Agapitu, ārstu bez atlīdzības, kura brīnumdarītāja pišļi joprojām glabājas Kijevas-Pečoru Lavrā.

Sensejs no Šambalas III

Ļoti neparasta, atšķirīga no iepriekšējām grāmatām (acīmredzot ar to arī saistoša!), kura turklāt ir turpinājums grāmatām «Sensejs no Šambalas» un «Sensejs no Šambalas II». Te tiek aprakstīta «nejauša», ļoti bagāta jauniešu telšu «pilsētiņas» ciemiņa – Arimana – dzīves pozīcija un filozofija, kas ir pilnīgi pretēja Senseja pasaules uzskatiem. Tomēr aiz Arimana tēla ir paslēpts vesels slānis to materiālo vērtību, kuras mūsdienās valda vairumā ļaužu vēlmēs.

Sākumā, lasot grāmatu, nav saprotams, kāpēc gan atklāt cilvēkiem tik slēptas dzīves «otras puses» nianšes, kuras ir zināmas, ja nu vienīgi ļoti bagātai, bet ne pašai labākajai cilvēces daļai. Taču, izlasot grāmatu līdz galam, tu saproti,

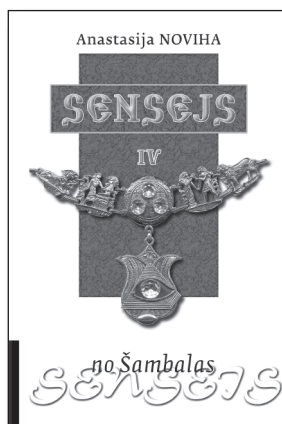

cik dziļu jēgu autore ielikusi šajā darbā. Satriecoša grāmata, kas norauj rozā brilles no mietpilsoņa acīm!

Sensejs no Šambalas IV

Grāmata, lai arī ir turpinājums iepriekšējai grāmatu sērijai, tomēr apjoma un ievietotās informācijas kvalitātes ziņā var tikt uzskatīta par patstāvīgu darbu. Tieši šajā grāmatā Sensejs nepiespiestā sarunā dalās ar saviem draugiem ar dziļām vispasaules vēstures zināšanām, kas ietver periodu no Senās Ēģiptes laikiem līdz mūsdienām. Tas un satriecošā Imhotepa vēsture, cilvēka no parastas ģimenes, kurš, pateicoties savām zināšanām un pūlēm, spēja ne tikai iegūt augstu valstisku posteni, kļūstot par otro cilvēku aiz faraona, bet arī tā pārveidot valsts pārvaldes sistēmu, ka, pateicoties tam, pašus atbildīgākos amatus valstī sāka ieņemt paši talantīgākie un tikumiskākie pilsoņi neatkarīgi no sava sociālā stāvokļa. Kā rezultātā Ēģipte sasniedza tik augstu civilizācijas līmeni, kādu savā turpmākajā vēsturē nespēja vairs panākt.

Turklāt grāmatā ir pietiekami smalki izklāstīts par Arhontiem (pieminēti jau grāmatā «Sensejs no Šambalas III») – nelielu ļaužu grupiņu, kas, pateicoties savai ideoloģijai un iespaidīgajam kapitālam, pretendē uz visas pasaules augstāko pārvaldību. Tiek pastāstīta šī klana veidošanās vēsture, aprakstītas viņu destruktīvā darba metodes dažādās valstīs un dažādos laikos, viņu radītās slepenās organizācijas un tie izšķirīgie momenti dažādu valstu dzīvēs, kurus izprovocējuši viņu palīgi. Tiek atklāti visbiežāk pielietotie

Arhontu darbības piemēri. ASV rašanās vēsture, par to, kas finansēja un kā tika izveidota «pati demokrātiskākā valsts pasaulē», un ar kādiem mērķiem. Kā tika sagatavots un finansēts Pirmais un Otrais pasaules karš, un kurš patiesībā ieguva no šiem globālajiem kariem. Maz zināmi fakti, kā tika radīta Brīvības statuja, par starptautisko politiku, kas saistīta ar Suecas kanālu, par dažādām liela mēroga Arhontu mahinācijām lielajā politikā. Informācija par to, kad Arhonti plāno uzsākt globālu Trešo pasaules karu.

Bez tā visa grāmatā ir ziņas par dižā zinātnieka Omāra Haijama dzīvi un darbību, par to, kā viņa atklājumus savos darbos savtīgi izmantoja Īzaks Ņūtons. Dažu slavenu cilvēku, kas ietekmēja vēstures gaitu, dzīves stāsti. Interesanta, izzinoša informācija fiziķiem un astronomiem. Nanotehnoloģiju iespējas. Par reālajiem cilvēces kosmiskajiem sasniegumiem.

Daudz interesanta par dažādu pasaules tautu mitoloģiju. Turklāt ir izzinoša informācija par kristietības reliģijas rašanās vēsturi, par Jēzus un Marijas Magdalēnas darbību, Pāvela un Pētera. Kādus pagātnes notikumus un mītus savā Atklāsmē par nākotni izmantoja Jānis. Par Templiešu Ordeņa darbību. Un visiespaidīgākā informācija par Svētā Grāla noslēpumu un tā nezināmo vēsturi.

Putni un akmens

(pieejams latviešu valodā)

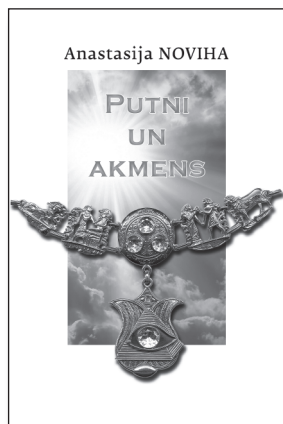
Trīs aizraujošus stāstus «Dežūra», «Viss ir tik vienkārši» un «Putni un akmens» apvieno leģendārā Senseja personība.

«Dežūra» stāsta par vienu neparastu dienu majora Rebrova dzīvē. Viņš ir parasts cilvēks, apkrauts ar sadzīves raizēm, bet kurš vienmēr rīkojas cilvēcīgi, pēc sirdsapziņas, neaizdomājoties un riskējot ar savu dzīvību, lai palīdzētu

citiem cilvēkiem. Šajā liktenīgajā dežūrā, nāves briesmu brīdī, viņš saskaras ar parādību, kas ir neraksturīga šai pasaulei, bet pateicoties kurai Rebrovs spēja ne tikai izglābt cilvēku dzīvības, bet arī pats izkļūt dzīvs no šīs situācijas. Kopš šī brīža viņš ieraudzīja pasauli ar pavisam citām acīm...

«**Viss ir tik vienkārši**» – stāsts par večuku, kas makšķerē upes malā. Viņam makšķerēšanā pievienojas neparasts kaimiņš – jauns puisis. Uzsāktajā sarunā večuks pastāsta tam par savu ne tik vieglo likteni, par brīnumainu gadījumu, kas notika ar viņu kara laikā, par savām pēckara gaitām. Un tā kā sarunu biedrs tam ir pa prātam, tad padzīvojušais vīrs padalījās tam ar savām domām un šaubām, kas to mocīja, par sevi un nodzīvoto dzīvi. Šādi jautājumi rodas jebkuram, kurš sasniedz vecumu. Uz ko «nejaušais» paziņa pastāstīja viņam vienu viedu, senu austrumu prītču...

«**Putni un akmens**» – tas no šīs plejādes informatīvajā ziņā ir pats spilgtākais stāsts. Runa ir par neparastu Senseja un Maksa tikšanos, kurš savulaik ilgu laiku atradās Sensejam līdzās. Tomēr tagad šis cilvēks izskatījās nedaudz savādāk – kā meitene, kuras ķermenī bija nokļuvusi viņa dvēsele pēc autokatastrofas. Neparastā, atklātā saruna par iepriekšējo dzīvi, Maksa vērtību pārskatīšana saistībā ar pārdzīvoto un esošo atstāj neizdzēšamu iespaidu un liek pavisam savādāk palūkoties uz savu dzīvi, un to koriģēt. Turklāt grāmatā ir daudz vērtīgu ziņu par cilvēku no zinātniskās puses un seno laiku izpratnes, par to, no kurienes rodas domas un kā tās kontrolēt. Ir interesantas ziņas

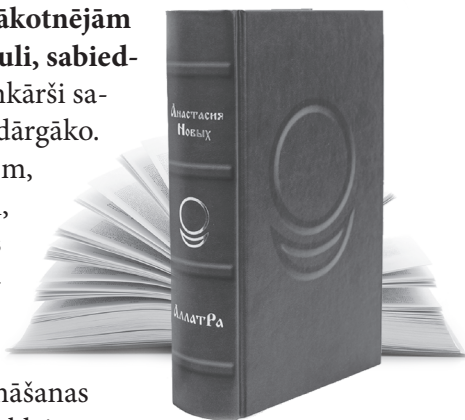

par «Jēzus lūgšanu», kas ir viena no noslēpumainākajām un efektīvākajām garīgajām praksēm kristietībā. Vēl ir par svēto Agapitu – cauri gadsimtiem slavenu mūku-dziednieku no Kijevas-Pečoru kloštera, par mūsdienu garīgi bagāto mūku Antoniju. Un vēl daudz svarīga tiem, kas iet garīgo ceļu un tiecas kļūt par Cilvēku!

Grāmata «AllatRa»

Tā ir dzīva enciklopēdija ar sākotnējām garīgām Zināšanām par pasauli, sabiedrību un cilvēku. Tā ne jau vienkārši sarunājas ar katru par viņam visdārgāko.

Tā atbild uz pašiem slēptākajiem, dziļi personīgiem jautājumiem, kas uztrauc cilvēku, kurus viņš slēpj sevī un neatklāj pat vistuvākajiem draugiem. Grāmata «AllatRa» iegremdē pārsteidzošā vispusīgā Patiesības izziņāšanas stāvoklī, remdē dzīves jēgas meklējumu slāpes no mūžīgā dzīvīguma Avota.

Tas ir sākotnējo Zināšanu fundamenta garīgai atmodai un kardinālai Cilvēka un visas cilvēces pārveidei.

Dvēsele – pats vērtīgākais Cilvēkā	Netipiska bērnu uzvedību
Sensācijas zinātnē	Strādājošās zīmes
Cilvēka garīgās attīstības jēga	Ikonu sakrālā nozīme
Cilvēka dzīves jēga	Visuma uzbūve
Cilvēka daudzdimensionālā konstrukcija	Kas ir Dzīvnieciskā saprāta Sistēma?
Senās garīgās prakses un meditācijas	Kas slēpjas aiz pārda-biskajām spējām?
Kas apvieno visas reliģijas?	Dialogs ar Dievu
Sabiedrība un cilvēks	Svētais Grāls
Kas notiek pēc fiziskās nāves?	Senās prītčas

Visas grāmatas var brīvi lejuplādēt: books.allatra.org; allatra.tv

ALLATRA

STARPTAUTISKĀ SABIEDRISKĀ KUSTĪBA

Starptautiskā sabiedriskā kustība «ALLATRA» – tā ir uzņēmīgu, godīgu un labvēlīgu cilvēku apvienošanās no vairāk nekā 140 pasaules valstīm, kuri tiecas pielietot savas labākās īpašības sabiedrības labā.

SSK «ALLATRA» – tas ir savstarpējo attiecību formāts ārpus politikas un reliģijas starp dažādu sociālā statusa, profesiju un nacionalitāšu cilvēkiem.

Pateicoties iniciatīvai un nesavtīgai **Starptautiskās sabiedriskās kustības «ALLATRA»** aktīvo dalībnieku darbībai, visā pasaulē tiek realizēti dažādi radoši projekti un labi darbi, kas virzīti, lai radītu apstākļus cilvēku radošā potenciāla atklāšanai, lai visā pasaules sabiedrībā atdzimtu vispārcilvēciskās garīgi tikumiskās vērtības

**KOPĪGAIS
GRAUDS**
fundamentāls
sociālo pētījumu
projekts

**GLOBĀLĀ PARTNERĪBAS
NORUNA ALLATRA**
fundaments garīgi-radošas
sabiedrības modeļa
praktiskai realizācijai

**SABIEDRĪBA.
PĒDĒJĀ IESPĒJA**
KOPĪGAIS GRAUDS.
Profesionāļu spēle

**NĒ VARDARBĪBAI
ĢIMENĒ UN
SABIEDRĪBĀ**
STARPTAUTISKS
SOCIĀLS PROJEKTS

Liels paldies visiem Starptautiskās sabiedriskās kustības «ALLATRA» brīvprātīgajiem, kuri no darba brīvajā laikā aktīvi piedalās projektos. Pievienojieties! Esam priecīgi par jaunu draudzību, jaunām idejām un iniciatīvām!

SSK «ALLATRA» Koordinācijas centrs:

+ 38 (044) 238 89 80

+ 38 (044) 238 89 81

+ 38 (099) 175 47 77

+ 38 (096) 875 47 77

+ 38 (063) 178 47 77

(English speaking contact)

E-mail: center@allatra.org

Skype: [allatra-center](https://www.skype.com/join/allatra-center)

Mājas lapa: allatra.org

